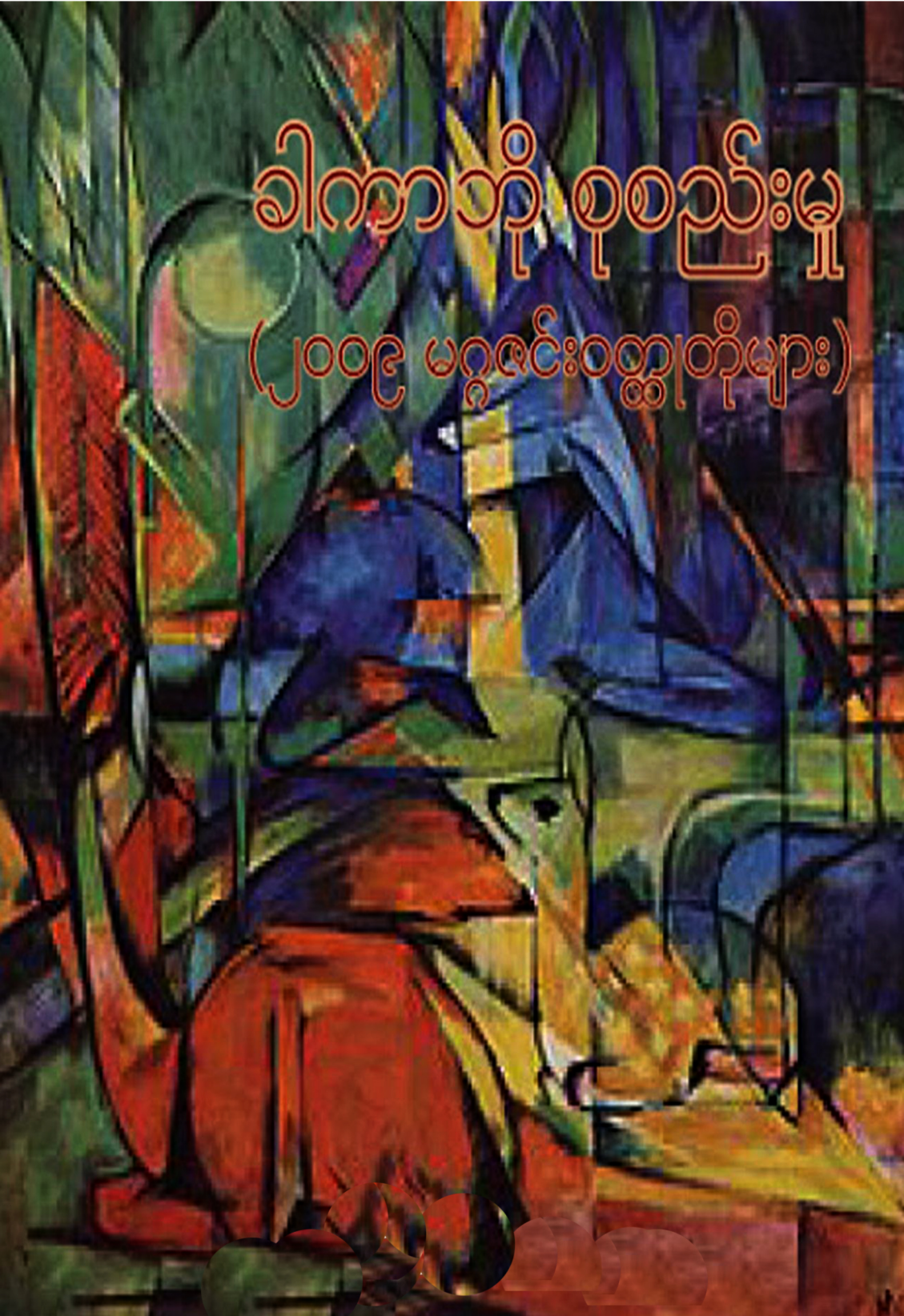

The background is a Cubist painting. It depicts a figure in a vibrant red garment, possibly a traditional Burmese jacket, seated in the lower foreground. Behind them, a large blue umbrella is open. The scene is set in a landscape with stylized green foliage and a body of water in the distance. The overall style is characterized by bold colors and geometric, angular shapes.

ခါကာဘို စုစည်းမှု

(၂၀၀၉ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများ)

ခါကာဘို စုစည်းမှု (၂၀၀၉ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများ)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက် - ၅၀၀၃၀၃၀၃၁၀

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက် - ၅၀၀၃၉၇၀၄၁၀

ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - ဘိုစော

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း - အေးဖြူအောင်

အတွင်းသရုပ်ဖော်ပုံများ - ဘိုစော၊ မုတ်သုံ၊ ကိုကိုနိုင်၊ ဝင်းမြင့်၊ မောင်နိုး၊ ဧကစာချို၊ မမ္မေး၊ ဖေစိုးအောင်၊ လင်းဝဏ္ဏ၊

ဇူးလူး၊ ငုအိမ်ထက်မြက်

အတွင်းဖလင် - အေဇက်

ထုတ်ဝေသူ - ဇင်ရတနာစာပေ

ဦးချစ်ညွန့်၊ ၂၀၅/က၊ ၄လမ်း၊ မြို့သစ်၊ အင်းစိန်၊ ရန်ကုန်။

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးနိုင်လေး၊ သီရိပိဋကတ်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ်(၃၃၃)၊ ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်း၊ ရေပ်ကွက်၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

စာအုပ်ချုပ် - ကိုမြင့်

အုပ်ရေ - ၁၀၀၀

တန်ဖိုး - ၃၀၀၀ ကျပ်

မာတိကာ

၁။ ကိုလှိုင်ကြည်ဝင်း	ဆက်ကန်ဆက်ကန်
၂။ ကြည်မွေအိမ်	ရက်လည်
၃။ ခင်ခင်ထူး	မေတ္တာစာ
၄။ စုမီအောင်	ဘယ်တော့မှမအိပ်တဲ့ရပ်ကွက်
၅။ ညိုနှင်းအိမ်	စက္ကူငှက်
၆။ နီရင့်ရင့်	ကဗျာဆရာရဲ့ ကန္တာရအိပ်မက်တောအုပ်
၇။ နီဟိန်းမော်	အသားတံဆိပ်မပါတဲ့လူ
၈။ နေဝင်းမြင့်	အဝေရာတော
၉။ နတ်မှူး	ဖိနပ်ပုံပြင်
၁၀။ ပန်းရိပ်ဖြူ	ပြတင်းပေါက်များနှင့်အိမ်
၁၁။ ဗိုင်းသစ်(တော်ခရမ်း)	မီးစာအို၏ မငြိမ်းသောမီး
၁၂။ မိချမ်းဝေ	နှင်းဆီရိုင်းတို့ကခုန်ခြင်း
၁၃။ မိုးသက်ဟန်	အိပ်မက်မြို့
၁၄။ မင်းဝေနိုင်-ဟင်္သာတ	လူသားသစ်
၁၅။ မောင်လူခင်	တစ်ခုသောနေဝင်ဆည်းဆာ
၁၆။ မောင်သာပို	ဘကြီးသိုက်ရဲ့နောက်နွား
၁၇။ မာန်(တောင်လုံးပြန်)	ခြေနှစ်ချောင်းတိုက်ပွဲ
၁၈။ မြူမြူ	ငှက်နှင့်လူ
၁၉။ မြင့်သန်း	ကားဂိတ်
၂၀။ မြတ်သင်း	လမ်းတိုင်းသည်မန္တလေးမြို့သို့ ဦးတည်နေကြသည်
၂၁။ လှဲဝင်းကြည်-ချို	အနားစွန်းတို့၏ဆုံမှတ်
၂၂။ ဝေယံဘုန်း	မဲ့တစ်ခုရဲ့အနုပညာ
၂၃။ အဖြူရောင်-ရွှေ	ပြဟွဲဦးခေါင်း
၂၄။ ဦးဆွေ-အဿနီက	ဥမ္မတ္တကချင်ခြင်း

စီစဉ်သူစကား

ယခုစာဖတ်သူလက်ထဲ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သော ခါကာဘိုစုစည်းမှု(၂၀၀၉) မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများနှင့် ပတ်သက်၍ စီစဉ်သူမှ အလေးထား တင်ပြန်ရန် အချက်နှစ်ချက် ရှိနေပါသည်။

အရေးကြီးသည် မဟုတ်သော်လည်း ပထမဆုံးအချက်မှာ ရွေးချယ်စုစည်းထားသော ဝတ္ထုတိုများသည် မမြင်ရသော ကြိုးကလေး တစ်ချောင်းနှင့် ဆက်သိထားသကဲ့သို့ ပြေပြစ်ညီညွတ်မှုရှိရန် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အရေးမကြီးဟု ထင်ရသော်လည်း ဝတ္ထုတစ်အုပ်လုံး၏ ရစ်သမ်သည် ထိုကြိုးကလေးအပေါ်၌ အများဆုံး အမှီသဟ် ပြုနေသည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။

တချို့တချို့သော နှစ်များ၌ ခင်မင်ရင်းနှီးသော ထုတ်ဝေသူတို့မှ နားပူနားဆာလုပ်သဖြင့် စိတ်ကြိုက်ဝတ္ထုတိုများ စီစဉ်ပေးခဲ့ ဖြစ်သော်လည်း မိမိစုစည်းထားသော ဝတ္ထုတိုများကို ပြန်လည်၍ အစအဆုံး ဖတ်ရှုကြည့်သောအခါ ရစ်သမ်မရှိဘဲ ကပေါက်တိ ကပေါက်ချာ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ကကြိုးမညီသော ယိမ်းအကကို စိတ်မသက်မသာနှင့် ထိုင်ကြည့်နေရသည်နှင့်တူပါသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် ထုတ်ဝေခြင်းမပြုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရပါတော့သည်။ နားလည်မှုရှိသော ထုတ်ဝေသူဆိုလျှင် မတောင်းတာသော်လည်း နားလည်မှုမရှိသော ထုတ်ဝေသူဆိုလျှင် ဆက်ဆံရေးလမ်းကြောင်းသည်ပင် အဖုအထစ် ဖြစ်ရတတ်ပါသည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်ပါ။ မိမိကိုယ်တိုင်ပင် တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် မနှစ်သက်နိုင်သော ဝတ္ထုတိုစာအုပ်ကို စာဖတ်သူတို့ဖက်မှလည်း မိမိနည်းတူ သဘောကျနှစ်သက်လိမ့်မည် မထင်ပါ။

ဒုတိယအချက်မှာ စာအုပ်နာမည်ပေးထားသော ကိစ္စဖြစ်ပါသည်။ သတိပြုစေလိုသည်မှာ ကျွန်တော်ပေးထားသော အမည်က ခါကာဘိုစုစည်းမှု(၂၀၀၉) မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်အကြိုက် စုစည်းမှုဝတ္ထုတိုများဟုသာ အဓိပ္ပါယ်သက်ရောက်ပါသည်။ အကောင်းဆုံးဟု အဓိပ္ပါယ်မထွက်ပါ။ ပညတ်အနက်မှာလည်း မထွက်ပါ။ ဂယက်အနက်မှာလည်း မထွက်ပါ။ ဤသည်ကို ကျွန်တော် အလေးအနက် ပြောထားလိုပါသည်။

စင်စစ်တော့ ကျွန်တော် ရှာဖွေဖတ်ရှုမိသမျှထဲမှ မိမိစိတ်အာရုံနှင့် ဟပ်မိသော၊ ထို့ပြင် အကြောင်းအရာ စုံနိုင်သမျှ စုံစေလိုသော ရည်စူးချက်ဖြင့် ရွေးချယ်စုစည်းထားခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်းအရာစုံအောင် စုစည်းရွေးချယ်သည်ဆိုသော်လည်း ရသခံစားမှုအပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ စကားပြေရေးသားမှုတွင်လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုတိုအတတ်ပညာပေါ်တွင်လည်းကောင်း အလေးဂရုပြုခြင်းကို လျော့ပေါ့ စဉ်းစားသည်ကား မဟုတ်ပါ။ လောကအမြင်တစ်ရပ်ရပ်ကို ဖော်ကျူးနိုင်ပြီး ခေတ်ပြိုင်ခံစားမှု အားကောင်းမောင်းသန် ဝတ္ထုတိုများကို စာဖတ်သူတို့အတွက် ပေးဝေပြီး ရသခံစားစေချင်ပါသည်။

ရိုးသားစွာ ဝန်ခံရလျှင် မိမိသတိမပြုမိသော၊ ထို့ပြင် မိမိမမျှော်လင့်သော စာမျက်နှာတချို့မှ ဝတ္ထုတိုကောင်း တစ်ပုဒ်တလေ ကျန်ကောင်းကျန်ရှိနိုင်ပါသည်။ အကယ်၍ စာဖတ်သူတို့ဖက်မှ ဤအချက်ကို တိတိပပ ထောက်ပြဝေဖန်ပြမည်ဆိုလျှင် မိမိတို့အနေနှင့် အနူးအညွတ် ဝန်ချတောင်းပန်ခြင်း မပြုရုံမှလွဲ၍ အခြားနည်းမရှိပါ။

စုစည်းထားသော ဝတ္ထုတိုများသည် မဂ္ဂဇင်းအသီးသီး၌ ဖော်ပြခံရပြီး ဝတ္ထုတိုများဖြစ်သဖြင့် ပထမအဆင့်အနေနှင့် အယ်ဒီတာများထံမှ အောင်မြင်စွာ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ပြီးလည်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မူလကတည်းက သီးခြားအလှူကိုယ်စီနှင့် ရှိထားပြီးဖြစ်ကြောင်း အမြဲတစေ နှလုံးသွင်းထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။ မိမိစာအုပ်ထဲမှာ စုစည်းဖော်ပြလိုက်သောအခါမှ စာဖတ်သူတို့ဖက်မှ တစ်စုံတရာသော အတိုင်းအတာအထိ အာလျမပြေ တိမ်းတိမ်းပွေပွေ ဖြစ်ခဲ့သည်ရှိသော် ဝတ္ထုရေးဆရာ/ ဆရာမတို့ဖက်၌ တာဝန်မရှိမူပဲ စီစဉ်သူတို့သာ လုံးလုံးလျားလျား တာဝန်ရှိမည်ဖြစ်ပါကြောင်း ခံယူထားပါသည်။ အသားဟင်းတစ်ခွက် မကောင်းခြင်းကြောင့် ထို အမဲသား၊ ငါး၊ ကြက်၊ ဝက် စသည်တို့ကို အပြစ်တင်ရိုးမရှိသော လူသဘာဝကိုလည်း ဆင်ခြင်မိပါသည်။

အခြား အခြားသော စာပေချစ်သူများ၊ ရသာစာပေမြတ်နိုးသူများ၊ စာပေသုတေသီများ၊ ဝေဖန်ရေးဆရာများအနေနှင့် မိမိရွေးချယ်ထားသော ဝတ္ထုတိုများအပေါ် သဘောညီနိုင်ကြပါသည်။ သို့မဟုတ် သဘောကွဲလွဲနိုင်ပါသည်။ ပြဿနာမရှိပါ။ တရုတ်ကဗျာဆရာကြီး အိုက်ချင့်က ပန်းတစ်မျိုးတည်းကို (သို့မဟုတ်) သီချင်းတစ်ပုဒ်တည်းကို နှစ်သက်ရမယ်လို့ ဘယ်သူမှ လူတွေကို မခိုင်းနိုင်ဘူး... ဆိုခဲ့သည်မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်ကမူ စာဖတ်သူတို့အပေါ်မှာ သစ္စာစောင့်သိရှိသေပြီး၊ လိပ်ပြာသန့်စိတ်ဖြင့် လှမ်းခဲ့သော ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းအတွက် (ခရီးရောက်သည်ဖြစ်စေ၊ မရောက်သည်ဖြစ်စေ) မည်သည့်အခါတွင်မှ နောင်တရမည် မဟုတ်ပါဟု ဆိုချင်ပါသည်။

မောင်နိုင်လတ်
၁၈.၁.၂၀၁၀(Mon)

ဆက်ကန်ဆက်ကန် (ကိုလှိုင်ကြည်ဝင်း)

ဆက်ကန်ဆက်ကန်

ဘောလုံးပွဲလေးတစ်ပွဲကတော့ ဒိုင်လူကြီးရဲ့ ပွဲသိမ်းခရာမှတ်သံနှင့်အတူ ပြီးခဲ့ပါပြီ။ နောက်ဆုံး ဗိုလ်လုပွဲစဉ်မို့ လုံးဝဥသံ ပြီးစီးခဲ့ပါပြီ။ ပွဲပြီးပေမဲ့ မီးမသေဆိုသလို ဒီဘောလုံးပွဲကလေးနဲ့ ဆက်နွယ်တဲ့ အဖြစ်အပျက် ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင် ဖြစ်စေအောင် ကျရစ်ခဲ့တဲ့ စကားလုံးကတော့ ခုချိန်တိုင်အောင် ရေပန်းစားနေတုန်းပဲ။ အဲဒီစကားလုံးလေးကတော့...

ရောဂါရယ်လို့ ပြောမလား မသိဘူး။ ဇာတ်လမ်းအစကတော့ ၂၀၀၆ ကမ္ဘာ့ဖလားက စတာပဲ။ အရင်က ကမ္ဘာ့ဖလားမပြောနဲ့ တိုင်းနဲ့ပြည်နယ် ဘောလုံးပွဲတောင်မှ ကွာတာ။ ဆီမီးအဆင့်လောက်စပြီး ရုပ်မမြင်အသံကြား ရေဒီယိုနားကပ်ပြီး ရင်ခုန်ရတာကိုး။ အစီအစဉ်ကြေညာသူ အပြောကောင်းသလောက် 'ဟာ'ခနဲ၊ 'ဟင်'ခနဲ ဖြစ်ကြရတာလေ။ ဘောလုံးပွဲ လှုပ်ရှားမှုက မြန်ဆန်၊ ပွဲကလည်း သွက်ဆိုင်ရင် မပြောနဲ့တော့။ 'မဝိုးကွေးသမား' ဆိုတာတောင် ဖြစ်လာရော။ အခု ၂၁ ရာစုထဲမှာ နည်းပညာတွေ၊ သိပ္ပံပညာတွေ တိုးတက်ထွန်းကားလာခြင်းနဲ့အတူ 'ကမ္ဘာကြီးဟာ ရွာကြီးတစ်ရွာ' ဖြစ်သွားခဲ့ပြီလေ။ ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပ ဘောလုံးပွဲကအစ တီဗွီ၊ ဂြိုဟ်တုစလောင်းကနေ ချက်ချင်းကြည့်ရှုနိုင်ကြပြီ။

အခု ရွာသာဆိုတဲ့ ရွာကလေးကိုပဲကြည့်။ ဂြိုဟ်တုစလောင်းရှိတယ်။ အနီးအဝေး ဖုန်းခေါ်လို့ရတယ်။ လကွယ်ညဆိုရင် ကိုယ်ပိုင်မီးစက်သံတွေက အပြိုင်အဆိုင်းပဲ။ အခု ကမ္ဘာ့ဖလားပွဲကြီး ပြီးသွားပေမဲ့ မီးမသေသေးဘူး။ အိတ်လီဖလားရတာ တန် မတန်၊ ဘရာဇီးလ် တကယ်ကန် မကန်တို့၊ ဇီဒန်းနဲ့ မာတာရာဇီ ဘယ်သူလွန်သလဲဆိုတာအထိ ဘောလုံးစာစောင်တွေ လက်ကကိုင်ရင်း အချင်းချင်း ဆက်ကန်နေကြတုန်းပဲ။ သည်မှာတင် 'ဝုန်း'ခနဲ 'ဒိုင်း'ခနဲ ရွာသာရွာက ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ ကားပိုင်ရှင် ဦးတင်မောင်ဆွေဆိုသူက လုပ်ချလိုက်တယ်။ ဖလားလုပ်မယ်ပေါ့။ T.M.S Cup ဆိုပြီး ဘောလုံးပွဲလုပ်ပေးမယ်။ ကျေးရွာအာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းတွေ၊ ဘောလုံးကို နားလည်သူတွေ၊ စိတ်ပါဝင်စားသူတွေ ပူးပေါင်းပြီး ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်ပေါ့။ အဲဒီလို T.M.S Cup ဖြစ်အောင် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေတုန်း မြန်မာဘောလုံးအသင်းက မာဒေးကားချန်ပီယံ တက်ဖြစ်လိုက်တော့ ရောဂါပိုရင့်သွားတယ်။

ဦးတင်မောင်ဆွေက သူကိုယ်တိုင်သာ ဘောလုံးမကန်တတ်တာ၊ ဘောလုံးကိုတော့ အရူးအမူးဝါသနာပါတယ်။ နောက်ဆုံးဂြိုဟ်တုစလောင်းတပ်တာတောင် ဘောလုံးပွဲကြည့်ချင်တာ အဓိကပဲ။ ဘောလုံးပွဲကြည့်စရာ မရှိရင် သူ့အိမ်ရှေ့က လှည်းလမ်းကြောင်းမှာ ကလေးတွေ ကန်တာ ထိုင်ကြည့်ပြီး ဘေးက အားပေးတာ။ ကလေးတွေကို ချီချည်၊ သံပရာဖျော်ရည်၊ ပိုက်ဆံကအစ ကျွေးမွေးဆုချပြီးကို အားပေးတာ။ ဦးတင်မောင်ဆွေ အိမ်ရှေ့ဟာ ကလေးတွေ အတွက်တော့ သုဝဏ္ဏကွင်းအသစ်ပဲ။

အခု T.M.S Cup မှာ ပထမဆု ၅၀၀၀၀၊ ဒုတိယ ၃၀၀၀၀၊ တတိယဆု ၂၀၀၀၀နဲ့ အကောင်းဆုံးဘောလုံးသမားဆု၊ ရွှေဖိနပ်ဆုအပြင် နေရာအလိုက် အားကစားသမားဆုကိုပါ ပေးဦးမယ်။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်က သည်ရွာသာရွာကလေး

ကနေ တစ်ချိန်ချိန်မှာ မြန်မာ့ဂုဏ်ဆောင် ဘောလုံးသမား ထွက်စေချင်တယ်လေ။ သည်လူက ပိုက်ဆံချမ်းသာပေမဲ့ မနုဇ္ဈာန်တတ်ဘူး။ ကုန်သင့်တာ၊ ပေးသင့်တာ၊ လှူသင့်တာကို လက်မနွေးဘူး။

တခြားမကြည့်နဲ့ ရွာသာရွာကလေးရဲ့ တွဲဖက်အထက်တန်းကျောင်းကနေ ဆယ်တန်းအောင်တဲ့ ကလေးမှန်သမျှ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း 'တင်မောင်ဆွေ ပညာရည်ချွန်ဆု'ဆိုပြီး တစ်နှစ်သုံးလေးငါးသိန်း အကုန်အကျခံပြီး နှစ်စဉ် လုပ်နေကျလူ။ သူ့စိတ်ဓာတ်၊ သူ့ရည်ရွယ်ချက်ကလေးတွေက ကောင်းလေတော့ T.M.S Cup ကို ဖြစ်အောင် အားလုံးက ဝိုင်းဝန်းကြတယ်လေ။ ပထမ ရွာသာရွာအပါအဝင် ခုနစ်ရွာအုပ်စုဝင်တွေကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်တယ်။ ဖိတ်တာတောင် ဖိတ်စာတစ်စောင် ထောင်ကျော်ကျတဲ့ ရှယ်ဖိတ်စာနဲ့ကို ဖိတ်တာပါ။ ပင်မ ရွာသာရွာကြီးမှာ အစည်းအဝေးခေါ်တယ်။ စည်းကမ်းချက်တွေ ရှင်းပြတယ်။ ညှိကြတယ်။ ဆွေးနွေးကြတယ်။ အားလုံးသဘောတူညီနှိုင်းတဲ့ စည်းကမ်းချက်အထိရအောင် အထပ်ထပ်အခါခါ အကြိမ်ကြိမ် ညှိကြ၊ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့။

နောက်ဆုံး အားလုံးသဘောတူညီချက်ရတာက အုပ်ချုပ်နည်းပြအပါအဝင် ဘောလုံးအသင်း ၂၂ ယောက်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး ပို့ရမယ်။ ပြိုင်ပွဲကာလမှာ ဓာတ်ပုံပါ ကစားသမားမှအပ ကစားခွင့်မရှိပေါ့။ တူညီဝတ်စုံကို ခိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်သာလျှင် အတည်ဆိုတာကတော့ ထုံးစံအတိုင်း မပါမပြီးပေါ့လေ။ အားကစားသမားစာရင်း၊ ဓာတ်ပုံကို ပြိုင်ပွဲမကျင်းပမီ တစ်ပတ်အလိုမှာ ပို့ရမယ်ဆိုတာက အရေးကြီးတယ်။ ပြိုင်ပွဲကော်မတီဝင်တွေ၊ စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေး အဖွဲ့တွေ အကျအနစ်ဖွဲ့ပြီး သိပ်မကြာပါဘူး ကားဂိတ်ဆိုင်တန်းတွေဘက်မှာရော၊ ရွာလယ်မှာရော 'T.M.S Cup ဖိတ်ခေါ်ဘောလုံးပြိုင်ပွဲ' ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးနဲ့အတူ ရွာသာရွာအပါအဝင် ခုနစ်ရွာအုပ်စုလုံး ပါးစပ်နဲ့ ဘောလုံးစကန်ကြတော့တာပဲ။

* * *

'မြန်မာ့အားကစား ကမ္ဘာ့ကို လွှမ်းမိုးရမည်' ဆိုထားသကဲ့။ တကယ်ဆို တစ်ချိန်က မြန်မာဆိုတာ အရှေ့တောင်အာရှလောက် စကားထည့်မပြောနဲ့၊ အာရှမှာပါ မိုးကောင်းခဲ့တာကဲ့။

'မာဒေးကား၊' 'ပတ်ချုံဟီး' ဖလားတွေအပြင် မြူးနစ်အိုလံပစ်မှာတောင် ထိပ်သီးအသင်းတွေကို ခြေရည်တူလိုက်ကစားပြီး အသန့်ရှင်းဆုံးဆုတောင် ရခဲ့တာကဲ့။ ပြင်ဆင်ချိန်က နှစ်ပတ်ပဲရခဲ့တော့ ရွာသာရွာမှာ ဘောလုံးမှ ဘောလုံးဖြစ်ကုန်ပြီ။ ခက်တာက လူရွေးဖို့ပဲ။ ဓာတ်ပုံပို့ရမှာက ရှိတော့ လူက ဖြတ်သင့်ပြီလေ။ ရွာသာရွာရဲ့ တစ်ခုတည်းသော ဘောလုံးကွင်းမှာ ဘောလုံးသမားက သုံးလေးသင်းစာ ရှိနေတယ်လေ။ သူများရွာတွေကတော့ အုပ်ချုပ်နည်းပြ အပါအဝင် ဘောလုံးသမားဓာတ်ပုံတွေတောင် ပို့ပြီးလို့ အသင်းလိုက် ဖွဲ့စည်းလေ့ကျင့်နေကြကုန်ပြီ။

ခက်တာက ရွာသာရွာမှာ ဘယ်သူက ဦးဆောင်ပြီး ဘောလုံးအသင်းကို အုပ်ချုပ်မယ်၊ နည်းပြမယ်၊ ရွေးမယ်ဆိုတာ ခုထက်ထိကို မရှိသေးတော့ ခက်နေတယ်။ ညနေဆို ဖိုးကန်ချင်တွေချည်းဆိုတော့ တစ်ဖက် လူနှစ်ဆယ် အစိတ်နဲ့ ခွဲကန်နေရတာ။ လူငါးဆယ်၊ ဘောလုံးတစ်လုံးနဲ့ ကွင်းတစ်ကွင်းဆိုတော့ ကြည့်ရတာ တော်တော်ကိုကောင်းပါတယ်။ စိတ်ပျက်ဖို့ပါ။ 'ဒီလိုပုံနဲ့ မိုးကြီးချုပ်တော့မယ့်' အဖြစ်မျိုးရောက်နေလေတော့ ရွာက တာဝန်ရှိသူတွေခမျာ မနေသာတော့ဘူး။ ရွာသာရွာက အုပ်စုဝင် အိမ်ခြေ ငါးရာကျော်ရှိတဲ့ ရွာကြီး။ သည်ကြားထဲက တစ်ဆယ့်ရှစ်ယောက် ရွေးဖို့ဆိုတာ မလွယ်လှဘူး။ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားပြီး သူများ အမှန်းခံရတဲ့ အလုပ်မျိုး မလုပ်ချင်တဲ့ လူမျိုးထဲမှာ မြန်မာလူမျိုးက ထိပ်ဆုံးကပါမယ်ထင်ပါတယ်။

နောက်ဆုံး ရွာလူကြီးကိုယ်တိုင်က 'ကာလသားခေါင်း ကိုခင်မောင်' ခေါင်းပေါ် ပုံချလိုက်တယ်။ မင်းတို့ လူငယ်တွေကိစ္စပဲ။ နားလည်တဲ့သူနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး လူရွေးကြပေါ့။ နောက် ငါးရက်ဆို ဓာတ်ပုံပို့ရတော့မယ်လေ။ တစ်ခါတလေကျ လွယ်လွယ်ကလေးလို့ အများထင်နေကြတဲ့ အလုပ်ကလေးတစ်ခုက သမ္မာသမတ်ကျကျ မှန်မှန်ကန်ကန်ဖြစ်အောင် အများလက်ခံအောင် လုပ်နိုင်ဖို့ဆိုတာ အခက်သားလား။

'ဟိုလူရွေးပါ၊ ဒီကောင်ရွေးပါ' ဆိုပြီး ထလုပ်မယ့်သူနဲ့။

'တို့လည်း ဒီလောက်တော့ ကန်တတ်ပါတယ်' ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ မလွယ်လှဘူး။

ဘောလုံးသမား ၁၈ ယောက်စာရင်းက မြန်မာဘောလုံးအသင်းအတိုင်းပဲ။ ပြိုင်ပွဲဝင်ကနီးအထိ အပြီးသတ် မရွေးနိုင်သေးဘူး။ အဲဒါ မရွေးနိုင်သေးဘူးဆိုတာထက် မရွေးရဲသေးဘူးဆိုရင် ပိုမှန်မယ်။

အခုတော့ ပွဲကပြတ်သွားပါပြီ။ ကိုခင်မောင်ပဲ။ ရွာကလူကြီးက အာဏာကုန် လွှဲပြီဆိုတာနဲ့ အပြတ်ကြမ်းတော့တာပဲ။ သူ့ကို ရွာက လူတွေအားလုံးက 'လေခင်' လို့ပဲ ခေါ်ကြတယ်။ နာမည်နဲ့ လူနဲ့လိုက်အောင် ပေးထားတာပါ။ ရွာမှာ ကာလသားခေါင်း၊ လူပျိုကြီး၊ ပိုက်ဆံချမ်းသာတယ်။ အသက်ကတော့ လေးဆယ်ကျော်ပတ်ဝန်းကျင်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ဘယ်အချိန်မေးမေး သုံးဆယ်ကျော်ပဲ။ သည်စကားကို လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးရှစ်နှစ်ကတည်းက ပြောလာတာဆိုတော့ စဉ်းစားပြီး သူ့အသက်ကို တွေးပေတော့ပဲ။

တစ်ခု သတိထားမယ်ဆိုရင် သတိထားစရာက 'လူရွေးပွဲ' မတိုင်မီ လက်ဖက်ရည်ပိုင်းမှာရော၊ အလှူ၊ သာရေး၊ နာရေး လူစုံစုံရှိတဲ့ပိုင်းတွေမှာ ဘောလုံးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သမ္မာကြီး ဝင်းအောင်၊ မျိုးလှိုင်ဝင်း၊ အသက်ကြီးပေမဲ့ မပျက်စီးတဲ့ ပင်နတီကြည်လွင်တို့လို မြန်မာ့လက်ရွေးစင်တွေ အကြောင်းသာမက၊ ပြင်သစ်က ဇီဒန်း၊ အီတလီက ဖိုလာနို၊ မာလီဒီနီ၊ ဘရာဇီးလ်က ကာဖူး၊ ဂျာမနီက အိုလီဗာခန်းတို့အကြောင်းတွေအထိ ပြောတော့တာပဲ။ အဓိက သူပြောချင်တာက ဘောလုံးမှာ အသက်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး။ 'နွားပျိုသန်လှ၊ နွားအိုပေါင်ကျိုး' ဆိုတဲ့ သဘောမျိုး သက်ရောက်စေချင်တယ်နဲ့ တူပါတယ်။

ကိုခင်မောင်က ဆယ်တန်းသုံးလေးခါကျပြီး ကျောင်းထွက်ခဲ့တယ်။ သူ့အိမ်မှာ ဂြိုဟ်တုစလောင်းရှိတယ်။ အပတ်စဉ် အားကစားစာစောင်တွေ ပုံမှန်ဖတ်တယ်။ ကျောင်းနေစဉ်က မြို့မှာ ကျောင်းလက်ရွေးစင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုပဲ။ လူက ရွာမှာ ကုန်စုံဆိုင်အပြင် ယာ၊ ချောင်း၊ ထန်း ပြည့်စုံတယ်။ အတိုးပေးဘာပေးနဲ့ စီးပွားဖြစ်နေသူပါ။ ရွာမှာ သူနဲ့ကင်းတဲ့သူ ရှားတယ်လေ။ လူက ပိုက်ဆံချမ်းသာတာကလွဲပြီး ဘာမှမချမ်းသာတော့ နာမည်ကြီးဖို့ ထင်ပေါ်ဖို့ဆိုရင် ပိုက်ဆံလမ်းခင်းပြီး လုပ်တာ။ ယုတ်စွအဆုံး ရွာမှာ အလှူပွဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘုရားပွဲဖြစ်ဖြစ် ဇာတ်ပွဲကလေး၊ ဆိုင်းသံ၊ ဗုံသံကလေးများ ပါလာရင် ဇာတ်သမား၊ ဆိုင်းသမားတွေကို သူ့အိမ်ခေါ် ကျွေးမွေးဧည့်ခံပြီး အားနာရလောက်အောင် ပေါင်းသင်းတယ်။

အဲညကကျ ပွဲခင်းလူစည်ပြီဆိုရင်

‘ဧည့်သည်အဆိုတော် ရွာသာ သားကလေး ဂီတဝါသနာရှင် ဧည့်သည်အဆိုတော် ကိုမောင်မောင်ခင်မောင်မောင်က သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်နဲ့’ ဆိုတာ ဖြစ်ကရောပဲ။ ရွာမှာ အရပ်ပြဇာတ်ကပြပြီဆိုရင်လည်း မင်းသမီးငှားခနဲ့ တီးဝိုင်းစရိတ် အကုန်ကျခံပြီး ‘ပြဇာတ်မင်းသား’ လုပ်တဲ့သူလေ။

ဒီလောက်ဆို ဇာတ်ရည်လည်ပါတော့မယ်။ လူရွေးကြမယ်ဆိုတော့ ကိုငြိမ်း(မန္တလေး)ရဲ့ ‘ရှမ်းပွဲကိုးပတ်’ ကိုတောင် အမှတ်ရမိပါသေးရဲ့။

‘ကိုင်း’ ဘယ်သူကများ ကိုခင်မောင်ကို လက်ရွေးစင်စာရင်းမှာ မပါသင့် မပါထိုက်ဘူးလို့ ပြောမှာတုံး။ စိတ်ချ အမုန်းလည်းမခံဘူး၊ မပြောရဲသလို မပြောသာဘူး။ ကွယ်ရာမှာသာ ပြောချင်ပြောမယ်။ အပြီးသတ်ရွေးပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးသွားပြီ။

ရွာသာရွာ ဘောလုံးအသင်းဝတ်စုံက တကယ့်ကို အပျံ့စား။ ဘရာဇီးလ်အသင်း ဝတ်စုံပဲ။ ဝတ်စုံစရိတ်၊ ကစားသမားတွေ လေ့ကျင့်စရိတ်ကို သူပဲ တာဝန်ယူတယ်။ မနက်ကွင်းဆင်းပြီးရင် ကြက်ဥတစ်လုံး၊ ငှက်ပျောသီးဖီးကြမ်းတစ်လုံး၊ နွားနို့တစ်ခွက်၊ ညနေကွင်းဆင်းပြီးရင် ကြက်ဥသံပရာ လိုလေသေးမရှိ။ ဒီတော့ အသင်းကပ္ပတိန်ဟာလည်း ‘ကိုခင်မောင်’ ခေါ် လေခင်ကလွဲပြီး ဘယ်သူများ ဖြစ်နိုင်တော့မှာလဲ။

ကိုခင်မောင်က ကွင်းထဲမှာသာ ခြေမပေါ်ရင်နေမယ်။ အပြင်မှာ လေကန် ကန်ကြပြီဆိုရင် သူ့ကိုမီအောင် ကန်နိုင်တဲ့သူ ရှားတယ်။ အရှေ့တောင်အာရှတို့၊ အာရှအဆင့်ဆိုတာ ဘေးချိတ်။ ပြည်တွင်း ပထမတန်း ပွဲစဉ်တွေဆိုတာ လေသံတောင် မဟဘူး။ ပရီးမီးယားလိဂ်၊ ဂျာမနီက ဘွန်ဒက်လီဂါ၊ စပိန်လာလီဂါ၊ အီတလီစီးရီးအေက ကစားသမားတွေ၊ ကစားကွက်တွေကို ရေပက်မဝင်အောင် ကန်ပြလိမ့်မယ်။

ညနေ ကွင်းထဲမှာ နှစ်ဖက် ခွဲကန်ကြရင် ကိုခင်မောင်အကြောကို သိထားကြတော့ သူ့ဆီက ဘောလုံးရအောင် မလှကြဘူး။ ချဲပေးတယ်။ ဟန်ပြသဘောလောက်ပဲ လှတယ်။ ဒါကို သူ့ဖိန့်ကြောင့်ပဲ လွတ်သွားတဲ့ ပုံစံမျိုးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂိုးသမားနဲ့ တစ်ယောက်ချင်း လွှတ်ပေးတာတောင် ဂိုးရအောင် မသွင်းနိုင်တော့ ခက်ကုန်ပြီ။

ဒါပေမဲ့ လေခင်ပဲလေ။

‘ဂိုးသမားညှာလိုက်လို့ပေါ့ကွာ၊ ငါ့ကန်ချက်နဲ့ ဒီလိုအနီးကပ်ကနေ မညှာတမ်းကန်လိုက်ရရင် ဟင်း ဟင်း’ သူပြောတာကို အချင်းချင်း မရယ်မိအောင် မျက်နှာပိုးသတ်ရင်း ‘ဟုတ်ပပေသဗျို... မှန်ပါပေသဗျို’ ဆိုပြီး ထောက်ခံကြရတာပေါ့။ ကျေးဇူးရှင် အသင်းကပ္ပတိန်ကြီး ရွှေစိတ်တော်ညိုသွားရင် ခက်သွားမယ် မဟုတ်လား။ ခက်တာက အသင်းမှာ နည်းပြပါတယ်ဆိုပေမဲ့ နာမည်ခံပါပဲ။ ဘေးကနေ ဝတ်စုံထိန်း၊ သံပရာရည်ပုံ၊ ရေပုံးကိုင်လောက်ပဲ ရှိတာ။ ကိုခင်မောင်ပဲ နည်းပြ၊ သူပဲ ကပ္ပတိန်၊ သူပဲ အုပ်ချုပ်သူဆို မမှားပေဘူး။

တစ်ခါကလည်း ငိုရခက် ရယ်ရအခက်။ ပင်နတီကန်တာကို နည်းပြတာလေ။

ဘောလုံးကို သေသေချာချာကိုင်ပြီး ဟောသလိုတည်ထား၊ နောက်ကို ခုနစ်လှမ်းဆုတ်။ ခြေအနေအထားက သည်နေရာနဲ့ ဘောလုံးရဲ့ သည်အစိတ်အပိုင်းကို သည်လိုပြေးပြီး သည်လိုကန်ဆိုပြီး ကန်လိုက်တာ ဂိုးတခြား ဘောလုံးတခြားပဲ။

ဒါကို သူကပဲ

‘အဲသလို ကန်ရင် အဲသလို လွဲတယ်၊ အဲသလို မကန်နဲ့’ ဆိုပြီး လုပ်ချလိုက်တော့...

လေခင်ပဲလေ သည်လောက်တော့ ရှိမှာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ‘အဲသည်လို ကန်ရင် အဲသည်လို လွဲတယ်၊ အဲသည်လို မကန်နဲ့’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးလေးကတော့ ရွာသာရွာဘောလုံးအသင်းမှာတော့ ပြောစမှတ်ပဲ။

အတည်ပေါက်လုပ်ထားတဲ့ ကိစ္စများ လွဲချော်သွားပြီလားဆိုရင် သည်စကားလုံးလေးကို ရေလဲသုံးကြတော့တာပဲ။ ‘အဲသည်လို လုပ်ရ၊ အဲသည်လို လွဲတယ်၊ အဲသည်လို မလုပ်နဲ့ပေါ့။’ ဘောလုံးပြိုင်ပွဲက နီးလာလေလေ ရွာသာအပါအဝင် အုပ်စုဝင် ခုနစ်ရွာလုံးဟာ မျှော်တလင့်လင့်နဲ့ တက်ကြွနေကြတယ်။ ဘယ်သူမဆို ခွေးချင်းကိုက်တာတောင် ကိုယ့်အိမ်ကခွေး နိုင်မှ ကြိုက်ကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ခုဟာက မျိုးချစ်စိတ်၊ ရွာအစွဲတွေ ပါလာပြီလေ။ အပြိုင်အဆိုင် အားပေးကြတာပေါ့။

ကမ္ဘာ့ဖလားလောက်နီးနီးသည် T.M.S Cup ကို တန်ဖိုးထားနေကြလေရဲ့။ အုပ်စုခွဲကြတယ်။ ခုနစ်သင်းဆိုတော့ အုပ်စု(က)နဲ့ အုပ်စု(ခ) ခွဲတယ်။ လေးသင်းတစ်အုပ်စု၊ သုံးသင်းတစ်အုပ်စုမှာ ရွာသာရွာက သုံးသင်းတစ်အုပ်စုမှ ကျတယ်။ ကွာတားမရှိဘူး။ အုပ်စုပြီးရင် ဆီမီးဖိုင်နယ်ပဲ ရှိတယ်။ ရွာသာက နှစ်ပွဲကန်ရမှာ တစ်ပွဲနိုင်ရင်ပဲ အခြေအနေကောင်းမှာဆိုတော့ ပွဲချောင်တာပေါ့။ ပြီးတော့ နှစ်ပွဲကန်ဆိုတော့ ပွဲမပန်းတာပေါ့။ ပွဲကလည်း စည်မှာပါ။ ကွင်းပြင်ထားတယ်။ အသံချဲ့စက်၊ မီးသတ်၊ ကြက်ခြေနီ၊ ရဲအဖွဲ့နဲ့ ဒိုင်တောင် မြို့က ငှားရမှာဆိုတော့ သည်ပွဲ စည်ပြီပေါ့။

ကဲ စပါပြီ ဘောလုံးပွဲ။ အသင်းကပွဲတိန်ကြီးနဲ့ ပွဲဦးထွက်မှာတင် ပြဿနာတက်တော့တာပဲ။ ကိုခင်မောင်က အသင်းကပွဲတိန်ဆိုတော့ သူပြောတဲ့ ကစားကွက်အတိုင်း သူ့ကို အထောင်ထားပြီး ငှားရမ်းကစားကွက်နဲ့ ကစားတယ်။

အဲသည်ပွဲများ သရေကျတယ်။ ကိုခင်မောင်လည်း ဘွဲ့ထူး၊ ဂုဏ်ထူးတစ်ခု ထပ်တိုးလာတယ်။ ဒါကတော့ ‘မဗျားသား’တဲ့ ဟုတ်တယ် တကယ်လည်း မဗျားသားပါ။ ရွာသာမှာ မဗျားဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားရဲ့ နာမည်က ‘လူပို’တဲ့လေ။

‘နံပါတ်တစ်ဆယ် မဗျားသား ထွက်ပါတော့ဗျို့’ ကွင်းထဲမှာ အားပေးလိုက်ပုံများ။ ဒါပေမဲ့ လေခင်လေ။ သည်လောက်နဲ့ ဘယ်တုန်လှုပ်ပါ့မလဲ။

ဒုတိယပွဲအတွက်လည်း သူပဲ Line up ဆွဲတယ်။ အထောင်နေရာမှာ သူပဲပေါ့။ သည်ပွဲလည်း ပွဲပြီးခါနီးကျမှ နောက်တန်းက တက်သွင်းလို့ တစ်ဂိုးနဲ့ ကပ်နိုင်တာ။ သည်ပွဲပါ ရှုံးရင်တော့ ရေစုန်မျောပြီ။ ရွာသာရွာ တစ်ရွာလုံးကရော ဘောလုံးသမားတွေကပါ ကိုခင်မောင်ကြီးကို စိတ်ပျက်လှပြီ။ အုပ်စုဒုတိယနှင့် တက်ပြီး နောက်ကန်ရမယ့် ပွဲက ရှုံးထွက်၊ နိုင်ရင် ဗိုလ်လုပွဲတက်။ ရှုံးရင် အောင်ဖျာလိပ်တော့ပဲ။ သည်တော့ အရေးကြီးတဲ့ ပွဲမှာ ကိုခင်မောင် ခေါ် လေခင် ခေါ်

မဗျားသားကို Line up မှာ မထည့်ချင်ဘူး။ တစ်ဖက်က တက်လာတဲ့အသင်းကလည်း ခေသူမဟုတ်ပါလေ။ ကောလိပ်လက်ရွေးစင်တွေကအစ ကြည်း၊ ရေ၊ လေ လက်ရွေးစင်အထိ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ စစ်ထွက်၊ ရဲထွက်တွေတောင် ပါတယ်ပြောတယ်။ ပေါ့တာနဲ့ ခံရမယ်လေ။ ရှင်းရှင်းမညာတမ်းပြောရရင် ရွာသာဘောလုံးအသင်းမှာ ကိုခင်မောင်ထက် ကောင်းတဲ့သူတွေချည်းပဲ။ ရွာသာလည်း မြို့နယ်၊ တိုက်နယ်အဆင့်ကနေ တက္ကသိုလ်၊ ကောလိပ်လက်ရွေးစင် လေးယောက်ရှိတယ်။ ဘေးက ပြောင်းလာပြီး ရွာသာသူနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတဲ့နှစ်ယောက်ဆိုရင် တိုင်းနဲ့ပြည်နယ် အဆင့်မှာတောင် ကစားခဲ့သူတွေပါ။ သည်လိုလူတွေရှိပေမယ့် ကိုခင်မောင်ကတော့ ငှားရမ်းတာ အထောင်ပဲ။ တစ်ပြားသားမှ မလျှော့ဘူး။

‘အခုပွဲက အရေးကြီးတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ငှားရမ်း ကစားကွက်ဟာ အသားကျလာပါပြီ။ ဒါကြောင့် ဒုတိယပွဲမှာ နိုင်လိုက်တာပေါ့’ ပြောမှပြောတတ်ပလေ။ ဒုတိယပွဲမှာ တကယ်ဆို အထောင်က သွင်းသွားတာ မဟုတ်ဘူး။ ‘အိစွပ်’က သွင်းသွားတာ။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်တယ်။ နောက်တန်း ဘယ်အစွန်ကနေ ကစားတဲ့ မဲလုံးခေါ် အိစွပ်က သွင်းသွားလို့ နိုင်တာ။ မဲလုံးက အသားမည်းလွန်းလို့ အချင်းချင်းကနေ အိစွပ်လို့ ခေါ်ကြတာကိုး။

သည်ပွဲမှာတော့ သူပြောတဲ့ Line up အတိုင်း ငှားရမ်း နဲ့ စကားပေမဲ့ ကစားဖော်တွေက ကိုခင်မောင်ကို ပေးမကစားတော့ဘူး။ သူပေးလိုက်ရင်လည်း ဆယ်လုံးပေး ဆယ်လုံးပျက်တာကိုး။ အသက်က လေးဆယ်နား ကပ်နေတဲ့အပြင် ဗိုက်မှာ အဆီစုနေတာကိုး။ တစ်သင်းလုံးကလည်း ဆယ်ယောက်နဲ့ ဆယ်တစ်ယောက်ကန်တယ် သဘောထားပြီး ပိုအားစိုက်ကန်နေရရှာတယ်။

‘နံပါတ် ၁၀ မဗျားသား လဲပါတော့ဗျို့’

ဘောလုံးပွဲမှာ သည်အသံက မကြာမကြာ ထွက်လာရော။ ပထမပိုင်း ပြီးတယ်။ ဂိုးမရှိ သရေ။ ဒုတိယပိုင်းမစခင် ကိုခင်မောင်ကို လူလဲချင်ပေမယ့် ဘယ်သူမှ တည့်တည့်မပြောရဲဘူး။

‘ကိုခင်မောင် ဘယ်နဲ့လဲ ရသေးလား၊ ကစားနိုင်သေးလား’

အဲသည်လို ရေလာမြောင်းပေး စကားစတာတောင် ကိုယ်တော်ချောက ရိပ်မိဟန်မတူဘူး။

‘သိပ် သိပ် ရသေးတယ်’

‘ကျုပ်ဆီ ဘောလုံး လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် တက်မလာသေးလို့ပါ’ ဆိုပြီး တကယ့်ကို တက်တက်ကြွကြွ လန်းလန်းဆန်းဆန်းနဲ့ အကြောတွေ ဖြေလျှော့ပြီး ဒုတိယပိုင်းအတွက် အသင့်အနေအထားပုံစံ လုပ်ပြလေတော့ ဘယ်သူကများ ဘယ်လိုလုပ် ဘာများပြောနိုင်မှာတုံး။ ဒုတိယပိုင်း ပြီးကာနီးအထိ သရေပဲ။ ဘေးက အားမလိုအားမရ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ ဒါတောင် တစ်ဖက်အသင်းက တစ်ဂိုးသွင်းတာ လူကျွံဘောဖြစ်သွားလို့ သက်သာသွားတယ်။

ရွာသာရွာက ကိုယ့်ကွင်း ကိုယ့်ပရိသတ်ဆိုတော့ ကွင်းပရိသတ်အားနဲ့ ပြီးကာနီးလေး တစ်သင်းလုံးတက်ဖို့ပြီး ကစားကြတော့တာပဲ။ အဲသည်လို တက်ဖိကစားနေတုန်း ဂိုးရှေ့ ပြန်အန်ထွက်လာတဲ့ ဘောလုံးကို ရွာသာက တက္ကသိုလ်လက်ရွေးစင်အဆင့်ရှိတဲ့ ကောင်လေးက မနားတမ်း ကျုံးကန်လိုက်တာ ‘ဂိုး’ ရသွားတယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲသည်ဘောလုံးက ကိုခင်မောင်ကြီး မှန်ပြီးမှ ဂိုးသွားတယ်။ ကိုခင်မောင် ခြေထောက်နဲ့ ထိမှန်ပြီး ဂိုးသွားတော့ ကိုခင်မောင် ဂိုးပဲဖြစ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ပွဲအပြီးမှာ

‘အေး ဘောလုံးမှာ Finishing လိုတယ်။ မင်းတို့ နားလည်အောင် ပြောရရင် အဆုံးသတ်ကောင်းဖို့ပေါ့ကွာ။ ဥပမာ နေဝင်းကန်တဲ့ဘောလုံးကို နောက်ဆုံး ငါဂိုးသွင်းပိုက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သလိုမျိုးပေါ့ကွာ’တဲ့။

သည်စကားပြောပြီဆိုကတည်းက သေချာသွားပြီ။ နောက်ဆုံးဗိုလ်လုပွဲမှာလည်း ငါရယ် အစချီပြီး Line up ဆွဲတော့မှာ။ ရွာက လူကြီးတွေ အပါအဝင် ဘောလုံးသမားအားလုံးက စိတ်ညစ်လှပါပြီ။ သူ့ Finishing ဆိုတာကြီးကိုပဲ စိတ်ပျက်နေတာ။ သူထိဝင်သွားတာကိုပဲ သူအဆုံးသတ်ကောင်းလို့ ဗိုလ်လုပွဲတက်ရပါတယ်ဆိုတဲ့ အပေါက်ကြီး ချိုးနေတော့တာကိုး။

ဘောလုံးပွဲ အရှုံးအနိုင်မှာ အရင်စပြောကြတာက ဘယ်ရွာက နိုင်လဲ၊ ဘယ်နဂိုးလဲ၊ ဘယ်သူ ရှုံးသွားတာလဲဆိုပြီး ပြောတာများတယ်လေ။ သည်တော့

‘ရွာသာက နိုင်တယ်’

‘တစ်ဂိုးနဲ့’

‘လေခင်ကြီး ရှုံးသွားတာ’ဆိုပြီးပဲ ပြောကြဆိုကြပြီပေါ့။ ဘာပဲပြောပြော မနက်ဖြန် ဗိုလ်လုပွဲမကန်မီ ရွာလူကြီးတွေ၊ ရပ်မိရပ်ဖတွေက ရွာသာဘောလုံးအသင်းကို ဂုဏ်ပြုညစာဝိုင်းလေးတောင် လုပ်ပေးသေးတယ်။

သည်ပွဲမှာ ကိုခင်မောင်ကြီးကို ဝိုင်းပင့်ကြ၊ ဝိုင်းထောင်ကြတာ သွားကြီးကို အအေးပတ်မတတ်ပဲ။

‘အကောင်းဆုံး ဘောလုံးသမားဆုတောင် ရနိုင်တယ်ပေါ့’ အဲသည်လို မပြောလို့လည်း မဖြစ်ဘူးလေ။ ဗိုလ်လုပွဲတက်မယ့် ဝတ်စုံသစ်ကို လေခင်ကြီးခေါ် ကိုခင်မောင်ကပဲ အကုန်ကျခံပြီး ထပ်ဆင်ပေးထားတာလေ။ သူမပါရင် ပွဲက မစည်တော့ဘူးလေ။ ဘောလုံးပွဲကလေး အတွင်းမှာပဲ ကိုခင်မောင်ကြီးခမျာ နာမည်တွေ ထပ်ထပ်တိုးလာလိုက်တာ နောက်ဆုံးတိုးလာတဲ့ ဝိသေသလေးကတော့

‘Finishing ခင်မောင်’ဆိုပဲ။

ဘယ်လိုက ဘယ်လိုဖြစ်တယ် မသိဘူး။ နောက်ဆုံး ဗိုလ်လုပွဲ ကစားဖို့ ကွင်းထဲဝင်လာတော့ ကိုခင်မောင်ကြီး မပါဘူး။

ပွဲကလည်း စည်ကားပါပေ။ အသံချဲ့စက်နဲ့ ဘောလုံးပွဲ ကြေညာသူနဲ့ စုံပါပေ။ စည်ပါပေ။ မြိုင်ပါပေ။

‘ကျွန်တော်တို့ ရွာသာလက်ရွေးစင် ဘောလုံးအသင်းမှာတော့ ကျောနံပါတ်တစ် နေလင်းဇော်၊ ကျောနံပါတ်ငါး မင်းသူ၊ ကျောနံပါတ်လေး မင်းမင်းကို၊ ကျောနံပါတ်ရှစ်၊ ဘပု ...’

ကျောနံပါတ် ၁၀ ရွာသာရဲ့ Finishing ခင်မောင်ကိုတော့ ကြေညာတဲ့အထဲ မပါခဲ့ဘူး။ ပရိသတ်ကလည်း တီးတိုးတီးတိုးနဲ့ ရွာသာတစ်ရွာလုံး ခုမှပဲ သက်ပြင်းချနိုင်တော့တယ်။ ဖြစ်ပုံက ညက ဂုဏ်ပြုညစာစားပွဲမှာ တစ်သင်းလုံး သူတစ်ယောက်တည်းပဲ ကွက်ပြီး ဘာအစားမှားတယ် မပြောတတ်ဘူး။ တစ်ညလုံး ဝမ်းလျှောလိုက်တာ မအိပ်ရသေးဘူးဆိုပဲ။ ဆေးမှူးခေါ် အကြောဆေးသွင်း၊ ဓာတ်ဆားရည်ပုလင်းချိတ်ပြီး အတော်ကုယူရတာ။ ကောလာဟလကတော့ ကိုခင်မောင်ကို တမင်ပဲ ဆေးခတ်သလို ဆိုတာမျိုး ပြောနေကြတယ်။ သူ့ခြေကို တစ်ဖက်အသင်းက လန့်ပြီး သူစားမယ့်အစားထဲမှာ ဝမ်းနှုတ်ဆေးခတ်သလို ပြောကြတာပါ။ တကယ်တွက်ကြည့်တော့ တစ်ဖက်အသင်းက ဆေးခတ်တယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်လောက်ပါဘူးလေ။ ခတ်ချင်းခတ် အချင်းချင်းကဆို ဖြစ်နိုင်သေးရဲ့။ တစ်ဖက်အသင်းကတော့ ကိုခင်မောင်ကြီး ပါလေ ကြိုက်လေ၊ သဘောကျလေ ဖြစ်မှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။

ဒါတောင် သူက သူမပါတာ အတော် အားလျှော့သွားတယ်။ အထောင်နေရာ သူကလွဲပြီး ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ အသင်းမှာ သမ္ဘာနဲ့ ဝါနဲ့ Finishing ကောင်းကောင်းနဲ့ အဆုံးသတ်မယ့်လူ မရှိဘူးဆိုပြီး တောက်တစ်ခေါက်ခေါက်နဲ့ပေါ့။ ဒါကြောင့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သေသေကျေကျ ဝင်ကန်ပါမယ်လုပ်လို့ အတော်နားချယူရပါတယ်။

ပွဲကလည်း ဗိုလ်လုပွဲပီပီ အကြိတ်အနယ် ရှိတယ်။ ပရိသတ်ကလည်း ဝန်းဆန်လို့၊ ပထမပိုင်းပြီးတယ်။ ဂိုးမရှိ သရေ။ ဒုတိယပိုင်းမှာလည်း သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် မသွင်းနိုင်လို့ အချိန်ပိုဆက်ကန်တယ်။

ကိုခင်မောင် နေရာဝင်ကစားတဲ့ ရွာသာရွာဘောလုံးသမားလေးက အတော်ကောင်းတယ်။ သူကန်သမျှ တစ်ဖက်ဂိုးသမားကလည်း လမိုင်းကပ်လွန်းလို့ ဂိုးမရတာ။ သည်တော့ သူ့ကိုပဲ တစ်ဖက်က အသေကပ်၊ ဝိုင်းညှပ်၊ ဝိုင်းဆော်ကြတော့ အတော်နာသွားတယ်။ ဆေးမှူးရော၊ ကြက်ခြေနီတွေရော အုံ့လို့၊ ပွဲကိုတောင် ခေတ္တရပ်ထား ရသေးတယ်။

ကိုခင်မောင်ကြီး မရိုးမရွ ဖြစ်နေတယ်။ ရှေ့တန်းမှာ သူနာသွားရင် လဲစရာလူက ကိုခင်မောင်ပဲ ရှိတာကိုး။ သူက Finishing ဆိုတဲ့ အဆုံးသတ်ပေးမယ့်သူ မရှိလို့သာ ဒီလိုဖြစ်ရတယ်ပေါ့။ Super Sub အနေနဲ့ သူ ဝင်ပြီး အစွမ်းပြချင်နေပြီ။ လူကလည်း တစ်ညလုံး ဝမ်းလျှောထားတော့ တုန်ချို၊ တုန်ချိုနဲ့ပါ။ ဘေးကလည်း သူ့စကားကို စိတ်ဝင်စားကြတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ ဝင်ကစားမှာကိုပဲ ကြောက်နေကြတာ မဟုတ်လား။

နာသွားတဲ့ ရွာသာရှေ့တန်းသမားလေးက ဆက်ကစားပေမဲ့ သိပ်ဟန်ပုံမရဘူး။ ဘေးကလည်း အားတင်းပြီး ဆက်ကစားဖို့ အားပေးနေတယ်။ နာသွားတဲ့သူကလည်း နားချင်ပုံရတယ်။ သူ့ကိုပဲ ဝိုင်းညှပ်ဆော်ကြတော့ မလုပ်နိုင်ဘူး။ တချို့အပိုင်လုံးတွေဆိုရင် နာလို့ မပြေးနိုင်တော့ လွတ်ကုန်ရော။

သည်တော့ ပရိသတ်က အားမလိုအားမရနဲ့ နာသွားတဲ့ ဘောလုံးသမားအစား 'လူလဲပါတော့ချို့'လုပ်ကရော။ ကွင်းထဲက ဘောလုံးသမားကလည်း မလိုက်နိုင်။ မပြေးနိုင်နဲ့ ဆက်ကစားနေရတာ တကယ့်ကို ခွကျလို့။ ကွင်းထဲကနေ လူစားလဲဖို့ လက်ထောင်ပြတယ်လေ။ ကွင်းပြင်က တစ်ညလုံး ဝမ်းလျှောထားတဲ့ အကြောဆေး၊ အားဆေးသွင်းထားရတဲ့ ကိုခင်မောင် ခေါ် လေခင် ခေါ် မဗျားသား ခေါ် Finishing ခင်မောင်က တုန်ချိုတုန်ချိုနဲ့ ကွင်းထဲဝင်ဖို့ ပြင်နေပြီ။

သွေးပူလှေကျင့်ခန်းတွေ လုပ်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ 'လူစားလဲဖို့ မရှိတော့ဘူးလား လူလဲပါတော့ဗျို့'လို့ ဆူညံအော်ဟစ်နေတဲ့ ပရိသတ်ကြီးဟာ လူစားလဲဖို့ လုပ်နေတဲ့ ကိုခင်မောင်ကြီးကိုလည်း မြင်ရော တိုင်ပင်ကိုက်ထားတဲ့အတိုင်း ထွက်လာတဲ့ တစ်ခဲနက်အသံကြီးကတော့ ...

'ဆက်ကန် ဆက်ကန်'တဲ့ဗျား။

□

ကိုလိုင်ကြည်ဝင်း

၂၀၀၉၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်း

ရက်လည်

ဇော်လွန်းကြီး အခုလို မချီမဆုံဝေဒနာ ခံစားနေရတာကို မြင်ရပြန်တော့လည်း မြင့်သီ မကြည့်ရက်။ ဖားဖိုလို ပိန်လိုက် ဖောင်းလိုက်နဲ့ မောဟိုက်နေသော ဇော်လွန်း၊ စကားတစ်ခွန်းပြောဖို့ရာ ပါးစပ်ဟလိုက်တိုင်း မပီသနိုင်တော့ပြီသော ချွဲခပ်သံနှင့် ထပ်လိုက်လာသည့် ဂူးဂူးဝါးဝါးအသံများ။ လျှာကလိပ်နေပြီး ဝမ်းတွေက တစ်ခါပြီးတစ်ခါ ပုဆိုးထဲမှာပဲ သွားထည့်ထား၏။ ချေးတလူးလူး၊ သေးတလူးလူး နံနံဟောင်ဟောင်ပေတဲ့လို့ ဒါက မြင့်သီရဲ့လင်သည်ပဲလေ။ တစ်ချက်တစ်ချက် မျက်ဖြူလန်တက်သွားလေသေး၏။ ဇော်လွန်းကိုကြည့်ပြီး မြင့်သီ ရင်ထဲမှာ မချီ။ မကောင်းခဲ့တာက မကောင်းခဲ့တာတစ်ပိုင်း ဖြစ်သည်။ အခုဟာက နောက်ဆုံးအချိန်၊ မြင့်သီတွေးရင်း ဒင်းကို ကရုဏာဒေါသော ဖြစ်ရပြန်၏။

ပြောပါတယ်။ ပြောတာမှ ပါးစပ်နားရွက်တက်ချိပ်မတတ် ပြောတာ။ ဟဲ့... ဇော်လွန်း နှင် ဒီအရည်တွေကို ဖြတ်တော့၊ နှင့်စိတ်ကို နှင်မနိုင်ရင် ဒီတစ်ခါ ဆရာဝန်က နှင့်ကို သေမှာပဲလို့ အပြတ်ပြောထားပြီးသားနော်။ နှင့်အသည်းက ခြောက်နေပြီ။ ငါကလည်း နှင့်ကို ဆေးခန်းမှန်မှန်မပို့နိုင်ဘူး ငနာရဲ့။ ကြားလား ... ဆိုပြီး အကြိမ်တစ်သောင်းလောက် ပြောခဲ့တာတောင်မှ ဒင်းကမရ။

အခုတော့ ငင်နေပြီလေ။ အသက်က ဘယ်ကဘယ်လို ထွက်ရမယ်မှန်း မသိလောက်အောင်ကို အော်နေဟစ်နေရပြီ။ အစ်မရေ... အစ်မရေ... ကယ်ပါဦး... ပူတယ်ဗျ... ပူတယ်... အား အမလေးဗျနဲ့ တစ်ခါတစ်ခါ ဖျစ်ညှစ်ထွက်လာတဲ့ ရင်ခေါင်းသံကြီးနဲ့ အလန့်တကြား ထထအော်လိုက်တိုင်း မြင့်သီ စိတ်ဆင်းရဲရတာ။ သက်သက်သာသာ အသက်ထွက်ခွာ နိုင်အောင်လို့လည်း မြင့်သီမှာ လုပ်မပေးနိုင်။ ဒီလိုနဲ့ သုံးရက် သုံးညလုံးလုံး အော်ဟစ်လူးလိမ့်ပြီးတဲ့နောက် စနေနေ့ အရုဏ်တက်ချိန်လောက်မှာ ဇော်လွန်းကြီး သေရှာတယ်လေ။ စိတ်မကောင်းဘူး။ မြင့်သီ ဘယ်လိုမှ စိတ်မကောင်းနိုင်ဘူး။ မြင့်သီထက် ရှစ်နှစ်လောက်ငယ်တဲ့ ဒင်းကို ယူတုန်းက ပထမ လင်ကြီး သေပြီးလို့မှ ခြောက်လ မကြာလိုက်သေးဘူး။ ဒင်းရုပ်က ဖြူဖြူနွဲ့နွဲ့ လူပုံကြည့်ရကောင်းသလောက် ခြေကြောလက်ကြောတင်းတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့လည်း သားနှစ်ယောက် ကျန်ခဲ့တဲ့ ဘဝရှေ့ရေးကို တောင်တွေးမြောက်တွေး တွေးရင်း သူတို့လို ရွာသိမ် ရွာနယ်မှာ ပွဲစားလိုလို၊ ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနဲ့ ပိုက်ဆံထောနေတဲ့ဒင်းကို မြင့်သီ လက်ခံလိုက်မိတယ်။ ဒင်းရုပ်ကလေး သနားကမားနဲ့ဆိုတော့ ဒါလည်း သဘောကျစရာ အချက်တစ်ချက်ပေါ့လေ။ ဒီတုန်းက ဒင်းက အလုပ်ကောင်းတယ်။ ဘာမှဟုတ်တိတိမတတ်ပေတဲ့လို့ ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ်နဲ့ ပါလေရာ ဆတ်ချေး လုပ်တတ်တော့ ပိုက်ဆံလေးဘာလေး ရွှင်တယ်။ ဒင်း အပေါင်းအသင်းတွေက အလုပ်ဖြစ်ရင် ပေးကြကမ်းကြတယ်။ မြေကွက်လေးရောင်းရလို့၊ အိမ်ပိုင်းကလေး

အလုပ်ဖြစ်သွားလို့နဲ့ပေါ့။ နောက်တော့ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက မစိုက်ရတိုင်း ဟိုလူကတိုက်၊ ဒီလူကျန်ပြတ်ရှင်းနဲ့ အင်းပြန်လာရင် အနံ့တသင်းသင်း စကားကြော တရှည်ရှည် ဖြစ်လာတယ်။ နောက်ကလေးတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် မွေးလိုက်တာ။ အင်းနဲ့ရတာ စုစုပေါင်းလေးယောက်။ သမီးနှစ်ယောက် သားနှစ်ယောက်။ အခုလက်ရှိ အငယ်ဆုံးမလေးက နို့တောင်မပြတ်သေးဘူး။ အင်းကတော့ သေရှာပြီ။ ဆိုက်ကားနင်းကျွေးတယ်လို့ နာမည်တော့ ခံသွားသေးပါရဲ့။ ခရီးသည်မတင်ဘဲ တစ်ချိန်လုံး ဂိတ်မှာ ဇယ်ခုံချည်းတောက်နေလို့ ထထသတ်ကြရတာ အမောပါပဲ။ မြင့်သီကတော့ အမဲသားတုတ်ထိုး ရောင်းတယ်။ သခွားသီးတုတ်ထိုး၊ ပဲပြားတုတ်ထိုး၊ အမဲအူသုပ်၊ အမဲသားရေသုပ်။ အဲသလို ပေါပေါလောလောနဲ့ ဆိုက်ကားဂိတ်ဝမှာ ဆိုက်ကားသမားတွေ ထမင်းနဲ့စားလို့ရအောင်၊ တစ်ကျပ်ဖိုး တစ်မတ်ဖိုး အဲသလို စွတ်ကယ် စွတ်ကယ်နဲ့ တစ်နေကုန် အရက်ပုန်းသောက်တဲ့ ကိုယ့်လင်လိုဟာတွေ ဝယ်စားနိုင်အောင်လို့ ကိုယ်လည်း အရင်းများများ မစိုက်နိုင်တော့ မြင့်သီ ရောင်းရပါတယ်။

သားနှစ်ယောက်ကတော့ ပထွေးနဲ့ ခပ်တန်းတန်းပါပဲ။ အကြီးကောင်ကတော့ သိပ်မဆိုးလှပေမယ့် အငယ်ကောင် ပွကြီးက မရဘူး။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြတာနဲ့ အော်ကြဟစ်ကြတော့တာပါပဲ။ အကြီးကောင်က တစ်လောက မိန်းမယူတယ်။ ရလာတာဆိုရင် ပိုမှန်မယ်။ အသက်က မိန်းမယူရလောက်အောင် အရွယ်ရောက်နေပြီလား မြင့်သီတောင် သေချာဂရုမပြုလိုက်မိပေမယ့် လှကြီးက မိန်းမရလာသတဲ့။ ကောင်မလေးကလည်း ကိုယ်လိုပဲ နွမ်းနွမ်းဖတ်ဖတ် စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်ထဲကပဲ။ မိသားစုလည်း များတယ်ဆိုတယ်။ သွားပြန်လည်းမအပ်နိုင်ဘူး။ ဒီလိုပဲ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် နားလည်မှုယူပြီး အသာပဲနေလိုက်တယ်။ ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်ဘူးလေ။ လုပ်ပေးဖို့ နေနေသာသာ ဘာတစ်ခုမှ ကုန်းကောက်စရာကို မရှိဘူး။ ထမင်းတစ်နပ်စာ၊ ထမင်းတစ်နပ်စာ၊ ပြီးတော့ နောက်ထပ် ထမင်းတစ်နပ်စာအတွက် မြင့်သီ အကြိတ်အနယ် ရှန်းနေရတာ။ ကလေးတွေကလည်း ဘယ်အငတ်တိုင်းပြည်က ရောက်လာမှန်းမသိဘူး။ စားလိုက်ကြတာဆိုတာ ဘာနဲ့ကျွေးကျွေး ထမင်းတစ်ပြည်ချက် ပြိုက်ခနဲပဲ။ ပွကြီးဆို ထမင်းနှစ်လုံး၊ သုံးလုံးမောက်မောက်က ပြေးမလွတ်ဘူး။ ဖြစ်သလိုနဲ့ စကားနေရလို့သာ တစ်ပြည်တော်တော့တယ်။ လှကြီးနဲ့ ပွကြီးက အလုပ်အတူလုပ်လို့မရဘူး။ ပွကြီးစိတ်က လက်တစ်ဆစ်။ အဆံသာမရှိတယ်။ ဒီကောင်က ဝသီကိုက ထောင်ထောင်ထောင်ထောင် နေတတ်တာဆိုတော့ လူမုန်းများတယ်။ ညီအစ်ကိုချင်းလည်း မတည့်ဘူး။ သူ့အောက်က မောင်တွေ၊ နှမတွေကိုလည်း မချစ်တတ်ဘူး။ ကန်လား၊ ကျောက်လား၊ အော်လား၊ ဟစ်လား နေတတ်တဲ့ကောင်။ အလုပ်ကတော့ မယ်မယ်ရရ မရှိဘူး။ ရာသီပေါ်ပေါ့။ လက်သမား နေ့စားလိုက်တယ်။ အိမ်သာကျင်းတူး နေ့စားလိုက်တယ်။ အုံနာဆီသွားပြီး ဆိုက်ကားတစ်စီးရအောင် ရှာလာပေးတော့လည်း အုံနာနဲ့ စကားပြော အပေါက်အလမ်း မတည့်ဘူး။ ဆိုက်ကားနင်းရတာ ပင်ပန်းတယ်ဆိုပြီး မအေမသိအောင် ဆိုက်ကားပြန်အပ်သတဲ့။ အဲသလိုဟာတွေ။

ထားပါ။ ဒါက ကိုယ့်ကုသိုလ်ကံပေါ့။ လင်ကံသားသမီးကံ မကောင်းဘူး။ ဘာမှ အားမကိုးရဘူး။ အားမကိုးရရုံနဲ့ မပြီးဘဲ တစ်ခါတစ်ခါ လူရှိက်လာတာက ပြဿနာတစ်ခု။ မအေက တဖားဖားလိုက်ရှင်းရတော့ ဟိုအကောင် ဇော်လွန်းက တစ်စခန်းထပြန်ရော။ ရှိနေတုန်းက ပထွေးနဲ့ မယားပါသား တကျက်ကျက် ဖြစ်လိုက်ကြတာ။

သေတော့လည်း ဗြန်းခိုင်းကြီး။ အရက်စွဲပြီး အရက်နာကျတာ နှစ်ပေါက်နေပါပြီ။ ကုလည်းမကုနိုင်။ သေပြီဆိုတော့လည်း စိတ်မကောင်းဘူး။ ကိုယ့်မျက်စိရှေ့ အော်ဟယ်ဟစ်ဟယ်၊ ရှန်းဟယ်ကန်ဟယ်နဲ့ ခံရချက် ဆိုးတယ်ဆိုတော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ စိတ်မကောင်းတာကတော့ တစ်ပိုင်းပေါ့။ မြေကျဖို့ လုပ်ရမယ်။ လက်ထဲမှာလည်း တစ်ပြားတစ်ချပ်မှကို မရှိဘူး။ မနေ့တစ်နေ့ကမှ လူရှိက်မှုနဲ့ ပွကြီး ထောင်ထဲရောက်လို့ တစ်အိမ်လုံးစာ ချမ်းသာတာဆိုလို့ ဒီနားပေါက်ထဲက နားကပ်ကလေးတစ်ရံရှိတာ ကုန်ခဲ့ပြီ။ တစ်ပတ်မကြာဘူး။ လင်က ခေါက်ခနဲ။

တစ်ခါတစ်ခါ ဘယ်သူ့ကိုမှန်းမသိဘဲ တ၊တပြီး ငိုချင်သည်။ ဟစ်ကာ ငိုချင်သည်။ တဲစုတ်ကလေးကလည်း တစ်ခြမ်းစောင်းကျလို့ ပြိုလုပြိုခင် ဖြစ်နေပြီ။ ကိုယ့်လိုပဲ မပြေလည်တဲ့ မောင်နှမတွေချည်းပဲ စုနေကြတာဆိုတော့ မြင့်သီ ရင်မောသည်။ နောက်ဆုံး အစ်မကြီးဆီပဲ ပြေးရသည်။ မောင်နှမဆယ်ယောက်ထဲမှာ အစ်မကြီးတစ်ယောက်ပဲ ပြေလည်သည်။ သူ့ခမျာလည်း မပေဒါတစ်ပင် ဘဲအုပ်ကတစ်ရာနှစ်ရာဆိုတော့ စုစုဆောင့်ဆောင့်၊ ငေါက်ငေါက်ငမ်းငမ်း ပေါ့လေ။ အစ်မကြီးလာမှ ဝါးခုတ်၊ ခုတင်ငှား၊ ကုနွယ်ထိုးနဲ့လုပ်ရတာ။ အစ်မကြီးက ချက်ချင်းချမယ်ဆိုတော့ မြင့်သီ တင်းခံနေခဲ့သေးသည်။

‘ဟင်... ဒီအပုပ်ရည် တရွဲရွဲ၊ အပုပ်နဲ့ တထောင်းထောင်းထနေတဲ့ အသုဘကောင်ကြီးကို နင်ထိုင်ရှုနိုင်တာ အရေးမကြီးဘူး။ လမ်းထဲက လူတွေကို အားနာဦး၊ ပြီးတော့ နင့်တဲက လူလေးငါးယောက်ပြုနင်းရင် တစ်ခါတည်း ပြိုကျမှာ၊ ဘုန်းကြီးတောင် သရဏဂုံတင်ပေးဖို့ နေစရာမရှိဘူး။ ဘာအဓိပ္ပါယ်နဲ့ ဆက်ထားမှာတဲ့လဲ။ ငါ့ကို ပြောစမ်းပါဦး၊ ဒီ အရက်သမား၊ လူငယ်လေး လူငွား အသုဘကို နင်က အလှပြပြီး ဘာလုပ်မှာလဲ’

အစ်မကြီး ခင်မာနီက ထပြီး အော်ကြီးဟစ်ကျယ် သောင်းကျန်းလိုက်တာ မြင့်သီ ငြိမ်ကုပ်သွား၏။ စိတ်ထဲမှာတော့ သိပ်မကောင်းလှဘူး။ ကိုယ့်လင်ပဲ မဟုတ်လား။ ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုးပေပေ၊ ဒါက နောက်ဆုံးပဲ မဟုတ်လားလို့။ နောင်ကို ဘယ်တော့မှ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မြင်ခွင့်ရနိုင်ကြတော့မှာမဟုတ်ဘဲနဲ့။ ဒါတောင် အစ်မကြီးက မတော်သေးဘူး။ ဆက်ပြောသေးတယ်။

‘လုပ်မနေနဲ့၊ ညည်း တစ်လခံရင် ကံကောင်း၊ ယူဦးမယ် ... နောက်တစ်ယောက်၊ အပူသည်မ၊ နေရာတကာ စိတ်ကို အလိုလိုက်ချင်တယ်၊ ဟေ့ .. ညနေလေးနာရီတိတိမှာ ချမယ်။ ဘုန်းကြီးပင့်ကြ၊ သရဏဂုံတင်မယ်၊ ရှိတဲ့လူနဲ့ ပို့မယ်၊ အလောင်းသင်္ချိုင်းရောက်သွားဖို့က အဓိက အရေးကြီးတယ်’

‘ကျွန်မ ယောက္ခထီးက မလာသေးဘူး’

‘သွားခေါ်တာတောင် လိုက်မလာတဲ့လူ၊ မယားငယ်ဆံပင် ဖြီးပေးနေတာ မပြီးနိုင်သေးဘူးထင်ရဲ့၊ ဟေ့ ... စောင့်မနေနဲ့၊ ဒီကိစ္စငါရှင်းမယ်၊ နေကပြင်းသနဲ့ နံစော်နေပြီ၊ လူတွေကို ဒုက္ခပေးချင်တယ်’

အဲသလို ရုတ်ရုတ်သဲသဲနဲ့ အလောင်းမြေကျတော့ မြင့်သီ ဟစ်ဟစ်ပြီး ငိုလိုက်ရတာ။ ဘာကိုမှန်းမသိ အားငယ် ဝမ်းနည်းလိုက်တာ။ လူတွေက သိပ်ပြီး လွယ်လွယ်ပြောရက်ကြတယ်။ လက်လွတ်စပယ်လုပ်ရက်ကြတယ်။ ဒါက သူများလား။ မြင့်သီရဲ့ လင်လေ။

‘ကဲ ... ကိစ္စတစ်ခုတော့ အေးပြီ ... ညဘက်ကို မောင်ကြည်ခိုင် မင်းကူစောင့်ပေးရမယ်၊ ကျန်တဲ့ မြင့်ဝေနဲ့ မြင့်အေးမကိုလည်းပြော ... လာခဲ့ ငါက ခေါ်နေတယ်လို့ ဒင်းတို့လည်း ရက်လည်မပြီးမချင်း မပြန်ရဘူးလို့’

‘မီးချောင်းကိစ္စတော့ ...’

‘နေဦး ဘေးအိမ်မှာ ငါသွားပြောပေးမယ်’

‘ရှက်စရာကြီး အစ်မရာ၊ တစ်လောကမှ ရန်ဖြစ်ထားကြတာ’

‘အဖြစ်မရှိတဲ့ကောင်မ၊ တော်တော်မှ ထမင်းဝနေသလားဟင် လူတကာနဲ့ ရန်ဖြစ်နေရအောင်’

‘သူတို့က သိပ်စီးပိုးတာ’

‘ပိုး ပိုး ... ညည်းဘာသာ အသာနေ .. ငါ့ဗာသာ လုပ်မယ်’

အဲသလိုနဲ့ မီးချောင်းနှစ်ချောင်း အလကားပဲတင်း ထွန်းပေးမယ်ဆိုတော့ မြင့်သီ မျက်နှာချိုသွေးရပြန်သည်။ ရှေ့မျက်နှာ နောက်ထားလို့ပေါ့လေ။ မထားလို့လည်း မရ။ ခုနစ်ရက်ခုနစ်လီကြီး မဟုတ်လား။ မီးမရှိရင် ဘာသွားလုပ်မှာလဲ။ ဘာမှလုပ်လို့မရဘူးလေ။

‘နေဦး.. နင်တို့ ဖဲပိုင်းဖြစ်မှာလား’

‘ဖြစ်မှာပေါ့... အစ်မကြီးရ’

‘မြင့်ဝေ... ငနာ နင် ဒါပဲ ချောင်းနေ၊ ဘယ်သူထိန်းမှာလဲ’

‘ရပါတယ် အစ်မကြီးရာ၊ ကျွန်တော်တို့ရှိတာပဲဟာ’

‘ဖဲပိုင်းအကောက်လေးရမှ ဖြစ်မှာ အစ်မရဲ့၊ ကျွန်မလက်ထဲ တစ်ကျပ် မရှိဘူး၊ ဒါလေးရမှ ရက်လည်ဆွမ်းကျွေး မုန့်ဟင်းခါးဖိုးလေး ကျေမှာ၊ အစ်မက စိုက်ပေးထားတယ်ဆိုပေမဲ့လို့’

‘တော်စမ်းပါအေ... ဆောက်ဖြစ်မှ ကျောင်းဒကာ၊ ညည်းမောင် မြင့်ဝေကို ညည်းနိုင်မလား၊ ညည်းမောင် သံလုံးကို ညည်းနိုင်မလား၊ ရသမျှ အကောက်အပြင် အလိုက်ဆောင်းနေရမှ ဟုတ်ပေ ဖြစ်နေဦးမယ်’

‘ဒါလေးမှ ဒင်းတို့နားမလည်ရင်လည်း

‘အေး... ကြပ်ကြပ်ပြောတာ ညည်းလည်း ဝင်ချမနေနဲ့နော် ကောင်မ’

‘ကျွန်မက လုပ်ပါ့မလား အစ်မကြီးကလည်း’

‘ညည်းတို့အကြောတွေ ငါသိတယ်၊ ညည်းတို့ညီအစ်မတွေ စုမိရင် သိပ်လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး’

‘ကျွန်မ သိပါတယ်’

‘ရှေ့.. တစ်သောင်း ယူထား၊ ညည်းမလည်း မျောက်ခေါင်းရုပ်ဖြစ်နေပြီ၊ လင်သေမုဆိုးမပေမဲ့လို့ ဆံပင်စုတ်ဖွားချည်း လုပ်နေလို့ မဖြစ်ဘူးအေ့၊ ခေါင်းလေးဘာလေးပြီးစမ်း၊ ဆွေးနေရလောက်အောင် အဖြစ်ရှိခဲ့တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ နောက် ညည်းမသေမချင်း လင်အပူတွေက လာဦးမှာ၊ ရှေ့တုန်းကလည်း လာဖူးပြီလေ၊ ကဲ... ငါပြန်မယ်၊ အိမ်မှာအလုပ် ရှိသေးတယ်၊ မနက်မှ ငါရောက်တော့မယ်၊ ဖဲဝိုင်းကို နိုင်အောင် ထိန်းပစေ့နော်၊ နောက်မှ ဘာဖြစ်တယ်၊ ညာဖြစ်တယ် မကြားချင်ဘူး’

‘ကျွန်မမှာ လာပြီးထည့်ဝင်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ အစ်မကြီးကို အပ်ထားရမလား’

‘ညည်းဘာသာကိုင်ပါ၊ စာရင်းအင်းကလေးနဲ့လုပ်၊ ဟိုလူက ကမ်းသွားလိုက်၊ ဒီလူက ကမ်းသွားလိုက်နဲ့ ပိုက်ဆံဖော နေတယ်ဆိုပြီး အရမ်းပတမ်းလည်း လျှောက်ဝယ်မနေနဲ့ ခါတိုင်းလိုပဲ ချက်စားကြ’

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြင့်သီက စာရင်းနိုင်သူ မဟုတ်တော့ မြင့်အေးမကို ကိုင်ခိုင်းရသည်။ ဒီကောင်မက ညဝိုင်းမှာ ဘေးထိုးဖို့ သွေးဆောင်နေလေ၏။

‘ဟာ... အစ်မကြီးက ငါ့ကို တုတ်မှာ မိန်းမရဲ့၊ မလုပ်ပါဘူးအေ... ပိုက်ဆံလေးတစ်ပြား၊ နှစ်ပြားနဲ့ကို ဘယ်လိုလုပ်ရ ကိုင်ရမှန်းမသိသေးဘူး၊ ကြွေးတွေက ဗလပျစ်နဲ့’

‘ဟဲ့... ငါ အဲ့ဒါပြောတာ။ နင့်လင် ခေါ်ရိုက်မယ်’

‘သေတဲ့လူကို’

‘အေးတဲ့... အဲ့သလို သေတဲ့လူခေါ်ပြီး ဖဲရိုက်ရင် ဖဲနိုင်သတဲ့ဟဲ့’

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ညဖက်ဖဲဝိုင်းကလေးဖြစ်နေတော့ မြင့်သီ နည်းနည်းအသက်ရှူပေါက် ရနေမိသည်။ အကောက်ကလေးရ၊ တစ်ခါတစ်ခါ ဘေးထိုးလေးဘာလေးရဆိုတော့ မြင့်သီ စိတ်ထဲ ဟုတ်တုတ်တုတ်ပေါ့။ မြင့်ဝေကိုတော့ မ၊ နေရတာပေါ့။ ဒင်းက တစ်ညလုံး အိပ်ရေးအပျက်ခံပြီး ထိုင်စောင့်ပေး၊ ထိုင်ကောက်ပေးတာ။ မြင့်ဝေ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်လည်း ဝိုင်းကြဝန်းကြသေးတာပေါ့။ ဆူကြည့်ကြရုံနဲ့ဆိုရင် ပြဿနာမဟုတ်လှပေမဲ့ ရှုံးမဲမဲပြီး ငြင်းကြခုန်ကြ ဖြစ်လာရင်တော့ သိပ်လွယ်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်တော့ဘူး။ ပထမညအတွက် အကောက်ကြေးက ရှစ်ထောင်လောက်ရတော့ မြင့်သီ အတော်လေး စိတ်ဝင်စားလာပြီ။ ဒါတောင် ဒီရှစ်ထောင်က အသားတင်ရတာ။ မြင့်ဝေ ဘတ်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံမပါသေး။ သံချောင်းနဲ့ သံလုံးက လစ်ရင်လစ်သလို ဖျောင်ထားပြီး ကိုးမီးတွဲတာ မပါသေး။ တစ်ခြားလည်း မယ်မယ်ရရ ရစရာရှိတာ မဟုတ်တော့ မြင့်သီ ဖဲဝိုင်းကို အာရုံကျသည်ပေါ့။

ဒုတိယည။ လူများသည်။ ပိုပြီး ဆူညံကျယ်လောင်သည်။ ငြင်းခုံသံက တစ်လမ်းလုံး ဟိန်းလျှံထွက်လျက်နေ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတော့ မြင့်သီ အားနာပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်။ အရင်းအနှီးမစိုက်ဘဲ မြူးမြူးမြက်မြက် ရစရာဆိုလို့ ဒီတစ်နည်းရှိတာ။ အလှူရက်လည်နေ့ကျရင် အစ်မကြီးက သူတို့စိုက်လှူပေးထားတဲ့ ပိုက်ဆံကို ကူငွေထဲကနေ အကုန် ပြန်နှုတ်ယူသွားမှာ။ ပိုရင်ကံကောင်း။ မုန့်ဟင်းခါး အချိန်လေးဆယ်လောက် ကုန်ကျထားတဲ့ ကုန်ကျစရိတ်တွေနဲ့ ပြန်ပြီး ထေမိကာမိရင် တော်ပြီ။ ကြွေးထပ် မတင်ရင်ရပြီ။ လက်ရှိကြွေးမြီတွေအကြောင်းကို မြင့်သီ မစဉ်းစားချင်။ ဇော်လွန်းကြီး

နှင်လားငါလား ဖြစ်လိုက်တဲ့ လေးငါးရက်အတွင်းမှာ ဈေးအရင်းလေးလည်း ပြတ်ခဲ့ပြီ။ ဈေးဘန်းလေး အယောင်ပြပြီး ထည့်ဝင်ထားတဲ့ စုမဲဖိုးတွေလည်း မနည်း။

တစ်နေ့ကို ငွေနှစ်ရာ စုတဲ့မဲ။ ငွေငါးရာစုတဲ့မဲတွေကလည်း ပတ်ချာလည် ရိုက်နေ၏။ ဆန်ကြွေးလေး ပြေးယူလိုက်၊ တိုလီထွာလီကြွေးလေး ပြေးယူလိုက်နဲ့ ပြေးယူထားတာတွေကလည်း မနည်း။ ပွဲကြီးကို အမိန့်မချခင်က ရုံးချိန်း၊ ရုံးချိန်းနဲ့ မရေမတွက်နိုင်တဲ့ အခေါက်ပေါင်းတွေမှာ နားကပ်တစ်ရံက ဘယ်အလုပ်ဖြစ်မှာလဲ။ ချေးထားငှားထားတာတွေ ရှိသေး၏။ ပြီးတော့ ဈေးအရင်းပြတ်ထားတော့ ဈေးမထွက်နိုင်တဲ့ရက်တွေမှာ ယူစားထားတဲ့ အကြွေး၊ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မပျက်မကွက်ထည့်ဝင်ရမယ့် မဲကြွေးတွေ။

ဒါကြောင့်ပဲ လူတွေက ပေါက်လွှတ်ပဲစားအော်ဟစ်ဆဲဆိုပြီး တဖျောင်းဖျောင်းမြည်အောင် လက်ဝါးကွဲမတတ်ရိုက်နေတဲ့ ဖဲဝိုင်းဘေးမှာပဲ တစ်ညလုံး သဲကြီးမဲကြီးတိုင်စောင့်တော့ပြီ။ ဒီကြားထဲ ဘဲဥပြတ်လေး၊ ဆေးလိပ်လေး ရောင်းလိုက်သေးသည်။ တစ်ချို့က မအိပ်ချင်အောင်ဆိုပြီး လီမွန်တီး ဝယ်သောက်တော့ ငါးဆယ်မြတ်၊ နှစ်ဆယ်မြတ်နဲ့ မနက်မိုးလင်းတော့ တစ်ထောင်မျိုး၊ ထောင့်ငါးရာမျိုး မြတ်လိုက်သည်။ ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။

တတိယညကျတော့ ပွဲက ပိုဆူလာသည်။ ရွာတောင်ပိုင်းလို ရွာမြောက်ပိုင်းလို ရွာတွေက တကယ့်စီးပွားဖြစ် ဖဲလည်ရိုက်တဲ့ ဖဲဝိဇ္ဇာတွေ ပါလာတော့ မြင့်သီ တော်တော်စိတ်လှုပ်ရှားမိသည်။ ဒါဆို ဝိုင်းကြီးပြီ။ ငွေများပြီ။ အကောက် ကောင်းကောင်းရပြီပေါ့။ မြင့်သီ ရေနေ့တည်သည်။ ဘဲဥကို အလုံးအစိတ်လောက် ပြုတ်တယ်။ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ရောင်းစရာလေးတွေလည်း ပြင်ထားလို့။ ငါ့အိမ် အသုဘအိမ်ဖြစ်နေတာပါလားဆိုတဲ့ အသိတောင် မြင့်သီ မေ့နေမိတော့တယ်။ ပြီးတော့ ဒုတိယညက မြင့်ဝေက ပိုက်ဆံနှစ်သောင်းအပ်တော့ မြင့်သီ ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ဟုတ်လှချည်လား မြင့်ဝေကိုလည်း ကျေနပ်အောင် ပေးတန်ပေး၊ ကျွေးတန်ကျွေး လုပ်ရသေးတယ်။ အကောက်ပိုက်ဆံနဲ့ ငါးရာမျိုးတစ်ထောင်မျိုး ကြွေပစ်ရှုံးရင်၊ ဆယ်တွဲတွဲရင်လည်း မပြောသာဘဲ ပါးစပ်ပိတ်နေရသေးတယ်။ သူက အပင်ပန်းခံပြီး ရှာပေးနေတာလေ။ မပြောရဲဘူး။ အိပ်ရေးတွေ ပျက်လိုက်တာလည်း မပြောနဲ့။ ခေါင်းက ဆံပင်ကိုတော့ အခုထက်ထိ တစ်ရက်မှ မဖြီးမိသေးဘူး။ ပွပစေ၊ ရှုပ်ပစေ။

‘မြင့်သီ... ဆေးလိပ်လုပ်ပါဦးဟ’ မြင့်ဝေလက်ထဲ ဆေးလိပ်(စီးကရက်)ကို ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ထိုးထည့်လိုက်ချိန်မှာ ညဉ့်နက်ပြီ။ တစ်နာရီထိုးကျော်ချင်ပြီ။ မြင့်ဝေလက်ထဲက ပိုက်ဆံကိုပဲ မြင့်သီ စိတ်ထဲ ရေတွက်နေမိသည်။ ဖဲဝိုင်းက အရှိန်ကောင်းလာနေပြီး အငြင်းအခုန်က ပိုမိုကျယ်လောင်လာနေသည်။

‘ဘယ်လောက်ရပြီလဲ’

‘နှစ်ဖက်ခွဲကောက်ထားတာ၊ ငါက ဆယ့်ရှစ်လောက်ရနေပြီ၊ ဟိုကောင်တွေက ခြောက်ထောင်လောက်ရတယ်တဲ့’

‘သေချာလုပ်ပေးနော် မောင်လေး၊ အစ်မမှာ နှင့်အားကိုးနေရတာ၊ ဘဲဥပြတ်ယူစားလေဟာ၊ အိပ်ရေးက ပျက်ကပျက်နဲ့’

‘အေး’

ဒီမှာတင်ပဲ ဝိုင်းကြီးက ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ဆူညံပေါက်ကွဲသံကြောင့် မောင်နှမနှစ်ယောက် ထရပ်လိုက်ကြသည်။

‘ညစ်ပတ်တဲ့အကောင်.. ဖဲလိမ်ရိုက်တဲ့အကောင်... ချကွာ... ချ’

‘ရိုက်ပစ်... ငလိမ်တွေကို လက်မခံနဲ့ဟေ့’

‘ပြန်လု... ပြန်လု’

‘ကဲကွာ... ထိုးတယ်ဟေ့... ထိုးတယ်’

ရှုတ်ချည်းရန်ပွဲကနေ ဝရန်းသုန်းကား ရိုက်ပွဲဖြစ်တော့ပြီ။ မြင့်သီ ဖျတ်ဆို မြင့်ဝေလက်ထဲက ပိုက်ဆံကို လုယူလိုက်ပြီး ထဘီအထက်ဆင်ထဲမှာ ကျစ်နေအောင် လိပ်လိုက်၏။ မရဘူး။ ရိုက်ကုန်ကြပြီ။ ထင်းပိုင်းပြေးဆွဲသူ၊ ခြံစည်းရိုးတိုင် ဖြိုချသူ၊ သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် တွေရာဝါးလုံးရှည်ပိုင်းတွေနဲ့ ပြေးရိုက်နေကြ၏။ မြင့်သီ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ဒီနေ့ ပြဿနာဖြစ်ရင် နောက်နေ့ ဖဲပိုင်းအပိတ်ခံရတော့မည်။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကိုယ့်စိတ်ကို မဆန်းစစ်လိုက်မိချိန်မှာပဲ မြင့်သီ ရိုက်ပွဲရှိရာ ရန်ပွဲကြားထဲ ရောက်သွားပြီ။ ဟိုဘက်က ဒီဘက်က အားလုံးရှဲခနဲ။ မရှဲလို့မရ။ အလယ်ကောင်မှာ မိန်းမထိုင် ထိုင်ပြီး ရန်ဖြစ်ထိုးကြိတ် ရိုက်နှက်နေကြသူတွေကို လက်အုပ်ကလေးချီလို့ မြင့်သီရယ်လေ။

‘ကျွန်မ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့၊ ရန်မဖြစ်ကြပါနဲ့၊ ကျွန်မကို သနားပါရှင်... ကျွန်မကို သနားကြပါရှင်’

ဟိုဘက်လှည့်ပြီး ကန်တော့လိုက်၊ ဒီဘက်လှည့်ပြီး ကန်တော့လိုက်နဲ့ ငိုကြွေးချက်မ ရင်ဘတ်စည်တီးလို့ တောင်းပန် ခယနေတဲ့ မြင့်သီ။

‘တော်ကြပါတော့ရှင်၊ ကျွန်မကို သနားကြပါနော်.. ကျွန်မတို့...’

ရန်ပွဲပြီးတော့ မြင့်သီ အဲဒီညက ရှုတ်ချည်းပိုင်းသိမ်းခိုင်းလိုက်သည်။ ဆက်မလုပ်နဲ့တော့။ ဒီည ဒီလောက်နဲ့တင် ရပ်သွားတာ တော်ပါသေးရဲ့။ တစ်ယောက်က သွားနှစ်ချောင်းကျွတ်ပြီး၊ တစ်ယောက်က ခေါင်းပေါက်သွားသည်။ နောက်ရက်တွေ ပွဲမဖြစ်လို့တော့ မဖြစ်သေး။ မနက်လင်းတော့ ညအကြောင်းကို စမြုံ့ပြန်ဖာထေးရင်း မြင့်သီလာမယ့် ညအတွက် ကြိုပြီး စကားခေါ်ရသည်။

‘မေ့... ဗိုက်ဆာတယ်’

အိပ်မို့စုန်မှား ဖျာလိပ်ကြားမှ တိုးထွက်လာတဲ့ ဟိုအကောင်နှပ်ချေးတွဲလောင်း ကိုထွေးလေးက သူ့ဗိုက်ပူနံ့ကားလေးကို ပုတ်ပုတ်ပြီး ပြောရှာတယ်။

‘ရှေ့... နှစ်ရာယူသွား မုန့်ဟင်းခါး သွားစားချည်’

‘မေ့... သမီးရော၊ သမီးလည်း ဘာမှမစားရသေးဘူးနော်’

ကျစ်ဆံမြီးနှစ်ခွကလေးနဲ့ ပါးဖောင်းဖောင်း မျက်နှာပိုင်းပိုင်းနဲ့ ဆယ့်တစ်နှစ်အရွယ်သမီး။ ဇော်လွန်း အင်မတန်ချစ်တဲ့ သမီး။ ဒင်းနဲ့တူတယ်ဆိုပြီး သူ့သမီးကို အချောအလှကလေးဆိုပြီး ဖူးဖူးမှုတ်ထားတာ။

‘ရော... သုံးရာ၊ အငယ်လေးပါ မုန့်ကျွေးလိုက်ဦး၊ ညည်းတစ်ယောက်တည်းစာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဗိုက်ဝတာ ဝယ်စား’

‘ဟိုကောင်လေး... ခေါင်းကြီးကော’

‘ဘာမြင့်ဝေ ခေါ်သွားတယ်’

မြင့်သီ သက်ပြင်းမောကို ရှည်လျားစွာ ကျိတ်ကျိတ်ရှိုက်ရင်း ဖန်တွတ်ကျိန်းစပ်နေသော မျက်လုံးကို ပိတ်လိုက်သည်။ ကြမ်းခုနစ်ချောင်းသာသာ ဝါးတဲအိမ်ကလေးပေါ် စိတ်ရှိလက်ရှိ ပစ်လွှဲချလိုက်ပြီး ကောင်းကင်ပြင်ကြီးကို ငေးမောကြည့်ရင်းက မသက်မသာ သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်း ချောက်ချားတုန်လှုပ်စွာ ညည်းညူနေမိတော့ပြီ။ သန်ဘက်ခါ ရက်လည်ဆွမ်းသွပ်။

‘ဘုရား... ဘုရား.... ရက်လည်ပြီးရင် ငါတော့ဒုက္ခပဲ’

ကြည်မွေအိမ်
၂၀၀၉၊ မတ်၊ ချယ်ရီမဂ္ဂဇင်း

မေတ္တာစာ (ခင်ခင်ထူး)

သည်ကနေ့ ရွာဟောင်းဘက်ဆီ ကိုသာအေး သွားရမည်။ အမေကြီး ကြီးဘုံ(ကြီးတော်ဘုံ)တစ်ယောက် သူ့စာကို မျှော်လှရှာရှော့မည်။ သူ့စာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ သူ့မြေးရဲ့ စာပါ။ တကယ်ဆို ကြီးဘုံဆီကို ကိုသာအေး သွားသင့်တာ ကြာပြီ။ သွားရမှာကိုလည်း ဝန်လေးနေခဲ့သည်။ သည်လို ရွာဟောင်းက အမယ်အိုဆီ သူ စာသွားသွားပို့နေရတာ အခေါက်ခေါက် အခါခါ ရှိခဲ့ပါပြီ။ တစ်ခေါက်ဆို တစ်ခေါက် အမယ်အိုကို သူ သံယောဇဉ် ဖြစ်ရသလို အသနားလည်း ပိုမိရပါ၏။ လောကထဲမှာ မြေးနှင့်အဘွား နှစ်ဦးတည်းသာရှိသော ဘဝကလေးက တကွဲတပြားစီ။ အမယ်ကြီးက အတော်အိုစာရှာခဲ့ပြီ။

နေ့ခင်းက နေပူလွန်းတာကြောင့် ညနေစောင်းကျမှ ရွာဟောင်းဘက် ထွက်ခဲ့ရ၏။ ရွာဟောင်းဆိုတာက ဝေးဝေးလံလံတော့ မဟုတ်ပါ။ ညောင်ငုတ်တိုရွာက ပဲ့ကျန်ခဲ့သည့်ရွာ ဖြစ်သည်။ မြစ်နားကမ်းနားရွာဆိုတော့ မြစ်ရေအတိုးကြမ်းသည့် နှစ်တစ်နှစ်တုန်းက ကမ်းပါးတွေ ပုတ်လုံးကျီလုံးလောက် ပြိုကျခဲ့တာ တစ်လျှောက်ကြီး။ နဂိုနေရာမှာ မြေဆိုလို့ ကမ်းပါးဆွယ်နေရာ ကွက်ကွက်ကလေးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ တစ်ရွာလုံးကတော့ ရွာအရှေ့ ကွင်းစပ်ကို ပြောင်းကြရသည်။ ရွာဟောင်းမှာ ကျန်ကောင်းကျန်ရာ အိမ်ကလေး၊ တဲကလေးတွေလောက်သာ ကျန်ခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် အင်မတန်ဆင်းရဲကြသူတွေသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘မြစ်ဖဲ့လို့ပဲ့ကာမှ ပဲ့ရော၊ ကျုပ်တို့တော့ ရွာနောက်တကောက်ကောက် မလိုက်နိုင်ပါဘူး၊ နောင်မှ ရောက်ရားပဲ’

ကျန်ရစ်သူတွေက ကိုယ့်ဝေဒနာနှင့် ကိုယ်ဆိုတော့ ဖြစ်လာမှ ရင်ဆိုင်ကြတော့မည်ဆိုသည့် သဘောပြောခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ကြီးဘုံကတော့ ဘာထူးမှာတုန်း။ ရွာဟောင်းမှာပဲ မြစ်ကမ်းဆွယ် မေးတင်ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။ အခုတော့ မူရင်း ညောင်ငုတ်တိုက် ရွာဟောင်းဖြစ်ရပြီး ရွှေသွားသည့် နောက်ပေါက်ရွာက ညောင်ငုတ်တိုက် ဖြစ်ရပြီ။

မြေပဲတွေ နှုတ်ပြီးစမို့ အခင်းတိုင်းက ဟင်းလင်း။ နေရောင်က မြစ်သောင်တစ်ခြမ်းကို အလင်းပေးထားလေသည်။ နေလုံးပက်လက်ဆိုသော်လည်း ရွာဟောင်းကို လှမ်းမြင်နေရသေးသည်။ ထင်းမီးခိုးတွေ အူတူထနေသော တဲကလေးတွေကို ကမ်းထိပ်က လှမ်းကြည့်ရင်း ကိုသာအေး သက်ပြင်းချမိ၏။ တစ်ဖက်မှာ မြစ်ကမ်းပါးယံကြီးက ပတတ်ရပ်လျက် တစ်ဖက်မှာတော့ ကမ်းပါးဆွယ်ကလေး။ နေရသမျှ ကုတ်တွယ်နေကြရသော်လည်း ဘယ်သူကမှ ဒါကို နာကောင်းသည်မထင်။

‘ဘယ်တုန်း ကိုနို့ဆီ ရွာဟောင်းလား’

မြစ်ရေခပ်ကြသူတွေက နှုတ်ဆက်တော့ ကိုသာအေး ပြုံးလိုက်မိ၏။ တချို့က ကိုနို့ဆီ ခေါ်ကြသည်။ မြစ်စောင်းအတိုင်း ဆင်းလိုက်လာပြီး ရွာဟောင်းအတက်တွင် နွားတစ်အုပ်သိမ်းတာနှင့် ကြုံသည်။ ကလေးတွေကတော့ မမှောင်ခင် ဘောင်ဘင်ခတ်အောင် ဆော့နေကြလေ၏။ တချို့အိမ်တွေက ချက်တုန်းပြုတ်တုန်း။ နွားသိမ်းလာသူက နှုတ်ဆက်သည်။

‘သာအေး ဘယ်တုန်းကွ၊ ဂျီးဘုံဆီလား’

‘အေး အမယ်အို ရှိသမျှတ်လား’

‘ရှိလောက်ပ’

တစ်ယောက်က ကြီးဘုံကို လှမ်းအော်ပေးသည်။ ကြီးဘုံတို့ တဲဆီက ဘာမှ အသံမပြန်။ ကိစ္စမရှိ။ ကိုသာအေးက တဲပေါက်ဝရောက်မှ အံ့သြသွားအောင် လုပ်ရဦးမည်ဟု တွေးထားသည်။ ကိုသာအေးက ကြီးဘုံကို စ,နေကျ။ သူလာတာမြင်လျှင် ကြီးဘုံပျော်လိမ့်မည်။ ပြီးလျှင် ငိုလိမ့်မည်။ သူပြန်ထွက်လာလျှင် စာရွက်ကလေးကို ကိုင်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လိမ့်မည်။ ကိုသာအေး တဲပေါက်ဝက အကဲခတ်သည်။ အတွင်းမှာတော့ မှောင်နေပြီ။

‘ဂျီးဘုံ ကျုပ်ရယ် သာအေးရယ်၊ မြေးတော်လေးဆီက စာပါပုံများ ငွေပါပုံများ’

‘...’

‘ဂျီးဘုံ ကျုပ်ရယ်’

(၂)

ကိုသာအေးက ညောင်ငုတ်တို့ ရွာသာဆိုသော်လည်း တောင်သူအလုပ်ကို လုပ်သူမဟုတ်ပါ။ ချက်နို့ဆီကို မြို့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေမှာ သွားသွင်းရသော နို့ဆီပို့သမားသာ ဖြစ်သည်။ ကိုသာအေးက လူရိုးလူဖြောင့်၊ ငွေရေးကြေးရေး စိတ်ချရသည်။ နို့ဆီကုန်သည်က ကိုသာအေးကို အထူးယုံကြည်ကိုးစားသည်။ မြို့ကို ပို့ခိုင်းသည့် နို့ဆီပုံးတွေ သင်္ဘောနှင့်တင်ကာ မန္တလေးပို့ရသည်။ အလုပ်ရှင် ဘကြီးသိန်း မှာတာတွေ ဧဝဇအောင် လုပ်ခဲ့ရသည်။ အပြန်ငွေခံခဲ့ရသည်။ ရွာရောက်တော့ ငွေနှင့် စာရင်းရှင်းရသည်။ ကိုသာအေးက သည်လို နို့ဆီပို့လာတာပင် ခြောက်နှစ်ထဲ ရောက်ခဲ့ပြီ။ ငွေခြောက်ပြား အကွာအဟာမရှိ။ အအမ်းအတော မလွဲခဲ့။ ညောင်ငုတ်တို့နှင့် မန္တလေး ကူးရတာနှင့်ပင် ဒူးဆတ်ခေါက်လိုက်ခဲ့ပြီ။

‘သာအေး ဈေးချိုက ဟောသည်တံဆိပ်နဲ့ ဆေးရှာဝယ်ခဲ့စမ်းကွာ၊ သန်းမေတို့အိမ်မှာ တွေ့လို့ လျက်ကြည့်တာ ကောင်းသဟ’

‘ကိုကြီးသာအေး ချော်ဆိပ်က လှပေတို့အိမ် ဝင်ပြောခဲ့စမ်းပါတော်၊ အမေ နေမကောင်းဘူးလို့ ရွာဝလာနိုင်ရင် လာခဲ့စမ်းပါလို့’

တချို့က မန္တလေးဆိုတာနှင့် တစ်နေရာတည်းလို့ ထင်ကြသည်။ မန္တလေးသွားလျှင် ရွာမှာလို ဘယ်သူ့ဆီ တွေ့နိုင်သည် ထင်ကြသည်။ ကိုသာအေးကတော့ သဘောသကယကောင်းသူဆိုတော့ သွားဖြစ်အောင် သွားပေးလိုက်တာ များပါ၏။

‘သာအေးရေ ငါ့တူတော့ အားနာသကွာ၊ နို့ဆီပုံးတွေနဲ့ မနိုင်မနင်းဖြစ်မှာလည်း စိုးပါရဲ့၊ သရက်သီးတောင်း ထည့်ပေးလိုက်ချင်လို့ ဆရာတော် ဦးဝိသုဒ္ဓကျောင်း ပို့ချင်သာ ဖြစ်ပါ့မလား’

‘ဖြစ်ပါသယ်... လှူလိုက်ပါ့မယ်’

စကားလူကြုံ၊ စာလူကြုံ မှာကြတာရှိသလို ပစ္စည်းလက်ဆောင်ပါးကြတာများလည်း ရှိ၏။ နီးနီးနားနား မှာကြသလို ဝေးဝေးလံလံ မှာကြတာလည်း ရှိသည်။ အသွားမှာလို အပြန်လွတ်သည်မရှိ။ အပြန်လည်း တသယ်တပိုး သယ်ခဲ့ရသည်သာ။ ကိုသာအေးကတော့ သည်လို လုပ်ပေးရတာကို ကုသိုလ်ရသည်ဟု ခံယူသည်။ သူတစ်ပါးအကျိုး ဆောင်ရတာပဲလေလို့ တွက်သည်။

ကြီးဘုံကတော့ မှာလေ့ မရှိပါ။ သို့သော် မန္တလေးရောက်နေတတ်သည့် မြေးဖြစ်သူ မောင်ဖိုးလူ၏ စာနှင့် ငွေကြံ့ကိုတော့ မျှော်ရှာသည်။ ဖိုးလူက မန္တလေးအထက် စဉ့်ကူးသပိတ်ကျဉ်းဘက် ရွှေတော်မှာ အလုပ်လုပ်နေတော့ မန္တလေးက သူ့ဆရာအိမ်ကို ငွေနှင့်စာ ပို့ပေးထားတတ်သည်။ ဒါကို ကိုသာအေးက ဝင်ယူရခြင်း ဖြစ်၏။

'အမေကြီး

ကျွန်တော် မောင်ဖိုးလူ စာရေးလိုက်ပါတယ်။ အမေကြီး သုံးစွဲ ငွေထည့်ပေးလိုက်တယ်။ အမေကြီး လှူစရာရှိတာ လှူပါ။ နေကောင်းအောင်နေပါ အမေကြီး။ အမေကြီး နေမကောင်းဖြစ်မှာကိုပဲ ကျွန်တော် ပူတာ။ အနားမှာ မနေနိုင်တော့ ပူရတာပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း နေကောင်းပါတယ်။ အမေကြီးသုံးလို့ ပိုတဲ့ငွေကို သိမ်းထားပါ။ ညောင်ငုတ်တိုဘက် မြေဝယ်ပြီး ရွာဘက် ရွှေ့ရအောင်လို့။

ကျွန်တော့်ဆရာက လွှတ်တဲ့နေ့ ရွာခဏ ပြန်ခဲ့ပါဦးမယ်။'

လူကလေး မောင်ဖိုးလူ

ဗလာစာရွက်ကို ဖြစ်သလိုဆုတ်ပြီး ရေးလိုက်သည့်စာ။ သည်စာကလေးကို ကြီးဘုံက ပဲကြီးရေတွန့်နေသည့် လက်ချောင်းလိုလိုကလေးတွေနှင့်ကိုင်ကာ စာလုံးတွေကို သိမ့်မ့် မျက်လုံးကလေးတွေနှင့် တစ်လုံးချင်း လိုက်ကြည့် တတ်သည်။ ကြီးဘုံက ကြည့်လိုသာ ကြည့်ရှာတာပါလေ။ စာမတတ်ရှာတော့ မြေးကလေး မောင်ဖိုးလူ ရင်ငွေကလေးမှ တစ်ရှိုက်ရစေတော့ သဘောဖြင့် ကိုင်ထားမှန်း ကိုသာအေး သိပါ၏။

ရွှေတောဆီက လာသည့်စာ။ ဘယ်လောက်ဝေးမှန်းလည်း မသိ။ ဘယ်သူနှင့် ဘယ်လို ရောက်ရောက်လာတယ် ဆိုတာလည်း မသိ။ ရွာကနေ မြို့ကို နို့ဆီသွားသွားပို့သည့် ကိုသာအေးရှိလိုသာ တစ်ဆင့်ခံ ရောက်လာတာလောက်သာ သိရှာသူ ဖြစ်၏။

'သာအေးကြီး ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ၊ သူတစ်ပါးအကျိုးဆောင်လို့ ကိုယ့်အကျိုးများ တစ်လုံးတစ်ဝတည်း ပြည့်ပါစီတော်၊ မောင်မင်းကြီးသား တစ်ခေါက်ပြန်ဖတ်ပြပါဦးကွယ့်၊ ငါဖြင့် ငါ့မြေးစာကြားရတာ ဝသယ်ကို မထင်ဘူး'

စာတစ်ခေါက်လာပို့တိုင်း ကိုသာအေးက သည်လိုနှစ်ခေါက် ပြန်ဖတ်ပြရမ့်။ လူကလည်း ဟိုစကား သည်စကားပြောရင်း တအောင့်တဖြုတ်ထိုင်ရမ့်။ ကိုသာအေး ရောက်သွားတိုင်းလည်း ကြီးဘုံက ဝမ်းသာသည်။ မြေးဆီက တစ်ခုခုရတော့မည်ဆိုတာထက် မြေးသတင်းတစ်ခုခု ကြားရမှာကို ဝမ်းသာရှာမှန်း ကိုသာအေး သိပါ၏။

'ဘာသွဲ့တုန်း သာအေး ငါ့မြေးကလေး'

'ဂျိုးဘုံမြေး မိန်းမယူသွားပြီသဲ့ဗျား မြေးချွေးမ လာပြမလို့သဲ့'

ကိုသာအေးက နောက်သည့်အခါ ကြီးဘုံမျက်နှာ ပျက်တာမျိုးမရှိ။ ငါ့မြေးအကြောင်း ငါအသိဆုံးပေါ့ကွယ်ဆိုသည့် မျက်နှာခံနှင့် ပြုံးနေတတ်သည်။ သည်လိုအပြုံးကို ကိုသာအေး အလွန်စိတ်ချမ်းသာသည်။ သူ့မိခင်ရင်း ပြုံးသလို ခံစားရသည်။ ရွယ်ကြီးရွယ်အို မိခင်တစ်ယောက်၏ ရင်ထဲနှလုံးထဲက လှိုက်တက်လာသော အပြုံးမျိုး။

'ရော် အမယ်အိုနယ် တကယ်ပြောသာဗျ။ ကောင်မလေးက ချမ်းသာသတဲ့၊ နားတောင်းတစ်ဖက် ဗုံခေါင်းလောက် ပန်သာတဲ့ဗျာ။ နှစ်ဖက်ပန်တော့ မျက်နှာမော့မရလို့ ဖိုးလူတော်င မယားမျက်နှာ မမြင်ရဘူးပြောသာပဲ'

ကိုသာအေးက နောက်လေ ကြီးဘုံက ပါးကလေးခွက်အောင် ရယ်လေ။ သွားတွေတစ်ချောင်းမှ မရှိတော့ သွားဖုံးညိုညိုကလေးတွေပင် ရုန်းထွက်တော့မလား ထင်ရသည်။ မျက်နှာပေါ်က ဇရာအရေးအကြောင်းတွေပဲ

ဆန့်ဖြန့်သွားသလား ထင်ရသည်။ ခိုးခိုးခပ်ခပ် ရယ်သံက ချွံသံတွေ ပါသော်လည်း တကယ်ပျော်သည့် အပျော်သံ ဖြစ်သည်။

‘သာအေးရယ် မင်းပြောသလိုသာဆို ငါ့မြေးက မိန်းမယူသာမဟုတ်လောက်ဘူး။ ဗုံခေါင်းယူသာ နေမှာ။ မင်းနယ့်ကွယ် ပြောမှပြောတတ်ပလေ။’

ကိုသာအေးက ငွေကို သေသေချာချာ ရေတွက်သည်။ စာထဲပါသည့် ငွေအရေအတွက်နှင့် ကိုက်အောင် စာကို တစ်ခါပြန်ကြည့်သည်။ မှန်ပြီဆိုတော့မှ စာနှင့်ငွေကို အပ်သည်။ သည်လိုအခါမှာတော့ ကြီးဘုံ ငြိမ်သွားတတ်ပါသည်။ ချက်ချင်း မျက်နှာညှိုးကျသွားသလို မျက်ရည်ကလေးလည်လာတတ်သည်။ သည်လိုမြင်ရပြန်တော့ ကိုသာအေး စိတ်မကောင်းပြန်။ မြေးကလေးကို သတိရဟန်တူသည်။ တစ်ခါတလေများ ငိုနေလို့ အားပေးရတာလည်း ရှိ၏။

‘ဂျီးဘုံရယ် မောင်ဖိုးလူ ထွက်ရှာနေတော့ သူ့အတွက်ရော ဂျီးဘုံအတွက်ရော အဆင်ပြေသာပေါ့။ ရွာထဲမယ် အမယ်အိုတွေ များလှပေါ့။ ဂျီးဘုံလောက် ဘယ်သူစိတ်ချမ်းသာကြလို့တုန်း။ မြေးပွေထားမယ့် အရွယ်မှ မဟုတ်တာဗျာ။ လိမ္မာသာ ဝမ်းသာပါဦးဗျာ။’

‘အေးပါကွယ်။ ငါ့မြေးလေးက သိတတ်လွန်းလို့ပါ။ ဂျီးဘုံ နေတတ်ပါတယ်။ ဖိုးလူငယ်ငယ်က ဆိုးပြီထင်သာ လိမ္မာရှာလို့ ခေါင်းအေးရပါရဲ့။ သူ့ချွေးနဲ့စာ မစားရက်ပေါင်တော်။ ကျုပ်က ကုန်စရာမရှိပါဘူး။ လှူသာ ရှိသာပါ’

သည်လိုနှင့်ပင် ကိုသာအေးတစ်ယောက် ကြီးဘုံနှင့် မြေးဖိုးလူတို့ကြား တမာရွှေကျေး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဖိုးလူဆီက စာကြုံငွေကြုံ မလာတာကြာလျှင် ကိုသာအေးကပင် မျှော်တတ်နေပြီ။ ဖိုးလူစာလာတိုင်း ခါးပန်းမှာ မြေဖြူနှင့် ရေထားလေ့ရှိရာ စိတ်ရောက်လျှင် ခါးပန်းကရက်စွဲကို ဖတ်ရင်း ရက်တွက်နေတာများပင် ရှိပါ၏။

‘ငါတောင် သည်လောက်မျှော်ရင် ဂျီးဘုံတော့ မျှော်ရှာပေရော့မယ်’

(၃)

‘ဖိုးလူ မိဘများဆုံးတော့ ဂျီးဘုံကပဲ အိုကြီးအိုမနဲ့ လူလုံးပေါ်အောင်မွေးခဲ့ရတယ်။ လူဆိုတော့ ထန်းစေ့မှုတ်လို ဘယ်ထန်းပင်အောက် ကောက်ကောက် မရနိုင်ဘဲကိုး မောင်သာအေးရဲ့။ ကိုယ့်မြေးသား ကိုယ့်အလှည့်ကျပြန်တော့ မုဆိုးမဘဝနဲ့ ပဲနှုတ် ကျွေးခဲ့ရတယ်။ မိဘများ အလိုလိုက်ခဲ့တော့ ဖိုးလူက ဆိုးချင်သာ၊ မိဘများ မရှိတော့လည်း ဘွားအေကို အဖေမှတ်ရှာတယ်။ အမေမှတ်ရှာတယ်။ သူ့ခမျာ ပညာလည်း ကောင်းကောင်း မသင်ခဲ့ရရှာပါဘူးကွယ်။ ဦးဇင်းမှတ်ကျေးဇူးနဲ့ ရေးတတ်ဖတ်တတ်ရှာလို့ တော်သေးရဲ့ အောက်မေ့ရသယ်’

ကြီးဘုံက စိတ်ကူးရလျှင် ရသလို မြေးအဘွားဘဝတွေကိုပြောနေတတ်သည်။ တစ်ရွာတည်း အတူနေတွေမို့ သိပြီးသားအကြောင်းအရာတွေဆိုသော်လည်း အမယ်အို အလွမ်းမှ ပြောစေတော့လို့ ထိုင်နားထောင်ခဲ့ရသည်။ အရွယ်ကလေး ရောက်လာတော့ ဖိုးလူမှာ ရွာထုံးစံ သူရင်းငှားဘဝ ရောက်ရပါ၏။ သူတကာလူငယ်တွေက ရွှေမှော်၊ ကျောက်မှော်တွေ ပြောကြတော့ ဖိုးလူကလည်း သွေးကြွသည်။ အမယ်အိုချည်း ထားပစ်ခဲ့လို့မရတော့ ရွာကလူငယ်တွေ ထွက်ကြတိုင်း ဖိုးလူခမျာ နွားစာစဉ်းရင်း၊ မဲမှော်နှိုက်ရင်း လှမ်းမျှော်ကြည့်ရုံသာ ကြည့်နိုင်ခဲ့သည်။ သည်ကြားထဲ

မြစ်ရေက ရွာတစ်ခြမ်းဖွဲ့ပစ်လိုက်တော့ မြစ်ကမ်းပါးစွန်းရွာဟောင်းမှာ ဘွားအေကြီးကို ထားခဲ့ဖို့ ဖိုးလူ မတွေးရဲပြန်။ ဘွားအေက မြေကလေးမှာ သည်ရောဂါရှိမှန်းသိတော့ ဘွားဖို့ ခွင့်ပြုရှာသည်။ မြေးကလေးများ လူငယ်သဘာဝ သုံးချင်စွဲချင် ပြည့်စုံချင်ရှာလိမ့်မည်။ ရွာမှာ သူရင်းငှားဘဝနှင့် စုတ်စုတ်ကန်းရသည့်အဖြစ်ကိုလည်း ကြီးဘုံ အဖြစ်မခံနိုင်တာပါပါ၏။

‘သူတကား ကလေးတွေရွာကို ပြန်လာကြတာ အဆင်ပြေကြသယ် ကြားသယ်။ ငါ့မြေးလည်း သွားချင်သွားလေ။ အမေကြီး နေတတ်ပါတော်။ ရွာကောင်းတော့ တစ်စကောင်း၊ အမေကြီးကို ထမင်းတစ်လုပ် ရေတစ်မူတ်တော့ ကမ်းမယ့်သူချည်းပါ။ ငါ့မြေးစိတ်ဖြောင့်လက်ဖြောင့်သွားရော့’

သည်ကတည်းက ဖိုးလူလည်း ရွှေတောကို ရောက်ခဲ့ရသည်။ မန္တလေးက ဘထွေးချောတို့ဆီသွားတော့ ဘထွေးချောကလည်း ချက်ချင်း ပို့ပေးလိုက်ရာက ဖိုးလူ ရွှေတောထဲ ဖုတ်ခနဲကျလေတော့သည်။ တစ်နှစ်ပြည့်လို့ ပြန်လာတော့ မြို့ဝတ်မြို့စားနှင့် ဖြစ်နေပြီ။ နာရီကလေး လက်စွပ်ကလေးနှင့် ဖြစ်လာပြီ။ အမေကြီးအတွက် စိုစိုပိုပို ကန်တော့နိုင်သည်။

‘ပင်ပန်းသလား လူကလေး၊ မင်းအသားတွေ မည်းလှချေကောကွယ်’

‘ပင်တော့ ပင်ပန်းတာပေါ့ အမေကြီးရယ်။ နွေအပူ မိုးအစွတ်ပေါ့။ ရွာမှာ သူရင်းငှားလုပ်ရသာထက်တော့ ကောင်းသာပေါ့ အမေကြီးရဲ့’

‘အပေါင်းအသင်းမှားမှာစိုးသာပါ လူကလေးရယ်။ အမေကြီးဖြင့် ငါ့မြေးမျှော်ရသာနဲ့ ပုတီးတောင် ဖြောင့်အောင် မစိတ်နိုင်ပါဘူး။ မပျော်ရင် ပြန်လာခဲ့ကြားလား လူကလေး’

‘ဟုတ်ကဲ့ အမေကြီး’

‘မိန်းမပေါ့တွေ ဘာတွေနဲ့ တွေ့မှာစိုးသယ်ကွယ့်’

‘အို အမေကြီးကလည်း မော့မကြည့်အားပေါင်ဗျာ စိတ်သာချပါရော့’

မြေးလိမ္မာကိုကြည့်ရင်း ကြီးဘုံ ဝမ်းသာရသည်။ မြေးကလေးရောက်သခိုက် ရွာကျောင်းဆရာတော်ကို မြေးအဘွားနှစ်ယောက် ဆွမ်းပို့ကြသည်။ နဝကမ္မ ငွေလှူဒါန်းကြသည်။ ရွာဦးစေတီပြင်သည့်အလှူမှာ တတ်အားသမျှ ပါနိုင်ခဲ့သည်။ ညောင်ငုတ်တိုရွာဘက် မြေကွက်ကလေးဝယ်ဖို့တောင် ပြေးကြည့်ခဲ့ကြသေးသည်ဆိုပါ၏။

စကားပြောကောင်းရာက ကိုသာအေးပြန်မည်လုပ်တော့ အမယ်အို ငိုရပြီ။ အိမ်ငုတ်စိကလေးထဲမှာ အမယ်အို တစ်ယောက်တည်း ငုံးစုံးပစ်ကျန်ရစ်ပြီ။ မိုးရာသီ မြစ်ရေကြီးချိန် မြစ်ကမ်းပါးတွေ ပြိုသံကြားတော့လည်း ကိုယ့်အသက်ကို မပူ။ ရေထဲမိုးထဲက မြေးကို သတိရသည်။ ငွေနှင့်စာကတော့ လူကြုံလျှင် ကြုံသလို ရောက်ပါ၏။ ကြီးဘုံက စာမမျှော် ငွေမမျှော်၊ မြေးကိုသာ မျှော်သည်။ ရွယ်ကြီးရွယ်အိုဆိုတာ သေချာတာမဟုတ်။ မျက်စေ့အောက်မှာ မြေးကလေး ရှိစေချင်ရှာလိမ့်မည်။

မောင်ဖိုးလူခမျာလည်း ဘွားအေရယ်လို့ လူကိုယ်တိုင်တစ်လတစ်ခေါက် မရောက်နိုင်သလိုပင် စာနှင့်ငွေကလည်း ပုံမှန်ထည့်နိုင်ရှာသူ မဟုတ်။ လက်ထဲမှာ ငွေစကလေး စုဆောင်းမိရှိသည့်အချိန်နှင့် ရွှေတော လူကြုံရှိမှ မန္တလေးကို ပို့တာ မဟုတ်လား။ တစ်ခါတလေ သုံးလေးလလောက် စာမလာ သတင်းမကြားရှိတတ်သည်။ ကိုသာအေးကတော့ ဝတ္တရားမပျက်ရှာပါ။ ဘထွေးချောတို့အိမ်ကို တကူးတကသွားနေကျ၊ မေးနေကျ။ ရောက်နေတော့လည်း ယူလာရုံ၊ မရောက်ဘူးဆိုတော့လည်း နှုတ်ဆက်ပြန်ခဲ့ရုံ။ တစ်ခါတလေ မြေးအဘွားကြား ကိုယ်တိုင်ပင် ရွှေတောလိုက်သွားချင်စိတ် ပေါ်မိပါ၏။

‘ဟဲ့ သာအေး၊ ဂျီးပုံက မေးနေသယ်။ သွားလိုက်ပါဦးဟဲ့’

ရွာဟောင်းဘက်က တစ်ယောက်ယောက်နှင့်ဆုံလို့ သည်လို အမှာစကားကြားရလျှင်ပင် နေထိုင်မသာများပင် ဖြစ်ရတော့သည်။

‘ကိုင်း သည်တစ်ခေါက်တော့ ငါ့ကိုယ်တိုင် ရွှေတောဘက်လိုက်သွားဦးမယ်’ ကိုသာအေး စိတ်ထဲ တေးထားမိရသည် အထိ။

(၄)

ကိုသာအေး ရွှေတောဘက်လိုက်မည် တကဲကဲလုပ်နေသည့်အခေါက်မှာပဲ ဖြစ်သည်။ ခါတိုင်းအခေါက်တွေလိုပဲ နို့ဆီပုံးတွေပို့ပြီးလို့ ဘထွေးချောတို့အိမ်အဝင်မှာပင် မောင်ဖိုးလူသတင်းက ဆီးကြိုနေတော့၏။ သတင်းစကားက ကိုသာအေးရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းလိုက်သလို အင့်ခနဲဖြစ်သွားရတော့သည်။ ဟုတ်ရဲ့လား။ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ မောင်ဖိုးလူကလေး ရွှေတောမှာ ဆုံးသွားရှာပြီတဲ့။

‘သေချာရဲ့လားဗျာ။ ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ’

‘ဟုတ်သယ် မောင်သာအေးရဲ့။ မင်းဘထွေးချော မနေ့ကပဲ ပြေးရသာ ရွှေတောက ဖုန်းလာလို့။ မောင်ဖိုးလူ ငှက်ဖျားနဲ့ ဆုံးရှာသတဲ့။ အကောင်းကနေ ရေတိမ်နစ်ရှာသာ။ တချို့ကလည်း တောကိုင်သလိုလို ပြောကြသာပါပဲကွယ်။ သူ့ဘွားအေကြီး ကြားရင် ရင်ကျိုးရှာမှာပဲ’

ဘထွေးချောနီး အရီးကြည်က ပြောရင်းဖြင့် ငိုသည်။ အရီးကြည်ငိုတော့ ကိုသာအေးလည်း ငိုရပြီ။

‘အရီးကြည်ရာ ကျုပ်က သည်တစ်ခေါက် ဖိုးလူဆီလိုက်သွားမယ်တောင် စိတ်ကူးထားတာ။ ဂျီးဘုံခမျာ မြေးဆီက စာမလာ လူမလာ တမျှော်တည်း မျှော်နေရှာသာဗျ။ ကျုပ်က ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ ဂျီးဘုံကို သွားပြောရမှာတုံး’

‘အရီးလည်း စိတ်မကောင်းချက်တော့ကွယ်။ ဘယ့်နှယ်လုပ်ရမှန်းတောင် မသိပါဘူး’

‘သည်သတင်း ရွာကိုတော့ ရောက်မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ် အုပ်ဆိုင်းထားချင်သေးတယ်။ ဖြစ်သူကဖြစ်မှတော့ အမယ်အိုကြီး မထိခိုက်စေချင်လို့ပါ’

‘ရွာကျတော့ အောင်ဒင်တို့နဲ့ တိုင်ပင်ဦးပေါ့ကွယ်’

ကိုသာအေး ပြန်သာလာခဲ့ရသော်လည်း စိတ်ထဲက ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေရပါ၏။ နို့ဆီစာရင်းမှာပင် စိတ်မရှိ။ ရွာမှာ ဘယ်လို အုပ်ရဆိုင်းရပါမလဲဆိုတာ စဉ်းစားလာခဲ့သည်။ ရွာလူကြီးကိုအောင်ဒင်နှင့် တိုင်ပင်ရသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ရွာက ဖိုးလူအတွက် ကုသိုလ်ဝင်ကြသော ငွေသုံးသောင်းကို ကြီးဘုံဆီ ပို့ပေးရတော့မည်။ ကြီးဘုံကို သည်သတင်းစကား ပြောရမှာပေါ့လို့ပဲ ကိုအောင်ဒင်က ဆိုသည်။ သူသည်လို ဘယ်လုပ်ရက်မှာလဲ။ အိမ်ရောက်တော့ ကိုသာအေး စာတစ်စောင်ရေးသည်။ ရွှေတောက မောင်ဖိုးလူက အဘွားထံ ပေးသည့်စာ။

မောင်ဖိုးလူ လက်ရေးနှင့် မောင်ဖိုးလူစာတွေကို သူကြိမ်ဖန်များစွာ ဖတ်ဖူးခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ဗလာစာရွက်တစ်ရွက်ကို ဆုတ်ပြီး စာတစ်စောင်ရေးပြီး ရွာဟောင်းဘက်ကို ကိုသာအေး ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

(၅)

တဲထဲမှာ မှောင်နေပြီ။

ကိုသာအေး အသံပေးသော်လည်း တဲထဲက အသံ ပြန်မလာတော့ အပေါက်ဝက ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ကြီးဘုံရှိသားပဲ။ ကိုသာအေးက ပိုက်ဆံထုပ်နှင့် စာကို ကိုင်ရင်း တဲထဲဝင်လိုက်တော့ ကွပ်ပျစ်ကလေးပေါ်မှာ ကြီးဘုံ လှဲနေသည်။ ခါတိုင်းလို နောက်ချင်ပြောင်ချင်စိတ် မရှိတော့ ကြီးဘုံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း နဖူးကို စမ်းကြည့်သည်။ ငွေငွေကလေး နွေးလို့။ ကြီးဘုံ ဘာစားပြီးပြီလဲဆိုတော့ စားချင်စိတ်မရှိလို့ မစားရသေးဟုဆို၏။ ကွပ်ပျစ်ဘေးက စားပွဲဝိုင်းကလေးပေါ်မှာ အနားအိမ်တွေက ပို့ထားသည့် ထမင်းနှင့်ဟင်းကို အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းတွေ့ရသည်။

ကြီးဘုံက ခေါင်းကလေးကို မတ်ကာ ငုတ်တုတ်ထထိုင်ရှာပါ၏။ ကိုသာအေးက ငွေသုံးသောင်းကို ကြီးဘုံလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ စာရွက်ခေါက်ကလေးကို မမှောင်တမှောင် အခန်းကလေးထဲမှာ ဖတ်ပြသည်။ ခါတိုင်းလို အာမရွှင်ဘဲ အသံခပ်ခြောက်ခြောက်။

‘အမေကြီး ...

လူကလေး စာရေးလိုက်ပါသယ်။ အမေကြီးဆီလဲ ငွေမပို့ရသာ ကြာပြီ။ ရွှေတောမှာ အလုပ်တွေမကောင်းလှဘူး။ ဒါပေမဲ့ အမေကြီး လောလောဆယ်သုံးဖို့ရာ ငွေသုံးသောင်း ထည့်ပေးလိုက်သယ်။ အမေကြီး နေကောင်းရဲ့ မဟုတ်လား။ နေမကောင်းရင် ရွာဆေးဆရာ ဆရာဝမ်းနဲ့ ပြပါ။ ဆေးဖိုးမလောက်ရင် ကိုသာအေးဆီက ယူပါ။ သည်ဝါကျွတ်ရင် လူကလေး ရွာပြန်ခဲ့ပါမယ်။ လူကလေး ဖိုးလူတဲ့ဗျာ’

ကြီးဘုံက ကွပ်ပျစ်ကလေးပေါ်မှာ ငြိမ်နေသည်။ စာကိုတစ်ခေါက် ပြန်ဖတ်ခိုင်းသည်။ စာရွက်ကလေးတောင်းကာ ပွတ်သပ်ကြည့်သည်။ စကားတစ်လုံးမျှ မပြော။ ကိုသာအေးကတော့ ကြီးဘုံများ သတင်းဆိုး ကြားလေရောသလား တွေးနေမိသည်။ တဲထဲမှာ အမှောင်နှင့်လေပူတွေသာ ရှိသည်။ ကိုသာအေးကတော့ ခါတိုင်းလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးစချင်လို့

စကားလုံးရှာမိသော်လည်း တွေးလို့မရ။ နှုတ်ကလည်း ဆွံ့နေခဲ့သည်။ ကြီးဘုံက တဲခေါင်မှာချိတ်ထားသော
ဇာတာခြင်းကလေးကို လက်ညှိုးညွှန်ရင်း ဆိုသည်။

‘မောင်သာအေး ကြီးဘုံကို ဟိုဇာတာခြင်းကလေး ဖြုတ်ပေးစမ်းပါကွယ်’

ဇာတာခြင်းကလေးကို လှမ်းယူပြီး မှောက်ချလိုက်တော့ စာရွက်ခေါက်ကလေးတွေ။ အားလုံး ဆယ့်လေးငါးစောင်
လောက်တော့ ရှိမည်။ ကိုသာအေး ကိုယ်တိုင် မန္တလေးက ယူလာခဲ့သည့် မောင်ဖိုးလူ ပို့လိုက်သော စာကြံတွေဖြစ်သည်။
ကြီးဘုံက မောင်ဖိုးလူစာတွေကို တစ်စောင်ချင်း ဖြန့်နေသည်။ ကြီးဘုံ ဘာတွေလုပ်နေမှန်း မသိ။ သည်ကနေမှ
ဘာဖြစ်လို့ ထူးထူးဆန်းဆန်း ရှိနေရတာပါလိမ့်။

‘ဂျီးဘုံ ဘာတွေလုပ်နေတာတုန်း။ ပိုက်ဆံတွေ သိမ်းလိုက်ဦးလေ’

‘မောင်သာအေး ဂျီးဘုံ ညက အိပ်မက်တွေမက်တယ်။ အိပ်မက်မကောင်းဘူးကွယ့်။ အိပ်မက်ထဲမှာ လူကလေးက တံခါး
လာခေါက်သယ်။ ဂျီးဘုံ ထဖွင့်ပေးတော့ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေနဲ့။ ဂျီးဘုံကို တွေ့တော့ မျက်နှာလွှဲနေသယ်။ ငါ့မြေး
ဘာများ ဖြစ်နေရှာပါလိမ့် မောင်သာအေးရယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ညောင်ငုတ်တို့မှာ မြေဝယ်မထားလို့သဲ့။ စိတ်ဆိုးသဲ့
မျက်နှာနဲ့။’

‘အိပ်မက်ပဲ ဂျီးဘုံရယ် မြေး သတိရတော့ မက်ချင်ရာမက်သာပေါ့။ ငွေနဲ့စာ ရောက်လာမှပဲ ဘာမှဖြစ်လို့ပေါ့ ဂျီးဘုံရဲ့။
ကိုင်းပါ ဂျီးဘုံ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ရှိတုန်း ကျုပ်မြေဝယ်ပေးပါမယ်’

ဂျီးဘုံ ငြိမ်ကျသွားပြန်သည်။ ခဏနေတော့ စာတွေ တစ်စောင်ချင်း အကုန်ပြန်ဖတ်ခိုင်းလေသည်။ ကိုသာအေးက ကြီးဘုံ
စိတ်ကျေနပ်အောင် တစ်စောင်ချင်း ဖတ်ပြရပြန်သည်။ ကြီးဘုံက မျက်လွှာချထားရင်း စာဖတ်သံကို တရားနာသလို
နာနေရှာပါ၏။ ကိုသာအေး ရေးလာသည့် နောက်ဆုံးစာအထိ နားကလေး ပေကာ နားထောင်သည်။ ကိုသာအေးပင်
စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို တော်တော် ထိန်းနေရသည်။ စာတွေအားလုံး ဖတ်ပြီး ပြန်ထိုင်တော့ ကြီးဘုံက လက်ကောက်ဝတ်ကို
လှမ်းဆုပ်သည်။

‘မောင်သာအေး မှောင်ပြီ မင်းပြန်တော့လေ။ မြေလည်း မဝယ်တော့ပါဘူး ငါတူရယ်။ သည်တစ်ခေါက်စာက ငါ့မြေး
ရေးပေးလိုက်သဲ့ စာမဟုတ်ဘူး။ ဂျီးဘုံ သိသာပေါ့။ လူကလေး ဘာဖြစ်လို့ သူများကို ရေးခိုင်းလိုက်သာပါလိမ့်ကွယ်။
စာထဲမှာ မေတ္တာဓာတ်မပါဘူး။ ဂျီးဘုံ သိပါကွယ်’

ကိုသာအေးပင် တုန်လှုပ်သွားခဲ့သည်။ မေတ္တာဓာတ်မပါဘူးတဲ့လား။ ဂျီးဘုံရယ်။ ကျုပ်ရေးသာပေမယ့် ကျုပ်ကလည်း
မေတ္တာနဲ့ ရေးသာပါဘဲဗျာ။ ကျုပ်မေတ္တာကလည်း ဖိုးလူထက် မလျော့ပါဘူး။ ကိုသာအေးရင်ထဲ တနင့်တဖိုးကြီး
ခံစားလိုက်ရသည်။ မျက်ရည်ကို အနိုင်နိုင်ထိန်းထားရင်းက ကြီးဘုံဆိုလိုသော မေတ္တာဓာတ်ဆိုတာကို ခပ်ရေးရေး
သဘောပေါက်လာခဲ့ရပါ၏။ သွေးသားက စီးဆင်းလာသော မေတ္တာဓာတ်။ ရေအိုးသွန် ရေအိုးမှောက် ဒလဟော
ပြီကျသော ရေမျိုးမဟုတ်။ တစ်မိမိမို့ ယိုဆင်းကျလာသော မေတ္တာရေစင်။

အပြင်မှာ မှောင်လာပြီ။ ကိုသာအေးက စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းသာ အနိုင်နိုင်ထိန်းပြောရင်း ကြီးဘုံကို နှုတ်ဆက်ပြီး တဲပြင် ထွက်လာခဲ့သည်။ မြစ်နားတန်းပင် မှောင်ပြီ။ မြစ်စောင်းအတိုင်း လျှောက်လာရင်း ကြီးဘုံပြောလိုက်သည့် စကားတွေ ကြားယောင်နေမိသည်။

‘မောင်သာအေး တစ်ရက် မင်းအားရင် ဆရာတော်ကို အိမ်ပင့်ပေးစမ်း။ လူကလေးပို့ထားတဲ့ ငွေတွေ ရေစက်ချ လှူချင်သယ်။ ဂျီးဘုံ ကိုယ့်အရိုးကိုယ်ချီနိုင်တုန်း သည်ကုသိုလ်ကလေး လုပ်ချင်လို့ပါ။ ငါ့မြေးကို မစောင့်တော့ဘူး။ လူကလေး မလာဖို့များပြီ’

ကိုသာအေး မြစ်ကမ်းပါးဆွယ်က ရုန်းကာ ညောင်ငုတ်တိုဘက်ကူးတော့ နေစုန်းစုန်းဝင်ခဲ့ပြီ။ မြစ်သည်လည်း မှောင်မည်းမည်း။ နောင် ကြီးဘုံဆီသွားလျှင် စာပါလာတော့မည် မဟုတ်ပါ။

ခင်ခင်ထူး
၂၀၀၉၊ စက်တင်ဘာ၊ ပေဖူးလွှာ

ဘယ်တော့မှမအိပ်တဲ့ ရပ်ကွက်

ပူလွန်းလို့ ဝရန်တာမှာ ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးနဲ့ ကျွန်တော် ထွက်ထိုင်နေရတယ်။ လက်ထဲမှာ ယပ်တောင် တစ်ချောင်းနဲ့ အနားမှာ ရေသန့်တစ်ဘူးချလို့။ ‘အားပါးပါး’ ပူလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့လား။ စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်နဲ့ ချည်သားဘောင်းဘီတိုနဲ့ ဝတ်ထားပေမဲ့ အပူဒဏ်က သိသိသာသာ လျော့ပါးမသွားဘူး။ ကျွန်တော်ရှိတဲ့ ဒီနေရာမှာ လေတွေက တစ်စက်မှ လာပြီး တိုက်ခတ်ဖော်မရကြဘူး။ လေတွေက ဘယ်အရပ်ဆီမှာများ ပျော်ပါးတိုးဝှေ့နေကြပါလိမ့်။ ကျွန်တော် ပူလောင်နေမှန်း သိလျက်သားနဲ့ ကျွန်တော့်အနား အလိုက်တသိ ရောက်မလာတဲ့ လေတွေ။ အဲသည် လေတွေကို ကျွန်တော် မုန်းတယ်။ ဒါတင်မကသေးဘူး လေများများနဲ့ မိန်းမတွေကို ကျွန်တော် မုန်းတယ်။ လေများများနဲ့ မိန်းမတွေကလည်း ကျွန်တော့်ကို မုန်းကြဦးမှာ အသေအချာ။ ဘာလို့လဲ ...။ သူတို့ပြောတဲ့ စကားလုံးတိုင်းကို ဘယ်တော့မှ ဆုံးအောင် နားထောင်မပေးလို့။ ဒီတော့လည်း ခုချိန်ထိ ကျွန်တော်က တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ယောက်တည်းပေါ့။

မိန်းမတွေဟာ ဘာမှ ခြေခြေမြစ်မြစ်မရှိလှတဲ့ သူတို့နှုတ်က ထွက်သမျှ တောင်စဉ်ရေမရ စကားလုံးတွေကို ပြုံးပြုံးကြီး လိုက်နားထောင်၊ ပြီးရင် ပြုံးပြုံးကြီးနဲ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်၊ ပြီးရင် ပြုံးပြုံးကြီး အကြံဉာဏ်တွေ လျှောက်ပေး။ ဒါဆိုရင် တဟီးဟီးနဲ့ သဘောတွေ အကျကြီးကျတတ်ကြတဲ့အမျိုးမဟုတ်လား။ ကျွန်တော်က ဒီလိုမိန်းမတွေ ပြောသမျှ ပြုံးပြုံးကြီး လိုက်လုပ်မနေတတ်တာ အမှန်ပဲ။ တကယ်ဆို မိန်းမတွေ မသိလို့ပါ။ ယောက်ျားတွေဟာ မရခင်မှာသာ မိန်းမပြောသမျှ တပြုံးပြုံးလိုက်လုပ်တတ်တာ။ ရလည်းရရော သူတို့ပိုင်နက်ထဲလည်းရောက်ရော မိန်းမဖြစ်သူကို တပျင်းပျင်းနဲ့ နားပန်ကျင်းတော့တာပဲ။ ဒီလို နားပန်ကျင်းသံတွေ အခု ကျွန်တော်နေတဲ့ ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာပဲ ပြည့်လို့။ ညညဆို ဒီလို ပျင်းသံတွေက ဟိုအခန်းက ထွက်လာ၊ ဒီအခန်းက ထွက်လာနဲ့ တစ်ရပ်ကွက်လုံးကို ဆူညံပွက်နေတော့တာ။ ဘာအသံမှ မပေါ်မထွက်ဘဲ တကယ့်ကို ဆိတ်ငြိမ်နေတဲ့ အခန်းဆိုလို့ ကျွန်တော့်အခန်း တစ်ခန်းပဲရှိတယ်။ ကျွန်တော့်အခန်းထဲမှာ

ကျွန်တော်ကလွဲလို့ တခြား ဘယ်သူမှမရှိဘူး။ ဒီလိုပဲ တစ်ယောက်တည်း နေလာခဲ့တာ ကြာခဲ့ပြီ။ ဒါလောက် အနေကြာ ခဲ့တာတောင်မှ ဒီရပ်ကွက်ဟာ ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ညတလေကလေးမှ သဟဇာတ မဖြစ်ခဲ့ဖူးသေးဘူး။ တစ်ရပ်ကွက်လုံး ဆူညံသံတွေ ထွက်ပေါ်လာလေလေ ကျွန်တော့်မှာ တိတ်တိတ်ကလေး ငြိမ်ကုပ်နေမိရလေလေ။ တကယ်ပဲ ဒီနေ့အထိ ကျွန်တော် ဘာဆူညံသံမျိုးမှ မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး။

ပူလွန်းလို့ ယပ်တောင်ခတ်မိတာလေးတွေ ရှိတာပေါ့။ နီးယပ်တောင်က တော်တော်ဟောင်းနေလေတော့ လက်ကိုင် အနောင့်ဆီက ထိန်းချည်ထားတဲ့ကြိုးက ပြေလျော့နေပြီး ခတ်လိုက်တိုင်း ‘ကျရစ်ကျရစ်’ ‘ကျရစ်ကျရစ်’နဲ့ ခပ်တိုးတိုးကလေး မြည်နေသံတွေ ရှိတာပေါ့။ ဒါက သိပ်အသံမထွက်ပါဘူး။ ထွက်တယ်ဆိုဦးတော့ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်စာ ကြားရုံကလေးပါပဲ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အနောင့်အယုက် မဖြစ်စေပါဘူး။

ဒီရပ်ကွက်ထဲက လူတွေကတော့ ဒီရပ်ကွက်ထဲက လူတွေ အားလုံးကြားအောင်ပဲ ဆူညံသံတွေ ညစဉ်ညတိုင်း ပြုလေ့ရှိတယ်။

ပူလွန်းလို့ ယပ်တောင်ကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရလေလေ လှုပ်ရှားမှုများပြီး ချွေးတွေ ထွက်လာလေလေနဲ့။ ယပ်တောင်ကို အိမ်အတွင်းခန်းထဲ အရှိန်နဲ့ ပစ်သွင်းလိုက်ပြီး ကျွန်တော် ငြိမ်ငြိမ်လေးဆက်ထိုင်နေလိုက်တော့မှပဲ နည်းနည်း နေသာထိုင်သာလေး ရှိသွားတော့တယ်။ ယပ်တောင် ‘တဖျပ်ဖျပ်’ခတ်နေတာ က လူကို ပိုပြီးပူလောင်စေတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် သိလိုက်ရတယ်။ ဘာမှ မလှုပ်ရှားဘဲ ခုလိုငြိမ်ထိုင်နေတာကမှ အပူသက်သာစေလေရဲ့။ အပေါ်ဆုံးထပ် အဋ္ဌမမြောက်အလွှာဆိုရင်တော့ အခု ကျွန်တော်နေတဲ့ တတိယထပ်နဲ့စာရင် ပိုပြီး လေဝင်လေထွက်ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးမိပြီး အပေါ်ဆုံးထပ်ကို ပြောင်းနေချင်တဲ့စိတ်တွေ ‘တဖွားဖွား’ ဝင်ဝင်လာတတ်သေးတယ်။

ကျွန်တော် ထိုင်နေတဲ့ တတိယမြောက်အလွှာ ဝရန်တာကနေ အောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ရင် လမ်းမဟာ အလှမ်းမဝေးလှတဲ့အတွက် အသံဗလံတွေက ကျွန်တော့်နားစည်ကို လာလာရိုက်တော့တာပေါ့။ ဒါဟာ မြေညီထပ်မှာနေတဲ့ လူတွေနဲ့ ထူးခြားနားပဲလို့ ကျွန်တော်တော့ ထင်မိတာပဲ။ ကားသံ၊ လူသံတွေ အပါအဝင် လမ်းမပေါ်က အသံဗလံတွေကို ‘ပွက်ညံ့ပွက်ညံ့’နဲ့ အတိုင်းသား အပြိုင်းသား ကြားကြားနေရတတ်တယ်။

ပူတာလည်း မပြောနဲ့။ ပူမှာပေါ့။ ကျွန်တော်နေတဲ့ ရပ်ကွက်က ဆူညံနေတာကိုး။ လူတွေက ဆူညံတော့ ပူသင့်တာထက် ပိုပြီးပူတယ်။ တကယ်တော့ ခုလို ပူပူလောင်လောင်ဖြစ်နေတာ တစ်ရပ်ကွက်လုံး ဆူညံနေကြလို့ပါ။ တကယ်တော့ တစ်ရပ်ကွက်လုံး ခုလို ဆူညံဆူညံဖြစ်နေတာ ပူလောင်လွန်းလို့ပါ။ ပူတော့ ပြတင်းပေါက်မှန်တွေကို တစ်ချပ်မကျန် အကုန်လိုက်ဖွင့်ထားမိရော။ ဒီတော့ ပိတ်ထားလို့မရတဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေကနေတစ်ဆင့် ရှိရှိသမျှအသံတွေအားလုံး အားလုံးက လူးလို့မိပြီး ဒလဟောကြီး ဝင်လာပါလေရော။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်အခန်းထဲမှာဆိုရင်လည်း ရှောင်လွှဲမရတဲ့ ဆူညံသံတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတော့တာပေါ့။ ဆူတာနဲ့ ပူတာဟာ တက်လိုက်ကျလိုက်နဲ့ ချားရဟတ်တစ်စင်းလို ကျွန်တော့်အခန်းထဲ ပတ်လည်မွှေယမ်းနေလေရဲ့။ အဲဒါ ကျွန်တော် အခုနေထိုင်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်ပဲ။

တတိယလွှာချင်းအတူတူ ဘေးကတိုက်ခန်းရဲ့ တတိယမြောက်အလွှာက ကျွန်တော်နေတဲ့ အခန်းထက် ပိုနိမ့်သယောင် ရှိတယ်။ ဟိုဘက်တိုက်ခန်း ဝရန်တာမှာ ကျွန်တော့်လို ထွက်ထိုင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ခပ်နိမ့်နိမ့်အနေအထားမှာ ကျွန်တော် လှမ်းမြင်နေရတယ်။ ဒီလူက ကျွန်တော့်လိုတော့ ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ် ထိုင်နေတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ လက်ထဲမှာ ဆူဆူညံညံ ဖွင့်ထားတဲ့ ရေဒီယိုတစ်လုံးနဲ့။ အဲဒီရေဒီယိုသံကို ကျွန်တော့်နားထဲမှာ အကျယ်ကြီးပဲ ကြားနေရပေမဲ့

သူကတော့ အသေအချာ ကြားဟန်မတူဘူး။ ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်နေလျက်က ရေဒီယိုကို သူ့နားရွက်နား အတင်းဖိကပ်ထားပြီး အားယူနားစွင့်ထောင်နေရဟန် ကျွန်တော် မြင်နေရတယ်။ လောလောဆယ် ကျွန်တော့်ကို အနီးကပ်ဆုံး အနှောင့်အယှက်ပြုနေတဲ့ ဆူညံသံက အဲဒီရေဒီယိုသံပဲ။ နားစိုက်ထောင်စရာ ဘာသတင်းအထူးအဆန်းများ ရှိနေလို့လဲ။ အဲသည်လူရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးကို လှုပ်ခါပြီး မေးခွန်းတွေ ထုတ်ပစ်လိုက်ချင်တယ်။ တကယ်ဆို ဒီလို ညတွေဟာ ဘာမှမလုပ်ဘဲ အေးအေးလူလူလေး သက်သောင့်သက်သာလေး ထိုင်နေဖို့ ကောင်းတဲ့ညလေးတွေ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တော့ အဲဒီလူကို နားမလည်နိုင်တော့ဘူး။ သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို နားလည်မယ်မထင်ဘူး။ ဘာဆူညံသံမှ မပြုဘဲ သက်သောင့်သက်သာကြီး အလဟဿထိုင်အချိန်ဖြုန်းနေတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ မြင်မှာပဲ။ သေချာတယ်။ သူ့အမြင်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ဘာမှမလုပ် ဘာလှုပ်ရှားမှုမှမရှိ၊ ဘာအသံတစ်ခုမှ မထွက်တဲ့ လူပျင်းတစ်ယောက်ပေါ့။ ကိစ္စမရှိဘူး။ လူပျင်းတွေလည်း အောင်မြင်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို မနေ့တစ်နေ့ကပဲ ကျွန်တော် ဖတ်ခဲ့ပြီးပြီ။

ရေသန့်ဘူးထဲက ရေကို အေးတယ်လို့ မထင်တော့တဲ့အချိန်မှာ ရေအိုးစင်ရှိရာသွားပြီး ရေတစ်ခွက်ခပ်သောက် လိုက်ရတယ်။ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး အရင့်အရင် အချိန်ကာလတွေထက် ပိုပြီး ပူနွေးလာတာ၊ ရေခဲမြစ်တွေ အရည်ပျော် ကျလာတာ အထွေအထူး ကျွန်တော် စာမဖွဲ့အားဘူး။ လောလောဆယ် ကျွန်တော့် မီးဖိုခန်းထဲက ရေခဲသေတ္တာအိုကနေ ရေတွေ တစ်မုံစိမ့်ပျော်ကျပြီး သမံတလင်းတစ်ခုလုံး ရွဲရွဲစိုနေတာ ထိုင်သုတ်ရဖို့ ရှိသေးတယ်။ တစ်ရက်ကို တစ်ကြိမ်တော့ ဒီလို သုတ်သုတ်ပေးနေရတယ်။

ဟေ့လူ ... ဟိုဘက်အိမ်ကလူ ... ခင်ဗျား သိသလား၊ ခင်ဗျား အခုနေတဲ့ တိုက်ခန်းနံရံတွေ ဒုအထူ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ။ ကျွန်တော်တော့ မသိဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ ဒီတိုက်တာကို ဆောက်လုပ်ရာမှာ ပါဝင်ခဲ့တဲ့ ပန်းရန်သမားတစ်ယောက် မဟုတ်သလို၊ ဗိသုကာတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ခဲ့လေတော့ ဒီကိစ္စကို မပြောတတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်နားတွေ ပါးလာတာပဲလား။ နံရံထဲမှာ ဆင့်ကဲစီရီ လဲလျောင်းနေတဲ့ အုတ်နီချပ်တွေ ပါးလာလို့ပဲလား။ ဘေးခန်းက လူတွေဆီက စကားပြောသံ၊ ချောင်းဟန့်သံ၊ တံတွေးထွေးချသံ၊ နှာချေသံ၊ ရေသွန်သံ၊ အိုးခွက်ပန်းကန် ပြုတ်ကျသံ၊ ဖွန်းခက်ရင်းချင်း ထိခတ်သံတွေကို အတိုင်းသားကြီး ကြားကြားနေရလွန်းလို့ ဖွင့်ထားတဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေဆီကနေ 'ဝေါ'ခနဲ 'ရှော'ခနဲ ဝင်ဝင်လာတဲ့အသံတွေရယ်၊ ပါးလျတဲ့ နံရံတွေဆီကနေ တွန်းတိုက်ကျပ်ခဲဖြတ်ရွေ့ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ အသံတွေရယ်နဲ့ ကျွန်တော့်အခန်းက ညစဉ်ဆူတယ်။ တကယ်ဆို ကျွန်တော် အသံတစ်စက်မှ မထွက်ဘဲ ငြိမ်နေတာ ကြာလှပြီ။ ဒါလည်း ကျွန်တော့်အခန်းက ဆူနေတုန်းပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ဝီစီမူတ်သံလား၊ လေချွန်သံလို့ ပြောမလား ခပ်စူးစူး မြည်သံတစ်ခု ရှည်လျားစွာ ထွက်ပေါ်လာတယ်။

'ဟေ့လူတွေ ရေနွေးကရားက ငယ်သံပါအောင် အော်နေပြီ၊ ဘယ်သူမှ မကြားကြဘူးလား'

ကျွန်တော် အော်ပြောလိုက်ချင်တယ်။ ခက်တာပဲ။ အသံက နားထဲ စူးစူးရှရှနဲ့ ရှည်လျားဆွဲဆန့် အော်မြည်နေတုန်းပဲ။ ဘယ်အခန်းကများ ရေနွေးကျိုအိုး တည်ထားပါလိမ့်။ ခင်ဗျားတို့အိမ်မှာ အဲသလို ဝီစီသံနဲ့ 'စူးစူးစီစီ' အော်မြည် အသံပြုနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ စတီးလ်ရေနွေးကရားတွေ အသုံးပြုကြောင်း တစ်ရပ်ကွက်လုံး သိကြားစေချင်လို့ပဲလား။ ရိုးရိုးရေနွေးအိုးနဲ့ တည်လို့ မရဘူးလား။ ညကို မဆူဆူအောင် အသံအမျိုးမျိုး ပြုပြုနိုင်လွန်းတဲ့ လူဆိုးဆူဆူတွေ။

ညက စောစောကထက် နည်းနည်း နက်သွားခဲ့ပေမဲ့ ဆူညံသံတွေက စောစောကထက် ပါးလျမသွားဘူး။ ပိုပိုတိုးလို့တောင် ပေါ်ထွက်လာနေသလိုပဲ။ အဲသည်မှာ 'ဝါး ဝါး' ဆိုတဲ့ အသံလား၊ 'ဝေါင်း ... ဝေါင်း' ဆိုတဲ့အသံလား

ခွဲခြားမပြောတတ်တဲ့ ခပ်ဆွဲဆွဲအော်သံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပြန်တယ်။ ညကြီးမင်းကြီး ကလေးငိုသံထင်ရဲ့။ ဟင့်အင်း သေချာနားထောင်ကြည့်တော့ ကလေးငိုသံ မဟုတ်ဘူး။ ကြောင်အော်သံ၊ ဟင့်အင်း သေချာနားထောင်ကြည့်တော့ ကလေးငိုသံ။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော် ဦးနှောက်စားသွားတယ်။ ဘယ်လိုပဲ နားထောင်စေဦးတော့ ကျွန်တော် မခွဲခြားနိုင်ခဲ့ဘူး။ ကောင်းပြီ။ ကျွန်တော် မှတ်ချက်ချလိုက်မယ်။ ကြောင်တစ်ကောင်ရဲ့ အော်သံ ဒါမှမဟုတ် ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ငိုသံ။

တံခါးချပ်တွေရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ အောင်မြင်မှုတွေ ရှိနေသတဲ့။ 'လူပျင်းတွေလည်း အောင်မြင်တယ်'ဆိုတဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ ဆိုထားတယ်။ သီအိုရီတစ်ခုလား။ အဲသည်စာအုပ်ကို ရေးတဲ့ စာရေးဆရာရဲ့ အယူအဆပဲလား။ ကျွန်တော် မသိဘူး။ တံခါးကို မဖြစ်မနေခေါက်ဖို့ သူတို့တစ်တွေ ပြောတော့ ပြောကြတာပဲ။ တကယ်ဆို သူတို့တစ်တွေထက် အပုံတစ်သောင်းမက စောတဲ့ ကမ္ဘာ့ရဲ့အဦးအစ အချိန်ကာလကတည်းက ထာဝရဘုရားသခင်ကလည်း ပြောထားသားပဲ။ ခေါက်ကြလော့ ခေါက်လျှင် ဖွင့်မည်။ တောင်းကြလော့ တောင်းလျှင် ပေးမည်တဲ့။ လောလောဆယ် ကျွန်တော်တော့ ပျင်းလွန်းလို့ ဘယ်တံခါးမှ ထမခေါက်ဖြစ်ဘူး။ ဒီတော့လည်း ဘာမှမရတာ မဆန်းပေဘူးပေါ့။ တကယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျွန်တော်ကလွဲပြီး တခြားဘာမှ မရချင်တဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး။

'ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက် .. ဒေါက်'

တံခါးခေါက်သံအကြောင်း စဉ်းစားနေတုန်း ကြားလိုက်ရတဲ့ တံခါးခေါက်သံကြောင့် ကျွန်တော့်ခါးရိုး ဆတ်ခနဲ ကော့လန်သွားတယ်။ ယောင်မှား ထတည့်ပြီး တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးမိတော့မလို့။ ဘေးအခန်းက တံခါးခေါက်သံ။ လာပြန်ပြီ။ တံခါးခေါက်သူကပဲ လက်သံပြင်းနေတာလား၊ တံခါးရွက်ကပဲ ပါးနေပြန်တာလား၊ ကျွန်တော့်နားရွက်ကပဲ ပါးနေပြန်တာလား။ အခုပဲ ကျွန်တော့်အခန်းတံခါးကို လာခေါက်လိုက်သလို စိတ်ထဲထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်သွားစေတဲ့ အသံ။ နီးနီးကပ်ကပ် ကြားလိုက်ရတဲ့ တံခါးခေါက်သံ။ ကျွန်တော်က ဘယ်တံခါးမှ မခေါက်ဖြစ်သလို ကျွန်တော့်တံခါး ကိုလည်း ဘယ်သူမှ လာမခေါက်စေချင်ဘူး။ လာခေါက်ရလောက်အောင်လည်း ကျွန်တော့်မှာ မိတ်ဆွေ မရှိနိုင်ပါဘူး။ မရှိချင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က တစ်ဦးတည်း တိတ်ဆိတ်နေချင်တဲ့လူ။

'ဗတ်ဗတ်ရှုပ်ရှုပ်'

'ဗတ်ဗတ်ရှုပ်ရှုပ်'

လူခြေသံတွေ၊ အနည်းဆုံး ခြေထောက်ရှစ်ချောင်း(လူလေးယောက်)လောက်ဆီက ပေါ်ထွက်လာတဲ့ အသံတွေ။ သူတို့ခြေသံတွေ နားထောင်မိရုံနဲ့ ဒီလူတွေ ဘယ်လောက်ရေးကြီးသုတ်ပျာ နိုင်နေကြတယ်ဆိုတာ သိသာလှတယ်။ ဒီလူတွေ အောက်ထပ်ကို ဆင်းသွားကြတာလား၊ အပေါ်ထပ်ကို ဆက်တက်သွားကြတာလား။ ကျွန်တော့်နားက ပါးပေမဲ့ ဒါကိုကျတော့ မသဲကွဲပြန်ဘူး။ သေချာတာက ခြေသံတွေဟာ အက်ခိုးသံလို ပဲ့တင်ထပ်နေရာက တဖြည်းဖြည်း တိုးဝင်သွားတယ်။ ဟင့်အင်း သေချာနားထောင်ကြည့်တော့ ဒီလိုမဟုတ်ပြန်ဘူး။ ကျွန်တော့်အခန်းထဲ ဝင်များ ဝင်လာကြလေသလားပဲ။ အဲဒီခြေသံတွေက ကျွန်တော့်အခန်းထဲမှာ 'ဗတ်ဗတ်ရှုပ်ရှုပ်'နဲ့ ဆူဆူညံညံ။ သိပ်တော့ မကြာလှဘူး။ ခဏလေးပဲ။ ခဏလေးပဲ။ ပြီးတော့လည်း ငြိမ်ကုပ်ထိုင်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ပျက်တယ်နဲ့ တူပါရဲ့၊ 'ဗတ်ဗတ်ရှုပ်ရှုပ်'နဲ့ သုတ်သုတ်ပျာပျာကြီး ပြန်ထွက်သွားကြတယ်။

'မီးလာပြီဟေ့'

တစ်နေရာရာ ကျွန်တော့်အထင် မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုက်ခန်းဆီက ထွက်ပေါ်လာတဲ့အသံ။ ဟင့်အင်း မဟုတ်ပြန်ဘူး။ ကျွန်တော့်အခန်းထဲက အသံလိုလို ကျွန်တော် ကြားမိတယ်။ ‘ဟေ့ ...’ အသံဆုံးသွားတာနဲ့ အဲသည်နောက်ကနေ ကပ်ပြီး အပြေးလိုက်ဝင်လာတာက ရေမော်တာစက်ဖွင့်သံ၊ တစ်ခန်းမက၊ နှစ်ခန်းမက၊ သုံးခန်းမက အခန်းတိုင်း၊ အခန်းတိုင်း တစ်ရပ်ကွက်လုံး ... ပြိုင်တူ ‘ဝီ’ခနဲ ပြိုင်တူလည်ပတ်နေကြတဲ့ စက်သံ။ စုစုရုန်းရုန်း အုံးအုံးညံ့ညံ့။

‘ပလုပ်ပလုတ်’

‘ပလုပ်ပလုတ်’

နံရံမှာ မြှုပ်ထားတဲ့ ရေစီးပိုက်တွေထဲကနေ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နဲ့ အားယူထွက်ပေါ်လာတဲ့ ရေသံ။ လေအနည်းအကျဉ်း ရောပါခိုဝင်နေတဲ့ ရေသံ။

‘ဗျောင်း ဗျောင်း’

‘ဗျောင်း ဗျောင်း’

သွပ်နဲ့လုပ်တဲ့ ရေစည်ကန်အောက်ခြေကို အရှိန်နဲ့အဟုန်နဲ့ ထိရှိက်သွန်ဆင်း ပြုတ်ကျလာတဲ့ ရေသံ။ တော်တော်ဆူညံလှပြီး တော်တော်ကို နားထဲအဝင်ဆိုးလှတဲ့ အသံပဲလို့ ကျွန်တော် ကောက်ချက်ချလိုက်မိတယ်။

‘ပျန်းပျန်းပျန်းပျန်း’

တစ်နေရာက ရေကျသံ မဆုံးသေးခင် အခြားတစ်နေရာကနေ ရေလျှံသံက ပေါ်ထွက်လာပြန်တယ်။ ဘယ်တိုက်ကပါလိမ့်။ ကျွန်တော် မခန့်မှန်းနိုင်ဘူး။ ရေတွေ ဒီလောက်ဆူညံလှုံ့ကျနေတာ ဘာကြောင့်များ ဂရုမပြုကြတာပါလိမ့်။ ရေမော်တာ ခလုတ်ကလေး ထ၊မပိတ်နိုင်လောက်အောင် အိမ်ထဲမှာ ဘာတွေများ အလုပ်ရှုပ်နေကြပါလိမ့်။ ကျွန်တော် စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ကျိန်ဆဲပစ်လိုက်တယ်။ ရေရွတ်သံ တိုးတိုးကျစ်ကျစ်လေးတစ်ခု ကျွန်တော့် သွားကြားထဲကနေ လှစ်ခနဲ ရုန်းကန်ထွက်သွားလို့သာ ကျွန်တော် ကျိန်ဆဲပစ်လိုက်တယ်လို့ ကျွန်တော့်ဘာသာ သိလိုက်ရတာပါ။ တကယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်အသံကို ကျွန်တော့်နားကတောင်မှ ကြားကို မကြားလိုက်မိဘူး။ ကျွန်တော်က အဲသည်လောက်ထိ တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်ငြိမ်ကုပ်ကုပ် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် နေတဲ့လူ။

‘ဝေါ...’ ‘ဝေါ ...’

ညညကျမှ ထိုးထိုးအန်တတ်တဲ့ နာမကျန်းဖြစ်နေသူတစ်ယောက် ဒီရပ်ကွက်မှာ ရှိနေတယ်လို့ ကျွန်တော် လက်ခံထားရတယ်။ သူ့အသံက ပုံမှန်နှုန်းမဟုတ်ပေမဲ့ အချိန်ကတော့ ပုံမှန်ပဲ ဆယ်နာရီဝန်းကျင်လောက်ဆို ကြားနေရတတ်တယ်။ ဖြစ်နိုင်တာက သူ့ဝမ်းဗိုက်ထဲက ကလီစာတွေကို သူ့ဘာသာ ဓာတ်မတည့်ဖြစ်ပြီး ရွံရွံရှာရှာစိတ်နဲ့ တမင်သက်သက် ညှစ်ထုတ်အော့အန်နေရတဲ့ အသံမျိုး။ တစ်ချိန်တည်းလိုလို မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုက်ခန်းရဲ့ ပစ္စမမြောက်အလွှာ ဝရန်တာထက်ဆီက မိန်းမကြီးရဲ့ အော်အော်ဟစ်ဟစ် ဖုန်းပြောဆိုသံ။

‘ကြားလား၊ ကြားလား၊ ဟယ်လို မကြားဘူးလား၊ ဒါထက်နေရာရွှေ့ရရင်လည်း ဝရန်တာက ပြတ်ကျတော့မယ်ဟဲ့’
ဘုရားသခင်... ဝရန်တာဘောင်ရဲ့ အပြင်ဘက်ကို ကိုယ်တစ်ပိုင်း ကိုင်းထွက်နေတဲ့ မိန်းမကြီးကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်
ဘုရားတမိနေတုန်းမှာပဲ အသံတစ်ခုက နားထဲ ပြေးဝင်လာတယ်။

‘ရိုးရိုးရဲ့ရဲ့ ဂျစ်ဂျစ်ဂျစ်ဂျစ်’

‘ဂျစ်ဂျစ်ဂျစ်ဂျစ် ရိုးရိုးရဲ့ရဲ့’

ဘေးတိုက်ခန်းဝရန်တာက ရေဒီယိုသံဟာ လေလှိုင်းသံအဖြစ် ရုတ်တရက်ကြီး ပြောင်းလဲသွားတယ်။ အဲသည်လူ
နားထောင်နေတဲ့ အစီအစဉ်က ခုညအဖို့ ပြီးဆုံးနေပြီဖြစ်ပေမဲ့ သူ့ရေဒီယိုကို သူက ပိတ်မပစ်သေးဘူး။ ပိတ်ပစ်လိုက်ဖို့ သူ
သတိမရတာပဲလား။ ကျွန်တော် စိတ်တိုချင်လာတယ်။ မတ်တပ်ထရပ်လိုက်ရင်း အဲဒီလူရှိရာဆီ ကုန်းကြည့်လိုက်တယ်။
‘ရိုးရိုးရဲ့ရဲ့’လေလှိုင်းသံ ဆူဆူညံညံကြားကနေ ပေါ်ထွက်လာတဲ့ အသံတစ်ခုကို သူ့ဆီက ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရတယ်။

‘ခူး ... ခေါ်’ ‘ခူး ... ခေါ်’

တိုချင်လာတဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်တွေက ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ ရယ်ချင်လာတဲ့ဘက်ကို ပြောင်းသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်
ရယ်မပစ်ရက်ခဲ့ဘူး။ ပခုံးတွေကို အသာတွန်းပြီး နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်း ကွေးညွတ်သွားရုံ တစ်ယောက်တည်း
ပြုံးလိုက်မိတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကို သဘောကျသွားတယ်။ ကိုယ်နားထောင်နေတဲ့ ရေဒီယိုအစီအစဉ်ပြီးလို့ ပြီးမှန်းတောင်
မသိတဲ့အထိ ဟောက်သံပေး အိပ်မောကျနေပြီဖြစ်တဲ့ အဲဒီလူရဲ့ပုံစံကို စေ့စေ့စပ်စပ် ငေးကြည့်ရင်း ကျွန်တော်
အားကျနေမိတယ်။ ဒီလောက် ဆူညံနေတဲ့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ရေဒီယိုဆူညံသံတစ်ခု ထပ်ထုတ်ရင်း ဒီကြားထဲကနေ
မက်မက်စက်စက် အိပ်ပျော်နေတဲ့ သူ့ဘဝက တကယ်ပဲ အားကျစရာ။ ကျွန်တော်နဲ့များတော့ တခြားစီပါပဲလား။ ‘ရိုးရိုးရဲ့ရဲ့’
လေလှိုင်းသံမြည်နေဆဲ ရေဒီယိုကို ဗိုက်ပေါ်မှာတင်ပြီး လက်တစ်ဖက်(ညာဘက်)နဲ့ ဖိထားလိုက်သေးတယ်။
ဘယ်ဘက်လက်က ပက်လက်ကုလားထိုင် ဘေးဘက်ကနေ တွဲလောင်းကြီး လျှောကျလို့။

‘ဟေ့လူ ခင်ဗျား ရေဒီယိုကို မပိတ်သေးဘူးလား’

သူကြားနိုင်ရုံအသံကို အနည်းငယ်သာမြှင့်ပြီး ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။ ‘ခူးခူးခေါ်ခေါ်’ဟောက်သံက ပိုတောင်မှ
အရှိန်မြင့်တက်လာသေးတယ်။ သေချာတယ်။ ကျွန်တော့်အသံကို သူ မကြားဘူး။ ဒါထက်လည်း ကျွန်တော်
အော်မပြောချင်ဘူး။ ကျွန်တော့် အော်သံကြောင့် ဒီရပ်ကွက်ထဲ ဆူညံသံ နောက်တစ်ခု ထပ်တိုးလာမှာ မလိုလားဘူး။

‘ဒီမှာဗျ... ဒီမှာဒီမှာ ခင်ဗျား ရေဒီယိုကို ပါဝါပိတ်ပစ်ဖို့ ကောင်းပြီ’

စောစောက အသံနှုန်းလောက်နဲ့ပဲ သူကြားနိုင်ရုံ ကျွန်တော် ထပ်ပြောလိုက်တယ်။ သူ တစ်ချက် လူးလွန့်လိုက်တော့
လက်နဲ့ဖိထားတဲ့ ရေဒီယိုက ရှောခနဲ ပြတ်ကျမလို ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်သလို သူနီးမလာခဲ့ဘူး။

‘ကောင်းကွာ သိပ်အိမ်ကျနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်စ’လို့ စိတ်ထဲက ပြောရင်း ခေါင်းခါသက်ပြင်းချမိတယ်။ ခုလိုပဲ သူ့ကို ရပ်ကြည့်နေရင်းကနေ အဲဒီ ရေဒီယိုကို ပိတ်သွားအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရပါလို့ စဉ်းစားနေမိတယ်။ ‘သောက်ကျိုးနည်း စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းတဲ့လူ’လို့ ကျွန်တော် ထူထူပျစ်ပျစ် ကျိန်ဆဲမိလိုက်ပြန်တယ်။ ခက်တယ်။ ဒီလူ ကျွန်တော့်စိတ်ကို အရိုင်းဆန်အောင် ဆွနေတော့တာပဲ။ မြင်ပြင်းကပ်ကပ်နဲ့ သူတစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံးပြီး စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်တယ်။ ကြည့်နေရင်း ကြည့်နေရင်းကနေ တွဲလောင်းကျနေတဲ့ သူ့လက်တစ်ဖက်က ကျွန်တော့်အာရုံကို ကသိကအောက် ဖြစ်အောင် ပြုစားနေတယ်လို့ ထင်မြင်လာတယ်။ စိတ်ထဲက တစ်မျိုးကြီးဖြစ်လာတယ်။ သည်ကြားထဲ ‘ရူးရူးခေါခေါ’ ဟောက်သံက ရုတ်တရက်ကြီး တိတ်သွားခဲ့တယ်။

ဒီလူအိပ်ပျော်နေတာမှ ဟုတ်ရဲ့လားဆိုတဲ့ သံသယဆူးတစ်ချောင်းက ကျွန်တော့်ရင်ဝကို ‘ဖွပ်’ခနဲ လာစိုက်တယ်။ ရင်ဘတ်ထဲ စူးစူးကျင်ကျင်နဲ့ ပူလာတယ်။ စောစောက သူ့ကို အားကျနေမိတဲ့စိတ်တွေ ဘယ်ဆီရောက်သွားပါလိမ့်။ သနားသလိုလို၊ ကြောက်သလိုလို ခံစားချက်က ပြည့်လျှံလာတယ်။ အိပ်ပျော်နေတာသာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် ဘာလုပ်သင့်သလဲ။ အိမ်နီးချင်းကောင်းပီသချင်တဲ့စိတ်ကလေးက နံနက်ခင်း ငါးနာရီနဲ့ မိနစ်သုံးဆယ်လောက်မှာ အရှေ့အရပ်က ပေါ်ထွက်စ ပြုလာတဲ့ နေမင်းလို တစ်စွန်းတစ်စ ပြုထွက်လာတယ်။ နေမင်းက ဆက်လက်ပြီး ပေါ်ထွက်လာမှာဖြစ်ပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အိမ်နီးချင်းကောင်းပီသချင်တဲ့ စိတ်ကလေးက မထင်မှတ်ဘဲ ၎င်းလျှိုးပျောက်ကွယ်သွားတယ်။ သူ့အတွက် တစ်ခုခု အကူအညီပေးဖို့ဆိုရင် ကျွန်တော့်အသံ ဒါမှမဟုတ် လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု မဖြစ်မနေ ပြုရတော့မယ်။

အော်သံ ဒါမှမဟုတ် တံခါးခေါက်သံ။ ပြဿနာက ကျွန်တော်ဟာ တံခါးခေါက်ဖို့ ပျင်းတဲ့လူ ဖြစ်နေတာ။ နောက်ဆုံးတော့ ဝရန်တာကို ကျွန်တော် ကျောခိုင်းလိုက်ရတယ်။ ဒီတော့မှပဲ အဲဒီလူ အိပ်ပျော်နေတာလား။ အိပ်ပျော်နေတာ မဟုတ်ဘူးလားဆိုတဲ့ ဒွိဟစိတ်ကနေ ကျွန်တော် လွတ်မြောက်သွားတော့တယ်။

အိပ်ခန်းထဲက ခုတင်ပေါ်လဲလျောင်းနေခိုက်မှာ နားထဲဝင်လာတဲ့ အသံတစ်သံ။

‘ရောက်ရောက် ရောက်ရောက်’

‘ရောက်ရောက် ရောက်ရောက်’

စည်းချက်မှန်မှန် ပေါ်ထွက်နေတဲ့ကြားက တစ်ခါတစ်ခါ ‘ဂျစ် ...’ ဆိုတဲ့ သံရှည်တစ်ခု ဝင်လာသေးတယ်။ ခုတင်ခေါင်းရင်း ပြတင်းမှာ သွားရပ်ပြီး ဟိုဟိုသည်သည် ခေါင်းငဲ့ကြည့်မိတော့ မျက်စောင်းထိုးတိုက်ခန်းရဲ့ ပြတင်းပေါက်နားမှာ လူတစ်ယောက် ခေါင်းတင့်တင့်နဲ့ သူခေါင်းက ဘယ်ကနေ ညာဘက်ကို၊ ညာကနေ ဘယ်ဘက်ကို ပုံမှန်စောင်းစောင်း သွားတယ်။ ထိန်နေတဲ့ အခန်းမီးရောင်အောက်က ပွယောင်းယောင်း ထိုးထိုးထောင်ထောင်နဲ့ သူ့ဆံပင်တွေက မြင်ရတာ စိတ်ရှုပ်စရာ။ အဲသည်ဆံပင်တွေကို ပွသထက်ပွအောင် လက်နဲ့ထိုးထိုးပြီး ဆွလိုက်ဖွလိုက် လုပ်နေသေးတယ်။ ပြီးတော့ ခါးကို နောက်ပြန်ဆန့်လှန်ပြီး ‘ဝှား’ ‘ဝှား’နဲ့ အော်အော်ပြီး သမ်းလိုက်သေးတယ်။ အိပ်ချင်ရင်လည်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် သွားအိပ်လိုက်ပါတော့လား။ ခုတော့မဟုတ်ဘူး။ ခေါင်းမောပြီး ဝှားခနဲ အော်သမ်းလိုက်၊ ခေါင်းငုံ့ပြီး လုပ်လက်စကို ဆက်လုပ်လိုက်နဲ့။

‘ဟေ့ စာရေးဆရာ ခင်ဗျားရဲ့ လက်နှိပ်စက်အိုကြီးကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး မနက်ဖြန်မှာ ကွန်ပျူတာတစ်လုံး ပြေးဝယ်လိုက်ပါတော့လား’

အဲသလို ပြောလိုက်ချင်တယ်။ ခက်တာက လမ်းကျဉ်းတစ်လမ်းစာ ခြားနေတဲ့ သူနေရာဆီရောက်ဖို့ ကျွန်တော် တော်တော်ကြိုးကို အော်ဟစ်ပြောမှဖြစ်မှာ။ ဒါဆိုရင် ညဟာ ပိုဆူတော့မှာပဲ။ ကျွန်တော် လက်လျှော့လိုက်တယ်။ အဲဒီစာရေးဆရာကို ကျောခိုင်းလိုက်တယ်။

အဲဒီမှာပဲ ကွန်ပျူတာ ဝင်းဒိုးတက်သံ ခပ်ကျယ်ကျယ်ကို ကြားရတယ်။ ပြီးတော့ ဂိမ်းတစ်ခုဆော့နေသံ။ သေနတ်ပစ်သံ။ အော်သံ။ စကားပြောသံတွေရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ဘေ့စ်ဂစ်တာသံထူထူနဲ့အတူ ပေါ်ထွက်လာတဲ့ မက်တယ်လ်သီချင်းသံ။ စောစောက စာရေးဆရာကို ကွန်ပျူတာဝယ်ဖို့ မပြောလိုက်မိတာ ကျွန်တော် မှန်သွားတယ်။ လက်နှိပ်စက်သံ တဂျောက်ဂျောက်ထက် ကွန်ပျူတာဂိမ်းဘက်ဂရောင်းမြူးဖစ်သံတွေက ပိုပြီး ချောက်ချားစရာ ကောင်းလှတယ်။

မြန်မာဗီဒီယိုဇာတ်ကားတစ်ကားကို (တစ်ဖက်တိုက်ခန်းရဲ့ အပေါ်ထပ်က ထင်ရဲ့) ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကြီး ဖွင့်ကြည့်နေကြတယ်။ ဇာတ်ကားထဲက သရုပ်ဆောင်တွေရဲ့ စကားဝိုင်းဖွဲ့ ပြောဆိုရယ်မောသံတွေ၊ ပြီးတော့ ‘ဗုန်းဗုန်း ခိုင်းခိုင်း’ ဂုန်းခိုင်းကြရန်ဖြစ်သံတွေ။ ခုခေတ် သရုပ်ဆောင်တွေများ အော်သံဟစ်သံ ရန်ဖြစ်တဲ့ လေသံတွေက ဟုတ်လှချည့်လို့ တွေးနေခိုက်မှာပဲ ကျွန်တော်ရပ်နေတဲ့ ပြတင်းပေါက် သံဆန်ခါပေါ် ‘ချမ်း’ခနဲမြည်အောင် ထိမှန်လွင့်စင် ပြုတ်ကျလာတဲ့ ဖန်ခွက်တစ်လုံး ကွဲထွက်သံ။

အသံသေးအသံကြောင်နဲ့ ကီးယိုင်ဘားကျိုး ကာရာအိုကေသီဆိုသံတစ်ခုက ကျွန်တော့်အခန်းထဲ တဝဲလည်လည် ရောက်လာပြန်တယ်။ ဘယ်အခန်းကရယ်လို့ ကျွန်တော် မမှန်းတတ်ဘူး။

ကားတစ်စီး ထိုးရပ်သံကြားရတယ်။ ကာရာအိုအေ သီချင်းသာ နှစ်ပုဒ်ဆုံးသွားတယ်။ ကားက ပြန်မထွက်နိုင်သေးဘဲ နှိုးထားတုန်း။ နားထဲမှာ ‘ဂူ’ဆိုတဲ့အသံက ထူထူအူအူကြီး ပေါ်ထွက်နေတယ်။ ဝရန်တာကထွက်၊ လမ်းပေါ် ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ မှန်တွေအလုံပိတ်ထားတဲ့ ကားအနက်တစ်စီး စက်နှိုးရင်း ရပ်ထားတာ မြင်တယ်။ ကားဘော်ဒီက လှုပ်လှုပ်ခါခါ ဖြစ်နေလေရဲ့။ ဟုတ်မှာပါ ဟုတ်မှာပါ။ အင်ဂျင်နှိုးထားပေတာကိုးလို့ တွေးပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေမိတယ်။ လမ်းအချိုးအကွေ့ကနေ အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ဒိုင်နာကားတစ်စီး ထိုးဝင်လာတယ်။ စောစောက ကားအနက်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ တုံ့ခနဲ ရပ်တယ်။ အဲသည်ကားပေါ်က မိန်းကလေးတစ်စုရဲ့အသံတွေ။ လက်ပံပင်ပေါ်က ဆက်ရက်မတွေလို စွာစွာကျယ်ကျယ် အော်မြည်နေကြတယ်။ ‘ကားထဲမှာ နိုက်ဆင်းနိုက်ရိုက်နေတယ်’ ဆိုလား အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာပြီး ‘တဟားဟား’ ပြိုင်တူအော်ဟစ် ရယ်မောလိုက်ကြတယ်။ ကားနောက်ခန်းထဲ ကနေ ဘောင်းဘီဝတ်မိန်းကလေးတစ်ယောက် ခုန်ဆင်းလိုက်တယ်။ ‘ဂွပ်’။ ဒေါက်ဖိနပ်သံ။

‘ဂူး ...’ ‘ဂွတ်နိုက်’ ‘ဆီးယူ’ ‘ဂွတ်နိုက်’ ‘ဂလင် ဂလောင်’ ‘ချလွင် ချလောင်’

စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ဆိုင်၊ နိုက်ကလပ်တစ်ခုခုက ဖယ်ရီကား ဖြစ်ပုံရတဲ့ ဒိုင်နာကားမောင်းထွက်သံ။ နှုတ်ဆက်သံ။ ကားပေါ်က ဆင်းကျန်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးက ကျွန်တော့်တိုက်ခန်းနဲ့ တစ်တိုက်ကျော်က တွဲလောင်းကျနေတဲ့ ခေါင်းလောင်းကြိုးတစ်ကြိုးကို မူးမူးထွေထွေ ဆွဲလှုပ်သံ။ ခေါင်းမောကြည့်ပြီး မိန်းကလေးက အော်ပြောတယ်။ ညနက်ထဲမှာ သူ့အော်သံက လေးလေးကန်ကန် ပေါ်ထွက်လာတယ်။

‘ပစ်ချလိုက်’ ‘ပစ်ချလိုက်’

‘ဘတ်’

သော့ မြေကြီးပေါ်ပြုတ်ကျသံ။

‘ဒေါင်ဒေါင်’ ‘ဒေါင်ဒေါင်’ ‘ဒေါင်ဒေါင်’ ‘ဒေါင်ဒေါင်’ ‘ဒေါင်ဒေါင်’ ‘ဒေါင်ဒေါင်’

ဆယ့်နှစ်ချက်တိတိ ထိုးမြည်လာတဲ့ သံချောင်းခေါက်သံအဆုံးမှာ ပေါ်ထွက်လာတာက ‘အူ ...’ ‘ဂုဂု ...’။ ခွေးအူသံတွေနဲ့ ဆူညံပွက်လောရိုက်နေတဲ့ ညဟာ သွေးပျက်ထိတ်လန့်စရာ ကောင်းလှတယ်။ ညနက်နက်ထဲမှာ တိုက်ခေါင်မိုးတွေကလည်း မည်းမည်းသည်းသည်းနဲ့။ တချို့အခန်းတွေ မီးမှိတ်ကုန်ပေမဲ့ အသံတွေက တစ်စထက်တစ်စ ပိုပြီး ကျယ်လောင် လာနေသည်။ တိုက်ခန်းပြတင်းပေါက်အများစုကတော့ မီးရောင်တွေ ထိန်တောက်နေကြတုန်းပဲ။ ကျွန်တော့်အခန်းရောပေါ့။ တိုက်ခန်းရှည်မြင့်မြင့်တွေက မီးခြစ်ဆံပုံးတွေ ဟိုတစ်ပုံး သည်တစ်ပုံး ဒေါင်လိုက်ကပ်လျက် ထောင်စိုက် ထားသလို။

လူတချို့က ညသန်းခေါင်နက်နက်ကျမှ အိပ်ရာဝင်ပြီး လူတချို့က အစောဆုံး နှိုးထကြတော့ ညက ဘယ်တော့မှ လူခြေမတိတ်ရှာတော့ဘူး။ ဒီကြားထဲ စောစောအိပ်ပြီး သန်းခေါင်သန်းလွဲကျမှ ခပ်ကြောင်ကြောင် မျက်လုံးတွေနဲ့ တစ်ရေးနိုးထလာ၊ မအိပ်သေးတဲ့ လူတွေနဲ့ ပူးပေါင်းပါဝင် စီးမျောဆူညံ။ တစ်ကိုယ်ရေ တိတ်တဆိတ် လူသားဆိုလို့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း။

ကျွန်တော့်အသက် ခုမှ လေးဆယ်ပြည့်တာကို အားမလိုအားမရနဲ့ ဖြစ်နေမိတယ်။ မနက်ဖြန် သန်ဘက်ခါလောက် ကျွန်တော် အသက် ရှစ်ဆယ်ကျော် အဘိုးကြီး ဖြစ်ချင်လှပြီ။ အဘိုးကြီးဖြစ်ရင် ဆံပင်တွေ အရင်ဖြူမှာလား၊ သွားတွေ အရင်ကျိုးမှာလား၊ ပါးရေတွေ အရင်တွန့်မှာလား၊ ခါးတွေ အရင်ကိုင်းမှာလား။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော်တော့ နားတွေ အရင်ဆုံး လေးသွားဖို့ကို ပိုပြီး မျှော်လင့်ထားတယ်။ ဘယ်တော့မှ မအိပ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်ကို ကန့်လန့်ကာချပြီး မေ့လျော့ထားချင်လို့။

တွေးကြည့်ရင် တကယ်တော့ ဝမ်းနည်းစရာလည်း အကောင်းသား။ အဲသည် လူတွေနဲ့အပြိုင် ဆူညံသံပြုစရာ ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှမရှိဘူး။ ရယ်မောစရာ အပေါင်းအသင်းမရှိဘူး။ အော်ဟစ်ငေါက်ငမ်းစရာ ကလေးမရှိဘူး။ အကျယ်ကြီးဖွင့်ကြည့်စရာ တီဗီ မရှိဘူး။ သံသေးသံကြောင် ဟစ်ဆိုစရာ ကာရာအိုကေဆို ဝေလာဝေး။ ဝရန်တာထွက်ပြီး ဟန်ကျပန်ကျ အော်ပြောစရာ လက်ကိုင်ဖုန်းမရှိဘူး။

ဒီရပ်ကွက်ကတော့ ကျွန်တော့်ဆီက အသံတစ်စုံတစ်ရာ မပါဘဲနဲ့လည်း ညစဉ်ညတိုင်း ဆူညံနေလေရဲ့။ ကျွန်တော်ကတော့ နားတွေလေးသွားမဲ့ အသက်အရွယ်ကိုပဲ ဒီအတိုင်း ထိုင်စောင့်ရုံပဲ ရှိတော့တယ်လို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက် တွေးမိတယ်။

ပြီးတော့လည်း ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင် မပြောတတ်ဘူး။ ဒီဝရန်တာထက်မှာ ထွက်ထွက်ထိုင်ရင်း ညစဉ်ညတိုင်း ထွက်ပေါ်နေကျ ဒီအသံတွေကို ဘယ်လိုနည်းလမ်းနဲ့ လျော့ချနိုင်မလဲလို့ ကျွန်တော် အမြဲစဉ်းစားနေမိသေးတယ်။ စဉ်းစားရင်း

စဉ်းစားရင်းနဲ့ပဲ ကျွန်တော့်အသက်ရှူသံက တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုပိုကျယ်လာခဲ့ပြီ။ နောက်ဆုံးတော့လည်း ကျွန်တော့်ရပ်ကွက်နဲ့ ကျွန်တော် ပလဲနံ့ပသင့်လို့။ ဘယ်တော့မှ မအိပ်တဲ့ ဒီရပ်ကွက်ထဲ အသက်ရှူသံ အပြင်းဆုံးနဲ့ အကျယ်လောင်ဆုံး လူသားအဖြစ် ကျွန်တော် အလိုက်သင့် ပါဝင်ကခုန်နိုင်ခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်ဟာ ဒီရပ်ကွက်ထဲက လူတွေနဲ့ တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ ဘယ်နှယ်လဲ။ အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား။

စုမီအောင်
၂၀၀၉၊ မေ၊ နွယ်နီမဂ္ဂဇင်း

စက္ကူငှက်

စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဆော့ကစားခြင်းမပြုရ၍ စိတ်ကောက်နေသော လူကလေးကို ချောမောရန် ဖားတစ်ကောင် ရှာဖွေခိုင်းကြောင်း ကျွန်မ ဖတ်ခဲ့ဖူးပါသည်။

‘လူကလေးတဲ့ချောစရာ... မိတ္တီလာကန်တော်အောက်က ဖားကောက်ခဲ့ပါ...’

ကျွန်မ လူကလေးများ အလွန်အဆော့သန်သည်ကို တွေ့ကြုံဖူးပါသည်။ ကလေးတို့ သဘာဝက အပူအပင်ကင်းမဲ့ပြီး ပျော်ပျော်ပါးပါး ဆော့ကစားဖို့သာ အဓိကဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

‘မျောက်ရုံးအောင် ဆော့သည့်ကလေး’တဲ့။ လူကလေးထက် ပိုဆော့သည်မှာ မျောက်ဖြစ်ပြီး ထိုမျောက်ထက်ပင် အချို့လူကလေးများက ပိုဆော့ဟန်ရှိပေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မျောက်မူးလဲကလေးများဟု တင်စားရသည့် ကလေးများပင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ လူကလေး မျောက်ကလေးများ အဆော့သန်သည်ကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ အလွန်ကုန်နေခြင်း ကိုယ်ခန္ဓာ ကြီးမားတုတ်ခိုင်တောင့်တင်းလှသော ဆင်ကလေးများကတော့ ဘယ်လိုအခြေနေ ရှိမှာပါလိမ့်။ ကိုယ်တွေ့မကြုံဘူးခင်က ကျွန်မသည် ဆင်ကလေးများကတော့ အတော်တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ ဆင်ဆိုသည်မှာ သာမန်အားဖြင့် သွားပုံလာပုံ အလွန်ကုန်နေသည့် အမျိုးအနွယ်မဟုတ်ပါလား။ ဒါပေမဲ့ ဆင်သာမက မည်သည့်မျိုးနွယ်မှ ဆင်းသက်လာသော ကလေးငယ်များဖြစ်စေ ကလေးသည် ကလေးသာ ဖြစ်ပေတော့သည်။

ကျွန်မ၏ မွေးရပ်မြေဖြစ်သော တောင်ငူမြို့၏ ဆေးရုံကြီး၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေစဉ် ကာလတွင် ကျွန်မထံ ဖိတ်စာတစ်စောင် ရောက်လာပါသည်။ ဖိတ်စာက မွေးနေ့မင်္ဂလာ ဖိတ်စာပါ။ ဒါပေမဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဆင်ကလေးတစ်ကောင်၏ တစ်နှစ်ပြည့်မွေးနေ့ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ တောင်ငူက သစ်လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်သူ ပေါများသောဒေသပေမို့ ဆင်ပိုင်ရှင်များကိုလည်း အတော်များများ တွေ့နိုင်ပါသည်။ ယခု ဆင်ပိုင်ရှင်က ယိုးဒယားလူမျိုးဖြစ်ပြီး တောင်ငူကေတုမတီ ရွှေနန်းတည်ချိန် ဘုရင့်နောင်၊ တပင်ရွှေထီး စိုးစံစဉ်ကာလ တောင်ငူသို့

ရောက်ရှိလာသော ယိုးဒယားများ အဆက်အနွယ်ဖြစ်ပါသည်။ သူ၏ ဆင်ကလေး တစ်နှစ်ပြည့်ကျင်းပချိန်တွင် ထိုယိုးဒယားကြီး၏ အသက်က ၁၀၀ ကျော်နေပါပြီ။ သူ့အသက် ၂၀ အရွယ်မှာ မြန်မာအမျိုးသမီးနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး တောင်ငူမှာ အခြေချနေထိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုယိုးဒယားကြီးသည် ဆင်များစွာကို ပိုင်ဆိုင်ပြီး သူ့အလွန်တွယ်တာသော ဆင်မကြီးမှ သည်ဆင်ကလေးကို မွေးဖွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူက မြန်မာပြည်မှာ အနေကြာလာ၍ မြန်မာစကားကို ကောင်းမွန်စွာ ပြောဆိုနိုင်ပါသည်။ မြန်မာလေ့ထုံးစံများနှင့်လည်း အကျွမ်းတဝင် ရှိပါသည်။ သူ၏ မြန်မာနာမည်က ဦးတင် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့သားသမီးများက ခေတ်ပညာတတ်များ ဖြစ်ကြပါသည်။ အသက် ၁၀၀ ကျော်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း စက်ဘီးစီးကာ ရွာစဉ်တစ်လျှောက် လမ်းဆိုး လမ်းကောင်းမရွေး သွားလာနိုင်ပါသည်။ မြို့ပေါ်မှာ အနေနည်းပြီး တောရိပ်တောင်ရိပ် ဆင်စခန်းမှာသာ သူ၏ဆင်များနှင့် ပျော်မွေ့နေသူ ဖြစ်ပါသည်။

'ကျွန်တော် ကျွန်မတို့၏ ဆင်ရတနာ 'သန်းတစ်ရာပွား'၏ တစ်နှစ်ပြည့် မွေးနေ့ပွဲသို့ ကြွရောက်ပါရန်'ဟု ဖိတ်စာ၌ ရေးထားပါသည်။ ဪ ဆင်မွေးနေ့ပွဲ ဆိုပါလား။ နာမည်ကလည်း သန်းတစ်ရာပွားတဲ့ အတိတ်ကောင်း နိမိတ်ကောင်းကို ဆောင်တဲ့ နာမည်ပဲ။ သန်းတစ်ရာပွားကို ဘယ်လိုမွေးနေ့လက်ဆောင်တွေများ ပေးရပါ။ ကျွန်မ အတော် ခေါင်းရှုပ်ခံ စဉ်းစားပြီးမှ လက်ဗလာနှင့် မွေးနေ့ပွဲကို လာခဲ့ပါသည်။ ထိုအိမ်ကို ရောက်လျှင် ကျွန်မ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားပါသည်။

အလို တယ်စည်ကားတဲ့ မွေးနေ့ပွဲပါလား။ လာလိုက်တဲ့ ဧည့်သည်တွေကလည်း တဖွဲဖွဲ၊ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီး အပေါ်ထပ်ကော အောက်ထပ်ပါ အိမ်ပြည့်အိမ်လျှံ။ ကျွေးလိုက်တဲ့ အစားအသောက်တွေကလည်း အလျှံပယ်။ ကြက်သားနိုင်းချင်း အုန်းနို့ကဲကဲနှင့်ခေါက်ဆွဲ၊ လက်ဖက်နှင့်။ အချို့ပွဲ ကျောက်ကျော နှင်းမကင်း စုံစုံလင်လင်။ ကျွန်မသာ အတွေးရက်နေပေမဲ့ ဆင်ကလေးအတွက် ယူလာကြသော မွေးနေ့လက်ဆောင်များကလည်း တစ်ပုံတစ်ပင်ပါ။ ဆင်မကြီးနှင့် ဆင်ကလေးအနီးတွင် အုန်းသီး၊ ငှက်ပျောသီး၊ ငှက်ပျောတုံး၊ ကြံချောင်းများ စုပုံလျက် ရှိပါသည်။ ဆင်မကြီးက တောင့်တောင့်ခိုင်ခိုင်ကြီး ရပ်လျက် အုန်းသီးများကို ခွမ်းခနဲ ခွမ်းခနဲ ပေါက်ခွဲကာ မြိန်ရေရှက်ရေ စားနေပါသည်။ ဆင်ကလေးကတော့ ကြံချောင်းလေး ဆွဲစားလိုက် ဆင်မကြီးဗိုက်အောက် ဝင်ကာ ခြေကြိုခြေကြား နာမောင်းကြား ပတ်ဆော့လိုက်နှင့် အငြိမ်နေပါ။

ဪ သူ့ခမျာ ဒီအတိုင်းရပ်နေရတာ ညောင်းရှာထင်ပါရဲ့ဟု တွေးမိပါသည်။ သူတို့ခြံထောင့်တွင် သစ်လုံးပုံကြီး တစ်ပုံ ရှိပါသည်။ သစ်လုံးများမှာ လုံးပတ်မကြီးလှသော်လည်း ငပေ၊ ၇ပေ ရှည်ပါသည်။ ကျွန်မ အချို့ပွဲ ထိုင်နေစဉ် ဆင်ကလေးက သစ်ပုံပေါ် တက်သွားပါသည်။ သစ်လုံးများကို ခြေထောက်နှင့် နင်းပြီး ဖြိုချနေပါသည်။ ဆင်ပိုင်ရှင် ဦးတင်ကြီးကတော့ သစ်လုံးပုံနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ကြိမ်ခုံပုကလေးပေါ်တွင် ထိုင်ကာ သူ့ဆင်ကလေး လိမ္မာကြောင်း၊ မျိုးရိုးကောင်းကြောင်း၊ မျက်လုံးက ကျေးမျက်လုံးဖြစ်ပြီး ခုကတည်းက မြီးဆံ သန်လှကြောင်း ချီးမွမ်းနေပါသည်။ ထိုသို့ ချီးမွမ်းနေဆဲ ဆင်ကလေး ခြေဖြင့် တွန်းချလိုက်သော သစ်လုံးတစ်လုံးက အောက်သို့ လိမ့်ကျလာကာ ဦးတင်၏ ကျောကုန်းကို အရှိန်ဖြင့် ဆောင့်မိလေသောအခါ ရုတ်တရက်မို့ ဟန်ချက်မထိန်းနိုင်ဘဲ မြေကြီးသို့ မျက်နှာအပ်ကာ မှောက်လျက်သား လဲကျသွားလေသည်။ ဧည့်သည်များ အလန့်တကြားဖြစ်ကာ ဦးတင်ကို ဝိုင်းဝန်းထူမ ပေးကြသော်လည်း ဦးတင်က ခါးကို လက်ဖြင့်ပွတ်ကာ မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့နေသည့်ကြားက တော်တော်အားသန်တဲ့ ကောင်လေးဟု ချီးမွမ်းလိုက်သေးသဖြင့် ကျွန်မတို့အားလုံး ပြုံးစေ့စေ့ ဖြစ်သွားကြလေသည်။ ဪ ဆင်ကလေး၊ ဆင်ကလေး၊ ဆင်ပေါက်စပေမို့ ငယ်စဉ်ကတည်းက တုတ်တုတ်ခဲခဲ၊ အရပ်က သုံးပေကျော်၊ ခုံခုံထည်ထည် ရှိလှပေမဲ့ ခြေထောက်အငြိမ်မနေ၊ နာမောင်း အငြိမ်မနေ မျောက်ရှုံးအောင် ဆော့သည့် ဆင်ကလေးပါပဲ။

အမှန်ပင် သည်တိရစ္ဆာန်ပေါက်စလေးတွေ အဆော့သန်လှပါသည်။ လူကလေးတွေလည်း ထို့အတူပါပဲ။ ကျွန်မလည်း ငယ်ရာမှ ကြီးလာသူမို့ ကျွန်မ ငယ်စဉ်က ဘယ်လိုအခြေအနေများ ရှိခဲ့ပါလိမ့်ဟု တွေးမိပါသည်။ အမေကတော့ မရွှေညို ဆော့ပုံများ ဒလက်လည်နေသလိုပဲဟု ညည်းညူတတ်ကြောင်း မှတ်မိနေပါသည်။ ကျွန်မ ငယ်စဉ်က နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်များသည် အလွန်ပင်လွတ်လပ်ကာ ပျော်မွေ့ဖွယ်ကောင်းပါသည်။ နောက်ဆုံး စာမေးပွဲကြီးဖြေရန် စာကျက်နေရင်းမှာပင် ကျောင်းပိတ်ရက်အတွက် ဆော့ကစားဖွယ်ရာ ပစ္စည်းများ စုဆောင်းနေကြပါသည်။ ကျွန်မတို့ ငယ်စဉ်က ယခုကာလကဲ့သို့ ကစားစရာမျိုးစုံ များများစားစား မရှိလှပါ။ မြေကြီးပေါ် ပေါက်သမျှ နွယ်မြက်သစ်ပင်အားလုံး ဆေးဖက်ဝင်သည်ဆိုသည်ထက် ကျွန်မတို့ ကစားစရာအဖြစ် ဖန်တီးရန်အတွက်တော့ အလွန်အသုံးတည့်လှပါသည်။ ကုတ္တိုလ်ပင်အောက်ထိုင်ကာ လက်တစ်ဖက်မှ ကျောင်းစာအုပ်ကို ကိုင်ရင်း အခြားတစ်ဖက်မှ ကြွေကျလာသော ကုတ္တိုလ်သီးခြောက်များကိုလည်း နွားပါးစပ်မှ အတင်းလှ၍ ကောက်ရပါသည်။ လက်ပံပင်ကြွေများကိုလည်း စုဆောင်းပါသည်။ ကျောင်းပိတ်လျှင် အခြားကောက်ယူသူ အများအပြားနှင့် လုယက်ကောက်ရသည်မို့ ဤမျှ ကြိုးစားပမ်းစား စုဆောင်းနေရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ အဝတ်ရှုံ့အိတ်ကလေးထဲတွင် ကြွေပန်းကန်ကွဲများ၊ လောက်စာလုံးများ၊ ခိုးများ၊ သားရေကွင်းများ ပြည့်နှက်ရှုပ်ပွနေပါသည်။ ကျောင်းပိတ်ပြီဆိုလျှင်တော့ ကျွန်မတို့ ကလေးအဖွဲ့ မီးကုန်ယမ်းကုန် ရွက်ကုန်ဖွင့် ဆော့ကြလေတော့သည်။ တက်၍ ရသမျှ သစ်ပင်တိုင်းကို တက်ပါသည်။ ထိုစဉ်က လူနေအိမ်ခြေ မများလှသေး၍ ခြံများမှာ အလွန်ကျယ်ပြောပြီး ခြံစည်းရိုးမရှိကြပါ။ ကျွန်မတို့က သွားလိုရာနေရာများကို လမ်းကောင်းလမ်းဖြောင့်မှ မသွားဘဲ ခြံကြိုခြံကြားမှ ဖြတ်ကာ ခြံစည်းရိုးပျက်များကို အတင်းတိုးခွေ၍ သွားလာဆော့ကစားကြပါသည်။

ညလာသာသာတွင် ကျွန်မတို့ အိမ်ရှေ့မှ လမ်းမကြီးကို လမ်းထိပ်မှ ဝါးလုံးတားပြီး ထုတ်စည်းတိုးကြပါသည်။ အခြားရပ်ကွက်မှ ကလေးများလည်း လာရောက်ပူပေါင်းကြပါသည်။ ဆော့ကစားရင်း ချွေးသံဗရေနှင့် မောဟိုက် ပင်ပန်းလာသောအခါ ကတ္တရာလမ်းမပေါ်ရင်း စန့်စန့်ကြီးအိပ်ရင်း အမောဖြေကြပါသည်။ နက်ပြာရောင် မှောင်မှိုင်းမှိုင်း ကောင်းကင်ရှိ တိမ်ခရီးသွားများ၊ တဖျပ်ဖျပ်လင်းလက်နေသော ကြယ်ပွင့်များကို စိမ်မြောက်ပြေ ငေးမောကြည့် နေရသည်မှာ အရသာရှိလှပါသည်။

‘ငါ တစ်သက်လုံး ဒီလို အေးအေးချမ်းချမ်း နေရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ’ဟု တွေးမိခဲ့ဖူးပါသည်။

ကိုင်း...လူသားကလေးများတွင် ယောက်ျားကလေးများသာမက မိန်းကလေးများဖြစ်သော ကျွန်မပင် ဤမျှ ဆော့ကြသည်မှာ လွန်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပါ။

တစ်ခါက ကျွန်မက ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ ဆွမ်းပို့ရောက်ရှိသွားစဉ် ဆရာတော်ကြီးထံမှ ကိုရင်ကလေးများ အလွန်ဆော့ကြောင်း ညည်းညူသံ ကြားခဲ့ရဖူးပါသည်။ ကိုရင်ကလေးတွေဆိုတာကလည်း ဆော့ကစား၍ ကောင်းတုန်းအရွယ် ကလေးငယ်များပင် မဟုတ်ပါလား။

ထိုဘုန်းကြီးကျောင်းက မီးရထားဘူတာရုံနှင့် မနီးမဝေးမှာ ရှိပါသည်။ မီးရထားက ဘူတာရုံမှအထွက် ခပ်နွေးနွေး အရှိန်ယူခုတ်မောင်းနေစဉ် ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း အကွာအဝေးရှိ သံလမ်းပေါ်မှ ဖြတ်သွားလေ့ရှိပါသည်။ ရထားတွဲ အတော်များများကလည်း မကြာခဏ ဘူတာရုံမှထွက်ကာ ရှေ့တိုးနောက်ငင်ပြုလျက် စမ်းသပ်ခုတ်မောင်း နေရပါသည်။ ထိုအခါ ရထားစီးချင်လှသော ကိုရင်ကလေးများက စွန့်စွန့်စားစား ထိုစမ်းသပ်တွဲများပေါ် ခုန်တက်ပြီး ရထားအပျော်လိုက်စီးကြပါသည်။ ထိုတွဲများက ခဏသာထွက်သွားပြီး မကြာမီ ဘူတာရုံသို့ ပြန်ဝင်သည်ပဲ

မဟုတ်ပါလား။ သည်ကိစ္စကို ဘုန်းကြီးသိသွားလျှင် လိမ့်ပြုကျမည်ကို စိုးရိမ်ပြီး ကိုရင်ကလေးကို နာအောင် မှတ်အောင် ရိုက်၍ ဆုံးမပါသည်။ ကိုရင်ကလေးများက ရိုက်တုန်းခဏသာ မှတ်ပြီး ရထားတွဲ လိုက်စီးရသည့်အရသာကိုကား မစွန့်လွှတ်နိုင်ကြပါ။ တောရွာမှ ရောက်လာခါစ အသစ်ကျပ်ချွတ် ကိုရင်လေးနှစ်ပါးကမူ အခြားကိုရင်လေးများ ရထားတွဲလိုက်စီးသည်ကို ကြည့်ပြီး အလွန်အားကျနေပါသည်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့သည် တွယ်စီးနေကျ သူများကဲ့သို့ ကုန်တွဲ၊ စမ်းသပ်တွဲနှင့် အမြန်ရထားကြီးကို မခွဲခြားတတ်သေးပါ။ တစ်နေ့မှာမူ သူတို့နှစ်ဦး ရထားစီးချင်ဇောနှင့် ဘူတာရုံမှ ထွက်ခါစ ခပ်နေ့နေ့ ခုတ်မောင်းနေသော အမြန်ရထားကြီးပေါ် စွန့်စားလိုက်ပါသွားကြကာ မြို့နှင့် အတော်ဝေးဝေး ရောက်လေမှ ရထားက ပြန်လှည့်မလာတော့၍ ဒုက္ခတွေ့ကြရလေတော့သည်။ ရထားစောင့်များ၊ ခရီးသည်များ ကောင်းမှုကြောင့် သူတို့ ဆွမ်းမငတ်။ အအိပ်အနေ မပျက်ဘဲ မန္တလေးမှ ထွက်လာသော အမြန်ရထားတစ်စီးကို ပြောင်းစီး၍ ကျောင်းသို့ ချောချောမောမော ပြန်ရောက်လာကြပါသည်။ ဆရာတော်မှာမူ ကျောင်းရောက်စ မလယ်မဝယ် ကိုရင်လေးနှစ်ပါး ကျောင်းမှ ပျောက်ဆုံးသွား၍ ရဲစခန်းကို လူပျောက်တိုင်ရသည်အထိ ပူပင်သောကရောက်ကာ စိတ်ပင်ပန်းရရှာလေသည်။

ကိုင်း... ကိုရင်လေးများလည်း မီးပွင့်အောင် ကမ်းကုန်အောင် ဆော့ကြတာပါလား။ ကလေးငယ်တို့၏ ဆော့ကစားခြင်းအကြောင်းကို စဉ်းစားတွေးတောရသည်မှာ ကျွန်မအတွက်တော့ စိတ်ရွှင်လန်းဖွယ်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ဆော့ကစားခြင်းသည် လူကြီးများအတွက် မျက်စိနောက် နားနောက်အောင် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လှသော်လည်း ကလေးများအတွက်မူ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ပျော်ရွှင်မြူးကြွဖွယ် အကြောင်းအရာများပင် မဟုတ်ပါလား။

လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်ခန့်က လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး မကောင်းလှသည့် နယ်ဆေးရုံတစ်ရုံ၌ တာဝန်ကျနေစဉ် ဦးနှောက်အမြှေးရောင်သော ကလေးငယ်လေးတစ်ယောက် ဆေးရုံရောက်လာပါသည်။ ကလေးက အလွန်ဖျားပြီး သတိလစ်နေ၍ စိုးရိမ်ဖွယ်ရာ အခြေအနေ ဖြစ်ပါသည်။ ကလေးက အသက် ၇ နှစ်အရွယ် ရှိပြီး နာမည်က ဖိုးပုလုံးဟု ခေါ်ပါသည်။ အမှန်တော့ သည်ကလေးကို ကျွန်မ၏ ဆေးရုံထက် ဆေးပစ္စည်း ပိုမိုပြည့်စုံသော ကုထုံးပိုမို ကောင်းမွန်သော ဆေးရုံကြီးများသို့ လွှဲသင့်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဖိုးပုလုံးတို့က အလွန်ဆင်းရဲချို့တဲ့ပါသည်။ ဤဆေးရုံကိုပင် ရပ်ရွာက အထောက်အပံ့ဖြင့် ခဲခဲယဉ်းယဉ်းလာတက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖိုးပုလုံး သတိလစ်နေသည်မှာ တစ်ပတ်ခန့် ကြာပါသည်။ သတိရပြန်တော့လည်း အဖျားက အလျဉ်းမကျသေး။ နှစ်ပတ်ခန့် တင်းခံနေပြန်သည်။ အဖျားကျ ပြန်တော့လည်း ခြေထောက်များ ခွေယိုင်ကာ လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့ပါ။ အဖေ အမေ စသည့် ပြောနေကျ လွယ်လွယ်ကူကူ စကားများကိုပင် မေ့လျော့သွားပါသည်။ သူ့အရွယ်လေးနှင့် မလိုက်အောင် ပြင်းထန်သော ဝေဒနာများ ခံစားရရှာလေသည်။

ဘာလိုလိုနှင့် သည်ကလေး ဆေးရုံတက်သည်မှာ တစ်လကျော်ကျော် ကြာသွားပါသည်။ ကျွန်မက သည်ကလေး ဆေးရုံတက်သည်ဟု ဆိုလိုက်သော်ငြား အမှန်တော့ သူ၏မိဘနှစ်ပါးပါ သူ့အနားက မခွာနိုင်ဘဲ အိုးပစ်အိမ်ပစ် ဆေးရုံ၌ လိုက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မက မိဘနှစ်ပါးဖြစ်သူ ကိုလှသောင်းနှင့် မရင်ငွေတို့၏ စားဝတ်နေရေးကိုပါ အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပေးရလေတော့သည်။ ဆေးရုံတက်လာသော လူနာများအချင်းချင်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ စောင့်ရှောက်ဖေးမ ပေးတတ်သည့် ဤရပ် ဤရွာ၏ ဓလေ့ထုံးစံကြောင့်သာ သူတို့လင်မယား ဒုက္ခမရောက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖိုးပုလုံးကို ဆေးကုရသည်မှာ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်းသကဲ့သို့ တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ ရယ်မောပျော်ရွှင်ဖွယ် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်မက စာအုပ်ကို ထောင်ပြပြီး ဒါစာအုပ်ဟု သင်သည်။ ခဏကြာ၍ ပြန်မေးလျှင် သူက ကျီးကန်းဟု

ထအော်ချင်အော်သည်။ ခဲတံဟု ထအော်ချင် အော်သည်။ ကျွန်မကလည်း ဖွဲမလျော့။ စာအုပ်၊ ပေတံ၊ ခဲတံများ ကိုင်ကာ သူ့ကို သင်ပေးမြဲ ဖြစ်သည်။ စာအုပ်ကိုသာ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း မခေါ်တတ်သေးပေမဲ့ ဖိုးပုလုံးတို့ ဆော့နည်းဆော့ဟန် အသစ်အဆန်းလေးများကိုတော့ ထွင်တတ်ပါသည်။ ခြေထောက်မလှုပ်နိုင်သော်လည်း လှုပ်နိုင်သော လက်များက အငြိမ်မနေ။ အားအားရှိလျှင် သူ့အင်္ကျီမှ ကြယ်သီးလေးနှစ်လုံး၏ မျက်နှာပြင်ကို တခွပ်ခွပ်တိုက်နေသည်။ တစ်ခါက ဖိုးပုလုံး ခုတင်ဘေးတွင် မီးခြစ်ဆံများ ပွနေ၍ မေးကြည့်လျှင် မနက်မိုးလင်း ကတည်းက ယမ်းမီးခြစ်တစ်ဖူးကုန်အောင် ထိုင်ခြစ်နေကြောင်း ဘယ်လိုမှ တားမရ။ ချော့လို ငေါက်လို့လည်း မရကြောင်း ဝိုင်းတိုင်ကြပါသည်။ ကျွန်မ ဖိုးပုလုံးကို မဆူရက်ပါ။ ဒါ ဖိုးပုလုံး၏ ဆော့ကစားနည်း တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ သူ့မျှ မျောက်ရုံးအောင် ဆော့သည့်အရွယ်ကလေး မဟုတ်ပါလား။ နည်းနည်းလေး ထလာနိုင်ပြီဆိုတော့ သူ ဆော့ဖို့ စဉ်းစားပြီပေါ့။ သူ့ခုတင်ခြေရင်း၌ စောင်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ခေါက်ထားခြင်း မရှိဘဲ ပွယောင်းနေ၍ ကျွန်မဆူလျှင် သူက စောင်ကို ဂူကြီးသဖွယ် ပုံ၍ အော်ငိုကြောင်း၊ ကျွန်မကို တိုင်ကြပြန်သည်။ စောင်များကို ညီညီညာညာ ခေါက်ထားရသော ကျွန်မ၏ စည်းကမ်း သူနဲ့ကျမှ ပျက်ရလေတော့သည်။

ကျွန်မက ည ၉ နာရီခန့်တွင် ဆေးရုံသို့ အရေးကြီးသော လူနာကြည့်ရင်း တစ်ခေါက်ထပ်သွားလေ့ရှိပါသည်။ လမ်းမှာ မီးကလည်း မှောင်၊ မြက်တောကလည်း ထူ၊ မြွေပါးကင်းပါးမို့ ကျွန်မ ဓာတ်မီး အမြဲဆောင်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ ဓာတ်မီးလေးကို သူ့ခုတင်ဘေးပေါ် ခဏတင်ထားမိစဉ် ဖိုးပုလုံးက ခလုတ်ကလေး ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ်ပြုကာ ယူဆော့ပါသည်။ ဓာတ်မီးလေးက နီနီရဲရဲတောက်တောက်ပပလေးမို့ သူ အကြိုက်တွေဟန်တူပါသည်။ မီးကလေး တဖျတ်ဖျတ်လင်းလာသည်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေပါသည်။ ကျွန်မက ထိုဓာတ်မီးလေးကို ဖိုးပုလုံးအား ပေးလိုက်ပါသည်။ သူ အလွန်ဝမ်းသာသွားပြီး သွားအကျိုးအပွဲလေးများ ပေါ်လာအောင် ရယ်ပြပါသည်။ နောက်တစ်နေ့ည ကျွန်မ ဆေးရုံးဝင်းထဲ ဝင်လာလျှင် ကျွန်မ၏ ဓာတ်မီးရောင် မြင်သည်နှင့် သူက ဆေးရုံထဲမှ မီးဖွင့်၍ အချက်ပြပါသည်။

တော်တော်ကဲသည့် ဖိုးပုလုံး။ ဒါတောင် သတိမရတစ်ချက် ရတစ်ချက်ပေမို့သာပေါ့။ သူ ကျွန်မကို အချက်ပြသော ဓာတ်မီးရောင်ကို တွေ့လိုက်ရသော တစ်ခဏ ဖြစ်ပေါ်လာသော ကျွန်မ၏ ရင်ထဲမှ ခံစားချက်သည် အတော်ပင် လှပနက်ရှိုင်းပါသည်။

ကျွန်မ ကုသခဲ့သော သေမွေးသေနာ ကလေးငယ်အား အသက်ရှင်နေသည်ကို သိရ၍ ဝမ်းသာတာလည်း ပါပါသည်။ သူကလေး ကျွန်မ၏ ဓာတ်မီးနှင့် ပျော်ရွှင်စွာ ဆော့ကစားနေပြီဟု သိရ၍ သူ့အပျော်တွေ ကျွန်မ၏ နှလုံးအိမ်ကို ကူးစက် ရိုက်ခတ်သွားတာလည်း ပါပါသည်။ ဖိုးပုလုံးက ဓာတ်မီးနှင့် အချက်ပြတတ်လာအောင် တိုးတက်နေပြီဟု တွေးရင်း ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်နေတာလည်း ပါပါသည်။

ဪ လူ့ဘဝဆိုသည်မှာ ရယ်ပွဲဖွဲ့တစ်ခါ ငိုညည်းကာတစ်လှည့် တနွဲ့နွဲ့ တဖုံဖုံ စုံလင်အောင် ခါးစည်းခံ တွေ့ကြုံနေရသော်လည်း မမျှော်လင့်ထားသော နှလုံးသားအကြည်ဓာတ်ကို တဖျတ်ဖျတ် ထင်ဟပ်လာစေမည့် အကြောင်းအရာလေးများ ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာသောအခါ လောကကြီးသည် အလွန်နေပျော်ပြီး ဖက်တွယ် မွေ့လျော်ဖွယ် ဖြစ်လာတတ်သည်မှာ မဆန်းလှပါ။

ဆေးရုံမှာ နှစ်လနီးပါးကြာလာလျှင် ဖိုးပုလုံးတို့ မိသားစု သူတို့ရွာကို ပြန်သွားကြလေသည်။ မိုးဦးကျပြီး သူတို့ လယ်ပြန်ဆင်းရတော့မည်။ အိမ်နီးချင်းများထံ အပ်ထားခဲ့သော ကလေးအကြီးနှစ်ယောက် ကိစ္စကလည်း ရှိသေးသည်

မဟုတ်ပါလား။ ဖိုးပုလုံး၏ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါမည်။ တစ်လတစ်ခါ ဆေးရုံပြန်လာပြပါမည်ဟု မိဘများက ဝန်ခံကြလေသည်။ သူတို့ပြန်ခါစ ဆေးရုံမှာ ရင်းနှီးတွယ်တာနေသောသူများ လျော့ပါးသွား၍ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်ကြရပါသေးသည်။

သို့ပါသော်လည်း သူတို့ ပြန်သွားပြီး တစ်လပင် မကြာသေး။ ရက် ၂၀ ခန့်မှာပင် ကိုလှသောင်း ဆေးရုံ ပြန်ရောက်လာပါသည်။ ကိုလှသောင်း တစ်ယောက် အိပ်မက်ထဲ လမ်းလျှောက်လာသူလို ငူငူပိုင်ပိုင်နှင့် ပြန်ရောက်လာခြင်းပါ။ ဖိုးပုလုံး ပါမလာ၍ ကျွန်မတို့ တအံ့တဩ ဖြစ်နေစဉ် သူက မျက်ရည်တစ်စမ်းစမ်းနှင့် ရှင်းပြပါသည်။ ဖိုးပုလုံး ဆုံးသွားသည်မှာ... သုံးရက်ခန့် ရှိပါပြီ။ သူ့အသုဘကိစ္စ ပြီးပြီးချင်း ကျွန်မတို့ထံ လာရောက် အကြောင်းကြားခြင်း ဖြစ်သည်။ ရေထဲကို လိမ့်ကျ၍ ရေမွန်းသေဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့အားလုံး ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုဖြင့် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားပါသည်။ သူတို့အိမ်တွေက ရေတစ်ဝက် ကုန်းတစ်ဝက် အိမ်တွေမို့ ချောင်းရေတက်လျှင် အိမ်အောက် ရေပြည့်မြဲ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုလှသောင်းက ရွာလမ်းဘက် ကူးရန် လေ့ချနေသည်။ မရင်ငွေက ထမင်းအိုးဝေနေ၍ ယောင်းမကိုင်ကာ ပြေးမွှေသည်။ ထိုစဉ် ကျွန်မ ပေးထားသော ဓာတ်မီးလေး ရေထဲကျသွား၍ ဖိုးပုလုံးက မိလိုမိငြား လက်လှမ်းကာ လိုက်ဖမ်းရင်း ရေထဲ ဇောက်ထိုးကျသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ သိသိချင်း အမြန်ဆယ်လိုက်နိုင်သော်လည်း မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် အသက်ဆုံးပါးသွားခဲ့ပါသည်။

ဪ ကလေးက ချူချူချာချာလေး ဆိုတော့ ခံနိုင်ရည် ဘယ်ရှိပါ့မလဲ၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဖိုးပုလုံးရယ် ငါပေးထားတဲ့ ဓာတ်မီးလေးကို လိုက်ဆယ်ရင်း ရေမွန်းသေဆုံးသွားရရှာသတဲ့။ ငါ ရင်နာပါဘိကွယ်။

ကျွန်မ အခန်းထဲမှာ ငူငူပိုင်ပိုင်ကြီး ထိုင်ရင်း တစ်စဉ်ကြပြန်နေသော စိတ်ကို အတန်ကြာ ကြိုးစားပမ်းစား စုစည်း နေရပါသည်။

ဪ လူကလေး မက်မောလှသော ဆော့ကစားစရာ ဓာတ်မီးလှလှကလေးက လူကလေးကို ဒုက္ခပေး သွားပါလေရောလား။ သည်တစ်ခါမှာဖြင့် ကျွန်မ၏ နှလုံးသားအကြည်ဓာတ်ကို မည်းနက်နောက်ကျစေမည့် အကြောင်းအရာများ ရုတ်တရက်ပေါ်လာသည်ဖြစ်၍ ကျွန်မ ယူကျုံးမရ ကြေကွဲခြင်းသည် အတိုင်းအဆမရှိ ပွားချင်တိုင်း ပွားများနေလေတော့သည်။

ငယ်စဉ်ကလေးဘဝက ဤကမ္ဘာမြေပေါ်ရှိ နွယ်မြက်သစ်ပင်များကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် အသုံးချ၍ မိုးမမြင်လေမမြင် လွတ်လပ်ပေါ့ပါး ပျော်ရွှင်ကစားခဲ့သော ကျွန်မသည် ဤသနားစဖွယ် လူမမာကလေးငယ်အတွက် ကစားစရာ အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်ပင် ဝယ်မပေးဖြစ်ခဲ့ပါ။ ကလေးငယ်၏ ကိုယ်ခန္ဓာ ကျန်းမာရေးကိုသာ ဂရုစိုက်ပြီး လူကလေး၏ နှလုံးသားကွက်လပ်လေးကို ဖြည့်ပေးရန် မေ့လျော့နေခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မမှာ တရားမျှတမှု ရှိပါရဲ့လား။
ကျွန်မငယ်စဉ်က ဆော့ကစားခဲ့သော ကဏ္ဍများစွာတွင် စက္ကူရုပ်ချိုးခြင်း အတတ်ပညာလည်း ပါပါသည်။ ဖိုးပုလုံး ဆုံးသွားကြောင်း သိရသည့်နေ့က ကျွန်မ စက္ကူငှက်ရုပ် ရှစ်ရုပ် ချိုးပါသည်။ ဤနယ်ဤဒေသတွင် စက္ကူငှက်သည်ပင် ထူးခြားလှသော ဆော့ကစားစရာ အရုပ်ဖြစ်နေပါသည်။ ဆေးရုံအတွင်းရှိ လူမမာကလေး ခုနစ်ယောက်ကို စက္ကူငှက်ကလေးတစ်ကောင်စီ ဝေပြီးသောအခါ ကလေးငယ်များ ပျော်ရွှင်စွာ မက်မက်မောမော ဆော့ကစား နေကြပါသည်။

နောက်ဆုံး စက္ကန့်တစ်ကောင်ကား ကျွန်မ၏ စားပွဲပေါ်တွင် ငူငူကြီး ရပ်နားလျက် ရှိပါသည်။
ထိုငှက်ရုပ်ကား ဖိုးပုလုံးအတွက် ရည်ရွယ်ကြောင်း အထူးပြောပြရန် လိုမည်မထင်ပါ။

ညိုနှင်းအိမ်
၂၀၀၉၊ မတ်၊ ပိတောက်ပွင့်သစ်

ကဗျာဆရာရဲ့ ကန္တာရအိပ်မက်တောအုပ်

(၁)

အဲဒီနေ့က မွန်းလွဲနှစ်နာရီလောက်မှာ ကဗျာဆရာ ရောက်လာတယ်။ အဲဒီနေ့က နေက ကြောက်မနန်းလိလိ ပူပြင်းတယ်။
သူ လုံးဝ မမျှော်လင့်ထားဘူး။ ကဗျာဆရာ အလည်ရောက်လာခြင်းဟာ သူ့ရဲ့ပျင်းရိညည်းငွေမှု တင်းမာမှုတွေကို
ပျော့ပျောင်းနူးညံ့စေတာတော့ အမှန်ပင်။ အဲဒီနေ့က (အဲဒီလိုနဲ့ပဲ) ကဗျာဆရာကို ဧည့်ခံရတယ်။ သူ့ရဲ့
တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယ ထမင်းကြမ်းအေးအေးတွေနဲ့ပဲ လွန်သွားပြီဖြစ်တဲ့ နေ့လယ်စာကို ကျွေးရတော့တယ်။
အေးဆေးပဲဆိုပေမဲ့ နေကပူလွန်းတယ်။

‘ကဗျာဆရာ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ’ ဆိုတော့ ‘ဆာလို့၊ မြို့ကလေးက ငါ့ကို ဖုန်းမဆက်၊ ဘာမဆက်နဲ့ ဆာလို့လာတာ၊
နှစ်ရက်သုံးရက်နေမယ်၊ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လားတဲ့’ ဒါပဲ။ ခံစားမှုအလိုကျ ရွှေ့လာခဲ့ခြင်းလေ။

နေပေါ့။ သူက တစ်ကိုယ်ရည်တစ်ကာယ။ ကမ်းပေါ် တင်ထားတဲ့ ရွက်လှေ။ သူငှားနေတဲ့ အခန်းလေးဟာ စုတ်ပြတ်ပြီး
ကျဉ်းပေမယ့် ကဗျာဆရာတစ်ယောက်တော့ ထည့်သိပ်လို့ရသေးတယ်။ ကဗျာဆရာဟာ မိုင် ၂၀၀ ကျော်ဝေးတဲ့
မြို့ကလေးက လာရောက်လည်ပတ်ခြင်းပါ။ ကဗျာဆရာမှာ အဝတ်အစားအပိုနှစ်စုံနဲ့ ခပ်စုတ်စုတ် ဦးထုပ်တစ်လုံးပဲ
ပါလာတယ်။ အဲ ပြီးတော့ အဖွင့်အပိတ် ခလုတ်ပျက်နေရှာတဲ့ ရေဒီယိုကလေးတစ်လုံးလည်း ပါလာသေးရဲ့။
ဓာတ်ခဲထည့်ရင် မြည်မယ်။ ဓာတ်ခဲဖြုတ်ထုတ်လိုက်ရင် ငြိမ်ကုပ်သွားမယ်။ တဂျစ်ဂျစ်နဲ့လေ။

မြို့ကလေးက ပစ်ထားခြင်းခံရတဲ့ ကဗျာဆရာဟာ အလွန်ရိုးသားသူ ဖြစ်ပါတယ်။ ညစောင့်အလုပ်က
အနားယူပြီးတဲ့နောက်မှာ ကဗျာဆရာ ဘာအလုပ်လုပ်မယ်ဆိုတာ သူ မသိဘူး။ ကဗျာတစ်မျိုးတည်းကို တန်ဖိုးထားပြီး
ကဗျာဆန်ဆန်နေထိုင်တဲ့ ကဗျာဆရာကို ဘာလုပ်နေသလဲလို့လည်း သူ မမေးရက်။ ကဗျာဆရာက ဘယ်တော့မှ
ပြုံးဖို့ခက်ခဲတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ မြို့ကလေးက ဒီလို ထူးဆန်းတဲ့ ကဗျာဆရာကို မွေးဖွားခဲ့ပြီး ကျွေးမထားနိုင်ခဲ့ဘူး။
စိတ်မကောင်းလိုက်တာ။ ကဗျာဆရာက အရက်စွဲနေသူမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မြို့ကလေး ရောက်ရင်တော့ ကဗျာဆရာဟာ
ဖွဲ့စည်းမှု လွန်ကျူးလေ့ရှိတယ်။ ရီဝေမှု အကွက်စိပ်တယ်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဘိုနီ’

‘ဟုတ်တယ် ကဗျာဆရာ ကျုပ် စာတွေမဖတ်ဘူး၊ စာမရေးဘူး၊ အရက်မသောက်ဘူး၊ အပြင်လုံးဝမထွက်ဘူးလို့ တစ်လအတိအကျ အဓိဋ္ဌာန်ထားတယ်’

‘ကောင်းကွာ။ ငါလာမှ ငါလာလည်မှ ပင်လယ်ဟာ ရွက်မလွင့်ဘူးတဲ့။ ဟား ဟား ရယ်ရတယ်ဟေ့။ ပြီးတာပဲ ကိုယ့်ကတိနဲ့ကိုယ် နေသာသလို နေရစ်တော့။ ငါတော့ ဝေးရင့်သီတို့၊ အောင်ကောင်းတို့ဆီ သွားမယ်’

ကဗျာဆရာက သူ့ကိုပစ်ပယ်ပြီး အပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်ရှာတယ်။ သူကလည်း အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ထားတာ တစ်လအတိပြည့်ဖို့ (၅)ရက် တိတိလိုနေသေးတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမှ မယုံမကြည် ဖြစ်ရမယ့်ကိစ္စပဲ။ နည်းပညာတွေ ပေါက်ကွဲနေသလို ခံစားမှုတွေ ပေါက်ကွဲ။

‘ကဗျာဆရာရေ အောင်ကောင်းကလည်း အရက်ဖြတ်ထားတာ ကြာပြီ။ ဝေးရင့်သီက ညရှစ်နာရီကျော်မှ အရက်သောက်လို့ဖြစ်တဲ့အလုပ်နဲ့လူ။ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ’

‘ဟ ညီလေး၊ စည်သူဆွေ ရှိသေးတယ်လေ။ စည်သွားတီးမယ်’

‘ညစာ ထမင်းချန်ထားမယ်။ ကျုပ်ကတော့ မူးလာတဲ့လူနဲ့ စကားမပြောချင်ဘူး။ ကျုပ်အိပ်ရာထဲ ကိုယ့်ဖာသာဝင်အိပ်နေရ်။ ကျုပ်က ဆေးသောက်ပြီး စောစောအိပ်ရာဝင်ဖြစ်မှာ’

‘ကောင်းပြီလေ။ အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်၊ နောက်ဆုံးအချိန်ပြော’

‘၁၀ နာရီ၊ ၁၁ နာရီဆို တော်ရောပေါ့။ ဒီရပ်ကွက်က ကျေးလက်ဆန်တယ်။ စောစောအိပ်ရာဝင်တော့ အိပ်မက်များများ မက်ရတာပေါ့။ ကိုယ့်လူရယ်’

ကဗျာဆရာက ရောက်လာတဲ့အတိုင်း ကျောပိုးအိတ်အဟောင်းလေး လွယ်လို့ ဦးထုပ်အစုတ်ကလေးဆောင်းလို့ ညနေမရောက်ခင်မှာ မြို့ထဲ ပြန်ထွက်သွားပါတော့တယ်။ သွားစမ်း။ မြို့ကလေးဟာ ရထားနဲ့ ကားနဲ့ ပတ်ရမယ့်မြို့မှ မဟုတ်ဘဲ။ သူကတော့ အဓိဋ္ဌာန် ရွက်ဆုတ်ပြကွဒိန်က တစ်ရွက်ဆွဲဖြဲဖို့ ဒေါသနည်းနည်း ဖြစ်တည်လက်စ။

အထီးကျန်တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပျော်အပါး အမှန်မခံတာ၊ ပျော်ရွှင်မှု အငြိအစွန်း မခံတာမျိုးတော့ မဟုတ်သေးဘူး။ ဘယ်ဂျုံခင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ပျင်းရိနေရင် ပေါင်မုန့်တွေ ဖြစ်မလာနိုင်ဘူး။ မြို့ထဲ ထွက်သွားလေသူ ကဗျာဆရာကို ရည်စူးပြီး ညစာကို ကဗျာကယာ ချက်ပြုတ်ရပါဦးမယ်။ ကဗျာဆရာ အမူးလွန်လာတဲ့ ကြည်တံခွန် ဖြစ်မလာဖို့တော့ ဗာခူးဆီ ဆုတောင်းရမှာပဲ။ (ဗာခူး=ယမကာစောင့်နတ်မင်း)

(၂)

တရှူးရှူး၊ တရှိရဲ၊ လေတိုးသံတွေကြောင့် သူလန့်နိုးသွားတယ်။ ကြည့်စမ်း ကဗျာဆရာဟာ ခလောခလောနဲ့ အိပ်မောကျနေတယ်။ သူရင်ဘတ်ပေါ်က ရေဒီယို အနက်ကလေးက တရှူးရှူး၊ တရှိရဲ မြည်လို့ပေါ့။ ကဗျာဆရာလက်ထဲက ရေဒီယိုလေးယူပြီး ဓာတ်ခဲတစ်လုံး ဆွဲဖြုတ်လိုက်ရတယ်။ ညက ချက်ချင်း ပြန်တိတ်ဆိတ်သွားတယ်။ ကဗျာဆရာရဲ့ နံစော်နေတဲ့ ဟောက်သံတွေကတော့ အကွက်စိပ်စိပ်ပေါ့။ ရေဒီယိုမပိတ်ဘဲ အိပ်ပျော်သွားရှာတဲ့ ကဗျာဆရာ အိပ်မက်ထဲမှာ သတင်းတွေနဲ့ မွန်းကြပ်နေလေမလားပဲ။ သူကတော့ တစ်ခုတင်တည်း နှစ်ယောက်အိပ်ရမှာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေမိတယ်။ အိပ်ပျော်ပါ့မလား။ သူ့မှာ ငွေကြေးပြတ်တောက်နေချိန်ကြီးမှာမှ ကဗျာဆရာတစ်ယောက် အလည်ရောက်လာခဲ့ခြင်းမို့ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲ မသိဘူး။ အိပ်၊ မတွေးနဲ့။ အိပ်၊ မတွေးနဲ့။ အိပ်ဦး။

အိပ်မောကျနေတဲ့ ကဗျာဆရာဟာ သူ ကဗျာဆရာဖြစ်ခဲ့ခြင်းအတွက် နောင်တတွေ တစိုးတစိမ့် ရှိနေပုံမရပါ။ မမြဲ၊ ဆင်းရဲ၊ အစိုးမရ။ ကဗျာဆရာကတော့ ဘာကိုမှပူပံ့မပေါ်။ ပျော်နေပုံပါပဲ။ သူနဲ့ ကဗျာဆရာစတင် မိတ်ဆွေဖြစ်ကတည်းက ကဗျာဆရာ သုံးခဲ့သော ကျောပိုးအိတ်အဟောင်းလေးကို အသစ်လဲပေးချင်နေပါတယ်။ အဲဒီ ကျောပိုးအိတ်ထဲ ထည့်ထည့်သယ်လာတဲ့ ကဗျာတွေကတော့ တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ်။ ကဗျာဆရာဟာ မြို့ကလေးနဲ့ ဘာကြောင့် အတူမနေနိုင်ရတာလဲ။ ဘာကြောင့် ရှင်ကွဲကွဲနေရတာလဲ။

‘ငါ အားတာမဟုတ်ဘူး၊ မြို့ကလေးကို လွမ်းလို့ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားတဲ့ ကန္တာရမြို့သားတွေကို တွေ့ချင်လို့ လာခဲ့ရတာ။ ပြီးတော့ ကိုနီ မင်း ကျန်းမာရေးမကောင်းဘူးဆိုလို့ မိုးထဲလေထဲက ရွှေ့လျားလာခဲ့ရတာပဲ။’

မနက်ခင်း မျက်နှာသစ်ပြီးစမို့ ကဗျာဆရာအသံက ကြည်လင်နေသေးတယ်။ တီထွင်ထားတဲ့ အပြုံးတွေနဲ့ မနက်ခင်း အညွန့်မတုံးစေကြပါနဲ့။ ကဗျာဆရာရဲ့သားကြီးက လေဖြတ်ထားသူတစ်ယောက်ဆိုတာ သိနေပါတယ်။ ဆေးဆရာ စုံနေပြီ။ ကဗျာဆရာသားမှာ လမ်းကောင်းကောင်း မလျှောက်နိုင်တော့ပါ။ နုလန်မထူတော့ဘူးလို့ ပြောရလောက်အောင် လက်လျှော့ထားရသူ ဖြစ်ခဲ့ပြီလေ။ ကဗျာဆရာက သားလူမမာကို အနီးကပ် ပြုစုစောင့်ရှောက်နေရသူ ဖြစ်နေရှာသည်။

‘ကိုနီ မင်း ရန်ကုန်သွားပြီး မပြဘူးလား’

ကဗျာဆရာကို မနက်စာ ထမင်းကျွေးဖို့ ကျွန်တော် ကြံစည်နေတာမို့ ဘာစကားမှ မပြောဖြစ်လိုက်ဘူး။ ကဗျာဆရာတော့ သူတစ်ယောက်တည်း ညည်းတွေးသလို ပြောနေလသည်။

‘ငါ့သားလေးလည်း လက်လျှော့လိုက်ရပြီကွာ၊ ငါ လူမမာတွေ မကြည့်ချင်တော့ဘူး၊ မင်းတစ်ခုခု ဖြစ်သွားမှာ အရမ်းစိုးရိမ်တယ် ကိုနီ’

ကျွန်တော် ကဗျာဆရာကို တောင်ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်သောက်ရန် ငွေထုတ်ပေးလိုက်ပြီး နေ့လယ်စာအတွက် ဘာစားချင်သလဲ မေးလိုက်တယ်။ ကဗျာဆရာအနေအထားကတော့ တစ်စုံတစ်ရာကို ခေါင်းမာမာနဲ့ စဉ်းစားနေပုံပါပဲ။

‘မင်း ကျန်းမာရေးကို ခေါင်းထဲထည့်ထားစမ်းပါဦး ကိုနီ၊ မင်း ရန်ကုန်သွားပြီး အထူးကုနဲ့ ဆေးကုစေချင်တယ်’

ကျွန်တော့်ဆီမှာ စကားလုံးမရှိဘူး။ ဟုတ်တယ်၊ ရန်ကုန်ဆင်းဖို့ ဆေးကုဖို့ ကျွန်တော့်မှာ ငွေမရှိသေးပါ။ ကျွန်တော့်ရောဂါက စိတ်ရောဂါလို့ ပြောလို့ရနေပါပြီ။ အရက်ကို တုံးတံ့ဖြတ်ချလိုက်တာနဲ့ အရက်ကြောင်ကြောင်သွားခြင်းက စပါတယ်။ အရက်ဖြတ်တာ ရှစ်လကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်ပေမဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်မှာ အသံတွေ ကြားနေရမြဲ ဖြစ်နေတယ်။

သူ့ကျန်းမာရေးအတွက် ခေါင်းခဲနေရာတဲ့ ကဗျာဆရာ အပြင်ထွက်သွားတာကို ငေးကြည့်ရင်း သူ သက်ပြင်းတွေ ချနေမိတော့တယ်။ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ ကဗျာဆရာရယ်။ ဟုတ်တယ်။ သူ့ကျန်းမာရေး ညံ့ဖျင်းတာတွေ မေးသွားတယ်။ ကဗျာဆရာရဲ့ ကံဇာတာကို တွေးမိပြီး ကိုယ့်လူကဗျာဆရာအတွက် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်မိသွားတာ အမှန်ပါပဲ။

ကဗျာဆရာဟာ အသက်ခြောက်ဆယ်စွန်းခဲ့ပြီ။ ညစောင့်အလုပ်က သက်ပြည့်ပင်စင်ယူခဲ့ပြီး သမီးဖြစ်သူ ကျောင်းဆရာမနဲ့ နားအေးပါးအေး အတူနေထိုင်ချိန်ရောက်ပါမှ သားဖြစ်သူက ရွှေတောကအပြန်မှာ ရုတ်တရက် လေဖြတ်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကဗျာဆရာဟာ ညစောင့်အလုပ်က အနားယူသွားခဲ့ရပေမဲ့ လူနာစောင့်ဘဝကို ရောက်သွားရရှာလေပြီ။

ဟူး ... သူ မတွေးနိုင်တော့ဘူး။ ကဗျာဆရာ အလည်လာတုန်း သုံးစွဲဖို့ ငွေကြေးနည်းနည်း ရှာထားဦးမှ ဖြစ်မယ်။ ကဗျာဆရာအတွက် မြို့မှာတော့ ပူစရာမလိုပါဘူး။ ဝေးရင့်သီ၊ ကိုအောင်ကောင်းနဲ့ စည်သူဆွေတို့ရှိနေတာပဲ။ ကဗျာဆရာ ပြန်လာရင် ဝေးရင့်သီက ဟိုဘက်ကူးဖို့ ကားခထည့်ပေးလိုက်မှာပဲ။ စည်သူဆွေကလည်း အရက်အဝတိုက်ပြီး ရထားလက်မှတ်ဝယ်ပေးပြီး ရထားပေါ် တင်ပေးလိုက်မှာပဲ။ သူနဲ့ နေထိုင်ချိန်လေး သုံးဖို့ပဲ လိုတာပါ။ ကဗျာဆရာက ထမင်းဟင်းလည်း ချေးများတာ မဟုတ်ဘူး။ ညဘက်ပြန်လာရင် လမ်းဘေးထမင်းသုပ် ပါဆယ်တစ်ထုပ်နဲ့လည်း ဖြစ်သွားတာပဲ မဟုတ်လား။

သူ့စာအုပ်စင်ပေါ်က နည်းနည်းရောင်းတန်းဝင်တဲ့ စာအုပ်ငါးအုပ်လောက် ရွေးရတယ်။ ဟုတ်တယ်။ အော်စကာစာပေမှာ စာအုပ်အဟောင်းရောင်းရတာ သူ ငွေကြေးလိုအပ်တိုင်းပဲလေ။

စာမူခလည်း ရောက်မလာတာ ကြာပြီ။ သူ့ကို ထောက်ပံ့နေတဲ့ ကြီးမေဆီကလည်း ငွေရောက်မလာသေးဘူး။ ပိုးဟပ်တွေ မဟုတ်တော့ ဘဝမှာ ငွေစက္ကူနည်းနည်းဟာ အမြဲတမ်း လိုအပ်လေ့ရှိတယ်။

လူနာစောင့်ဖြစ်နေတဲ့ ကဗျာဆရာကတော့ သူ့ကို ဘယ်မှာ လူနာဖြစ်စေနိုင်မှာလဲ။ နာတာရှည်အိပ်မက်တွေနဲ့ ပွန်းပဲ့စေချင်မှာလဲ။

သူ့ရောဂါက ညည အိပ်မပျော်တဲ့ရောဂါ။ အိပ်ပျော်သွားပြန်တော့လည်း လန့်နိုးပြီး တိတ်ဆိတ်ခြင်းရဲ့ အသံမျိုးစုံကို ထိတ်လန့်တတ်တဲ့ ရောဂါ။ ယုံကြည်ချက်ပြင်းထန်ပြီး ရုတ်တရက် ယုံကြည်ချက်မဲ့သွားတဲ့ ရောဂါ။

စိတ်ပညာဆရာဝန်နဲ့ ပြသရမယ်ဆိုတာ သူ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ ဆေးကုဖို့ ငွေမရှိသေးဘူး။ စာတွေ မရေးဖြစ်တော့ စာမူမရနိုင်ဘူး။ စားဝတ်နေရေးအတွက် ထောက်ပံ့ငွေလေး မျှော်ရုံပဲရှိတယ်။ အရေးပေါ် လိုအပ်လာရင်း စာအုပ်စင်ပေါ်က ရောင်းတန်းဝင် စာအုပ်ကလေးတွေ ဖြောပစ်ရတာပဲပေါ့။ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။

သူက အပြင်မထွက်တဲ့လူ။ ကိုယ့်ကတိနဲ့ကိုယ် ငြိတဲ့လူဆိုတော့ အိမ်နားက အောင်ခိုင်ဆိုတဲ့ ချာတိတ်ကလေးကိုပဲ စာအုပ်ဟောင်းတွေ သွားရောင်းခိုင်းလိုက်ရတယ်။ မုန့်ဖိုးပေးရတဲ့ ခေတ်ကြီးထဲမှာ ကြီးပြင်းနေတဲ့ ချာတိတ်ကလေးပဲ။ ပြောတတ်ဆိုတတ်တယ်။ အော်စကားစာပေက ကိုကျော်နိုင်ကြီးဆိုတာလည်း သူ့မိတ်ဆွေရင်းပါပဲ။ ကိုကျော်နိုင်ကလည်း စာကောင်းကြိုက်တဲ့လူပါပဲ။ စာအုပ်ဈေးကြီးရင်တော့ အင်တင်တင်နိုင်သေးတယ်။ အရေးပေါ်ငွေလိုတဲ့ စာအုပ်ဆိုပြန်တော့လည်း အရေးပေါ် အထူးလျော့ဈေးနဲ့ ဝယ်လိုက်ရတာပါပဲ။ ထား။

သူလည်း ထမင်းမချက်ခင် တစ်နာရီလောက် အာနာပါနုရှတယ်။ သူ့ခံစားမှုအထားအသိုနဲ့ ဘဝက အံ့ချော်နေလေပြီ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ သူဟာ အာနာပါနုရှတယ်။ ထမင်းဟင်းချက်တယ်။ အာနာပါနုရှ၊ ထမင်းစား၊ ရေချိုး အာနာပါနု၊ အပေါ့အပါးကိစ္စ၊ ဝင်လေသိ၊ ထွက်လေသိ၊ သတိနဲ့ ရိုးရိုးလေး နေကြည့်။

ကဗျာဆရာ ပြန်မလာခင် ထမင်းနဲ့ဟင်း ကျက်နေဖို့ပဲ လိုတယ်။ ချာတိတ်ကလေး ပြန်လာရင် ရလာတဲ့ငွေထဲက တချို့တစ်ဝက်ကို မနက်ဖြန်အတွက် သိမ်းထုပ်ထားရမယ်။ ကဗျာဆရာအတွက် အရက်ဖြူနည်းနည်းဝယ်မယ်၊ ကဗျာဆရာကြိုက်တဲ့ လရောင်ခံစားမှု ရှုမျှော်ခင်းကတော့ အမြည်းပေါ့။ ဟုတ်တယ်။ ကဗျာဆရာနဲ့ စကားကောင်းကောင်း မပြောရသေးဘူး။

(၃)

ဒီည ကဗျာဆရာ ပြန်ရောက်တော့ ညတစ်ဆယ့်တစ်နာရီကျော်နေပြီ။ ခွေးဟောင်သံတွေ ကြားနေရတယ်။ သူက ဆရာဝန်ပေးထားတဲ့ (cpz) ဆေးတစ်လုံးသောက်ပြီး အိပ်ရာထဲမှာ တွေ့ဝေနေမိတယ်။ ကဗျာဆရာ ရောက်တော့ အေးစက်နေတဲ့ ညစာကို တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်းနဲ့ စားနေရှာတယ်။ အတော်လေး ဖွဲ့စည်းမှု လွန်ကျူးလာပုံရတယ်။

‘ကောင်လေး ကိုနီ မင်း ရန်ကုန်ကို ဆင်းကွာ၊ အထူးကုနဲ့ သွားကုစမ်းပါ၊ မင်းလည်း ငှါသားကြီးလို နာတာရှည် ဖြစ်သွားမှာ ငါ စိုးရိမ်နေတယ်၊ မင်း ရန်ကုန်ကို ဆေးကုသွားမယ် မဟုတ်လား’

‘ဗျာ အဲ အင်း’

‘ဟေ့ကောင်လေး၊ ငါ ပြောနေတာ ကြားရဲ့လား၊ ဆေးသွားကုမှာလား၊ မကုဘူးလား’

‘ကဗျာဆရာရယ် ခင်ဗျားလည်း ဒေါက်တာအင်ဒရူးမေဆန် မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်လည်း ကျောက်မီးသွေးတွင်းက လူ မဟုတ်ဘူး’

ကဗျာဆရာက မကျေမနပ် ရယ်တယ်။ ရဲတိုက်ဝတ္ထုထဲက ဒေါက်တာအင်ဒရူးမေဆန်ကို နှစ်ယောက်စလုံး သိတယ်။ သူ ဘာပြောချင်တယ်ဆိုတာလည်း ကဗျာဆရာ သိပုံရပါတယ်။ ကဗျာဆရာက မသိချင်ဟန်ဆောင်ပြီး ထမင်းအေးအေး တွေကို မကျေမနပ် ကြိတ်ဝါးနေတယ်။

‘ဟုတ်တယ် ကဗျာဆရာ၊ ကျုပ်မှာ ဝင်ငွေမှ မရှိဘဲဗျာ၊ ကျုပ်ဘာနဲ့ ဆေးသွားကုမှာလဲ... ပြော ...’

‘ဟာ... စိတ်မပျက်နဲ့ တိုနီ၊ ငါ့မှာလည်း သားကြီးလို နာတာရှည် အဖြစ်မခံနိုင်တဲ့ စိတ်ပဲရှိတာ၊ ဟုတ်တယ်’

ကဗျာဆရာက သူ့ကို ဝတ္ထုတွေ ရေးဖို့ မတိုက်တွန်းပါ။ သူ့မှာ ဝင်ငွေဆိုလို့ ဝတ္ထုရှည်တွေ ရေးခြင်းတစ်ခုတည်းသာ ရှိတော့တယ်လေ။ သူဟာ တက္ကသိုလ်က အင်ဂျင်နီယာဌာနက ဝန်ထမ်းတစ်ဦးပါ။ အနုပညာအလုပ်တစ်ခုတည်းနဲ့ ရပ်တည်ဖို့ သူ အလုပ်က ထွက်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ သူ့ဘဝ အိပ်မက်တွေ ချိုးကွေ့သွားတယ်။

ချစ်သူနဲ့အတူ အသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခုလုံးရဲ့ စွန့်ပယ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရတယ်လေ။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့ သူဟာ အရက်ဆိုင်တွေ လှည့်သွားဖြစ်ခဲ့တော့တယ်။ အရက်တွေမှူးပြီး နေထိုင်ပစ်တာ ဘယ်လောက်ကြာသွားတယ် မသိ။ အိပ်မက်တွေ ဘယ်လောက် ကွေ့ကောက်သွားပြီလည်း မပြောတတ်။

ခုတော့ သူဟာ အခန်းကျဉ်းလေးတစ်ခု ငှားရမ်းပြီး တစ်ယောက်တည်း နေထိုင်နေပါတယ်။ စာမူခကလေး အနည်းအကျဉ်းနဲ့ ရပ်တည်နေရတယ်။ သူ့ကို ထောက်ပံ့နေရာတဲ့ ကြီးမေတစ်ယောက်ကလည်း ငွေပို့မမှန်တော့ဘူး။

ကဗျာဆရာက ထမင်းစားပြီးတော့ သူ့ရေဒီယို အစုတ်ကလေးကို ဓာတ်ခဲထည့်ဖွင့်နေသေးတယ်။ တဂျစ်ဂျစ်နဲ့ ညဆယ့်နှစ်နာရီထိုးတော့မယ်ဆိုတာ ကဗျာဆရာ မသိဘူးလား။

သူ့မျက်လုံးတွေကတော့ (cpz) ဆေးလုံးအရှိန်ကြောင့် မှေးစင်းလာနေပြီ။ ကဗျာဆရာအတွက် ဝယ်ပေးတဲ့ အရက်ဖြူတစ်ပုလင်း ရှိနေသေးတယ်။ ကဗျာဆရာနဲ့အတူ သောက်ပစ်လိုက်ရင် ကောင်းမလား။ သူ့အရက်ဖြတ်ထားတာ ရှစ်လကျော်ခဲ့ပြီပဲ။ ဝင်လေသိ၊ ထွက်လေသိ၊ သတိ။

‘ကဗျာဆရာ ကျုပ် လုံးချင်းတစ်အုပ် ထပ်ရေးပြီးရင်တော့ ကျောပိုးအိတ်ကလေးရယ်၊ ဦးထုပ်တစ်လုံးရယ်၊ ရေဒီယို တစ်လုံးရယ် အသစ်ဝယ်ပေးမယ်’

‘မလိုပါဘူး ကိုနီရာ၊ မင်း ဆေးကုဖို့ ဆောရီး ဆောရီး ကိုနီ အရက် အရက်ရှိသေးလား’

‘ခင်ဗျား ထမင်းစားပြီးပြီပဲ’

‘အစားပိတ်ပေါ့ကွာ၊ ငါ့ချလိုက်ချင်တယ်’

သူ အရက်ဖြူတစ်လုံး ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ အမြည်းတော့ မရှိဘူးနော်ဆိုတော့ ကဗျာဆရာက ပြတင်းပေါက်ကို တွန်းဖွင့်လိုက်တယ်။

‘ငါ့အတွက် လရောင်နည်းနည်း လေညှင်းနည်းနည်းရှိရင် ဖြစ်တယ်’

ညဉ့်လေဟာ အေးမြနေတယ်။

(၄)

သူ အိပ်ရာနီးတော့ ကဗျာဆရာတစ်ယောက် မရှိတော့ဘူး။ မြို့ထဲကို လောဘကြီးကြီး ထွက်သွားလေပြီ။ ထမင်းတောင် မစားသွားနိုင်ဘူး။ ခုမှများ၊ မြို့ကလေးကို ချစ်နေလိုက်တာ။ သူ နာရီကို ကြည့်တော့ မနက် ကိုးနာရီခွဲလွန်နေပြီ။ သူ ထမင်းဟင်းချက်ရဦးမယ်။ ညက တော်တော်ညဉ့်နက်သွားတယ်။ ကဗျာဆရာကလည်း ဆရာမောင်ထွန်းသူ ဘာသာပြန်ထားတဲ့ ရဲတိုက်ဝတ္ထုကြီးအကြောင်း ပြောဖြစ်ခဲ့ကြတာ မှတ်မိတယ်။ ဟုတ်တယ်။ ကဗျာဆရာက လူနာစောင့် ဖြစ်နေတဲ့လူ။ သူက လူနာဖြစ်လက်စဆိုတော့ ဒေါက်တာအင်ဒရူးမေဆန်ကို အထူးသတိရကြတာပဲ။

ညတာ အရွေ့ဖြည်းခဲ့သလား အောက်မေ့ရတယ်။ သူ မျက်နှာမသစ်သေးဘဲ ကဗျာဆရာရဲ့ စာရွက်ကလေးကို ယူဖတ်လိုက်တယ်။ ထမင်းစားပွဲဖြစ်နေရာတဲ့ သူ့ရဲ့စာရေးစားပွဲပေါ်မှာ ကဗျာဆရာက စာရေးပြီး ထားခဲ့တယ်လေ။ မြို့နဲ့ခွဲနေရတာတောင် မြို့ကို စွဲနေတဲ့လူ။

ကိုနီ ညနေ ၅ နာရီ ရထားနဲ့ပြန်မယ်။ သားတော်မောင်ကိုလည်း ဥပေက္ခာပြုထားလို့ မဖြစ်ဘူး။ နေ့လယ်စာ မြို့ထဲက စားခဲ့မယ်တဲ့။

ကဗျာဆရာဟာ မြို့ထဲသွားပြီး နှုတ်ဆက်အရက်သောက်တော့မှာ သေချာနေပါပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ။ ဧည့်သည်တွေက ဧည့်သည်အလုပ်လုပ်ပြီး အိမ်ရှင်တွေက အိမ်ရှင်အလုပ်လုပ်နေကြရင် လောကကြီးဟာ သာယာနေတာပါပဲ။ နေဟာ အရှေ့အရပ်က ထွက်ပြီး စံပယ်တွေဟာ ဖွေးဖွေးလှုပ်အောင် ပွင့်နေမှာပဲ မဟုတ်လား။ ဘာမှ မမြဲဘူး။

သူ နေ့စဉ်ဇယားအတိုင်း စိတ်တည်ငြိမ်အောင် ပြုကျင့်ရဦးမယ်။ ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်ရဦးမယ်။ ကဗျာဆရာပြန်ရင် လက်ဆောင်ပေးဖို့ အရက်ဖြူတစ်လုံးလောက် ဝယ်ခိုင်းထားရဦးမယ်။ လေကို ရှူသွင်းတဲ့စိတ်၊ လေကို ရှိုက်ထုတ်တဲ့စိတ်။ အနီစွ။

နေ့လယ်စာ ထမင်းစားပြီး သူ တစ်ရေးအိပ်ရန် ပြင်လိုက်တယ်။ ဒီအချိန်မှ ပြန်မလာရင်တော့ ကဗျာဆရာဟာ နေ့လယ်စာ အပြင်မှာပဲ စားဖြစ်သွားတာ သေချာနေတာပဲ။ ကောင်းပါတယ်လေ။ ကဗျာဆရာလည်း မြို့ပြန်ရောက်သခိုက် မြို့နဲ့လိုက်လျောညီထွေအောင် နေထိုင်နေမှာပေါ့။ မြို့ကလေးဟာ ငွေကြေးနောက် သဲသဲမဲမဲလိုက်နေတဲ့ ငွေမုဆိုးတွေ နေတဲ့မြို့ မဟုတ်သေးဘူး။ မြင်းလှည်းသံလေးတွေ နောက်ခံထားပြီး ရိုးရိုးသားသား ရှာဖွေစားသောက်နေတဲ့ မြို့လေးဖြစ်နေတုန်းပေါ့။ စက်ရုံကထွက်တဲ့ မီးခိုးတွေရဲ့ နမ်းရှိုက်ခြင်း၊ ပွေဖက်ခြင်း ရှောင်ရှားပြီး သီးနှံတွေ ရောင်းဝယ်နေတဲ့ မြို့ကလေးသာ ဖြစ်နေပါသေးတယ်။

သူ ဝင်လေထွက်လေ မှတ်ရင်း အိပ်ရာထဲလှဲနေချိန်မှာ ကဗျာဆရာတစ်ယောက် အရေးတကြီးရောက်ချလာပါတယ်။ သူ့ရဲ့နေ့လယ်ခင်း အိပ်မက်တွေ အရွက်မထွက်ခင်မှာ အိပ်စက်ခြင်း သစ်ပင်ကို အမြစ်က ဆွဲနုတ်ခံလိုက်ရသလိုပါပဲ။

‘ဟေး... ဟေး... ကိုနီ ကိုနီ ... တို့ကန္တာရမြို့ကလေးက ဒေါက်တာအင်ဒရူးမေဆန် ခေါ်လာတယ်...’

ဟင်၊ မြင်ကွင်းကို ရင်ထိတ်သွားတယ်။ ကြည့်စမ်း၊ ကဗျာဆရာဟာ မြို့ကလေးရဲ့အနောက်ဘက်တောင်ပံက ဒေါက်တာကြည်ဦးကို ခေါ်လာခဲ့တယ်လေ။ ကဗျာဆရာဟာ မူးမူးရှူးရှူးနဲ့ ဘာတွေလျှောက်လုပ်လာပြန်ပြီလဲ။ ဒေါက်တာကြည်ဦးဟာ သူ ကုသနေတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်။ သဘောကောင်းတယ်။ သူ အရက်ဖြတ်စ ကာလတွေတုန်းက

ဒေါက်တာကြည်ဦးက ဆေးကုခဲ့တာပါ။ ဒေါက်တာကြည်ဦးက သူ့ကို (cpz) သောက်ဆေး စွဲစားခိုင်းခဲ့ပြီး တရားတိုင်ခိုင်းထားသူပါ။

‘ဟာ ဆရာ အားနာလိုက်တာဗျာ’

‘ဘာမှ အားနာမနေနဲ့ စာရေးဆရာရေ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေကြီးက ခင်ဗျားအတွက် အရမ်းစိတ်ပူနေတာဗျ။ ကျုပ် ခင်ဗျားကို လိုက်မကြည့်ပေးရင် ခင်ဗျားမိတ်ဆွေကြီးက တစ်သက်လုံး ကြေကွဲသွားမှာပဲဆိုလို့ လိုက်လာခဲ့တာဗျာ ပြီးတော့’
‘ခင်ဗျား မိတ်ဆွေကြီးက ခင်ဗျားကို ဆေးကုပေးရင် စာအုပ်တစ်အုပ် လက်ဆောင်ပေးမယ်ဆိုလို့ လိုက်လာတာပဲဗျို့။’

ကဗျာဆရာကတော့ ဘာစိတ်ကူးတွေ ဖြန့်ကျက်ခဲ့ပြီလဲ။ ဒေါက်တာကြည်ဦးက သူ့ကို အကြောဆေးတစ်လုံး သွင်းပေးပြီး အေးအေးဆေးဆေး ရယ်နေပါတယ်။

‘ဒီမှာ မိတ်ဆွေကြီး ကျုပ်တို့မြို့က စာရေးဆရာ ဘာမှမဖြစ်တော့ပါဘူးဗျ။ အရက်သောက်လာတဲ့ ဒဏ်တွေကြောင့် စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဝင်နေတာပါ။ ကျုပ် သောက်ဆေးတွေ ပေးခဲ့မယ်။ စိတ်အေးအေးထားပြီး ခင်ဗျားသား လူနာဆီကို ပြန်ပေးတော့...’

‘အဲ ကျုပ်ကို ပေးမယ်ဆိုတဲ့ စာအုပ်တော့ မမေ့နဲ့ဗျ’

‘ပေးရမှာပေါ့။ ဒေါက်တာရယ် ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်တို့ ကန္တာရမြို့ကလေးရဲ့ ဒေါက်တာအင်ဒရူးမေဆန်ပါ။ ကျုပ်တို့ စာရေးဆရာလေး ကျန်းမာလာဖို့ပဲ အရေးကြီးတာ’

ကြည့်၊ ကဗျာဆရာနဲ့ ဆရာဝန်တို့က အပေးအယူ အလွန်တည့်နေလေပြီ။ ကဗျာဆရာက သူ့စာအုပ်စင်ပေါ်ရှိ ရဲတိုက်ဝတ္ထုနှစ်အုပ်တွဲကို ဆွဲယူပြီး ဒေါက်တာကြည်ဦးကို ပေးလိုက်လေတယ်။ ဒေါက်တာက စာအုပ်တွေ ယူ၊ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားရှာတယ်။

‘ကဗျာဆရာ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ကျုပ် ရဲတိုက်တွေ’

‘ကိုနီရယ် မင်းကို ဆရာဝန်နဲ့ ဆေးကုတာ ကြည့်ချင်လွန်းလို့ ငါ ကိုယ်တိုင် ဆရာဝန်ဆီသွားပြီး အတင်းပင့်လာခဲ့ရတာပါ’

‘ကဗျာဆရာ ခင်ဗျား ကျုပ်ဆီကို ဒေါက်တာအင်ဒရူးမေဆန် ခေါ်လာတာလား၊ ကျုပ်ဆီက ဒေါက်တာအင်ဒရူးမေဆန်ကို ပေးလိုက်တာလား’

‘ငါပြန်တော့မယ် ကိုနီ အရက်ဖြူ နည်းနည်းရှိရင် ပေးဦးကွာ’

‘သတ္တဝါတွေအားလုံး ကျန်းမာပါစေ ...’

ကဗျာဆရာက ဆုတောင်းရင်း တွေဝေနေရှာတယ်။ သူ နေ့လယ်ခင်း အလွန် ပြတင်းပေါက်ကို တွန်းဖွင့်ပစ်လိုက်တယ်။ တိန့်ရှောင်ဖိန်ရဲ့ စကားကို သတိရမိသွားတယ်။

‘တံခါးတွေ ဖွင့်ပေးလိုက်တဲ့အတွက် ယင်ကောင်တစ်ကောင်တစ်လေတော့ ဝင်လာမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ လေကောင်းလေသန့် ကိုတော့ ရှူရှိုက်ကြရတယ်’

ကဗျာဆရာကတော့ အရက်ဖြူပုလင်းကို ဖွင့်နေရင်း ဆုတောင်းနေပြန်တယ်။
သတ္တဝါတွေ ကျန်းမာကြပါစေ။

နီရင့်ရင့်
၂၀၀၉၊ ဇန်နဝါရီ၊ နွယ်နီ

အသားတံဆိပ်မပါတဲ့လူ

ဒီကိစ္စ သူ့ဆီ ရောက်လာတော့မယ်ဆိုတာ သူ ကြိုသိပြီးသား။ ပြောရရင် သူ့ဆီမရောက်ရောက်အောင် လုပ်ခဲ့တာဆို ပိုမှန်လေမလားပဲ။ ဒါကလည်း သူ့အတွေ့အကြုံ သူဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့ အခြေအနေက သူ့ကို တတ်မြောက်အောင် သင်ပေးခဲ့တာဖြစ်လေ ဒီလို အတွေ့အကြုံ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးရောက်ဖို့ ကုန်ခဲ့ရတဲ့နှစ်တွေ၊ သင်ခဲ့ရတဲ့ပညာတွေ နည်းလို့လား... ဘာပဲပြောပြော ခုတော့ ကိစ္စတစ်ခုလုံး သူ့လက်ထဲရောက်လာပြီ။ သွန်သွန်မှောက်မှောက် သူကြိုက်သလို ခြယ်လှယ်ခွင့်ရပြီ။ ဒါကြောင့် သူတို့လောကထဲမှာတောင် သူ့ထက်သမ္ဘာရော ဝါရောကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကအစ တော်ပါပေတယ် ကိုခင်မောင်အေးရယ်လို့ ပါးစပ်က ထုတ်မပြောပေမယ့် သူတို့ မျက်လုံးတွေက ဝန်ခံပြီးသား။ သူတို့လောကမှာ လမ်းဘေးမှ လမ်းလျှောက်နေရတဲ့သူတွေ တပုံတပင်။ သူကတော့ ခြံနဲ့ဝင်းနဲ့ ကားနဲ့ဖုန်းနဲ့... ဒါကိုကြည့်ရင် သူ့ အရည်အချင်းကို တွက်လို့ရပြီ။

ဒီအမှု သူ့ကို လာအပ်ကတည်းက အမှုသွားအမှုလာကို သေချာလေ့လာပြီးသား။ ဒီအမှုက သူလိုက်ရတဲ့ဘက်က နိုင်မှာ လုံးဝသေချာနေပြီ။ တရားခံဘက်ကနေ လိုက်ရပေမဲ့ ဒီအမှုက လုပ်ကြံစွပ်စွဲထားတယ်ဆိုတာ အထင်အရှားကြီး။ သူ့တရားခံ အချုပ်က လွတ်တာနဲ့ တစ်ဖက်က အလိုလို အချုပ်ထဲ ပြန်ရောက်မယ့် အမှုမျိုး၊ တစ်ဖက်က မတရားလုပ်တယ်သာဆိုတာ ရုံးတွေ စခန်းတွေ ရောက်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။ ခု သူတို့ဘက် ပြန်လှည့်မယ်ဆိုတာလည်း သိရော တက်မလို ချက်မလိုနဲ့ ကုန်ချင်သလောက် ကုန်ပါစေ။ သူတို့သား ဘာမှမဖြစ်ရင် ပြီးရောဆိုတာမျိုး၊ အကွက်က သိပ်ကိုလှနေပြီ။ ဒါက သူ့အလိုလိုဖြစ်လာတဲ့ ခွင်ကျ၊ သူ့ဘက်က နည်းနည်းလေး ဟလိုက်တာနဲ့ အားလုံးအိုကေ၊ သူ အစီအစဉ်ကို စနစ်တကျဆွဲဖို့ပဲ လိုတယ်။ ဘာခက်တာ မှတ်လို့၊ ဒါမျိုးက သူလုပ်နေကျ။

ပြောကြကြေးဆို ပထမဦးဆုံး တရားရုံး ရက်ချိန်းရက်မှာတွင် အခြေအနေအားလုံး သူ့ဘက်ကို ရောက်လာပြီးသား။ တရားလိုကို သူစမေးခွင့် ရကတည်းက သူ့အစွမ်းအစကို အားကုန် ထုတ်သုံးလိုက်သည်။ သူ့နှုတ်ဖျားမှ မရပ်မနား တရစပ် ပစ်လွှတ်လိုက်သော စကားလုံးမြားများက တဘက်အမှုသည်၏ ဆောက်တည်ရာကို ပျက်ပြားသွားစေခဲ့တယ်။ ချွေးသီးတွေ ပေါက်ကျလာပြီး နှုတ်ခမ်း၊ ညှိုးကျသွားသော မျက်လုံးရောင်နှင့် ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်သွားသော ကတုန်ကယင် ကိုယ်ခန္ဓာအနေအထားကို မြင်ရရုံနှင့် ပွဲပြီးသွားပြီဟု သူ သိလိုက်သည်။ တရားရုံးအခန်းတွင်းနှင့်

အခန်းဝတို့တွင် ရှိသော လူများ၏ အပ်ကျသံပင် ကြားရလောက်အောင် ဆိတ်ငြိမ်မှုကလည်း သူမေးခွန်းတွေရဲ့ အောင်မြင်မှုကို သက်သေထူနေခဲ့သည်။ သူမေးခွန်းတွေ အဆုံးမှာ သူ့အမှုသည်များ၏ အပြုံးနှင့် တစ်ဖက်အမှုသည်၏ အရှုံးကို ကွဲကွဲပြားပြား တွေ့နေကြရပြီ။ သူ့နှုတ်ခမ်း တစ်ချက်တွန့်ရုံလေး ပြုံးလိုက်သည်။ ခင်မောင်အေးပဲ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့။ နောက်တရားရုံး ရုံးချိန်ဒုတိယအပတ် အရောက်ခင်မှာပင် အမှုပွဲစားတွေက တစ်ဆင့် သူ့ဆီကို တစ်ဖက်အမှုသည် ရောက်လာခဲ့သည်။ ကြားအမှုပွဲစားပါလာပြီဆိုတာ သိကတည်းက သူ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းရတော့မည်ဆိုတာ သူ့အတွေ့အကြုံက သင်ပေးထားပြီး ဖြစ်သည်။ ဒီပွဲစားဆိုတဲ့ လူတွေက တရားရုံးမှာ ဂျင်ခြေလည်နေတဲ့ အကောင်တွေ၊ ပိုက်ဆံယူပြီး နှုတ်လုတာ မဟုတ်။ တစ်ဖက်ရဲ့နေကို အပိုင်ဝယ်တဲ့စကားက ဒီကောင်တွေ ပါးစပ်က ထွက်လာတဲ့စကား။ သူတို့ပြောတာ အဆင်မပြေရင် အမှုသည်ကို မြှောက်ပေးပြီး ဟိုတိုင်သည်တိုင် လုပ်ခိုင်းမည်။ အမနာပပြောမည်။ ဒါ သူတို့အလုပ်။ တစ်ဖက်အမှုသည်များကို သူ စကားပြောရန် ငြင်းဆိုပြီး နှစ်ရက်အကြာ ညပိုင်းတွင် သူ့အိမ်သို့ တစ်ဖက်အမှုသည်က တွေ့ခွင့်ရရန် တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်လာခဲ့သည်။ ဒါကို သူ ပထမ ငြင်းဆိုခဲ့သည်။ နောက်မှ လူမှုရေးအရ အကူအညီပေးမည်ဟူသော စကားဖြင့် တစ်ဖက်အမှုသည်ကို သူပိုက်ကွန်ထဲသို့ အမိအရ သွင်းယူခဲ့သည်။ သူနှင့်တစ်ဖက်အမှုသည်တို့ တွေ့ဆုံချိန်တွင် ရှုပ်ထွေးသော အခြေအနေတို့ကို ချဲ့ကားပြောဆိုခြင်းဖြင့် အမှုရဲ့ အခက်အခဲဆုံးအပိုင်းကို မသိမသာလှစ်ပြပြီး ငါးစာကြီးကြီး တပ်ခဲ့လေသည်။ နောက်ဆုံး သူ့အိမ်မှ အမှုသည် ပြန်ထွက်သွားချိန်မှာ ပြုံးယောင်သမ်းနေမည်ကိုတော့ သူ လိုက်မကြည့်ရဘဲ သိနှင့်နေလေသည်။

သူ့အမှုသည်ကို အာမခံရအောင် သူကြိုးစားပေးခဲ့သည်။ အာမခံရပြီး အချုပ်မှ လွတ်တုန်းကဆိုလျှင် သူ့အမှုသည်များက သူ့ကို ထိုင်မကန်တော့ရုံတမယ်။ တကယ်တော့ သူက သာမန် ရုံးလုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ကိုသာ လုပ်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က ဥပဒေနှင့်ပတ်သက်သော ဗဟုသုတ အနည်းငယ်မျှပင် မရှိခဲ့ကြ၍ မြင်မြင်သမျှသည် သူတို့အတွက် အားကိုးရာ။ သူကတော့ အမှုသည် ကျွေးမွေးသော စားသောက်ဖွယ်ရာများကို သုံးဆောင်ခံစားလိုက်၊ အမှုသည် ငှားပေးထားသော တက္ကစီကားကို ဇိမ်ကျကျစီးရင်းနှင့် အမှုတစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ် ကုန်ဆုံးခဲ့လေသည်။ ထိုအမှု ရက်ချိန်းပတ်တို့အတွင်း ပြောင်းလဲသွားသော သူမေးဟန် သူ့လျှောက်လဲချက်များကို ဘယ်သူသိနိုင်ပါ့မလဲ။ အထူးသဖြင့် သူ့ကို ယုံကြည်စွာဖြင့် အပ်နှံငှားရမ်းထားသော သူ့အမှုသည်များက သိဖို့ဝေးစွ စိုးစဉ်းမျှပင် မရိပ်မိခဲ့ချေ။ တစ်ဖက်ရဲ့နေကတော့ ခပ်ပြုံးပြုံး။ ဒါလည်း သူ့ပညာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီနေ့တော့ အမှုကိစ္စ စောစောပြီးလို့ အိမ်စောစောပြန် ရေမိုးချိုးပြီး ပက်လက်ကုလားထိုင်လေးကို ခရေပင်အောက်မှာ ခင်းလိုက်သည်။ ပြီးမှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို စိတ်အေးလက်အေး ထိုင်ဖတ်နေလိုက်သည်။ သားနှင့်သမီးက ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား ထိုင်ကြည့်နေကြသည်။ ဇနီးသည်ကတော့ သူ့သောက်ဖို့ ကော်ဖီတစ်ခွက် မီးဖိုထဲမှာ သွားဖျော်ပေးနေသည်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင်း သားနှင့်သမီးဆီက စကားသံတချို့ သူ့ထံသို့ လွင့်လာခဲ့သည်။

‘မမ အဲဒီ လူကြီးတွေကို ဘာလုပ်တာလဲဟင်’

‘သူတို့ကို ဖမ်းထားတာ မောင်လေးရဲ့’

‘ဘာဖြစ်လို့ ဖမ်းရတာလဲ’

‘သူတို့ကို ပြန်ရောင်းစားမလို့’

‘ဟင် လူတွေကို ရောင်းစားလို့ ရလား’

‘အဲဒီခေတ်က ရတယ်၊ သူတို့ကို ကျွန်တွေလို့ ခေါ်တယ်၊ သူတို့ကို ဖမ်းပြီးတော့ အဲဒီလို သံကြိုးကြီးတွေနဲ့ ချည်ထားပြီးရင် ဈေးလိုဟာမျိုးမှာ ရောင်းတာ။ သန်သန်မာမာဆိုရင် ဈေးပိုရတာပေါ့။ သူတို့ကို ငွေဝယ်ကျွန်တွေလို့ ခေါ်တယ်။ ဈေးပိုပေးတဲ့လူတွေကို ရောင်းတာပေါ့’

‘ဟော မမ သူတို့ကို ဘာလုပ်တာလဲဟင်၊ ဘာလုပ်တာလဲ’

‘ဪ သူတို့ ဝယ်ထားတဲ့ ကျွန်တွေကို သူတို့ကျွန်မှန်း သိအောင် လုပ်တာလေ၊ တံဆိပ်ထွင်းထားတဲ့ သံတုံးကို မီးဖုတ်ပြီး အသားကို ကပ်လိုက်တော့ အသားမှာ အဲဒီတံဆိပ်က ဖျက်လို့မရတော့ဘူးပေါ့’

‘ဟာ ကြောက်စရာကြီး သားသား မကြည့်ချင်တော့ဘူး’

သားငယ်ရဲ့ အသံ မရှေးမနှောင်းမှာပဲ သူရှိရာ ရောက်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ သူ့အနားကို ကပ်ပြီး သံကြိုးတွေ ချည်ထားတဲ့ ကျွန်တွေအကြောင်း ဟိုမေး ဒီမေးနဲ့ သားပုံစံက စိတ်မကောင်းနေတဲ့ပုံ။ နောက်တော့ သူ့ဘယ်ဘက်လက်မောင်းမှာ ငယ်ငယ်က ကာကွယ်ဆေးတွေ ထိုးထားလို့ ဖြစ်နေတဲ့ အမာရွတ်ကို တွေ့သွားပြီး တအံ့တသြနဲ့ ကိုင်ကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ‘ဖေဖေလက်မောင်းမှာလည်း ဟိုလူကြီးတွေလို တံဆိပ်ပဲလားဟင်’တဲ့။ သူ့နှလုံးသားထဲ ရုတ်တရက် ထင်ခနဲ ရှက်စိတ်နဲ့ နာကျင်သွားတယ်။ သားလေးခေါင်းကို သူ ပွတ်လိုက်ပြီး -

‘မဟုတ်ပါဘူး သားရယ်၊ ဖေဖေ ငယ်ငယ်က ဆေးထိုးထားတဲ့ အမာရွတ်ပါ’လို့ ခပ်တိုတို ရှင်းပြလိုက်တယ်။

နေက အပြင်မှာ ကျွတ်ကျွတ်ဆူအောင် ပူလျက် ရှိသည်။ တရားရုံးပတ်လည်တွင် သစ်ကြီးဝါးကြီး သိပ်မရှိလှ၍ အပူပို၍ ပြင်းနေသလား ထင်ရသည်။ တရားရုံးအဆောက်အဦကလည်း တစ်ထပ်ခပ်နိမ့်နိမ့်ဆိုတော့ လေဝင်လေထွက် သိပ်မရှိလှ။ ဒီလို အချိန်မျိုးမှာမှ အမှုစစ်ဆေးသည့် ရုံးခန်းအပေါက်ဝမှာ တရားခွင်ကို လာကြည့်တဲ့ လူတွေကလည်း ကြိတ်ကြိတ်တိုး... တရားခွင်မှာ ရောက်နေကြတဲ့ လူတွေအားလုံးရဲ့ ပုံစံ ဒီအမှုကို စိတ်ဝင်စားနေသည့်ဟန်၊ ဦးခင်မောင်အေး သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ လည်ကတုံးကော်လာ တစ်လျှောက်မှာ ချွေးတွေနဲ့ ယားကျိကျိ ဖြစ်နေပြီး ဆောင်းထားသော မောင့်ကျက်သရေ ခေါင်းပေါင်းစကိုလည်း ခဏလောက် ချွတ်ပစ်ချင်လှပြီ။ ဝတ်ထားသော တိုက်ပုံအင်္ကျီ အနက်ကိုလည်း ခဏလောက် ခေါက်ထားလိုက်ချင်သည်။ ဘောပင်ကိုင်ထားသော လက်နှင့် စာရွက်ကိုင်ထားသော လက်တွေက ချွေးတို့ဖြင့် စိုးရွံ့နေလေပြီ။ အပြင်ရာသီဥတုကြောင့် သက်သက်တော့ မဟုတ်။ သူ့ခေါင်းထဲမှာ အထပ်ထပ်အခါခါ စဉ်းစားအကွက်ချခဲ့သော ကိစ္စနှစ်ခု၏ အားပြိုင်မှုက သူ့ကို ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စေသည်။ ခါတိုင်း သူလုပ်နေကျ အလုပ်ပဲ။ ဒီတစ်ခါမှ ဘာဖြစ်လို့ ပင်ပန်းသွားစေတာလဲ၊ ချည့်နဲ့သွားစေတာလဲ။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာလည်း အပေါ်အင်္ကျီဗလာကျင်း၊ အောက်ကနံငယ်ပိုင်းနှင့် ဆံပင်ရှည်ရှည်

ညှင်းသိုးသိုး အသားညိုညို ငွေဝယ်ကျွန်တို့၏ ပုံရိပ်၊ မီးဖုတ်ထား၍ ရဲနေသော သံတံဆိပ်တုံး၊ နောက် 'ဈေးပိုပေးတဲ့သူကို ရောင်းတာပေါ့'ဆိုတဲ့ သမီးကြီးအသံ၊ 'ဖေဖေလက်မောင်းက ဟိုလူကြီးတွေလို တံဆိပ်ပဲလား'ဆိုသည့် သားအသံ၊ သူကယောင်ကတမ်း သူ့လက်မောင်းကို စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အတွေးတွေ တရစပ် စီးဆင်းနေဆဲများပင် 'တရားခံရှေ့နေကြီး ဘာများ လျှောက်လဲလိုပါသလဲ'ဆိုသည့် တရားသူကြီး၏ မေးခွန်းသံ ထွက်လာမှ သူ ဆတ်ခနဲ လန့်သွားသည်။ ပြီးတော့ ကယောင်ကတမ်း မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။ တရားသူကြီး၊ ဥပဒေအရာရှိ၊ တစ်ဖက်က တရားလိုရှေ့နေနှင့် တရားခွင်မှာ ရှိသမျှ လူတွေရဲ့ မျက်စိက သူ့ဆီသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ သူ မတ်တပ်ထရပ်ပြီးမှ ဘာလျှောက်လဲချက်ကို ပေးရမလဲ ရေရေရာရာ စဉ်းစားရသေးပုံ မပေါ်သေး၊ သူ သက်ပြင်းတွေ အခါခါချနေတာကို မျက်လုံးတွေ အားလုံးက ဝိုင်းကြည့်နေကြပြီး ဦးခင်မောင်အေး သူ့အမှုသည်ကောင်လေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ရိုးသားစွာ သူ့ကို အားကိုးနေသော မျက်ဝန်းတစ်စုံ ...

သူခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းစွာ ရမ်းလိုက်သည်။ သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော စာရွက်ကို ဖိုင်တစ်ခုထဲ ပြန်ထိုးထည့်လိုက်ပြီး ဖိုင်ထဲမှ နောက်စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ပြီးမှ တရားသူကြီးရှိရာသို့ မျက်နှာမူလိုက်ပြီး ...

'တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ရဲ့ အမှုသည်ကို စွဲဆိုထားတဲ့ ...'

သူ စကားစလိုက်တော့ ပါးစပ်က ထွက်ကျလာတဲ့ စကားလုံးတို့က ချောချောမွေ့မွေ့ မရှိလှ၊ စကားက အဆီအငေါ် မတည့်သလို အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့၊ နိုင်ငံတော်အလံရဲ့ အောက်တည့်တည့်မှာထိုင်နေတဲ့ တရားသူကြီးကတောင် သူ့ကို တအံ့တဩ မျက်လုံးတို့ဖြင့် မျက်မှန်ပေါ်က ကျော်ပြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဒါ ဦးခင်မောင်အေးရဲ့ လျှောက်လဲချက်တဲ့လား၊ မိမိကိုယ်ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ယုံကြည်မှု အပြည့်ရှိနေတတ်သော အသားခပ်ညိုညို အရပ်ခပ်မြင့်မြင့် ဦးခင်မောင်အေးရဲ့ ပုံမှန်အသားကျနေတဲ့ဟန် ပျောက်နေသည်ကို ရိပ်စားမိသည့်ပုံ၊ တရားစီရင်ရေး၊ ပိုက်ဆံ၊ နှလုံးသားလှလှ၊ မတရားမှု၊ ရေခဲသေတ္တာ၊ အဲယားကွန်း၊ လူပီသမှု... သူ့ဦးနှောက်ထဲမှာ အားလုံးရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး၊ နောက်တော့ သူ့နှလုံးသားက ဦးနှောက်ကို သိသိသာသာ ဖုံးလွှမ်းပစ်လိုက်သည်။ ဦးခင်မောင်အေးရဲ့ဟန်၊ ဦးခင်မောင်အေးရဲ့ မာန်တွေက သူ့ကိုယ်ထဲ ပြန်ပူးကပ်သွားပြီး တရားခွင်တစ်ခုလုံးမှာ သူ့ရဲ့အဖြတ်အတောက် အနိမ့်အမြင့်တွေနဲ့ အသံတွေက ပြန်လည်အသက်ဝင်လာခဲ့သည်။ တဖက်တရားလိုရှေ့နေကြီး၏ မျက်လုံးက ပြိုင်ဘက်ရဲ့လက်မှန်ကို ပြန်တွေ့လိုက်ရတဲ့ လက်ဝှေ့သမားတစ်ယောက်လို မျက်လုံးအရောင်နက်နက် ချက်ချင်း မှိန်ကျသွားသည်။ သူ့ကို ဆက်သွယ်လာသော တရားလို၏ မျက်နှာရိပ်တို့က အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားသည့်ပုံ၊ သူ့တရားခံ၏ မျက်နှာကတော့ အပြုံးတွေနဲ့ဝင်းလို့၊ သူ့လျှောက်လဲချက်ပေးအပြီး ခုံပေါ်ကို ပြန်ထိုင်ချလိုက်ချိန်မှာပဲ တရားခွင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုကနေ ခေတ္တပြန်လည်နိုးထသွားသည်။ လူတွေအားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ၊ အမှန်တရားကို မြတ်နိုးတတ်သော လူသား၏ ပကတိနှလုံးသားဆီက ကြည်နူးဝမ်းမြောက်မှုကို ဦးနှောက်က တွက်ခဲ့သော အမြတ်အစွန်းက ပျက်ရယ်မပြနိုင်တော့။ ခုမှပဲ သူ့ခြေထောက်တွေ လက်တွေမှာ ချည်နှောင်ထားသော သံကြိုးကွင်းတွေ လွတ်မြောက်သွားပြီ။ သူပေါ့ပါးလွတ်လပ်သွားပြီဟု ခံစားရသည်။ ဘာပဲပြောပြော အဲဒီသံကြိုးကွင်းတွေကို ငွေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည်ကို သိလျက်နှင့် သူ မနမြောမိတော့၊ အိမ်ပြန်ရောက်ရင်တော့ လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ လွတ်လပ်မှု၊ ပကတိရိုးသားမှုနှင့် တရားမျှတခြင်းကို ချစ်သောစိတ်တွေကို တုပ်နှောင်ထားလျှင်ဖြင့် ရွှေကြိုးဖြစ်ဖြစ်၊ ငွေကြိုးဖြစ်ဖြစ် ငွေဝယ်ကျွန်တစ်ယောက်ရဲ့ ဝိညာဉ်တွေ ပူးကပ်နေတဲ့

သံကြိုးကွင်းတွေနဲ့ တန်ဖိုးချင်း အတူတူပဲဆိုသည့်အကြောင်းနှင့် အသားတံဆိပ်မပါတဲ့ လူတွေအကြောင်း သားကို ပြောပြဦးမည်။

နီဟိန်းမော်

၃၁-၂-၀၇

၂၀၀၉၊ ဇန်နဝါရီ၊ ချယ်ရီ

အဝေရာတော

ကျွန်တော်တို့အိမ်ရှေ့လမ်းသည် လမ်းတိုကလေးဖြစ်၍ ထိုလမ်းတို၏ တောင်ဘက်တွင် နှစ်ကွက်တွဲခေါ်ကြသည့် ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခုရှိသည်။ ရပ်ကွက်က ထိုခြံကို အဝေရာတောဟူ၍လည်းကောင်း၊ ပေလေးဆယ် ခြောက်ဆယ်မြေကွက် နှစ်ကွက်စာရှိ၍ နှစ်ကွက်တွဲဟူ၍လည်းကောင်း ခေါ်ကြသည်။ မြောက်ဘက်လမ်းတိုနှင့် တောင်ဘက်လမ်းရှည် နှစ်လမ်းကို ထိပ်ချင်းတိုက် ကျယ်ပြန့်သော ထိုခြံကြီးက လူသူလေးပါးနေထိုင်ခဲ့သည် မရှိဘဲ ရပ်ကွက်တွင်း၌ ပုဆစ်တုပ်ထိုင်နေသည့်နယ်ရှိ၏။ ခြံ၏ အရှေ့ဘက်တွင် ရုံးတစ်ရုံးရှိသည်။ အနောက်ဘက်မှာတော့ လူနေအိမ်တွေ ရှိသည်။ ထိုရုံးနှင့် လူနေအိမ်တွေက ဝါးထရံကွက် စည်းခြားထားသဖြင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိသော်ငြား တောင်ဘက်နှင့် မြောက်ဘက်မှာတော့ ကျွဲစည်း နွားတားမရှိ။ တစ်ခါက စည်းရိုးဟောင်း ရှိတန်ရာသော်လည်း၊ ခုတော့ ရှေးမြို့ဟောင်းရာ၏ မြို့ရိုးပြိုကသွဲ့သို့ ရေးတေးတေးသာ ရှိတော့သည်။

ခြံ၏ မြောက်ဘက်ကျကျ(ကျွန်တော်တို့လမ်းနှင့်နီးနီး)တွင် ဟောင်းမြင်းလှပြီဖြစ်သော အိမ်တစ်လုံးရှိ၏။ အိမ်၏ အလုံးအထည် မယွင်းသေးသော်လည်း ပုစဉ်းပျံ ဘယ်တိုင်ဖျား နားရပါ့မယ်ဆိုသကဲ့သို့ ပုစဉ်းနားလျှင်ပင် ပြိုတော့လေမလားထင်ရသည့် အိမ်ကလေးဖြစ်သည်။ ဆောက်ကာစတုန်းကတော့ သစ်ကောင်းဝါးကောင်း အိမ်ကောင်းရာကောင်းကလေး ဖြစ်ပုံရသည်။ ရေနံရည်ဝအောင် သုတ်ထားသဖြင့် ပိုးပုရွက်တို့ မကျူးကျော်နိုင်ကြဘဲ အဝေရာတောကြီးအတွင်း ထီးထီးကြီး ရှိနေနိုင်ခြင်းဖြစ်၏။ ခြံကြီးတစ်ခြံလုံး ပိတ်ပိတ်သည်းသည်း ပေါက်နေကြသော အဝေရာပင်များကြောင့် အဝေရာတော ခေါ်ကြသကဲ့သို့ ထိုအိမ်ကိုလည်း အဝေရာအိမ်ဟု ခေါ်ကြပါ၏။ အိမ်ကကြီးလှတာတော့မဟုတ်။ ကပ်မိုးထရံက ဖြစ်၍ ထူးခြားသည့်အချက်မှာ တောင်လှည့်လား၊ မြောက်လှည့်လား မြေကြီးလက်ပုတ် မပြောနိုင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကျုပ်တို့တွေဖူးသလောက်တော့ တောင်ဘက်နှင့် မြောက်ဘက်မှာတော့ ဈေးဆိုင်တွေလို မတ်တတ်မြေစိုက် ကဲလားကြီးတွေလို တံခါးတွေပျံ။ တောင်ဘက်မှာ နှစ်ချပ်၊ မြောက်ဘက်မှာ နှစ်ချပ်ရှိတယ်။ ကဲလားတံခါးလေးချပ်ကို ဝါးလုံး လေးလုံးနဲ့ ထောက်လိုက်ရင် ဟာလာဟင်းလင်း ပွင့်သွားတာမျိုး။

သည်ရပ်ကွက်ကို ပန်းသုန်းပင် ပန္နက်စိုက်ကြပြီဆိုကတည်းက ရောက်နှင့်နေသော ကောက်ညှင်းပေါင်းသည်ကြီး ဒေါ်ရွှေက ပြောပြသဖြင့်သာ အနုမာနအားဖြင့် ဆု၍ သိကြရသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲတွင် ဆင်တင်းကုပ်ကိုသာ မြင်နေမိလေ၏။

ကျွန်တော်တို့မိသားစု မြို့သစ်ကိုရောက်လာစကတည်းက သည်ခြံကြီးမှာ လူသူလေးပါးနေထိုင်ကြတာမျိုး မရှိခဲ့။ အိမ်ကလေးသည်လည်း လေးဖက်ချအလုံပိတ် ငုတ်တုတ်အိပ်နေသကဲ့သို့ရှိ၏။ အဝေရာပင်တွေက ကြီးသည်ထက် ကြီးလာကြသည်။ တစ်နှစ်တစ်ခါ အစေ့ကျကြရာက ဖြစ်ရသော နောက်ပွားပင်တွေကလည်း သိပ်သည်းသည်ထက် သိပ်သည်း၊ မြင့်သည်ထက်မြင့်၊ ရင့်သည်ထက် ရင့်ကြရာက အပင်ချင်း နေရောင်လှကြသည့်နယ် ကောင်းကင်တိမ်ညွန့်ကိုပင် မီလုမီခင်။ တစ်နေရာတည်း၌ သစ်ပင်တွေက ညွန့်ညွန့်ကြီး သန်ကြလှ၍ ရွှေကလေး တည်နေသည်ဖြစ်ရာ တစ်ခါက အားကြီးခဲ့ဖူးသောအကြောင်းသည် ပျောက်လုလု ဖြစ်နေသည်။

"နေပါဦး ပွဲစားကြီးရဲ့၊ သည်နှစ်ကွက်တွဲကြီးက ဘယ်သူပိုင်တာတုန်း၊ ဘယ်သူမှလည်း ဝင်တာထွက်တာ မတွေ့ရပါလား"

ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို အကြောင်းဟိတ်ပေါင်းစုံဖြင့် ရောက်လာကြကုန်သော လူသူတော်ကောင်းများစွာတို့အနက် အိမ်မြေပွဲစား ဦးသာဂရလည်း တစ်ဦးပါသည်ဖြစ်၍ တစ်ရက်မှာတော့ မှတ်မှတ်ရရ မေးဖြစ်ပါသည်။ ဦးသာဂရသည်လည်း လူပုဂ္ဂိုလ်အားဖြင့် လွန်စွာ အထွေးလှသူ မင်းသကျ(မင်းသားကျ) ဆိုသော်ငြား မြို့သစ်မြေပုံနှင့် ပတ်သက်လျှင် သုံးခွက်တစ်ခွက်တင် အနှစ်ကျအောင် သောက်ဖူးသူဖြစ်၏။ အများတကာ အိမ်မြေပွဲစားတွေလို လက်ကိုင်ဖုန်း ခါးချိတ်မရှိ၊ တရုတ်ဆိုင်ကယ်မရှိ၊ မြေပုံမိတ္တူမဆောင်၊ မှင်ဂိုက်မကောင်းလှသူဆိုသော်လည်း မြို့သစ် ရွှေကြိုးသတ်နယ်အကွင်း မြေအရောင်အဆင်းနှင့်တကွ သိသူဖြစ်သည်။ သို့သော် သည်နှစ်ကွက်တွဲခြံနှင့် အိမ်အကြောင်းကိုတော့ အလီမရသော ကျောင်းသားကဲ့သို့ ဝိုးဝိုးဝါးဝါးရှိလေ၏။

"ကျုပ်က ဟောဟိုနားက မြေဖြူလို့ မြေပုဏ္ဏား၊ ဟောသည်နားက မြေနီလို့ မင်းမြေ၊ အဲဟိုနားက မြေမည်းလို့ မြေကျွန်စသည်ဖြင့် ပကတိမြေလည်း သိတယ်။ ကေသပံသုသလောကမြေလည်းသိတယ်။ လခြမ်းမြေ၊ အိုးကင်းမှောက်မြေ၊ စည်မျက်နှာမြေ၊ နဂါးကျစ်မြေ စသည်ဖြင့် မြေမျက်နှာပြင်ကအစ သိပါရဲ့။ နို့ပေမယ့် ဟောသည်အိမ်နဲ့မြေကို မသိဘူးဗျာ။ ငယ်စာရင်း မကောက်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်"

ပွဲစားကြီး ဦးသာဂရက အိမ်လွတ်ခြံလွတ်တွေ ရပ်ကွက်တကာ လိုက်ကြည့်တတ်သူဖြစ်၍ တစ်ရက် ကျွန်တော်တို့လမ်းတွင်း ရောက်လာသခိုက် ကျွန်တော် မေးကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။ ခင်ကာစက မေးထိုးကြာပစ် နှုတ်ဆက်ကြရုံသာဖြစ်၍ နောက်တော့လည်း ထီးကောက်ကြီးပန်းချိတ်ရင်း ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို ရောက်လာလေ့ရှိသည်။ စာရေးဆရာတို့ကား အလုပ်မည်မည်ရရ မရှိကြရှာသော လူအားများဟု မြင်ပုံရသဖြင့်လည်း ရောက်လာသည့်အခါတိုင်း မြစ်ကမ်းပါးခြေ၌ ကျောက်ချသော နှစ်ပင်တိုင်ရှေးလှေကြီးကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

(၂)

တလောက မြေဈေး၊ အိမ်ဈေးတွေ လှုပ်လာသည့်အခါ ကျွန်တော်တို့ လမ်းတိုကလေးထဲမှာ ပွဲစားတို့စီးလာကြသော တရုတ်ဆိုင်ကယ်တို့ ဒရိုန်းပြကြသည့်နယ် အုတ်အာသောင်းလာ ရှိလာကြသည်။ ပိုင်ရှင်မသိဘဲ အဝေရာတောကို ဝင်တိုးကြသည်။ ဂီလာနအိမ်ကလေးကို မျက်လုံးဖြူ နှုတ်ခမ်းဖြူ သမားကြည့် ကြည့်ကြကုန်သည်။ မြောက်ကဝင်၍ တောင်က ထွက်ကြ၏။ တောင်ကဝင်၍ မြောက်က ထွက်ကြ၏။ ပါလာကြသမျှသော လက်ကိုင်ဖုန်းများဖြင့် အဋ္ဌဒိသာအရပ်ရှစ်မျက်နှာသို့ ဆက်ကြသည်။ အဝေရာတောကို စန္ဒကူးတောနယ် တပ်မက်သောမျက်လုံးများဖြင့် အနုလုံပဋိလုံ အဖန်ဖန် စောဒနာကြသည်လည်းရှိ၏။ ပြိုလုလု အဝေရာအိမ်ကိုလည်း သစ်ထီးသစ်မ၊ သစ်ဘီလူး၊ သစ်နပုန်း ရုန်းရုန်းရင်းရင်း ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှု အစစ်အဆေးပြု၍ ကာလတန်ကြေး မှန်းကြလေ၏။

သည့်နောက်တော့ ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်ဖြစ်၍ အဝေရာတောနှင့် အဝေရာအိမ်သည်လည်း လေသလိပ်၊ သည်းခြေသုံးပါးဖောက်သော တူလာသရောနာ ရောဂါသည်ကဲ့သို့ တစ်ဖန်ရှိပြန်လေသည်။

“အိမ်တို့၊ မြေတို့မှာလည်း ကမ္မဇိဒ္ဓိရှိတာကိုး။ စာရေးဆရာကြီးရဲ့၊ ကမ္မဇကံကြောင့်ဖြစ်သော ဣဒ္ဓိတန်ခိုး ဆိုတာကောခင်ဗျ။ ကမ္မဇနဲ့ ဣန္ဒိပေါင်းတော့ ကမ္မဇိဒ္ဓိဖြစ်တယ်။ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“ကမ္မဇလေတော့ ကြားဖူးပါတယ် ပွဲစားကြီးရဲ့။”

“စာရေးဆရာနယ် ကမ္မဇလေက သားဖွားအုံမှူးမှူး မိခင်များ သားဖွားနိုင်အောင် တွန်းကန်ပေးတဲ့ လေဟာကောဗျ။ သည်အိမ်နဲ့ သည်ခြံကတော့ စာရေးဆရာပြောသလို ကမ္မဇလေတွန်းတာတောင် ခေါင်းပြုမည့်ပုံ မပေါ်ဘူးဗျို့။ ကမ္မဇိဒ္ဓိတော့ ဝေးကရော”

ပွဲစားတကာတို့ လန်ကျလောက်အောင် ငြိမ်သက်ခဲ့သော ထိုအဝေရာအိမ်နှင့် အဝေရာခြံကြီး လှုပ်လာသည့်နေ့သည် ဝါခေါင်လ၏ ရက်တစ်ရက်တွင်ဖြစ်လေသည်။ ပိတ်ဆည်းသောင်းသည်း မျက်မည်းတောကြီးနယ်ဖြစ်နေသော အဝေရာတောကိုဖြတ်၍ အဝေရာအိမ်တွင်နေထိုင်ကြမည့် လင်မယားတစ်စုံ ရောက်လာ၍ဖြစ်သည်။ ပိုင်ရှင် မည်သူမည်ဝါ မသိရသော်လည်း သူ့ခြံတွင်း၌ ပွဲစားတကာတို့ တောဆင် ဝါးတောနင်းသလို နင်းနေကြတာကို ကြားသွားပုံရပါ၏။ သံသေတ္တာတစ်လုံး၊ စားအိုးစားခွက် တစ်ဂုံအိတ်စာ၊ လက်တွန်းလှည်းတစ်စီးနှင့် ရောက်လာကြသူ တောစောင့်နတ်လင်မယားလည်း အိမ်ကလေး၏ ကဲလားတံခါးတွေကို အဝေရာကိုင်းလေးကိုင်းဖြင့် ထောင်ကာ မြွေခြောက်ခြင်း၊ ကင်းခြောက်ခြင်း ဦးစွာလုပ်ကြရသည်။ အိမ်ငါးပေပတ်လည်လောက်ကို ရှင်းကြရ၏။ ဘုရားစင်ရိုက်၊ နတ်စင်ရိုက် လုပ်ကြရ၏။ လက်တွန်းလှည်းက အဝေရာတောထဲ တွန်းမရသဖြင့် မြောက်ဘက်လမ်းပေါ်ထားရသည်။ ကျွန်တော့်အိမ်နှင့်နီးသဖြင့် မနက်ဘက် လှည်းထွက်တိုင်း ကျွန်တော်နှင့်ဆုံသည်။ လှည်းက အာတာပူစီလှည်း။ အရောင်ဆိုးထားသည့် သကြားကို အပူပေးကာ မွတ်မွတ်လှည့်ခြင်းဖြင့် အမျှင်အမျှင်ထသော မုန့်တစ်မျိုးသည် ကမ္ဘာလောကမှ မျိုးတုန်းသွားပြီ ထင်ခဲ့ရာမှ ပြန်ပေါ်လာသဖြင့် ကျေးဇူးတင်ရသေးသည်။

“နေပါဦး ကိုအာတာပူစီရဲ့ ခင်ဗျားတို့ကို ခြံရှင်သူဌေးက ထားတာလား”

“မဟုတ်ပေါင်ဗျာ။ သူဌေးလက်ခွဲက ထားတာပါ။ မရှိလို့သာ လာနေရတယ်။ ဘယ်အချိန် မြွေဝင်လာမလဲ ကြည့်နေရတာပါ။ လက်စနဲ့ ဆရာကြီးရယ်၊ ဆရာကြီးကို ကျွန်တော့်မိန်းမ အပ်ခဲ့ပါရစေ။ အထဲမှာ ရှိပါတယ်”

“အထဲမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“သန်းဥစမ်းနေလေရဲ့။”

အာတာပူစီသည် သူမယား မနက်တိုင်း အပ်သဖြင့်လည်း ကျွန်တော့်မှာ ကြားထဲက မိန်းမစိုးဖြစ်နေရသည်။ အာတာပူစီသည် လင်မယားလည်း သိပ်တော့မကြာလိုက်ပါ။ ဘယ်လိုက ဘယ်လိုဖြစ်ကြသည်မသိ။ အဝေရာတောက စွန့်ခွာသွားကြလေ၏။ ကိုအာတာပူစီ မယားအပ်မသွားလို့တော်သေးရဲ့ အောက်မေ့ရတော့သည်။

(၃)

ကိုအာတာပူစီလင်မယားပြောင်းသွားပြီး တစ်လကျော်ကျော်လောက်မှာ ကုလားမိသားစုတစ်စု ထော်လာရှိတစ်စီးနှင့် ပြောင်းလာကြပြန်သည်။ တမိလ်နာဒူးပြည်နယ် တစ်ပြည်နယ်လုံး ပြောင်းရွှေ့လာကြသလို ကြီးမားသော အသံကိုပြု၍ ရောက်လာကြသူများမှာ တဲကလေးထဲမှာ မြွေပါးကင်းပါး ကြောက်စရာမရှိ။ ကုလားကြီးလင်မယားနှင့် ကလေးဒါဇင်ဝက်တို့ အချင်းချင်းအော်ကြ၊ ပြောကြသံတွေကြောင့် မြွေနားပင်းတို့ပင် ပြေးလောက်ပြီ။ အဝေရာပင်အချို့ကို အဝတ်လှမ်းတန်းပြု၍ ကိန္နရီကသည့်နယ် ရှိကြလေ၏။ ဇီရာ၊ ကရဝေး၊ ဖာလာ၊ မာလာကျိကျူစသော ဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင်တို့ဖြင့် အဝေရာတောကို ညော်တိုက်ကြသည်လည်းရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ လင်မယားနှစ်ယောက်လျှော်ရင်းဖွပ်ရင်း တသတ်ကြလေရာ ကလေးဒါဇင်ဝက်က နဲ့ကြီးခရာ တစ်ယောက်လျှင် နှစ်လက်စီ တာဝန်ယူမှုတ်ကြသကဲ့သို့ ချောက်ချားဖွယ် ကောင်းလှသော အော်သံကို ပြုကြသည်လည်း လွန်ရောကွဲရော နှစ်ရက်ခြား တစ်ခါဖြစ်သည်။ မူရင်းနေထိုင်ကြသူ ဌာနေကုလားလင်မယားထံသို့ အခါအားလျော်စွာ စုရုံးလာကြသော အာဂန္တုကုလားများ ရောက်လာသည့်အခါမှာတော့ အဝေရာသီးခြောက်များပင် တဖျောဖျောကြွေကြသည်အထိ တောကြီးခါလေသည်။

တစ်ရက်မှာတော့ ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို မုန့်တွေ လာပို့သည်။

"အရာကြီးတို့ သည်မှာရှိတာ ဝမ်းသာတယ်။ လူသံသူသံ ကြားရတာပေါ့"

"ကျွန်တော်တို့ပြောင်းတော့မှာ ပွဲစားက အိမ်အကြီးကြီးပြောတယ်။ တကယ် လာနေတော့ အိမ်က ကလေးတွေနဲ့ မဆန့်ဘူး"

"အိမ်ရှင်က ငှားတာ မဟုတ်ဘူးလား"

"ပွဲစားလေ သည်ကောင် ညစ်ပတ်တယ်။ ဘာကောင်းသလဲ"

တကယ်လည်း ဒိုဘီမိသားစုနှင့် ဝေးရပြီ။

(၄)

နှစ်လမရှိတရှိမှာ ရောက်လာကြသူတွေကတော့ ဆေးဆိုးပန်းရိုက်သမားတွေ၊ ဆေးပုံးတွေ၊ ဆေးခွက်တွေ၊ ဂျတ်စက္ကူတွေက အရင်ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်ပြီး လူတွေက နောက်မှ ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်၏။ မိန်းမသားတွေက အဝေရာတောထဲမှာပဲ ချက်ကြ၊ ပြုတ်ကြပြီး ယောက်ျားသားတွေက စွပ်ကျယ်တွေ တံဆိပ် ရိုက်ကြသည်။ လွယ်အိတ်တွေ တံဆိပ်ရိုက်ကြသည်။ ဂျတ်ပုံး ဂျတ်စက္ကူဖာတွေမှာ တံဆိပ်ရိုက်ကြသည်။ ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းပုံတွေ ပိတ်စမှာ ရိုက်ကြသကဲ့သို့ ချီငွေဗားရားပုံတွေကိုလည်း ရိုက်ကြပါ၏။ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်အလံ အရွယ်ရွယ် အစားစားကလည်း အဝေရာတောထဲမှာ နေကြီးရက်ကြီးလို တလွင့်လွင့်ရှိကြလေသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ပျင်းလျှင် သူတို့အဖွဲ့ အလုပ်လုပ်နေသည့်နေရာသို့ ရောက်သွားတတ်သည်။ ကျွန်တော်တို့လမ်းဘက်တွင် ခြံစည်းရိုးမရှိတော့ ဝင်ချင်ထွက်ချင်တိုင်း ဝင်ရုံ ထွက်ရုံ။

“အလံတွေ တော်တော် ရိုက်ရတယ်နော်”

“ပြည်ထောင်စုနေ့ နီးပြီလေ ဆရာရဲ့။ ဆရာကြီးတစ်လက် ယူသွားပါလား၊ အိမ်မှာ ထူရတာပေါ့။ ဟေ့ ... ဆရာကို တစ်လက်ပေးစမ်း”

အလံဆိုတော့လည်း မငြင်းသာ။ တစ်ယောက်က တစ်တောလုံး ရဲအောင်လှမ်းထားသော အလံတွေထဲက တစ်လက်သွားဖြတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုပေးသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ ကျွန်တော့်အသက်နှင့်အမျှ အလံမရှိဘဲနေခဲ့သူဖြစ်ရာ အလံတစ်လက် ရလိုက်သဖြင့် ဝမ်းသာရသည်။ တံဆိပ်ရိုက်ပြီးသား ဂျာနယ်စာအုပ်တွေကို အိမ်ကလေးထဲမှာ မိန်းမတစ်တွေ ထုပ်ပိုးနေကြသည်။ အချို့ရည်တံဆိပ်၊ မန်ကျည်းဖျော်ရည် တံဆိပ်၊ ခေါက်ဆွဲခြောက်တံဆိပ်၊ ကြာဆံတံဆိပ်၊ လက်ဖက်ခြောက်တံဆိပ်၊ ကုန် အမှာကိုလိုက်၍ အဝေရာတောသည် အလံတောဖြစ်လိုက်၊ အချို့ရည်တောဖြစ်လိုက်၊ စွပ်ကျယ်တောဖြစ်လိုက် လှပလှပသေးတော့။

သူတို့လည်း တပေါင်းရယ်မှ တန်ခူး မြေမနူးခင် မရှိကြပြန်တော့။

(၅)

ခြောက်လလောက်ကြာတော့ အလုပ်သမားအဆိုင်းတစ်ဆိုင်း ပြောင်းလာကြသည်။ သံချောင်းတွေ၊ သံနန်းတွေ၊ သံချည်သံကွေး၊ ခုံတွေ၊ တွင်ခုံတွေပင်ပါသေးသည်။ သည်တစ်ခါ ရောက်လာကြသူများသည် အင်္ကျီပင်မဝတ်ကြသော လူကြမ်းများဖြစ်၏။ အိမ်ပြတင်းကပ် သံပန်းကွက်မှသည် သူဌေးခြံတံခါး ကနုတ်ကွေးသည်အထိ လုပ်နိုင်ကြသူတွေဖြစ်သည်။ ကွမ်းတွေစားကြတာကလည်း စက်နှင့်ကြိတ်နေသလား မှတ်ရသည်။ ဆေးပေါ့လိပ်သောက်ကြတာကလည်း သစ်စက်ခေါင်းတိုင်သာ ကြည့်တော့။ တကယ်တမ်း တစ်လက နှစ်လကြာတော့ ရပ်ကွက် နားမခံသာကြတော့ပြီ။ လူနေရပ်ကွက်အတွင်း အမိန့်ရစက်မှုဇုန်ကြီးတည်ထားသလို မီးစက်သံ တချုန်းချုန်း၊ သံပြားထုသံ တဝုန်းဝုန်း၊ သံချောင်းထုသံ၊ တွင်ခုံကြိတ်သံတွေသာမက အတိုင်းအတွာ အဆဲအရေးတွေ များလာခဲ့သည်။

အဆိုးဆုံးက မီးစက်ကြီးဖြစ်၏။ ရှေးခေတ်သင်္ဘောတစ်စီးစီးက ဖြတ်လာဟန်ရှိသော မီးစက်ကြီးမှာ အရောင်ပင်မပေါ်တော့။ စက်ခုတ်သံကတော့ တန်တစ်ရာကျ ဆန်စက်လည်သံလောက် ကျယ်သည်။ သည်စက်ကြီး နီးပြီဆိုလျှင် တောင်ဘက်လမ်းက မြောက်ဘက်ကို ရွှေ့ခိုင်းကြသည်။ မြောက်ဘက်လမ်းသူလမ်းသားတွေက တောင်ဘက်ကို ရွှေ့ခိုင်းသည်။ ဤသို့ဖြင့် မီးစက်ကြီးခမျာ အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက် ရပ်တည်ရာမရနိုင်ဘဲ လူအုပ်ကြီးက ဝိုင်းရိုက်သည့် ခွေးပမာ အော်ရင်းဟစ်ရင်း ပတ်ပြေးနေရလေသည်။

“ဘယ့်နှယ့်တုံး သံပန်းဆရာရဲ့။ ခင်ဗျားဝမ်းရေးနဲ့ ကျွန်တော့် ပရိယေသန ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်နေပါပကော။ ခင်ဗျားက ဆူပွက်နေတဲ့ ကုန်ချောကျသလို ကျွန်တော့်အလုပ်က ငြိမ်သက်နေမှ ကုန်ချောကျတာလေဗျာ”

သံပန်းစက်မှုလုပ်ငန်းရှင် ကိုသန်းဖေခမျာ တပူပူ တဆူဆူ ချွေးတစ်လုံးသံတစ်လုံး လုပ်ကိုင်နေကြသည့်ကြားက ဝမ်းမလှရသည့်ကြား ရပ်ကွက်က တဆူဆူ တအောင့်အောင့်ဆိုတော့ ပရိတ်သံကြားရသော မြေဖုတ်ပြိတ္တာပမာ စကြာဝဠာအပြင်ထွက်ဖို့ ကြံရလေပြီ။

"ကျွန်တော်လည်း ပြောင်းတော့မှာပါ ဆရာကြီးရယ်။ ခြံငှားခ၊ အိမ်ငှားခက ဈေးတက်ယူတော့မယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူး"

"ဘယ်သူကလဲ ပိုင်ရှင်ကလား"

"ပိုင်ရှင်ကို မသိဘူး ဆရာကြီးရဲ့။ သူ့တပည့် ပွဲစားတွေနဲ့ တွေ့ရတာ"

သူတို့ ပြောင်းသွားကြတော့ ကိုသန်းဖေကို မလွမ်း၊ စက်အိုကြီးကို လွမ်းမိသည်။

(၆)

ဤသို့ဖြင့် ဆင်တင်းကုပ်နှင့်တူသော ကဲလားလေးဖက်ချ အိမ်ကလေးထဲကို ဘဝပေါင်းစုံ လူပေါင်းစုံ ရောက်လာခဲ့ကြလေသည်။ စုတ်စုတ်ကန်းကန်း ပြန်ထွက်သွားကြရသည်။ ကျွန်တော် သိသလောက် ဘယ်သူမှ အဆင်ပြေရသည်မရှိ။ ပင်ပန်းဆင်းရဲကြခြင်းသာ အဖက်တင်ကြသည်။ ပဲနစ်ပြန်ကြော်သမားတွေလည်း ပြေးဖူးပြီ။ ငရုတ်သီးမှုန့်၊ နနွင်းမှုန့်သမားလည်း ပြေးဖူးပြီ။ လက်ဖက်ခြောက်သမားတွေလည်း ပြေးဖူးပြီ။ သည်အိမ်ကိုငှားကာ ကျူရှင်ပြဲခဲ့သော ကျူရှင်ဆရာသည်ပင် အူမခြောက်ခင် ပြေးခဲ့ရသည်။ ထူးဆန်းတာက အဝေရာတောကြီး ပြုန်းသွားခြင်းဖြစ်၏။ တစ်ဦးလာ တစ်ခါခုတ်ဆိုတော့ တောလည်း မခံသာပြီ။

တစ်ရက်မှာတော့ ပျောက်ချက်သားကောင်းနေသော ပွဲစားကြီး ဦးသာဂရ ချွေးတွေသံတွေနှင့် ရောက်လာသည်။ ရေတစ်ခွက် မက်ရေစက်ရေ သောက်ပြီးမှ အသာထိုင်သည်။

"ဘယ်နှယ့်တုံး ပွဲစားကြီးရဲ့၊ အဝေရာအိမ်က လူမမြဲပါလား၊ ငယ်စာရင်းကောက်လို့ မရသေးဘူးလား"

"ကျုပ်အထင်တော့ အိမ်က သစ်နပုန်းသား၊ သစ်ဘီလူးသားနဲ့ဆောက်ထားတာ နေမှာပါဗျာ"

"ပိုင်ရှင်က ဘယ်သူတုံး ပွဲစားကြီးရဲ့"

"ပိုင်ရှင်ကလည်း ဘာထူးမှာတုံး စာရေးဆရာကြီးရဲ့ လူနပုန်း၊ လူဘီလူးနေမှာပေါ့။ ဥပဒ္ဒဝခေါ်တယ် စာရေးဆရာရဲ့။ ဥပ ... ကပ်၍ ... ဒဝ ပူလောင်တာကို ပြောတာ။ ဥပါဒ်ပေါ့လေ။ ကြောက်စရာကောင်းသမျှနော်"

ပွဲစားကြီးပင် ငယ်စာရင်းကောက်နိုင်သေးပုံမပေါ်။ ခပ်ဝေ့ဝေ့သာဖြေလေ၏။ တောလည်းပြုန်းပြီ။ အိမ်လည်းဆွေးပြီ။ ပိုင်ရှင်ကတော့ လက်လွှတ်မည့်ပုံမရှိ။ သည်တစ်ခါ ဘယ်သူတွေ ရောက်လာကြဦးမှာလဲ။ ရပ်ကွက်ကတော့ ပိုင်ရှင်ကို သိချင်ကြသဖြင့် ရှားလော့ဟုန်းကိုပင် ငှားချင်နေကြလေသည်။

နေဝင်းမြင့်

၂၀၀၉၊ အောက်တိုဘာ၊ ပေဖူးလွှာ

ဖိနပ်ပုံပြင်

ပုံပြင်ထဲက စင်ဒရဲလား မင်းသမီးလေးရဲ့ ဖိနပ်ကအစ ဖိလစ်ပိုင်သမ္မတကတော်ဟောင်း အီမယ်လ်ဒါမားကိုစံရဲ့ ဖိနပ်တွေအဆုံး စိတ်ဝင်စားစရာ ဖိနပ်တွေအကြောင်း တော်တော်များများ ခင်ဗျား ကြားဖူးကောင်း ကြားဖူးပါလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုရင် လူမသိသူမသိ ဖိနပ်ကလေးတစ်ရပ်အကြောင်း ကျွန်တော် ပြောပြချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ။ ဆေးပညာဘွဲ့ရပြီးပြီးချင်း စလင်းမြို့နယ်ထဲက ဇီးဖြူပင် ဆိုတဲ့ ရွာရဲ့ သမဝါယမဆေးခန်းမှာ တာဝန်ခံဆရာဝန်အနေနဲ့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရတယ်။ ဇီးဖြူပင်ရွာက အုပ်စုရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်ပြီး ကုန်းခြောက်ရွာ၊ ကိုင်းခြောက်ရွာ ပါဝင်တယ်။ ကုန်းဘက်မှာ ငရုတ်၊ ပြောင်း၊ နှမ်း၊ ကိုင်းဘက်မှာ မြေပဲ၊ ကြက်သွန်၊ အာလူး စတဲ့ အသီးအနှံမျိုးစုံ စိုက်ပျိုးကြပြီး အလွန်ဆူပြီးတဲ့ ရွာကြီးတစ်ရွာ ဖြစ်တယ်။ ပညာရေးအနေနဲ့ အဲဒီရွာမှာ အလယ်တန်းကျောင်းတစ်ကျောင်းရှိတယ်။ တစ်နေ့ ညနှစ်ချက်တီးလောက် အိပ်ကောင်းနေတုန်း ‘ဆရာ ဆရာ ထပါဦး။ လူနာ အရေးကောင်းလို့ပါ’ နဲ့ အိမ်ရှေ့က အော်သံတွေ ကြားရတယ်။ ဓာတ်မီးထိုးပြီး ခြံတံခါးဝကို လာခဲ့တယ်။ ခြံအပြင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လူနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရတယ်။ တစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ သမဝါယမဆေးခန်းက ဝန်ထမ်း ကိုခင်မောင်တိုး၊ ကျန်တော့တစ်ယောက်ကိုတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး။ ပြီးမှ ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ဆိုတာ သိရတယ်။ ကိုခင်မောင်တိုးက ‘ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ရင်ကျပ်နေလို့ ဆရာ။ အဲဒါ ဆရာလိုက်ကြည့်ပါဦး’

ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်ဆေးအိတ်ကို ကိုခင်မောင်တိုးက လွယ်ပြီး ဇီးဖြူပင် အလယ်တန်းကျောင်းရှိရာ လာခဲ့ကြတယ်။ ပင်မကျောင်းဆောင်ကြီးရဲ့ဘေးမှာ ကျောင်းအုပ်ကြီးနေဖို့ အိမ်ကလေးတစ်လုံး သပ်သပ် ဆောက်ပေးထားတယ်။ အိမ်ကလေးထဲ ဝင်ထိုင်တော့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးရဲ့ ဇနီးက ‘ဆရာ ကြွပါ’ဆိုပြီး အခန်းတစ်ခုထဲ ခေါ်သွားတယ်။ အခန်းထဲရောက်တော့ ဆရာကြီးက ဖားဖိုထိုးသလို ဟောဟဲဟောဟဲနဲ့ မောနေတယ်။ ပက်လက်လှန်မအိပ်နိုင်ဘူး။ ခေါင်းအုံးတွေထပ်ပြီး ထိုင်လျက် ခေါင်းအုံးထပ်ပေါ် ဝပ်နေရတယ်။ သူ့ရောဂါက ရုတ်တရက်ကောက်ကာငင်ကာ ထထဖြစ်တတ်တဲ့ ရင်ကျပ်ပန်းနာရောဂါ၊ ရင်ကျပ်ပျောက်တဲ့ အကြောဆေးထိုးပေးပြီး Ventolin Inhaler ခေါ်တဲ့ ပန်းနာရှူဆေး ရှူခိုင်းလိုက်တယ်။ တဖြည်းဖြည်း သက်သာပြီး အိပ်ပျော်သွားတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သူ့ရောဂါကိုကုပေးရင်း အဲဒီကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးနဲ့ ရင်းနှီးသွားတယ်။ သူ့နာမည်က ဦးစစ်ငြိမ်းတဲ့။

တနင်္ဂနွေတစ်နေ့မှာ ဆေးခန်းပိတ်တာနဲ့ သူတို့ကျောင်းကို သွားပြီး ပင်ပေါင်ရိုက်တယ်။ ဆရာကြီးက ရေနွေးကြမ်း၊ ကြက်ဥကြော်၊ လက်ဖက်သုပ်တို့နဲ့ ဧည့်ခံတယ်။ ကျွန်တော်က ‘ဆရာကြီးကို ဆေးလာကုရင်း စိတ်ဝင်စားစရာတစ်ခု ကျွန်တော် တွေ့ရတယ်ဗျ။ မေးမယ် မေးမယ်နဲ့ မမေးဖြစ်ခဲ့ဘူး။ အခုမှ မေးရတော့မယ်။’

‘ဘာများလဲဗျ’

‘တခြားမဟုတ်ဘူး၊ ဆရာကြီးရဲ့ ခေါင်းရင်း မှန်မီရိုထဲက ဖိနပ်တစ်ရန် အကြောင်းပဲ။ ဖိနပ်က အသစ်မဟုတ်ဘူး။ အဟောင်း။ ဒါ့အပြင် တစ်ဖက်က သဲကြိုးတွေကော ဖင်ကပါ ပြတ်နေသေးတယ်။ ဒီလိုစီးမရတဲ့ ဖိနပ်တစ်ရန်ကို လွှင့်မပစ်ဘဲ သေချာသိမ်းထားတယ်ဆိုတာ အကြောင်းရှိရမယ်လေ။ အဲဒီအကြောင်းက ဘာလဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိချင်တယ်’

ဆရာကြီးက သက်ပြင်းလေးတစ်ချက်ချပြီး -

‘ဒေါက်တာက ဒီဖိနပ်လေးကို သတိထားမိသားပဲ။ ဒေါက်တာမှ မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ တချို့လူတွေလည်း သတိထားမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါက်တာလို မေးရကောင်းမှန်း မသိဘူး။ သူတို့ စိတ်မဝင်စားလို့ပေါ့လေ။ ဒီလို အသေးအဖွဲ့ ဖိနပ်ကို ဘယ်စိတ်ဝင်စားပါ့မလဲ။ ဒီလို စိတ်မဝင်စားတဲ့အတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းမနည်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒေါက်တာလို စာရေးဆရာတစ်ယောက်က စိတ်ဝင်စားဖော်ရတာ ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းသာတယ်။ ဒီဖိနပ်ကလေးရဲ့ သမိုင်းကြောင်းကို ကျွန်တော် လိုလိုလားလား ပြောပြပေးပါမယ်။ ဆရာလည်း ဝတ္ထုရေးဖို့ ဇာတ်လမ်းလေး တစ်ပုဒ် ရတာပေါ့’ ဆိုပြီး သူက ဖိနပ်ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြတယ်။ သူပြောပြတာက ဒီလိုဗျ။

‘ကျွန်တော်က မုဆိုးမတစ်ယောက်ရဲ့ သားပါ။ ကျွန်တော့်အဖေဟာ အမေ ကျွန်တော့်ကို ကိုယ်ဝန်လွယ်ထားခိုက်မှာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့တယ်။ အဖေဆိုတာ ဖြူသလား၊ မည်းသလား ကျွန်တော် မသိခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အမေတစ်ခု၊ သားတစ်ခု၊ အဖေလည်း အဖေ၊ အမေလည်း အမေပါပဲ။ ကျွန်တော် ဘွဲ့တစ်ခု ရလာတဲ့အထိ နောက်အိမ်ထောင်မပြုဘဲ အမေက ဈေးတောင်းခေါင်းရွက် လုပ်ကိုင်ကျွေးခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ အမေမှာ နှလုံးရောဂါစွဲကပ်လာတယ်။ အမေ သေခါနီး သုံးရက်လောက် အလိုမှာ အမေက ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပြီး သူ့မိရိုအံ့ဆွဲသော့ကို ဖွင့်ခိုင်းတယ်။ အံ့ဆွဲထဲက ရှည်မျောမျော ကတ်စက္ကူဘူးလေးတစ်ခုကို သူ့အနား ယူလာခိုင်းတယ်။ ကတ်စက္ကူဘူးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ယောက်ျားစီးသားရေဖိနပ်တစ်ရန် တွေ့ရတယ်။ ဖိနပ်က တော်တော်ဟောင်းနေပြီ။ တစ်ဖက်က အကောင်း၊ တစ်ဖက်က သဲကြိုးရောခုံပါ အလယ်ခေါင်လောက်က ပြတ်ပြီး မြီးတိုဖြစ်နေတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က -

‘စီးလို့မရတော့တဲ့ ဖိနပ်ကို လွှင့်မပစ်ဘဲ ဘာကြောင့် သိမ်းထားရတာလဲ အမေ’လို့ မေးလိုက်တယ်။ အမေက ‘အမေမသေခင် ဒီဖိနပ်လေးအကြောင်း ငါ့သားကို ပြောပြခဲ့ချင်တယ်’လို့ အားယူပြီး ဖိနပ်ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြတယ်။ ဒေါက်တာ မငြီးငွေ့လောက်အောင် ကျွန်တော် အတိုချုံ့ပြီး ပြောပြပါ့မယ်။ ခေတ်က ဂျပန်ခေတ်၊ မြန်မာနိုင်ငံကို ဖက်ဆစ်ဂျပန်တွေ သိမ်းပိုက်ပြီး ဓားမိုးထားချိန်ပေါ့။ ကျွန်တော့်အမေက ဆယ်တန်းကျောင်းသူတစ်ယောက်ဗျ။ အင်္ဂလိပ်ပညာရေးကို ကျွန်ပညာရေးဖြစ်လို့ မလိုလားတဲ့ အမျိုးသားကျောင်းမှာ ကျောင်းတက်ရတယ်။ သူတို့ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက မစွတာရာဇတ်တဲ့။ နောက် အာဇာနည်ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာမယ့် ဦးရာဇတ်ပေါ့။ တစ်နေ့တော့ ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်က ကျောင်းသူတစ်ဦးကို ကျောင်းရှေ့မှာ ဆွဲလားရုန်းလား လုပ်တယ်။ ကျောင်းသူလေးက ငိုယိုပြီး ဂျပန်စစ်သားကို တွန်းပစ်လိုက်တယ်။ နောက် ကျောင်းထဲကို ဝင်ပြေးတယ်။ ဂျပန်စစ်သားက နောက်ကလိုက်လာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အရာတစ်ခုက အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ဂျပန်စစ်သားရဲ့ ရင်ဘတ်ကို ဖုန်းခနဲ လာမှန်တယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ ယောက်ျားစီးသားရေဖိနပ်တစ်ဖက်၊ ဂျပန်စစ်သားလည်း ဒေါပွပြီး ကျောင်းထဲ ဝင်မယ်လုပ်တယ်။ ကျောင်းသားတွေက ဝိုင်းလာတယ်။ ဟန်ပုံမရတော့ အဲဒီဂျပန် ပြန်ပြေးသွားတယ်။

‘ဂျပန်တွေ ပြန်မလာဘူးလား အမေ’လို့ ကျွန်တော်က မေးတော့ အမေက

‘ဘယ်နေ့မလဲ ငါ့သားရယ်၊ ပြန်လာတာမှ ကားတစ်စီးတိုက်အပြည့်။ အဲဒီထဲမှာ နာကာတာဆိုတဲ့ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက် ပါလာတယ်။ သူက ခေါင်းဆောင်ပေါ့။ ဖိနပ်နဲ့ အပေါက်ခံရတဲ့ ဂျပန်စစ်သားက လက်ထဲမှာ သူ့ကို ပေါက်လိုက်တဲ့ ဖိနပ်ကလေးကို ကိုင်ထားတယ်’ဆိုပြီး အမေက ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ပြောတယ်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ် နာကာတာက ရှူးရှူးရှားရှားနဲ့ ကျောင်းအုပ်ကြီးရုံးခန်းထဲ ဝင်သွားတယ်။ သူ့စစ်သားကို ဖိနပ်နဲ့ပေါက်တဲ့ ကျောင်းသားကို ထုတ်ပေးဖို့ စကားပြန်ကတစ်ဆင့် ကျောင်းအုပ်ကြီးကို ပြောတယ်။ ကျောင်းအုပ်ကြီး ဦးရာဇတ်က -

‘ဒီဖိနပ်နဲ့ပေါက်တဲ့ကိစ္စက မာစတာတို့ ဂျပန်စစ်သားရဲ့ မြန်မာကျောင်းသူလေးတစ်ဦးအပေါ် ရမ်းကားမှုကြောင့် ဖြစ်လာတာပါ။ ဘယ်လူမျိုးမဆို ကိုယ့်ရှေ့မှာတင် ကိုယ့်လူမျိုးကျောင်းသူတစ်ဦးကို လူမျိုးခြားက စော်ကားတာ လက်ပိုက်ကြည့်နေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရမ်းကားလို့ ဖိနပ်နဲ့ပေါက်တယ်။ ဖိနပ်နဲ့ပေါက်တာကို အပြစ်လို့ ယူဆရင် ပေါက်တဲ့ ကျောင်းသားကို ကျွန်တော်တို့ ဆုံးမလိုက်ပါ့မယ်။ မာစတာတို့ ပြန်ပါ’

နာကာတာက ခေါင်းယမ်းလိုက်ပြီး -

‘ဒီကျောင်းသားကို ကျွန်တော်တို့လက်နဲ့ ဆုံးမရမှ ကျေနပ်နိုင်မယ်။ ထုတ်သာပေးပါ’လို့ တောင်းဆိုတယ်။ ဦးရာဇတ်က တစ်ချက် စဉ်းစားပြီး-

‘ကောင်းပြီလေ ဒါဆိုလည်း ကျောင်းဆင်းတဲ့ အချိန်ထိအောင် ကျောင်းရှေ့က စောင့်နေပါ။ ဘာ့ကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီလောက် ကျောင်းသားတွေ အများကြီးထဲမှာ ဘယ်ကျောင်းသားက ဖိနပ်နဲ့ပေါက်သူပါလို့ အရွေးရခက်ပါတယ်။ မာစတာတို့က ဒီကျောင်းသားကို ကိုယ်တိုင်ဆုံးမနေချင်တော့ ကျောင်းပေါက်ဝက စောင့်ကြည့်နေပါ။ ခြေထောက်မှာ ဖိနပ်တစ်ဖက်တည်းပါတဲ့ ကျောင်းသားက မာစတာတို့ အလိုရှိတဲ့လူ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီလူကို တွေ့တော့မှ မာစတာတို့ စိတ်ကြိုက်ဆုံးမပါ’

ဒါနဲ့ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နဲ့ သူ တပ်သားတွေ ကျောင်းရှေ့က စောင့်နေကြတယ်။ ကျောင်းဆင်းချိန်လည်းရောက်ရော ကျောင်းထဲက ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေ ဣန္ဒြေရရ ထွက်လာကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ ခြေထောက်တွေကို ကြည့်ပြီး ဂျပန်စစ်ဗိုလ် အံ့အားသင့်သွားတယ်။ ဖိနပ်မပါတဲ့ ခြေပလာနဲ့ ထွက်လာကြတယ်။ ဖိနပ်တွေကို ကျောင်းခန်းတွေထဲမှာ အားလုံးချွတ်ထားခဲ့ကြတယ်။ ဒီမြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး နာကာတာက ခွက်ထိုးခွက်လန်ရယ်နေတယ်။ နောက်စကားပြန်နဲ့ မြန်မာကျောင်းသူလေးကို ရမ်းကားခဲ့တဲ့ စစ်သားကိုခေါ်ပြီး ကျောင်းအုပ်ရုံးခန်းထဲ ဝင်သွားတယ်။ ဆရာတွေကော ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေပါ သူတို့ဆရာကြီးရဲ့ ကံကြမ္မာကို စိုးရိမ်နေကြတယ်။ နာကာတာက ဦးရာဇတ်ကို -

‘ဆရာကြီးတို့ မြန်မာလူမျိုးတွေ ပြဿနာဖြေရှင်းပုံက အလွန်ပညာပါပြီး ယဉ်ကျေးပါပေတယ်။ ညီလည်း ညီညွတ်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော် မလေးစားဘဲ မနေနိုင်ပါဘူး။ သေချာစုံစမ်းကြည့်တော့ ဒီကိစ္စက ဟောဒီက ကျုပ်တပည့် ရမ်းကားလို့ ဖြစ်ရတာပါ။ ဒီဖိနပ်တစ်ဖက်က သူ့ရမ်းကားမှုနဲ့ ထိုင်တန်တဲ့ ဆုလာဘ်အဖြစ် ကျွန်တော် သဘောထားလိုက်ပါ့မယ်။ ဟေ့ကောင် ရှေ့ထွက်ခဲ့စမ်း’

နာကာတာက ရှေ့ထွက်လာတဲ့ သူ့စစ်သားရဲ့ ပါးကို ဖြောင်းခနဲ ပိတ်ရိုက်လိုက်တယ်။

‘ဒီလို ကျုပ်တပည့်ကို ဆုံးမလိုက်တဲ့အတွက် ဆရာကြီး ကျေနပ်လိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်’

နာကာတာက ကျောင်းအုပ်ကြီး ဦးရာဇတ်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာသွားတယ်။ ကျောင်းအပြင်လည်း ရောက်ရော ဂျပန်စစ်သားက ဒေါသတကြီးနဲ့ လက်ထဲကိုင်ထားတဲ့ ဖိနပ်တစ်ဖက်ကို တာလမ်းပေါ်တင်ပြီး သူ့ဓားရှည်နဲ့ ပိုင်းပစ်လိုက်တယ်။ နောက် အဲဒီ မြီးတိုဖိနပ်ကို လမ်းဘေးမြောင်းထဲကို လွှင့်ပစ်လိုက်တယ်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်ရောက်တော့ ဂျပန်စစ်သားကို ဖိနပ်နဲ့ ပစ်ပေါက်ခဲ့တဲ့ ကောင်လေးက မြောင်းထဲက သူ့ဖိနပ်ကို ပြန်ရှာပြီး ကျန်တဲ့ ဖိနပ်အကောင်းတစ်ဖက်နဲ့အတူ ကတ်စက္ကူဘူးလေးထဲ သိမ်းထားလိုက်တယ်။

‘စီးမရဘဲ ဘာလို့ သိမ်းထားတာလဲ အမေ’

‘ဖက်ဆစ်ဂျပန်တွေရဲ့ မတရားမှုကို တော်လှန်ခဲ့တဲ့ ဖိနပ်ကလေးလေ သားရဲ့၊ အမှတ်တရအနေနဲ့ သိမ်းထားတာ နေမှာပေါ့ကွယ်။ နောက် ဂျပန်စစ်သား အရမ်းကားခံရတဲ့ ကောင်မလေးက အဲဒီကောင်လေးကို ဖိနပ်အသစ်တစ်ရန် ဝယ်ပေးလိုက်တယ်။ နောက်တော့ အဲဒီကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေး ကြိုက်ပြီး ညားသွားကြတယ်’

‘ဟင် အဲဒါဆို အဲဒီကောင်မလေးက’

‘အမေပေါ့ကွယ်’

‘အဲဒီ ... ကောင်လေးက’

‘မင့် ... အဖေလေ’

‘အဖေက ... ဘယ်လို သေသွားတာလဲ ... ဟင်’

‘မင့် ကိုယ်ဝန် အမေလွယ်ထားရချိန် ဖက်ဆစ်ဂျပန်တော်လှန်ရေးကြီး ဖြစ်လာတယ်။ မင့်အဖေက တော်လှန်ရေးတပ်သားတစ်ဦးဆိုတော့ စစ်ထွက်ရတာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ တိုက်ပွဲတွေကို ဆင်နွှဲရင်း တိုက်ပွဲတစ်ခုမှာ မင့်အဖေ ကျဆုံးခဲ့ရတယ်။ မင့်အဖေတို့ တပ်ခွဲက ဂျပန်တစ်တပ်လုံးကို အသေသတ်နိုင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီဂျပန်တပ်ကို ဦးဆောင်ခဲ့တဲ့ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က တခြားမဟုတ်ဘူး။ အမေတို့ ဆရာကြီး ဦးရာဇတ်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သွားတဲ့ ဗိုလ်နာကာတာပေါ့။ သူသေတော့ သူ့အိတ်ကပ်ထဲကနေ ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံ တွေ့ရတယ်။ သူရယ်၊ သူမိန်းမနဲ့ သမီးပေါက်စနလေးရယ် တွဲရိုက်ထားတဲ့ မိသားစုဓာတ်ပုံလေးပေါ့’

‘စစ်ဆိုတာ တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းတာပဲနော်’

‘ဟုတ်တယ် ငါ့သား၊ တကယ်တော့ မင်းအဖေဟာ မျိုးချစ်သူရဲကောင်း တစ်ယောက်ပါ။ နာကာတာကလည်း စစ်သားကောင်းတစ်ယောက်ပါပဲ။ သူတို့ကို သေတွင်းပို့တာက စစ်ကြီးပဲ။ စစ်ဆိုတာ လူမသေဘဲနဲ့ မပြီးဘူး။ အမေတို့ မြန်မာတွေ သေရသလို ဒင်းတို့ ဂျပန်တွေလည်း ဟိရိုရှီးမား၊ နဂါစကီမြို့တွေကို အကုသုတ္တံ အကြိမ်ရပြီး လူတွေ သောက်သောက်လဲ သေဆုံး စစ်ရှုံးခဲ့ရတယ်။ အမေတော့ စစ်ဆိုရင် အကြောက်ကြီး ကြောက်ပါပြီကွယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့သားနာမည်ကို စစ်ငြိမ်းလို့ မှည့်ခဲ့တာပေါ့ကွဲ့’

‘အမေက အဖေဖိနပ်ကလေးကို သေသေချာချာ သော့ခတ်သိမ်းထားတယ်။ ဒီဖိနပ်ကလေးက ဖက်ဆစ်စနစ်ကို တော်လှန်ခဲ့တဲ့ သမိုင်းကြောင်းရှိတဲ့အပြင် အမေ့အဖေရဲ့ ဖူးစာရေးနတ်ကလေးဆိုလည်း မမှားဘူးလေ။ အဖေကို သတိရတိုင်း အမေက ဒီဖိနပ်ကလေးကို ထုတ်ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကွယ်ရာမှာ မျက်ရည်ကျခဲ့လိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာတော့ မျက်ရည်တစ်စက်မကျဘဲ လောကဓံတရားကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်ပြီး မားမားမတ်မတ် ရပ်ပြခဲ့တယ်။ အမေ့ရဲ့ ချွေးစက်တွေကို သောက်သုံးရင်း ကျွန်တော် ကြီးပြင်းခဲ့ရတယ်။ အမေက မျိုးချစ်သူရဲကောင်း တစ်ဦးရဲ့ ဇနီးမယားဖြစ်သလို သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သူရဲကောင်းမိခင်တစ်ဦးပါ။ အခုဆို အဖေရော အမေပါ လူလောကကနေ ပျောက်ကွယ်သွားကြပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ မြတ်နိုးတဲ့ ဖိနပ်ကလေးကတော့ ကျွန်တော့်ခေါင်းရင်းမှာ အခုတိုင် ရှိနေသေးတယ်။ ဒီဖိနပ်ကလေးကို မြင်တိုင်း ကျွန်တော်ဟာ အဖေ့အမေကို အမြဲသတိရနေမိတယ်။ တကယ်တော့ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ဖိနပ်ဖြစ်ဖြစ် ခြေထောက်အောက် ရောက်ရတာ ထုံးစံမဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ လူမသိ သူမသိ အညတြဖိနပ်ကလေးဟာ ကျွန်တော့်နှလုံးသားထဲမှာ ထာဝရဂိုဏ်းအောင်းနေတယ် ဆိုရင် ဒေါက်တာ ယုံမလားဗျာ’

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးစစ်ငြိမ်းက ဖိနပ်ရာဇဝင်ကို ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့်ကလေး ပြောသွားခဲ့တယ်။ နောက်ဗီရိုထဲက ဖိနပ်ကလေးကို ထုတ်ပြလိုက်သေးတယ်။ ဒီဖိနပ်ကို ကိုင်တွယ်ကြည့်နေရင်းကနေ ရှေးမြန်မာလူမျိုးတို့ရဲ့ အမြော်အမြင်ရှိမှု၊ စည်းလုံးညီညွတ်မှု၊ ရဲဝံ့မှု၊ ကိုယ်ကျိုးစွန့်အနစ်နာခံမှု၊ သူရဲကောင်းစိတ်ဓာတ်တွေ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ကူးစက်စီးဝင်နေတယ်လို့ ခံစားရတယ်။ အခုဆို ဦးစစ်ငြိမ်းဆိုတဲ့ အဲဒီကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးတောင် ကွယ်လွန်ခဲ့တာ အရိုးဆွေးလောက်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူပြောခဲ့တဲ့ ဖိနပ်ပုံပြင်လေးကတော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ရှင်သန်နေတုန်းပဲ။

နတ်မျိုး
၂၀၀၉၊ ဇူလိုင်၊ ရွှေအမြုတေ။

ပြတင်းပေါက်များနှင့်အိမ်

ပြတင်းပေါက်များနှင့် အိမ်များကို တွေ့တိုင်း ရပ်ငေးတတ်သော အကျင့်သည် ကျွန်မ မှတ်မိသလောက် သိတတ်စအရွယ် နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်လောက်ကတည်းက စခဲ့သည် ထင်သည်။ ကျွန်မ မွေးဖွားသောအိမ်မှာ မြို့လယ်ကောင်ရှိ သုံးခန်းတွဲတိုက်ခန်းသာမို့ ရှေ့ဝင်တံခါး၊ နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်အထွက်တံခါးတို့သာ ပါပြီး ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်မှ မပါပေ။ ထိုအခါ ပြတင်းပေါက်မမြင်ဖူးသော ကျွန်မသည် ပြတင်းပေါက်များများနှင့် အိမ်များကိုတွေ့တိုင်း အထူးအဆန်းသဖွယ် ရပ်ငေးတတ်ခဲ့သည်။

‘မေမေ... အဲဒါ ဘာလဲ’ဟု ကျွန်မ အထူးအဆန်းအဖြစ် မေးတိုင်း မေမေက ရယ်မောကာ ဖြေရပြန်...။ ကျွန်မ၏ ငယ်ဘဝကာလများတွင် အမေက ပြတင်းပေါက်များကို အံ့ဖွယ်တစ်ရပ်အဖြစ် ထင်တတ်သော ကျွန်မအဖြစ်ကို လူလာတိုင်းပြောကာ ရယ်မောခဲ့သည်ကို မှတ်မိနေခဲ့၏။ ကျွန်မသည် ပြတင်းပေါက်ရှိသော အိမ်များသို့ အလည်သွားတိုင်း ပြတင်းပေါက်၌ မညောင်းမတောင့်ရပ်ကာ ပြတင်းပေါက်ကို နှစ်သက်တတ်ခဲ့၏။ ကျွန်မတို့အိမ်သည်

အိမ်ရှေ့ခန်းမှလွဲပြီး နေ့ခင်းကြောင်တောင်မှာပင် မီးထွန်းမှ လင်းသည်မို့ ပြတင်းပေါက်မှ အလင်းနှင့် လေတို့ဝင်သည်ကို အံ့သြရင်းပင် ကျွန်မ ဘယ်လို နှစ်သက်မှန်းမသိ နှစ်သက်တတ်ခဲ့သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်ရင်တော့ ကျွန်မသည် မည်းမှောင်နေသော ကျွန်မအိပ်ခန်းကလေးကို ကြည့်ကာ ကလေးအတွေးဖြင့် ဖေဖေကို ပြတင်းပေါက်ဖောက်ပေးဖို့ ပူဆာတတ်ပြန်၏။ ကလေးသာမို့ ကျွန်မသည် အလယ်ခန်းတိုက်ခန်းမှာ ပြတင်းပေါက်ဖောက်မရသည်ကို နားမလည်ဘဲ အဖေနှင့်အမေကို စိတ်ကောက်မြဲ...။ စိတ်ဆိုးငိုယိုမိမြဲ...။ ထိုအခါ စိတ်မရှည်သော ဒေါသကြီးသောအမေ၏ ရိုက်နှက်ခြင်းကို ခံရကာ ငိုယိုရင်းပင် အိပ်ပျော်ခဲ့ရ၏။

ကလေးအရွယ်ပေမဲ့ အနည်းငယ်သိတတ်စအရွယ်သို့ ရောက်လာသောအခါ ကျွန်မသည် ငယ်ငယ်တုန်းကလို အရိုက်ခံ၍ ပြတင်းပေါက်ဖောက်ပေးဖို့ မပူဆာတော့သော်လည်း မည်းမှောင်လှောင်ကျဉ်းသည့် အခန်းထဲရှိ ခုတင်ထက်တွင် အသက်ရှူကျပ်စွာဖြင့် လူးလှိမ့်ရတိုင်း -

'ငါ ကြီးလို့ အိမ်ဆောက်ရင် ပြတင်းပေါက်တွေ အများကြီးပါတဲ့ အိမ်ဆောက်မယ်'ဟု တွေးတတ်ခဲ့ပြန်သည်။ ထိုအခါတိုင်း ပြတင်းပေါက် တစ်ပေါက်ပင် မရှိသော ကျွန်မ၏အိမ်ကို စိတ်အလိုမကျစွာဖြင့် ကျွန်မ ငြူစူတတ်ခဲ့၏။ အမှောင်ထဲ၌ ကျွန်မသည် ပြတင်းပေါက်မရှိသော နံရံကို စိုက်ကြည့်ကာ မွန်းကျပ်တိုင်း၊ ပန်ကာလေဖြင့် လေအတုကို ဖန်တီးရယူရတိုင်း ပြတင်းပေါက်များကို တမ်းတမိမြဲ...။ လိုချင်မိမြဲပင်...။

ကျွန်မလိုချင်သော ပြတင်းပေါက်များနှင့် အိမ်မှပြတင်းပေါက်များသည် ကျွန်မအချိန်မရွေး ခေါင်းထုတ်ကာ အပြင်သို့ ကြည့်နိုင်သော ပြတင်းပေါက်စစ်စစ်များ ဖြစ်ကြသည်။ သံပန်း၊ သံဆန်ခါ ဘာမှမတပ်ထားသော၊ ခန်းဆီးစကလေး တစ်စပင် တွဲလွဲခိုခြင်းမရှိသော ပြတင်းပေါက်ပင်။ ကျွန်မသည် ထိုပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ကောင်းကင်ပြာလဲ့နှင့် မြက်ခင်းစိမ်းများကို အရသာခံ၍ ကြည့်နိုင်သည်။ မိုးမှုန်စနူးညံ့များ၏ အတွေ့ကို ပြတင်းပေါက်မှ လက်နှစ်ဖက်ထုတ်ရင်း ဖမ်းယူခံစားနိုင်သည်။ ကျွန်မသည် စိတ်ကူးထဲက အိမ်တွင် ပြတင်းပေါက်များ ကျယ်ဝန်းစွာပါ၍ နွေမိုးဆောင်း သုံးပါးစလုံး တံခါးမပိတ်တမ်း ဖွင့်၍ ထားတတ်၏။ နေရောင်တို့သည် ထိုအိမ်ထဲသို့ အဆီးအတားမရှိ ဝင်ရောက်နိုင်သလို...၊ ဆောင်းမနက်ခင်းများ၌ နှင်းစက်တို့ဖြင့် စိုတိုင်းအေးစက်နေသော ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကျွန်မသည် စိတ်ထင်တိုင်း လဲလျောင်းနိုင်လေသည်။ ပြတင်းမှတစ်ဆင့် ငှက်မျိုးစုံတို့သည် အိမ်ထဲသို့ဝင်ကာ ငှက်သံစုံတို့ဖြင့် မြည်ကြွေးလျက်... ကျွန်မ၏ နံနက်ခင်းတိုင်သည် ကျွန်မမုန်းသော နှိုးစက်သံစူးစူးကြောင့် မနီးရတော့ဘဲ ငှက်နှိုးသံဖြင့် နီးသော နံနက်ခင်းများ ဖြစ်ကြ၏။ လသာသောညများ၌ ပြတင်းပေါက်များမှ ဝင်လာသော လရောင်ပြီးပြန်ဖြင့် တစ်အိမ်လုံး လင်းပကာ၊ လမသာသောညများ၌ ကြယ်ရောင်စုံတို့၏ ဖြိုးဖြောက်သော အလင်းရောင်သည် အိမ်ထဲသို့ တိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက်နေတတ်ပြန်သည်။ ပြတင်းမှတစ်ဆင့် လေတို့သည် စိတ်ထင်တိုင်းဝင်ရောက်ကာ ဟိုဟိုသည်သည်သွားလာရင်း နံရံ၌ထောင်ထားသော ဂစ်တာကြိုးကို တိုးတိုက်မိကြသဖြင့် ဂီတသံပိုင်းစတို့ ကျိုးကျိုးကျဲကျဲ မြည်ကြွေးရပြန်သည်။

ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ကျွန်မ ခေါင်းထုတ်ကြည့်တိုင်း အမျိုးအမည်မကွဲပြားလှသော အလေ့ကျရောင်စုံပန်းတို့က လူသွားလမ်းတစ်လျှောက် ဝဲယာ၌ လွန်လူးကာ ကျွန်မကို ပြုံးရယ်နှုတ်ဆက်တတ်ပြန်သေး၏။

အို.. ဘယ်လောက်များ တန်ဖိုးရှိလိုက်တဲ့ ပြတင်းပေါက်ပါလဲကွယ်။ ကျွန်မသည် ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်ပင် မရှိသော ကျွန်မ၏အိမ်၌ မွန်းကျပ်လွတ်လပ်စွာနေရတိုင်း မျက်စိကို စုံမှိတ်ကာ ပြတင်းပေါက်များနှင့် အိမ်ဆီသို့ အလည်သွားမြဲ...။

ထိုအခါတိုင်း မွန်းကျပ်လှောင်နှောင်ဖွဲ့နေသော ကျွန်မ၏စိတ်တို့သည် လွင့်ဝဲပေါ့ပါးကာ ကျွန်မမသိသော ကမ္ဘာသစ်ဆီသို့ ကျွန်မကို ဆွဲငင်ခေါ်ငင်သွားတော့၏။

ပြတင်းပေါက်များနှင့်အိမ်ကို ကျွန်မစ၍ ဆောက်ခဲ့သည်မှာ မှတ်မှတ်ရရ ကျွန်မ ငါးတန်းနှစ်က ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က ကျွန်မသည် ကျောင်းစာစီစာကုံးပြိုင်ပွဲ၌ အလယ်တန်းအဆင့် ပထမရခဲ့၏။ ကလေးပီပီ အောင်မြင်မှုအတွက် ပျော်ရွှင်စွာ အိမ်သို့ အပြေးပြန်ရင်း အဖေနှင့် အမေကို ပထမဆုံး အသိပေးချင်နေခဲ့၏။ အိမ်ရောက်တော့ အဖေနှင့်အမေက မရောက်သေး။ ခေါင်းရင်းခန်း၌ အပ်ထားသော သော့ကိုယူရင်း ကျွန်မသည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ကာ မည်းမှောင်သော အခန်းကျဉ်းကလေးထဲ၌ ထိုင်မရ၊ ထမရဖြစ်ကာ အဖေနှင့်အမေ အပြန်ကို စိတ်စောစွာ စောင့်နေခဲ့သည်။

ထိုနေ့က မီးမလာသလို အဖေနှင့်အမေသည် ခါတိုင်းပြန်ချိန်ထက် များစွာ နောက်ကျပြီးမှ ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ အဖေ့ကိုယ်၌ အရက်နံ့များ မွန်ထူနံ့ဟောင်နေသလို အမေ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ဒေါသကြောင့် တဆတ်ဆတ်တုန်နေခဲ့သည်။ လမ်း၌ မပြီးပြတ်ခဲ့သော ရန်ပွဲသည် အိမ်၌ မီးစာမြင့်ကာ အစွမ်းကုန်တောက်လောင်လေတော့သည်။

ကျွန်မသည် မည်းမှောင်နေသော အခန်းထဲရှိ ခုတင်ချောင်၌ ကိုယ်ကိုကပ်ကာ ကြောက်ရွံ့စိတ်ဖြင့် တဆတ်ဆတ်တုန်နေခဲ့သည်။ အရက်နံ့များဖြင့် တစ်ခန်းလုံးမွန်ထူကာ ဒေါသကြောင့် ဗလုံးဗထွေးဖြစ်နေသော အမေ့စကားသံစူးစူး၊ အသံကုန်ဟစ်၍ ဆဲနေသော အဖေ့ဆဲသံမျိုးစုံ...၊ ထိုအသံများကြား၌ ကျွန်မ ပျော်ရွှင်မှုနှင့် အောင်မြင်မှုတို့သည် ရေရွဲရွဲစိုနစ်သွားသော စက္ကူတစ်စပမာ ပျော့ဖတ်ပျက်စီး၍ ပုံပျက်ကျပျောက်သွားတော့၏။ ကျွန်မသည် အသံတစ်စက်မှ မထွက်စေရအောင် သတိထားကာ ငိုရှိုက်နေရင်းမှ ကြောက်ရွံ့မှုတို့သည် ကျွန်မမုန်းသော ပင့်ကူကောင်များလို ကျွန်မပေါ်သို့ တွားတက်လာကြပြီး ရုန်းမရနိုင်အောင် အစေးမျှင်များဖြင့် တစ်စဆီ တုပ်နှောင်ကြပြန်၏။ ထိုခဏလောက် ကျွန်မ တွယ်ရာမဲ့စွာ ခံစားရမှုမှာ ဘဝတစ်သက်တာ၌ပင် မပေါ်ခဲ့သေး။ ပျော်ရွှင်ခဲ့သော စိတ်တို့၏ ပုံပြောင်းကျပျောက်လွယ်မှုမှာ မြန်ဆန်လွန်းလှ၏။ စွပ်စွဲသံနှင့် ငိုယိုသံများ နာခံရင်း မုန်းတီးကြောက်ရွံ့ကာ ခေါင်းအုံးကို နား၌ ဖိကပ်ထားမိပြန်သည်။ ထိုခဏ၌ ကျွန်မသည်... တန်ခိုးရှင်တစ်ဦးဦး ဖန်ဆင်းပေးလိုက်သည့်နယ် ပြတင်းပေါက်များနှင့် အိမ်ကလေးကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားတော့သည်။

ကျွန်မသည် အံ့သြမှင်တက်မိပြီး ထိုအိမ်ကလေးကို လှည့်ပတ်ကြည့်မိသည်။ အိမ်ကလေးတွင် ကျယ်ပြောလွတ်လပ်သော ပြတင်းပေါက်များမှလွဲ၍ ဘာမှမပါပါ။ ပြတင်းပေါက်များနှင့်အိမ်တွင် ပြတင်းပေါက်များနှင့် ကျွန်မသာ ရှိကြ၏။ ကျွန်မသည် စာစီစာကုံးဆုရသည့်နေ့မှာ ထိုအိမ်ကလေးကို ရှာတွေ့သည့်အတွက် ထိုအိမ်ကလေးကို ကျွန်မဘာသာကျွန်မ ချီးမြှင့်သော ဆုလားဘတ်ဟု ထင်လေသည်။ မခမ်းနားလှပေမဲ့ လွတ်လပ်သော ထိုအိမ်ကလေး၌ လုံခြုံစွာ ပုန်းခိုပျော်ရွှင်တတ်ခဲ့၏။

မည်းမှောင်သော နံရံသည် ကျွန်မအတွက် အဓိပ္ပါယ်ရှိလာကာ...၊ မှိုအညီမညာဖြင့် မအိစက်တော့သော ကျွန်မမွေရာသည် ကျွန်မအတွက် အိပ်မက်စရာ ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

ကလေးဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်မဆွဲသော အိမ်များမှာ ပြတင်းပေါက်များနှင့် အိမ်များချည်းဖြစ်ကာ ကျွန်မ၏ ရည်ရွယ်ချက်သည်လည်း 'ပြတင်းပေါက်ပါသော အိမ်ဆောက်ရန်' ဖြစ်နေခဲ့တော့သည်။

ကလေးဘဝက လူကြီးများ အလုပ်ရှာ၍ မေးရိုးမေးစဉ် 'သမီးကြီးရင် ဘာလုပ်မှာလဲ' မေးတိုင်း ကျွန်မ အဖြေသည် တစ်သမတ်တည်း မရှိစွာ 'ပြတင်းပေါက်များပါသော အိမ်ဆောက်ရန်သာ' ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ ထိုသို့ဖြေတိုင်း လူကြီးများက အံ့သြဟန်ဖြင့် ခဏငေးကာ ရယ်မောတတ်ကြသော်လည်း ကျွန်မရင်ထဲက ပြတင်းပေါက်များနှင့် အိမ်သည် အသက်အရွယ် ရလာသည်နှင့်အမျှ ပို၍ ခိုင်မာလာခဲ့သည်။

အရွယ်ရလာပေမဲ့ ကျွန်မသည် ငယ်ငယ်တုန်းကလိုပင် ပြတင်းပေါက်စစ်စစ်များနှင့် အိမ်များကို တွေ့တိုင်း တမေ့တမော ရပ်ငေးကြည့်တုန်းပင်။ သို့သော် တစ်ခုပိုလာသည်မှာ ရပ်ငေးရုံတင် မဟုတ်တော့ဘဲ အိမ်ဈေးများကို စုံစမ်းကြည့်တတ်လာခြင်းပင်။ အိမ်ဈေးမှန်သမျှတို့သည် ဘယ်အခါမေးမေး ကျွန်မ လက်လှမ်းမမီနိုင်သော ဈေးတို့သာ ဖြစ်ကြ၏။ ကျွန်မ ကုမ္ပဏီ၌ တစ်လလုပ်စာ ငါးသောင်းကို ဘာမှမစားမသောက်ဘဲ လစဉ်စု၍ ဝယ်ရင်တောင်မှ ဆယ့်ငါးနှစ်၊ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကြာမှ ရမည့်ငွေကြေးများသာ ဖြစ်ကြ၏။ ဒါတောင် ထိုဆယ့်ငါးနှစ်လုံးလုံး အိမ်ဈေးတို့ မတက်ပါမှ ဝယ်နိုင်လေမည်။ ငယ်ငယ်က ကလေးအတွေးဖြင့် ကြီးရင် အိမ်ဆောက်မယ်ဆိုသော မျှော်လင့်ချက်တို့သည် ယုံကြည်မှုအသွင်ဖြင့် ခိုင်မာနေခဲ့သော်လည်း အသက်အစိတ်(၂၅)နှစ်နားသို့ တဖြည်းဖြည်းကပ်လာသည်နှင့်အမျှ ကျွန်မ၏ ခိုင်မာမှုတို့သည် အလွှာလိုက်ကွာကျမှန်းမသိ ကွာကျလာခဲ့သည်။ ကျွန်မသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညံ့ဖျင်းသူတစ်ယောက်အဖြစ် ထင်မှတ်ယုံကြည်ကာ ဘာကို နာကြည်းမိမှန်းမသိ နာကြည်းလာပြန်သည်။

မပြေလည်သော စီးပွားရေးထဲ၌ အဖေက အရက်ကမ္ဘာဌာန်းစီးဖြန်းရင်းဖြင့် တစ်ကိုယ်စာ လွတ်လမ်းရှာသလို အမေက အားကိုးရာအဖြစ် မြောက်ဒဂုံအစွန်ဘက်ရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းများဆီသို့ ပြေးချင်ပြေး၊ မပြေးရင် ဘုရားစင်၌ ထွန်းထားသော အမွှေးတိုင်ထဲမှ ဂဏန်းရှာကာ ဘဝ၌ ပျော်မွေ့လေသည်။ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မ ငယ်ငယ်တုန်းကထက် ဖယောင်းတိုင် ပိုမိုထွန်းညှိလာရသော မည်းမှောင်သည့် တိုက်ခန်းထဲ၌ ငယ်ငယ်တုန်းကလိုပင် ကျွန်မ၏ ပြတင်းပေါက်များနှင့် အိမ်ထဲသို့ ပြေးခိုရလေသည်။ ထိုခဏ၌ ဘဝသည် ခဏနေပျော်စရာ ထင်မှတ်ကာ အတုဖန်ဆင်း၍ နေရခြင်းကိုပင် ဘဝ၏အဓိပ္ပါယ်ဟု ထင်ချင်လာပြန်သည်။

အိမ်ထဲရှိ လူသုံးဦးသည် မျက်နှာချင်းတွေ့တွေ့မဆိုင်ဖြစ်ကြဘဲ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဘာကိုအားနာမှန်းမသိ အားနာကြကာ လူပီပီပင် ကိုယ့်လွတ်လမ်းနှင့်ကိုယ့်ဘဝကို တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်စွာ တွယ်ဖက်ထားကြလေ၏။

ကျွန်မသည် ဒီတစ်သက်တော့ဖြင့် မည်းမှောင်မှောင်တိုက်ခန်းထဲမှာပင် ရုန်းမရသော ဝဋ်နှယ် ကုန်ဆုံးတော့မည်ဟု ထင်ဆဲ အလင်းရောင်တစ်စသည် မမျှော်လင့်သောနေရာမှ ကျွန်မဆီ ပြီးပျက်ချဉ်းကပ်လာတော့၏။

ထိုနေ့က အဖေသည် ခါတိုင်းနေ့များထက် အရက်ပိုသောက်လာခဲ့၏။ မိသားစုအားလုံး စုံသည့်အချိန်ညပိုင်းမှာပင် ရုတ်တရက်ဆိုသလို အဖေက အသံဗလုံးဗထွေးကြီးဖြင့် 'အိမ်ရောင်းမယ်'ဟု ကြေညာလိုက်တော့သည်။ အမေက သဘောတူသည်လည်းမဟုတ်၊ မတူသည်လည်းမဟုတ်။ ဒီနှစ်ပိုင်းမှာ အမေထားနေကျ 'ဗလာမျက်နှာ'နှင့်သာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မထံ၌ ဆိုစရာစကားရှိသည်မထင်။ ဘာကိုမှလည်း မပြောချင်လှသဖြင့် နံရံကိုသာ ငေးနေခဲ့လေသည်။

အဖေကလည်း ပြောစရာရှိသည်ကို တာဝန်အရ ပြောသည့်ဟန်မျိုးသာရှိပြီး ကျွန်မ၏ ကန့်ကွက်မဲ၊ ထောက်ခံမဲတို့ကို စိတ်ဝင်စားပုံ မရှိပေ။

တကယ်တော့ အဖေအိမ်(တိုက်ခန်း)ရောင်းမည့် အစီအစဉ်သည် ငွေပိုမရှိသူတို့ အိမ်ဈေးတက်လာသောအခါ ငွေပိုလေးထွက်လို ထွက်ငြား လုပ်တတ်သော အစီအစဉ်သာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ သိရသလောက် အမေ့ထံ၌လည်း ပေးစရာတို့ ရှိသည်။ တကယ့်တကယ် ရောင်းမည်ဆိုတော့ အမေ့မျက်နှာ မကောင်းလှသော်လည်း အမေ့၌ ကန့်ကွက်နိုင်သော အင်အားတို့ ဆိတ်သုဉ်းကာ အဖေကလည်း ငွေကို မြင်ချင်လှပြီမို့ ကျွန်မ မုန်းသော ထိုတိုက်ခန်းအား ဈေးခပ်ပေါ်ဖြင့်ပင် အရောင်းစွဲရတော့သည်။

ထိုအခါ ကျွန်မ တစ်သက်လုံး ရွတ်ခဲ့ရသော ပြတင်းပေါက်တစ္ဆေသည် ပူးကပ်ရာမှ ကျွန်မကို ကိုယ်ထင်ပြကာ အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာတော့သည်။

တကယ်တော့ အဖေတိုက်ခန်းရောင်းရငွေသည် ပေးစရာအကြွေးတို့ကို ပေးပြီးသည့်နောက် ... သွားရေးလာရေး အနည်းငယ်ခက်သော မိုးရာသီ၌ ရွံ့ပေတတ်သော မြို့သစ်ကလေး၌ အိမ်နှင့်မြေကလေးကို ဝယ်နိုင်သည်ဆိုရုံမျှသာ ပိုလေသည်။ ထိုရပ်ကွက်၌ အိမ်တို့သည် တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် အနည်းငယ်ဝေးကာ လူနေကျလှ၏။ ပျဉ်ထောင်သွပ်မိုးဆိုသော်လည်း ညိုညစ်ညစ်မဲ့ခြောက်ခြောက်သာမို့ အမေက အိမ်ကိုကြည့်ကာ မျက်နှာညိုသည်။ တစ်သက်လုံး မြို့လယ်ကောင် ဆူဆူညံညံသာ နေလာကြသူများအဖို့ မိုးရာသီ၌ ဖားအော်သံနှင့် မိုးရွာသံသာ ဟိန်းဟိန်းညံတတ်သော ထိုရပ်ကွက်၌ မနေတတ်ဟု ဆိုလာသည်။

ကျွန်မက ပြတင်းပေါက်စစ်စစ်များ သုံးပေါက်ပါတာနှင့်ပင် ထိုအိမ်ကလေး၏ အပြစ်အနာအဆာအားလုံးကို မမြင်နိုင်တော့ဘဲ ရှိလာသည်။ ထိုအိမ်မှ ပြတင်းပေါက်တံခါးတို့သည် သစ်သားတံခါးများသာမို့ ပိတ်ထားရင် ဘာမှမမြင်ရတော့ပေ။ ကျွန်မသည် နေ့ခင်းဆို မီးထွန်းစရာမလိုသော၊ အလင်းရောင်တို့ ဖောဖောသီသီဝင်သော ထိုအိမ်ကလေးကို ဘုရားပေးသည့်အိမ်ဟုပင် ထင်လေသည်။ ကျွန်မတို့ အိမ်ပြောင်းရသောအချိန်သည် ဝါဝင်ခါနီးမို့ အကြိုမိုးတို့သည် ကျွန်မတို့ကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လေသည်။ မြို့သစ်မိုးသည် အဆီးအတားမဲ့စွာ ပွင့်လင်းလွတ်လပ်လှ၏။ ပြတင်းမှ ဝင်လာသော မိုးရေတို့သည် လေနှင့်အတူရောကာ ပြတင်း၌ ခဏရပ်ရုံမျှပင် ရွဲရွဲစိုလေသည်။ သွပ်မိုးပေါ်သို့ တဖြောင်းဖြောင်း ကျသော မိုးသံကို သာယာစရာဟု ထင်သည်။ ကျွန်မသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အသစ်မွေးဖွားခွင့် ရလာသူတစ်ဦးပမာထင်၍ ပျော်ရွှင်သွက်လက်လာခဲ့၏။

ကျွန်မသည် နေ့ဆိုရင် ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်၍ ကိုယ်တစ်ဝက်လောက် အပြင်သို့ထွက်ကာ အိမ်နံဘေးရှိ လူမနေသော မြေကွက်လပ်မှ မြက်ရိုင်းတို့ကို အရသာခံ၍ ကြည့်နိုင်သလို ညဆိုရင်လည်း ခုတင်ထက်၌ လဲလျောင်းရင်းပင် ကြယ်ရောင်ပြီးပြတ်တို့ကို ပြတင်းပေါက်မှ မြင်နိုင်သေးသည်။ အိမ်နံဘေးမှ အလေ့ကျပုန်းတို့၏ အရောင်စပ်ဟပ်ပုံတို့ကို ကြည့်ရင်း ဖတ်ထားသော ကဗျာအပိုင်းအစတို့ကို ကောက်ယူတွဲသီနိုင်ပါသေးသည်။

ထိုသို့ ရှိနေသရွေ့ ကျွန်မက ပြတင်းပေါက်များနှင့် အလှုပ်ရှုပ်နေဆဲ၊ အမေကတော့ လူနေကျပါးသည်ကို လန့်ကာ ဖတ်ထားသမျှသော မူခင်းဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းများမှ ဖြစ်ရပ်များကို ထိုင်တွေးနေတော့သည်။

အမေသည် ဆိတ်မွေး၊ ဝက်မွေးသူတို့ ပေါသော၊ လက်လုပ်လက်စားများ များသော မြို့သစ်ကလေးကို နေ့ရှိသရွေ့ အပြစ်ရှာမျက်လုံးနှင့် ကြည့်တော့၏။ ထိုအပြစ်ရှာ မျက်လုံးများသည် တံခါးဖွင့်ထားလျှင် ဘာအကာအရံ အတားအဆီးမျှ မရှိသော ကျွန်မ၏ ပြတင်းပေါက်များဆီသို့ ကျရောက်တော့သည်။ အမေက သူခိုးကြောက်သည်ဟုဆိုဆဲ။ အဖေက ကျွန်မနှင့် ပြတင်းပေါက်များ၏ တွယ်တာရင်းနှီးမှုကို အနက်အဓိပ္ပါယ်တစ်မျိုးကောက်ကာ မလိုလားနိုင်အောင် ရှိတော့သည်။

အဖေနှင့်အမေတို့၏ အယူအဆတို့သည် လားရာမတူသော်လည်း နောက်ဆုံးတော့ ပြတင်းပေါက်ကို မုန်းတီးခြင်း၌သာ ဆုံးလေသည်။

ပြတင်းပေါက်ကလေးများနှင့် ရင်းနှီးခွင့်တစ်လမပြည့်မီမှာပင် အဖေနှင့်အမေသည် လိုက်ကာနှင့် သံဆန်ခါတပ်ရန် စိုင်းပြင်းတော့သည်။ ကျွန်မက သံဆန်ခါတပ်မည့်အစီအစဉ်ကို တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်မိ၏။ အမေက ကျွန်မကို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်ကာ-

‘နင် ရူးနေသလား။ ဒီပြတင်းပေါက်တွေက ဘာအကာအရံမှ မရှိတော့ အချိန်မရွေး သူခိုးကျော်ဝင်နိုင်တယ်ဟဲ့’ဟု ဆိုလေသည်။

သံဆန်ခါတပ်တော့ရော သူခိုးမဝင်နိုင်မှာမို့လား... ဟု ကျွန်မတွေးဆဲ သံဆန်ခါတို့ လိုက်ကာတို့ ဘာဆိုဘာမှမတပ်ဘဲ နေကြသော ကျွန်မ ရပ်ငေးဖူးသည့် ပြတင်းပေါက်စစ်စစ်များနှင့် အိမ်မှ လူများအကြောင်းကို ကျွန်မ ဆက်တွေးနေမိ၏။

ဘယ်လောက်များ ရဲရင့်လွတ်လပ်လိုက်တဲ့ လူတွေပါလိမ့်။ အဲဒီအိမ်က လူတွေကရော အဖေနှင့်အမေလို အိမ်ကို သူခိုးဝင်မှာ မကြောက်ကြဘူးတဲ့လား။ အဖေနှင့်အမေလို ကိုယ့်အိမ်ထဲ လမ်းမကလူ လှမ်းကြည့်လို့ မြင်နေမှာကို မစိုးရွံ့ကြဘူးတဲ့လား...။ ကျွန်မက အံ့သြစွာဖြင့်ပင် ပြတင်းပေါက်စစ်စစ်နှင့်အိမ်မှ လူများ၏ ကြောက်ရွံ့မှုကင်းသော စိတ်ကို လေးစားမိပြန်၏။

ကျွန်မရော...။ ကျွန်မ ပြတင်းပေါက်တွေကို ကြောက်လား... မကြောက်ဘူးလား။ မကြောက်ဘူးဟု ထင်လေသည်။ ကျွန်မသည် နေရောင်နှင့် လေညှင်းနုပျံ့ကို မက်မောကာ နေ့ရှိသရွေ့ ပြတင်းပေါက်မှ မြင်ကွင်းတို့ကို စုပ်ယူရသည်ကို နှစ်ခြိုက်သည်မို့ ကြောက်ခြင်းကို မေ့လေသည်။ ကြောက်ခြင်းကို မေ့သော်လည်း ရဲဝံ့နိုင်သော အင်အားတို့ နဂိုကင်းဆိတ်သော ဗီဇကြောင့် အဖေနှင့်အမေတို့၏ သံဆန်ခါအစီအစဉ်ကို ပျက်အောင် မဖျက်နိုင်ပြန်ချေ။

ကျွန်မသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရွံ့မုန်းကာ အထင်လည်း သေး၍ လာသည်။ လွတ်လပ်ပွင့်လင်းသော ပြတင်းပေါက်နှင့် ကျွန်မသည် မတန်တော့သဖြင့် လွှတ်ချလိုက်ရလေပြီ။ သံဆန်ခါကွက်များကြားမှ မြင်ရသော ကောင်းကင်နှင့် ငှက်ငယ်တို့သည် ကျွန်မကို ဘယ်လိုမှ မဖမ်းစားနိုင်တော့ချေ။ အစိမ်းရောင်လိုက်ကာစ လွင့်လွင့်ဖြင့် ကျွန်မ၏ ပြတင်းပေါက်သည် တစ်ဝက်တစ်ပျက် မြင်ကွင်းတို့ကို အစွမ်းရှိသလောက် ပေးနေသော်လည်း ကျွန်မသည် ထိုပြတင်းပေါက်များကို မနှစ်မြို့နိုင်တော့ပြန်ချေ။

ပြတင်းပေါက်များကို ကျောခိုင်းရင်းဖြင့်ပင် ကျွန်မ၏စိတ်တို့သည် ထုံထိုင်းဝေဝါးလာခဲ့တော့၏။ သို့သော် ပြတင်းပေါက်ချင်ခြင်းသည် ကျွန်မကိုယ်ပေါ်၌ ပုရွက်ဆိတ်များလို နေရာအနှံ့ တိုးဝင်တွားသွားကာ ကျွန်မကို ကိုက်ခဲကြပြန်သည်။ ကျွန်မသည် ငယ်ငယ်တုန်းကလိုပင် မျက်စိကို စုံမှိတ်ရင်း ကျယ်ဝန်းလွတ်လပ်သော ပြတင်းပေါက်ကို အမောတကော လိုက်ရှာမိတော့၏။

ဘယ်မှာလဲ ... ဘယ်မှာလဲကွယ် ...

လေနင့်နေရောင်တို့ အဆီးအတားမဲ့ ဝင်ရောက်မွေ့နှောက်နိုင်သော ပြတင်းပေါက်ကလေး... ကျွန်မရဲ့ ပြတင်းပေါက်...

ဘယ်မှာလဲကွယ်...

ကျွန်မသည် ပြတင်းပေါက်နှောက်ကို တကောက်ကောက်လိုက်ရင်း ရှာသည်။ ပြတင်းပေါက်သည် ကျွန်မရှေ့မှ မီးခိုးငွေ့တန်းများလို လွင့်ဝဲကာ ထွက်ပြေးလေသည်။

ကျွန်မသည် မီးခိုးငွေ့များနှောက်မှ မမောနိုင်စွာလိုက်ဆဲ...

မီးခိုးငွေ့တို့သည် ရုတ်တရက်ရပ်ကာ အရိပ်ထင်တော့၏။

အရိပ်သည် တဖြည်းဖြည်းထင်လာကာ ကျွန်မရှေ့၌ သံဆန်ခါများ...၊ သံပန်းများ...၊ စေ့စေ့ပိတ်၍နေသော တံခါးများ...၊ ပိန်းပိတ်မှောင်သော အမှောင်တို့သာ...။ ။

ပန်းရိပ်ဖြူ
၂၀၀၉၊ စက်တင်ဘာ၊ မဟေသီ

မီးတအို၏ မငြိမ်းသောမီး

(၁)

အမေ ဓားမဦးချ နေထိုင်ခဲ့ရာ ကျွန်တော်တို့ရွာသည် ပင်လယ်နှင့် ၇ မိုင်ဝန်းကျင် လက်တစ်ကမ်းမှာ ရှိပါသည်။

အမေအသက်ပင် ၇၅ နှစ် ပြည့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ အမေမိဘများ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းကတည်းက မန္တလေးကို စွန့်ခွာ၍ (ရေကြည်ရာ မြက်နုရာဆိုသည်ထက်) စစ်ဘေးဒဏ်သက်သာရာ ရှောင်တိမ်းရင်း တော်ခရမ်းရွာ၌ အခြေချခဲ့ကြသည်မှာ သူတို့သေသည်အထိပင် ဖြစ်ပါ၏။

တော်ခရမ်းရွာသည် ပင်လယ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဆိုးရွားသည့် ရာသီဥတုအခြေအနေများကို တွေ့ကြုံခံစားဖူးခြင်း မရှိကြောင်း၊ အမေအသက် ၇၅ နှစ်တာနှင့် တိုင်းတာ၍ အပ်ကျမတ်ကျ အမေပြောခဲ့၏။

မေလတွင် တိုက်ခတ်ခဲ့သော နာဂစ်ဆိုင်ကလုန်းသည် ပင်လယ်နှင့် လက်တစ်ကမ်း၌ရှိသော တော်ခရမ်းရွာကို ဝကွက်မထားခဲ့ပါ။ ၁၂ ပေခန့် မြင့်မားသော ပင်လယ်ရေလှိုင်းများနှင့် နှစ်ချို့သစ်ပင်ကြီးများကို လဲပြိုစေသော လေပြင်းမုန်တိုင်းကို အိုကြီးအိုမ ခန္ဓာကိုယ်ယိုင်နဲ့နဲ့နှင့် အမေ့ချော သွေးပျက်ခမန်း ကြုံတွေ့ခံစားခဲ့ရလေသည်။

လူမမယ်ကလေးငယ်များ၊ လူငယ်လူရွယ်များ၊ သက်ကြီးရွယ်အိုများ အမေ့လက်တစ်ကမ်းက လူတော်တော်များများ နာဂစ်က ချေမှုန်းသတ်ဖြတ်ခဲ့သည်ကို ရင်နှင့်တုန်လှုပ်ဖွယ် အမေ ကြုံတွေ့ခဲ့ရလေသည်။

(၂)

မေ ၂ ရက်နေ့ည။

မေမျိုးစိမ်း၊ ဆေးရုံတင်ထားရသည့် သတင်းကြား၍ အဘွားတင်တင်၏ သမီးငယ် စုစုမြိုင်တို့ လင်မယား ရန်ကုန်မှ တော်ခရမ်းသို့ ရောက်နေကြသည်မှာ နှစ်ပတ်ပင်ရှိပြီ။ မေမျိုးစိမ်း ဆေးရုံတင်ထားရာ ကွမ်းခြံကုန်းမြို့သို့ သူမမိခင် ကိုသောင်းအေးက လူနာစောင့်လိုက်နေရသည်။ မေမျိုးစိမ်းမှာ အမေ မရှိရှာတော့။ ၄နှစ်သမီးအရွယ်ကပင် သူမမိခင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ဒီနောက် မေမျိုးစိမ်းတို့ သားအဖ သူမဘွားအေ(အဘွားတင်တင်)နှင့် အတူနေခဲ့ကြ၏။

အဘွားတင်တင် အိမ်ကလေးက အဘိုးဦးလှထွန်း တည်ခဲ့သည့် ယာခြံကြီးထဲမှ မြေ ၃ လန်လောက်ကို ဖဲ့ရောင်းပြီး တိုင်အသစ်၊ ထရံအသစ်နှင့် ဆောက်ထားသည်ဖြစ်၍ တော်တော်တန်တန် မိုးကြမ်းလေကြမ်းလောက်ကိုတော့ အဘွားတင်တင် မပူပန်ပါ။ ညဦးပိုင်းကတော့ မိုးသက်လေပြင်းမျှဟုသာ ထင်ခဲ့ကြသည်။ ည ၁၀ နာရီခန့်အရောက်မှာ လေက ကြမ်းလာသည်။ အဘွားတင်တင် နည်းနည်းမျက်နှာပျက်လာသည်။

သမီး စုစုမြိုင်မှာလည်း လေးလသားအရွယ် လူမမယ်(မြေးငယ်လေး)ကလည်း ပါလာသည် မဟုတ်လော။

ကြံဖန်ကံကောင်းချင်တော့ ည ၈ နာရီလောက်ကတည်းက ဓာတ်မီးတဝင်းဝင်းနှင့် အဘွားတင်တင် သား ကိုသောင်းအေးအိမ်သို့ ပြန်ရောက်နေခဲ့သည်။ မေမျိုးစိမ်းက ဆေးရုံဆင်းပြီဖြစ်၍ သမီးဖြစ်သူကို မြို့က ညီမဝမ်းကွဲအိမ်မှာ ထားကာ ပြန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ခပ်ပြင်းပြင်း ဆောင့်တွန်းလိုက်သည့်လေမှာ ခြေရင်းဘက် ထရံတစ်ချပ်ပွင့်သွားသည်။ အိမ်ရှေ့ဘက်က အခြမ်းက ခနီမိုးတွေ လန်လွင့်ကုန်သည်။ လေပြင်းနှင့်အတူ မိုးရေတွေက တဖြန်းဖြန်း အိမ်ထဲကျလာသည်။ အိမ်က အရှေ့မြောက်ဘက်ကို သိမ်းခနဲ ယိုင်သွားသည်။ စုစုမြိုင်၊ ကလေးငယ်နှင့် အဘွားတင်တင်တို့ အတွင်းခန်းထဲ ရွှေ့၍ ပုနေကြရသည်။

ထိုစဉ်...

'အစ်ကိုသောင်းအေး၊ ဒီလေက သိပ်ဟန်ပုံ မရဘူးဗျ။ ကျွန်တော်တို့ သစ်ဆိမ့်ကျောင်းထဲကို သွားကြမှ ဖြစ်မယ်'

အဘွားတင်တင် သမက် မြင့်သန်းက စကားသည်။ ကိုသောင်းအေးက 'အေး'ဟု ဖြေ၍ ခေါင်းညိတ်သည်။ ကိုသောင်းအေးလက်ထဲမှာ ဓာတ်မီးက အဆင်သင့်ရှိ၍ တော်ပါသေးရဲ့။ မိုးက မည်းမည်းမှောင်နေသည်။

အရှေ့အနောက် ဘာမျှခွဲခြား၍ မရနိုင်တော့ချေ။

အိမ်မျက်နှာစာဘက် မချစ်စရာသရက်ပင်ကြီး၊ အိမ်ခြေရင်းဘက် အမိုးကို အဖျားခတ်၍ လဲကျသံကို ကြောက်လန့်ဖွယ် ကြားရ၏။ မရှေးမနှောင်း ခြံအနောက်ဘက်က ညောင်ပင်အိုကြီး လဲကျသံကိုပါ ကြားရပြန်သည်။

ဘုရား.. ဘုရား။ ကမ္ဘာပျက်သံတွေ ဟိန်းညံ့နေသည့်ကြားက ရေတွေကလည်း အိမ်ကြမ်းခင်းပျဉ်ထိ တရိပ်ရိပ် တက်လာသည်။ အိမ်ထဲက လူအားလုံး ရေတွေ ရွှဲရွဲစိုနေကြပြီ။ အဘွားတင်တင် ခန္ဓာကိုယ်သေးသေးလေးကို ကိုသောင်းအေးက တွဲသည်။ ဓာတ်မီးရောင်ဖြင့် အိမ်ထဲက အားလုံးထွက်ခဲ့ကြ၏။ အိမ်အနောက်ဘက် ဘုန်းကြီးကျောင်းရှိရာသို့ မှန်းဆလိုက်၏။ ရေတွေက တက်လာသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် လက်လိုက်သော လျှပ်ရောင်အောက်မှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် မြင်ကွင်းကို ဖျတ်ခနဲ ကြောက်ဖွယ်လိလိ မြင်နေရ၏။

လမ်းတွေက သစ်ပင်ဝါးပင်တွေနှင့် ပိတ်ဆို့ကာဆီးနေ၏။

လဲနေသည့် သစ်ပင်များစွာကို ကွေ့ဝိုက်၍ လမ်းပေါက်ကို ရှာရသည်။ မတွေ့။ အဘွားတင်တင်က ပေါင်လည်လောက် ရေတွေထဲ စမ်းစမ်း စမ်းစမ်းနှင့် သွားနေရင်း ချော်လဲသည်။ ကိုသောင်းအေးက အမြန်ဆွဲလိုက်နိုင်၍ တော်ပါသေးရဲ့။

လေက လေးဖက်လေးတန် ဝန်းဝှေ့လှည့်တိုက်နေသည်။ ရေတွေက တဖြည်းဖြည်း တက်လာနေသည်။ စုစုမြိုင်က သူ့သားငယ်ကို ပွေ့ချီလျက်က 'လမ်းတွေပြီလား၊ လမ်းတွေပြီလား'ဟု တစ်မေးတည်း မေးနေသည်ကို ဘယ်သူမှ မဖြေနိုင်ကြ။ တစ်ညလုံး တောင်ရောက်၊ မြောက်ရောက်။ သစ်ဆိမ့်ကျောင်းကား နီးလျက် ဝေးနေဆဲ။

'အစ်ကိုလေးသောင်းအေး၊ ဒီကုန်းမြင့်ကွယ်လေးမှာ ခဏနေကြဦး၊ ဓာတ်မီးပေး၊ ကျွန်တော် လမ်းလိုက်ရှာကြည့်မယ်'

ကိုသောင်းအေး လက်ထဲက ဓာတ်မီးကို ဆတ်ခနဲယူ၍ မြင့်သန်းက ထွက်သွားသည်။ စုစုမြိုင်ခေါင်းပေါ်မှာ ဝါတာပရုစုတ်ဖြင့် အုပ်မိုးထားသည့် အောက်က ကလေးက မငိုလို့ တော်ပါသေးရဲ့။ အဘွားတင်တင်ထံကလည်း ဘာသံမျှ မကြားရ။ ကိုသောင်းအေး လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ အဘွားတင်တင်လက်တွေက အနည်းငယ် တုန်ယင်နေသည်။ အားလုံး ကိုယ်တွေမှာ စိန့်နေကြသည်။ ကြောက်မက်ဖွယ် မိုးသံလေသံတွေက ကမ္ဘာပျက်ကိန်း ဆိုက်နေသည်။

မိုးမှောင်ထဲမှာ ဓာတ်မီးရောင် လက်ခနဲ တွေ့လိုက်ရ၏။ မြင့်သန်း ပြန်ရောက်လာသည်။

'လာ လာ အမေတို့ ဟိုဘက်ထောင့်နားမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းဘက်ကို သွားတဲ့ လမ်းပေါက်ကို တွေ့ခဲ့ပြီ။ လာ အမြန်သွားကြမှ ဖြစ်မယ်။ ရေတွေ အတက်ပိုကြမ်းလာပြီ'

မြင့်သန်းက သားနှင့်မိန်းမကို ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်၍ အဘွားတင်တင်ကို ဆွဲမသည်။ ကိုသောင်းအေးက တစ်ဖက်က ပွေ့သည်။ အဘွားတင်တင် ကိုယ်သေးသေးလေး သမက်နှင့် သား၏လက်ပေါ် စွေခနဲပါသွားသည်။

လမ်းပေါက်ဆိုတာကလည်း တကယ်က ရှင်းရှင်းလင်းလင်းတော့ မဟုတ်။
ဝါးကိုင်းများ၊ လဲနေသော သစ်ကိုင်းသစ်ပင်များကို ငုံတိုးဖယ်ရှားသွားရ၏။
'ရောက်ပြီ အမေ၊ ဒါ ဘုန်းကြီးကျောင်း ခြံစပ်ပဲ။ သတိထားကြနော်၊ သွပ်ပြားတွေ၊ သစ်တိုသစ်စတွေ နင်းကျော်သွားရမှာ'

မြင့်သန်းက သတိလည်းပေး၊ ရှေ့ကလည်း ဦးဆောင်ဝင်သွား၏။ တချို့ အမိုးလန်ပွင့်နေရုံကလွဲ၍ အဆိုးထဲက
အကောင်းကို တွေ့ရသည်။ ဒုက္ခထဲက လွတ်မြောက်ရာ ကျောင်းကြီးအောက်ကို ဝင်လိုက်ကြ၏။ အလယ်ဘုံဆောင်
ပြတ်ကျသွားသည်ကလွဲ၍ ကျန်အမိုးအကာများက ခိုလှုံနားလို့ ရနေသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲမှာ ကိုယ့်လို မှန်တိုင်းခိုနေလာသူများကို တွေ့ရသည်။ မိုးမှောင်ကြောင့်မို့သာ မနက်လင်းလုပြီ။
အဘွားတင်တင် တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည်။ ရေထဲမျောကုန်ကြ၍ ဖိနပ်လည်း တစ်ယောက်မှ မပါကြတော့။
မနက် ၁၀ နာရီလောက်ကျမှ လေက လုံးဝငြိမ်သက်သွားသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲ၌ ထင်းရှာကြ၊ မီးဖိုကြ၊
အဝတ်စိုတွေ၊ လူခန္ဓာကိုယ်တွေကို မီးအပူပေးကြ။

အံ့ဩဖို့ကောင်းသည်က တစ်ညနှင့် တစ်မနက်လုံး ရွဲရွဲစိုနေခဲ့ပြီး မနက် ၁၀နာရီကျခါမှ အဝတ်ခြောက် လဲဝတ်ရရှာသည့်
အဘွားတင်တင် မှန်တိုင်းပြီးသည့် နောက်ရက်များ၌ ဖျားနာခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

နေ့အလင်းမှာ မြင်ရသည့်ရွာက သုသာန်တစ်စပြင်၊ စစ်တလင်းပြင်လို မွစာကြနေသည်။ ရှင်ကျန်ရစ်သူတို့
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားဟဟ မပြောနိုင်ဘဲ မှင်တက်မိနေကြသည်။ သွေးဆုတ်ဖြူလျော်
ခြောက်သွေ့နေသည့် မျက်နှာများဖြင့် အပျက်အစီးတွေကို ငေးကြည့်နေကြ၏။

(၃)

မှန်တိုင်းပြီး ၈ ရက်ခန့်ကြာတော့ သားလတ်ကိုမြင့်အောင် ပြည်မြို့က ရောက်လာသည်။ သူရောက်တော့
အဘွားတင်တင်တို့တစ်တွေ ရွာဦးမူလတန်းကျောင်းထဲ ရောက်နေကြပြီ။ မေမျိုးစိမ်းတောင် အတူရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။
စုစုမြင်တို့ လင်မယားက နောက်တစ်နေ့မှာ ရန်ကုန်ပြန်ကြတော့မည်။

ဆံပင်ရှုပ်ရှုပ်ပွပွနှင့် မှင်တက်မိနေသော အမေဖြစ်သူ၏ မျက်လုံးတွေကို ကြည့်ပြီး ကိုမြင့်အောင် မျက်ရည်ဝဲနေသည်။
သားလေးယောက်ထဲမှာ သူက လူနု၊ အထက်တန်းပညာအခြေခံလေးလည်း နည်းနည်းရှိသည်။ ခံစားလွယ်သည်။
လယ်လုပ်ကျွဲကိုင်ဘဝကို ကျောခိုင်းပြီး မြို့ပြမှ ဝန်ထမ်းဘဝနှင့် ကျင်လည်ခဲ့သည်ပင် နှစ်အစိတ် ပြည့်ရောမည်။

ကံကောင်းထောက်မ၍သာ အမေဖြစ်သူကို အသက်ရှင်လျက် မြင်တွေ့ရလေသည်။ အဘွားတင်တင်က သူ့ဒုက္ခ
သူမပြော။ ရွာကလူတွေ ဝိုင်းပြောကြ၏။ အဘွားတင်တင်၏ ကုသိုလ်ကြမ္မာ ကောင်းပုံများတည်း။

ကိုမြင့်အောင်က အဘွားတင်တင်ကို သူနှင့်လိုက်နေရန်(ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက်မှန်းမသိ) တိုက်တွန်းလေသည်။
တွေတွေကြီးနှင့် အဘွားတင်တင်က ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါ မလုပ်ချေ။

အဘွားတင်တင်ရှိရာ သူ့ဇာတိရွာသို့ သုံးနှစ်တစ်ကြိမ်၊ နှစ်နှစ်တစ်ကြိမ် ရောက်ခဲ့တိုင်း လူရိုးလူအေးကြီး ကိုသောင်းအေး၊ သူ့တူမ မေမျိုးစိမ်းတို့နှင့် ဆင်းဆင်းရဲရဲ ရုန်းကန်နေရှာရသည့် အမေဖြစ်သူကို သူ ခေါ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ အကြိမ်တိုင်းမှာ အဘွားတင်တင် ခေါင်းခါခဲ့သည်ချည်း။

‘အမေရာ သားဆီမှာအမြဲ နေဖို့မဟုတ်ပါဘူး။ ခုလက်ရှိ အိမ်ကလေး ပြန်ဆောက်နေတုန်း၊ မိုးတွင်းလေးလောက်ပဲ နေပါ။ ရာသီဥတုက ပြောလို့မရဘူး အမေရ။ နောက်ပြီး အမေက အိုကြီးအိုမနဲ့ မပြေးနိုင် မလွှားနိုင်မို့လို့။ နော် အမေ သားဆီကို ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် လိုက်နေ။ အခါလွန်ရင် သား ရွာကို ပြန်ပို့ပေးမယ်’

ကိုမြင့်အောင်က အဘွားတင်တင်၏လက်ကိုလှုပ်၍ တောင်းပန်သည်။
‘အတီးအတ သောင်းအေးက အိမ်ကို ဘယ်လို ဘယ်လို ပြန်ဆောက်ကြမှာတုန်း’ အဘွားတင်တင်က တွေးတွေးဆဆနှင့် တစ်လုံးချင်း ပြောသည်။

‘သား ကိုဝင်းအောင်တို့၊ ကိုတင်မောင်တို့၊ ကိုချစ်ထွေးတို့၊ ကိုသကြီးတို့ ညီအစ်ကိုတွေကို ပြောခဲ့၊ အပ်ခဲ့ပြီးပါပြီ၊ အမေ စိတ်သာချ၊ ဘာမှ မပူနဲ့’

ကိုမြင့်အောင်က အဘွားတင်တင် ကျေနပ်လောက်စရာများနှင့် လက်ရှိအနေအထားရဲ့ ဆိုးကျိုးဒုက္ခများကို တရစပ်ပြောပြနေခဲ့သည်။ သုံးရက်မြောက်ညကျမှ အဘွားတင်တင်ဆီက လိုက်မည်ဟု လျော့တိလျော့ရဲ ကတိကို ရသည်။

(၄)

တော်ခရမ်းရွာနှင့် မိုင် ၂၀၀ ဝန်းကျင်၌ရှိသော (မြို့ပြန်ဆန်သော) စက်ရုံဝန်ထမ်းအိမ်ရာထဲရှိ တစ်ခုသော မိမိတိုက်ခန်းသို့ အမေ့ကို ခေါ်လာခဲ့သည်။

ရွာနှင့်မတူသော သန့်ပြန့်မှုနှင့် ယှဉ်သည့် ထမင်းဟင်းလျာများ၊ မုန့်ပဲသရေစာများ၊ ရွာမှာလို ဈေးဆိုင်ဘက် ကြက်သွန်၊ ငပိသွားဝယ်လိုက်၊ တော်ကြာ ငံပြာရည်သွားဝယ်လိုက်၊ တော်ကြာ ဆန်ကုန်သွားလို့ ရွာထဲ ဆန်ချေးဖို့ ထွက်သွားလိုက် လုပ်ခဲ့ရသော အမေ့ ရွာဘဝနှင့် ပြောင်းပြန် ခြားနားစေခဲ့ပါသည်။

ရေချိုးချိန်တန် ရေချိုး၊ စားချိန်တန် စား၊ အိပ်ချိန်တန် အိပ်၊ တီဗွီကြည့်ချင် တီဗွီ၊ စာဖတ်မည်ဆိုလျှင်လည်း ဖတ်စရာ တရားစာအုပ်များသာမက အခြားစာအုပ်များလည်း ရှိနေသည်။

အမေ့ဘဝ၏ ဆည်းဆာချိန်ကို ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းလေးနှင့် စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ နေစေချင်ပါသည်။ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း တစ်နေကုန် လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ၊ ကျွန်တော့်ဇနီးကလည်း ကျောင်းဆရာမမို့ ကျောင်းသွား၊ သားငယ်ကလည်း သူ့အမေနဲ့အတူ ကျောင်းတက်ဖြစ်နေကြ၍ နေ့လယ်နေ့ခင်းတော့ အမေ ပျင်းရောမည်။ ရွာမှာဆို သူကြိုက်ပြီး သူကိုယ်တိုင် လိပ်တဲ့ ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ်ကြီး တဖွားဖွားဖွားပြီး ဆွေမျိုးတကာ အိမ်လှည့် စကားပြောတော့သည်။

ဒီမှာတော့ အသိကလည်းမရှိ၊ ပြောင်းဖူးဖက်အစား ဆေးပေါ့လိပ်ကိုသာ အမေဖွာ၍ ကျေနပ်ရတော့၏။

တစ်နေ့ ကျွန်တော် အလုပ်က ပြန်လာတော့ အိမ်ရှေ့ဘက် ဝရန်တာကို လက်တစ်ဖက်က ထောက်၍ ဆေးပေါ့လိပ် တဖွားဖွား ဖွာပြီး ဟိုးခပ်ဝေးဝေးဆီက တောင်တန်းမို့မို့ စိမ်းညိုညို ရှုခင်းများကို အမေ ငေးကြည့်နေခဲ့သည်။ အမေ ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်နေသည်မှာ တစ်လပင် ကျော်ခဲ့ပြီ။ သူ့သားနဲ့ မြေးမလေးကို လွမ်းနေပြီ ထင်ပါရဲ့။ မုန်တိုင်းဒဏ်ကို ရက်ရက်စက်စက် ခံလိုက်ရသော ဇာတိမြေအတွက် အမေ နာကျင်ဝမ်းနည်းနေလိမ့်မည် ထင်ပါရဲ့။

အသာအယာ အမေ့နား တိုးကပ်၍ 'အမေ'လို့ တိုးတိုးလေး ခေါ်လိုက်တော့ အမေမျက်ဝန်းကို ကျွန်တော် မျက်ရည်ဝန်းဖွဲ့လျက် တွေ့ရလေသည်။

'အမေ... သားနဲ့ မြေးကို သတိရနေလား'

'မရနေမလားကွယ်' အမေ့အသံက တုန်အက်နေသည်။ ဒေါသသံပင် စွက်နေမလား မသိ။

'ဒီလ ဘယ်တော့ ကုန်မလဲ'

'ကုန်ဖို့ ၁၂ ရက်လောက် လိုသေးတယ်လေ။ အမေ ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'လကုန်ရင် အမေ့ကို ပြန်ပို့တော့'

'ဗျာ... မိုးမကုန်သေးဘူးလေ အမေရ'

'ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း အမေ ပြန်ချင်တယ် သား'

အမေ့အသံနှင့် အမေ့မျက်နှာသည် လွမ်းဆွတ်ခြင်းကို ရုပ်လုံးကြွ ဖွဲ့နေသည်။ ရုတ်တရက် ကျွန်တော် ဘာစကားမျှ မပြောရက်နိုင်ခဲ့ပါ။ 'ငါ အမေ့ကို ဘယ်လို ဖျောင်းဖျရပါမလဲ' ကျွန်တော် စိတ်ရှုပ်ထွေး သွားခဲ့ရသည်။ သေကောင်ပေါင်းလဲ ဘဝကို အမေ နဖူးတွေ ခူးတွေ ကြုံခဲ့ရပြီးဖြစ်လျက်၊ သားနှင့် မြေးမလေးတို့နှင့်အတူ အနေဆင်းရဲ၊ အစားဆင်းရဲဘဝများတွင် နှစ်ပေါင်းကြာရှည်စွာ ခံစားခဲ့ရလျက်၊ ဘာမျှ မသေချာနိုင်သော အဆိုးဆုံးရာသီဥတုတွေ၊ ဓနိမိုးဝါးထရံကပ် သုံးပင်အိမ် ကျဉ်းကျဉ်း၊ မိုးတွင်းဆို ရွံ့လမ်း၊ ဗွက်လမ်း၊ ကျွဲနွားတို့၏ အညစ်အကြေးနံ့များ၊ ရိုးရာဓလေ့ဟောင်း၊ ထုံးဟောင်းတွေနှင့် အရိုးစွဲဖက်တွယ်ထားသော ဝန်းကျင်။

ရာသီဥတုကအစ စားသောက်နေထိုင်မှုအဆုံး သက်သောင့်သက်သာနှင့် ငြိမ်းချမ်းလှသော ကျွန်တော့်အိမ်ရာလေးမှာ အမေ ဘာကြောင့် မပျော်ရွှင်ခဲ့ပါလိမ့်၊ အမေ ဘာကြောင့် မငြိမ်းချမ်းခဲ့ရပါလိမ့်။

ဇာတိမြေ အစွဲကြောင့်လား၊ ထုံအအသားနှင့် မလိမ်မိုးမလိမ်မာ မြေးမလေးကြောင့်လား၊ ဆွေဝေးမျိုးဝေးကြောင့်လား၊ အမေ မစွန့်ခွာနိုင်သည့် ကျေးလက်ဓလေ့ ရင်ငွေ့နွေးနွေးကြောင့်လား။ ကျွန်တော် မတွေးတတ်တော့ပါ။

မည်သို့ရှိစေ၊ အမေ့ကို ကျွန်တော် ရွာပြန်ပို့ရပါတော့မည်။

ထိုညက အမေ မသိအောင်၊ ဇနီးမိနှင့် သားငယ်လေးတို့ မသိအောင် ကျွန်တော် တိတ်တဆိတ် မျက်ရည်ကျခဲ့ရပါသည်။

အမေ့ရင်၌ စွဲလောင်လျက်ရှိသော သံယောဇဉ်မီးသည်ကား မည်သို့သော လေပြင်မုန်တိုင်းမျိုးကိုမဆို အန်တုလျက် ရှိလေသည်တည်း။

(၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ မေလတွင် တိုက်ခတ်ခဲ့သော နာဂစ်မုန်တိုင်းဒဏ်မှ ရုန်းထလွန်မြောက်ခဲ့သည့် အမိမေးရပ်မြေနှင့် မိခင်အိုသို့)

ဗပိုးသစ်(တော်ခရမ်း)
၂၀၀၉၊ အောက်တိုဘာ၊ ရုပ်ရှင်တေးကဗျာ

နှင်းဆီရိုင်းတို့ ကခုန်ခြင်း

"လမြတ်ဝါဆို ပန်းတွေစုံညီ မိုးထဲဖူးပွင့်ချိန် xxxx
ပြန်လာခဲ့မယ်ပြောတဲ့ သူကြီးရေ xxxx
မိုးလောက် မင်းက သစ္စာမရှိဘူးလေ xxxx"

ရေပေါ်ဖော် အိမ်အောက်ထပ်တစ်နေရာမှ ပျံ့လွင့်လာသော သီချင်းသံကြောင့် စောဆိုင်မွန်သည် စက်ခန်းမှထကာ အပြင်ဘက် ပြတင်းတံခါး၌ ရပ်မိလေသည်။ "မိုးလောက် မင်းက သစ္စာမရှိဘူးလေ" သီချင်းစာသားလေးကို အကျော့ကျော့ငင် ဆိုလေ့ရှိသည့် မော်ဇင်။

လရောင်သည် ဟိုအဝေး တောင်တန်းများပါမက ပင်လယ်ရေပြင်ပေါ်မှာပါ ရွန်းရွန်းမြဲမြဲကလေး ထိုးကျနေသည်။ သစ်၊ ပိုက်ကွက်၊ ဖော့တုံးများဖြင့် တည်ဆောက်ထားသည့် ဖောင်ကန်လေးရာကျော်သည်လည်း လရိပ်ဖိတ်အောက်တွင် ပြိုးပြက်နေသည်။ အဆီးအတားမဲ့ ပင်လယ်လေကတော့ သဘောကောင်းစွာ နေ့သည်ဆိုရုံကလေး နေ့နေသဖြင့် ဖောင်လုပ်သားတွေ သီချင်းဆိုမည်ဆိုလျှင် အကောင်းဆုံးအနေအထား။ သို့ပေမဲ့ ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ကာရာအိုကေခန်းမထဲမဝင်ဘဲ မော်ဇင်အကြိုက် ဗညားဟန်ရဲ့သီချင်းကို ဘာကြောင့် အကြိမ်ကြိမ်ဖွင့် နားထောင်နေကြတာလဲ။

စောဆိုင်မွန်ရင်ထဲ တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ဖြစ်နေသလို လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေကလည်း နှမြောတသခြင်းတွေတွေ ခိုသီးနေသော လွမ်းမောမှု အစိုင်အခဲတွေ နှင့်သီးနေပေလိမ့်မည်။ မိဝေးဖဝေး ကြင်သူဝေးသူတွေ စုဝေးနေသည့် ကျောက်ငါးမွေးမြူရေးစခန်းမှာတော့ ထူထဲသောပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးက ရှိနေသည်မှာ အမှန်။ အချင်းချင်း မဆိုထားနှင့်၊ အဆင့်မတူသော စောဆိုင်မွန်ပင်လျှင် မော်ဇင်ကို ခင်မင်ခဲ့ရသည့်နှစ်တွေ မနည်းတော့။

"အဖေပေါ့ဗျာ၊ အဖေပေါ့။ ကျွန်တော့်အဖေက နိုင်ငံရေးသမားဟောင်း ကျွန်တော့်ကိုလည်း အတော်အားထားဟန် တူတယ်။ နာမည်မှည့်ထားတာကိုက မော်က မော်စီတုန်း၊ ဇင်က သခင်ဇင်တဲ့"

စကားလက်ဆုံကျသည့်အခါ မော်ဇင်ဆီက ထွက်ကျလာသော စကားတစ်စွန်းတစ်စ "မော်ဇင်က သူ့အကြောင်းကို မေးပေမယ့် ပြောချင်မှ ပြောလေ့ရှိသူ။ မမေးဘဲလည်း ပွင့်ထွက်ချင် ပွင့်ထွက်လာတတ်သူ" သူ့အဖို့

သူ့အတိတ်ကြောင်းချင်းရာ ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိဆိုတာ လက်ရှိအနေအထားအတွက် မလိုအပ်ဘူးလို့ တွက်ဆထားဟန် တူသည်။ သူက တမင်ဖုံးကွယ်တာမဟုတ်သော်လည်း သိုသိုသိပ်သိပ်ကလေးတော့ နေချင်ဟန်တူသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ပေါ့ပေါ့ဆဆ ထွက်ကျလာသော အကြောင်းကို ဆက်စပ်လျှင်တော့ မော်ဇင့်မိဘတွေ မြိတ်မှာရှိသည်။ အတန်အသင့် စားနိုင်သောက်နိုင် ကုန်သည်မျိုးရိုးထဲမှဟု သိရသည်။ ကုန်သည်မျိုးရိုးက ကုန်သည်မလုပ်ဘဲ ဘာကြောင့် ငါးလောက၊ လှေလောကထဲ ရောက်နေတာပါလိမ့်။ စောဆိုင်မွန် သိချင်စိတ်တွေ မွတ်သိပ်လာသော်လည်း ဖွင့်မမေးမိ။ လူတစ်ယောက်ဟာ အရင်က ဘာလုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့ လက်ရှိအနေအထားမှာ တော်ဖြောင့်ကောင်းမွန်နေမယ်ဆိုရင် သူ လူတော်ပဲ မဟုတ်လား။

မော်ဇင့်သည် လှိုင်းရိပ်ပြာ ကျောက်ငါးမွေးမြူရေးစခန်းမှာ စခန်းတာဝန်ခံတွေ အားကိုးလောက်တဲ့ လုပ်ရည်ကိုင်ရည် ရှိသူတစ်ယောက်ပါ။ ပိုင်ရှင်အနေနဲ့ကလည်း ငွေရင်းငွေနှီးများတာမို့ လုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်ရင် အတိမ်းအစောင်း မခံချင်ကြ။ ရေပေါ် ဥပေပတ်လည် ကန်တစ်ကွက်ကို ငွေရင်း ၂ သိန်းမှ ၃ သိန်း ရင်းထားရတာ မဟုတ်လား။ ဒီလိုကန်မျိုး ကန်လေးရာကျော်ရဲ့ ကုန်ကျငွေ၊ အစာသိုလှောင်မှု၊ ဝန်ထမ်းစရိတ် ဆက်သွယ်ရေး၊ စက်ခန်းစရိတ်... အတောမသတ်နိုင်သော စရိတ်တို့၏ နှင့်နဲ့လေးပင်မှု။

လှိုင်းရိပ်ပြာစခန်းရှေ့ ရေပြင်သည် ကျွန်းရိပ်တောင်စွယ်တို့၏ အရိပ်မိုးထိုးကျမှုကြောင့် ငါးမြူးပျော်သည့် နေရာဖြစ်သည်။ သည်နေရာမှာ ကျောက်ငါးမွေးမြူရေးစခန်းကို တည်ထောင်သော သူဌေး၏စိတ်ကူးကို စောဆိုင်မွန်ချီးမွမ်းသြချလိုလှ၏။ နိုင်ငံခြားငါးဝယ်လှေ ဆိုက်ကပ်နိုင်သည့် ရေကြောင်းရှိခြင်းကလည်း လုပ်ငန်းအောင်မြင်ဖို့ တွန်းအားတစ်ခုဖြစ်ခဲ့သည်။ ဟောင်ကောင်၊ မလေးရှားမှ လာမလား။ စင်ကာပူ၊ ဂျပန်နိုင်ငံတွေက လာမလား...။ ငါး လှောင်ကန်နံဘေးမှာ သင်္ဘောဆိုက်ကပ်လိုက်ရုံပါပဲ။ နိုင်ငံခြားငွေကို ရှာပေးနေသည့်အတွက် ကုမ္ပဏီ၏ အမည်သတင်းသည် တစ်ဟုန်ထိုး ကျော်ကြားလာသည်။

"ရခိုင်ကတော့ ငါးတောက်တူလို့ခေါ်တယ် ဦးစောရဲ့။ ကျွန်တော်တို့ မွေးတဲ့ ကျောက်ငါးက ကမ္ဘာ့ဈေးကွက်မှာ မျက်နှာပန်းလှတဲ့ ငါးဝက်မမျိုးဝင် ကျောက်ငါးပေါ့။ အရသာကောင်းမွန် ထူးခြားတယ်။ အရေခွံထူသလို သူ့အကြေးခွံ ရောင်စုံကွက်တွေက မြင်ရသူကို ပသာဒဖြစ်စေတယ်။ ကျွန်တော် သိသလောက် ဒီငါးကို တရုတ်လူမျိုးတွေက ပိုမိုနှစ်ခြိုက်ကြတယ်။ ပြည်ပဟိုတယ်ကြီးတွေမှာ ကျောက်ငါးချိုချင်ကြ၊ ငါးခေါင်းဟင်းချို၊ စွပ်ပြုတ်၊ အစိမ်းသုတ်ဆိုတဲ့ ဟင်းလျာတွေဟာ ပထမတန်းရောင်းစွဲတဲ့ ဟင်းလျာတွေပေါ့"

မော်ဇင့်အလုပ်မှာ ဝင်စားသလား၊ မဝင်စားဘူးလားဆိုတာ သူ့အပြောအဆို နားထောင်ကြည့်လျှင် သိသည်။ သူက စာလည်းဖတ်သည်။ အခြား ဖောင်ကန်လုပ်သားတွေလို အားနေလျှင် ကမ်းစောင့်ရွာပေါ်တက်ကာ အကွက်အကွင်း ရှာလေ့ရှိသူမဟုတ်။ ဖောင်အိမ်ပေါ်မှာ တစ်လတစ်ကြိမ် မြို့မှ ပို့ပေးသော မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်များရှိသည်။ အခြားသူတွေ ခဏတဖြုတ် အရုပ်ကြည့်ပေမဲ့ မော်ဇင့်ကတော့ စေ့စေ့စပ်စပ်ဖတ်သည်။ အထူးသဖြင့် သူ့လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်သမျှ လေ့လာသည်။

ဖောင်အိမ်မှာက အများနှင့်မို့ ရွာထဲသွားလျှင် အချိန်နှင့်သွားရတာ၊ ဂျူတီအလွဲအပြောင်း၊ ပစ္စည်း အအပ်အနံ့ကိစ္စ၊ စပိဘုတ်သုံးလျှင်ပင် နောက်ဆုံး ဘယ်အချိန် ပြန်ဝင်ရမည်အထိ စည်းကမ်းချက်တွေ ထုတ်ထားသည်။

ထိုစဉ်ကမ်းချက်များကို ဖောက်ဖျက်သူတွေထဲမှာ မော်ဇင် ဘယ်တော့မှ မပါ။ မော်ဇင်သည် မျိုးစေ့ကောင်းကောင်းနှင့် စိုက်ပျိုးရှင်သန်ခဲ့သူ ဖြစ်နိုင်သည်။

သည်သို့ဆိုလျှင် မော်ဇင် ဘာဖြစ်လို့များ လှေလှော်ရင်း တက်ကျိုးရပါသလဲ။ အသက်အစိတ် မပြည့်တပြည့်အရွယ် အားကောင်းမောင်းသန် အရွယ်ကောင်း၊ အလုပ်တွေ အများဆုံးလုပ်နိုင်နေချိန်မှ ငှက်ပျောပင် ထက်ပိုင်းပြတ်သလို အပိုင်းပိုင်းပြုလဲသွားရသည့် အဖြစ်။

ရွန်းမြမြ လရောင်သည် တိမ်စိုင့်ခဲအချို့ ဖုံးအုပ်သွားသည့်အတွက် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှိန်ပြေပြေ အမှောင်ကဲသည့် အနေအထားသို့ရောက်သည့်တိုင် စောဆိုင်မွန်သည် ပြတင်းတံခါးမှ ရပ်နေမိဆဲ...။ အောက်ထပ်က အသံတို့သည်ပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားပြီ။ အကျော့ကျော့ ငင်နေသော "မိုးလောက်မင်းက သစ္စာမရှိဘူးလေ..." သီချင်းသံလည်း တိုးတိတ်သွားပြီ။

မလှမ်းမကမ်းမှ ရေဆီရေမှော်များ ကပ်ငြိနေသည့် ပိုက်တွေကို ဆေးကြောသန့်စင်ရာ သန့်စင်ဖောင်ကလေးကတော့ လရောင်မှိန်မှိန်အောက်တွင် အထီးကျန်ဆန်ဆန် ငေါင်စင်းစင်းနှင့်... အလို... ဘုရားသခင်။

စောဆိုင်မွန်သည် သူ့အမြင်အာရုံကို သံသယရှိစွာ မျက်စိကို ပွတ်သပ်ကြည့်လိုက်သည်။ သန့်စင်ဖောင်ပေါ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိဟုထင်ထားတာ... လူတစ်ယောက် ပိုက်ဆေးနေပါလား။ ညကြီးမင်းကြီး ဘယ်သူ စီရိယ ထကောင်းနေပါလိမ့်။ အားလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပြီမို့ အိပ်နေကြပြီထင်တာ။ ဟင်... မော်... မော်ဇင်... မော်ဇင်ဝတ်နေကျ ဘောင်းဘီနီညို ခွေးဖုံးနှင့် စပိုရုပ်အပြာစင်း... ဒါဟာ.. ဒါဟာ မော်ဇင်လား။

မင်း ပြန်လာတာလား မော်ဇင်။ မင်းရဲ့ အာရုံတည်မှီကျက်စားရာ အလုပ်ခွင်ဆီ မင်းပြန်လာတာလား။ သနားပါဘိ ကောင်လေးရယ်။ ဦးစော ဘယ်လိုဖြေရမှာလဲ။ မင်းရဲ့ဘဝ အေးချမ်းဖို့ ဘုရားသခင်ထံ ဆုတောင်းပေးတာကလွဲပြီး ဦးစော ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာမို့လို့လဲ။

စောဆိုင်မွန်သည် လှုပ်ရှားနေသောရင်ဖြင့် ပြတင်းတံခါးကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ တံခါးဘောင်ကိုမှီရင်း မျက်စိကို စုံမှိတ်လျက် ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ် အသားလတ်လတ်၊ ဖြောင့်စင်းသောဆံပင်တို့ ခပ်ရိုင်းရိုင်းကျနေလေ့ရှိသည့် လူငယ်ဆန်သော မျက်နှာတစ်ခု၊ သန့်စင်ဖောင်ဆီမှ ပိုက်တွေကို ရေဆေးနေသံသဲ့သဲ့၊ နားနှင့် ဆတ်ဆတ်ကြားနေဆဲ။

ကျောက်ငါးမွေးမြူရေးစခန်းသို့ ငါးလာပို့သည့်လှေနှင့် ပါလာသော လူငယ်လေး မော်ဇင်သည် ထိုအချိန်က ကြွက်သားအဖုထစ်၊ ကျစ်လစ်သန်မာသူဆိုတာ ငြင်းယံစရာမရှိပါ။ များသောအားဖြင့်တော့ ကျောက်ငါးကို မြိတ်ကျွန်းစုပင်လယ်က တန်ကျွန်းဝန်းကျင်နှင့် ခုံးကျွန်း၊ မလိကျွန်းတန်းတို့မှာ ၃ လံ၊ ၅ လံ လှေငယ်ကလေးများဖြင့် လိုက်လံဖမ်းဆီးသည်ဟု စောဆိုင်မွန်သိထားသည်။ လှေပေါ်ပါ လူတွေ စီတန်းထိုင်လျက် လက်ကိုင်မျှားတံ (Hand Line) ကိုသုံး၍ မျှားယူသည်ကို မြိတ်အနောက်ဘက် ပင်လယ်ပြင်၌ပင် သူမြင်ဖူး၏။ ရလာသော ကျောက်ငါးများကို လှေပေါ်ပါ ပလတ်စတစ်ကန်ကြီးများထဲတွင် ရေငန်ဖြင့် ဆက်စိမ်ထားရသည်။ မျှားချိတ်စူးဒဏ်ရာရသည့် ငါးများသည် ကျောက်ငါးမွေးမြူရေးစခန်းအရောက် ငါးရက်တစ်ပတ်အကြာ ပျောက်ကင်းသွားမြဲဖြစ်၏။ လက်ငင်းငွေပေးချေစနစ်ဖြင့် နေ့စဉ် ဝယ်ယူနေသည်။

တစ်နေ့တစ်နေ့ ငါးဖမ်းလှေတွေ ပင်လယ်ထဲ ပြန်ကြနေသလို ငါးသွင်းလှေတို့သည် ဖောင်အိမ်ကလေးဆီမှာ ခြေချင်းလိမ်နေသည်။ ငါးကောင်ရေစစ်ယူ၊ ငါးတွေကိုနေရာချ၊ ဝန်ထမ်းအားလုံး သူ့နေရာနှင့်သူ အံဝင်ခွင်ကျ။ ဆက်သွယ်ရေးကိုင်သည့် စောဆိုင်မွန်သာ အချိန်အားထဲမှာ ဟိုသည်ငေးမော၊ သည်အချိန်မှာ ဖောင်ကန်များ အနီးသို့ ဥက္ကာပျံ အမည်ပေးထားသည့် လှေတစ်စင်း ဆိုက်လာခဲ့သည်။ လှေက အတန်အသင့်ကြီးသော စက်လှေ။ လက်ကိုင်များတန်းချ လှေငယ်ကလေးမဟုတ်။ လှေအဟန့်ကြီးသလို လုပ်သားလည်းများ၊ လုပ်ငန်းလည်း တွင်ကျယ်ဟန်ထင်ရ၏။

ဥက္ကာပျံဆိုက်လာတော့ ဖောင်အိမ်ပေါ်မှာ ခါတိုင်းထက် လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ဆူဆူညံညံ။ ငါးတွေချကြ၊ ဈေးစကားပြောကြနှင့်။ စောဆိုင်မွန် လှေထဲချောင်းကြည့်တော့ အလိုလေး... ကြီးလှသည့် မြီးခြင်းတွေပါလား။ ထိုနေ့က တစ်နေ့ကုန် ငါးချပြီး ဥက္ကာပျံ ပြန်ထွက်တော့ လူတစ်ယောက် ကျန်ရစ်သည်။

နီညိုရောင်ဘောင်းဘီဖုံးနှင့် စပိုရှပ်အပြာစင်းကို ဝတ်ဆင်ထားသော လူငယ်တစ်ယောက်။ ကျောက်ငါးတွေနှင့် လက်ပွန်းတတီးနေခဲ့ဖူးသူ၊ အတွေ့အကြုံရှိသူတစ်ယောက်အနေဖြင့် ကျောက်ငါးကုမ္ပဏီမှ ဖိတ်ခေါ်ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံလိုက်သူ မော်ဇင်။

တကယ်တော့ ဝန်ထမ်း ရွေးချယ်ခန့်ထားရေးသည် စောဆိုင်မွန်နှင့် မဆိုင်။ အလုပ်ရှင်သူဌေး(သို့မဟုတ်) စခန်းတာဝန်ခံ မျက်နှာလွှဲနှင့်သာ သက်ဆိုင်သည်။ ဖောင်ကန်လုပ်သားတွေမှာ မြိတ်သား၊ ထားဝယ်သားများပါသလို အထက်မြို့၊ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်၊ မွန်ပြည်နယ်မှ လူတွေလည်း ပါသည်။ ရေကြည်ရာ မြက်နုရာ စုန်ဆင်းရင်း ဘဝဝမ်းစာရှာဖွေမှုအတွက် ကျောက်ငါးစခန်းမှာ လာရောက် သောင်တင်နေသူတွေ။ အချို့လည်း ဇနီးမယား မိသားစုခေါ်ကာ ကမ်းစောင့်ရွာမှာ အိမ်ငှားထား၊ အချို့လည်း ကမ်းစောင့်ရွာသူတွေနှင့်ပင် အိမ်ထောင်ကျ၊ မော်ဇင်ကတော့ လူပျိုဆိုပဲ၊ ကောင်းပါလေ။

ထို နူးဖုံးဘောင်းဘီကြိုက် ကောင်လေးနှင့် စောဆိုင်မွန်တို့ တစ်ပတ်အတွင်း မိတ်ဆွေဖြစ်သွားကြသည်မှာ မြန်ဆန်သည်ဟုပင် ဆိုရမည်။ ကျောက်ငါးက အသားစားသတ္တဝါမို့ ကန်ထဲ ထည့်တော့မည်ဆိုလျှင် တူရာအကောင်ချင်း ရွေးထည့်ရသည်။ အရွယ်စုံထည့်ထားလျှင် အကြီးတွေက အငယ်တွေကို စားပစ်လိုက်တတ်သည်။ ကန်အောက်ခြေ ဖော့တုံးများ၊ ယိုယွင်းပျက်စီးမှု၊ ပိုက်များ ပေါက်ပြဲ၍ ငါးလွတ်ပြေးမှုမျိုး မဖြစ်အောင် မပြတ်စောင့်ကြည့်ရတတ်သည်။ တစ်ချီတစ်ချီ နိုင်ငံခြား ငါးဝယ်လှေထဲ ငါးချပြီးလျှင်တော့ ရေညှိရေဆီတက်နေသော ပိုက်များကို ဖောင်ကန်များမှဖြတ်၍ သန့်စင်ဖောင်မှာ လျှော်ဖွပ်သန့်စင်ရသည်။

ညနေဘက် မော်ဇင်သည် ပိုက်များကို သန့်စင်ဆေးကြောပြီးပြီဆိုလျှင် ပင်လယ်ထဲ ဝုန်းကန်ခန့်ချကာ ရေကို ဖြန်းဖြန်းညံအောင် ကူးတော့သည်။ ပြီးလျှင် ဘာတံဆိပ်မှန်းမသိသော ကိုယ်လိမ်းပေါင်ဒါကို လိမ်းကျံလျက် စောဆိုင်မွန် စက်ခန်းရှေ့ လာရပ်လေ့ရှိသည်။

“ရေကူးကျွမ်းလှသည်လား ကိုယ့်လူ။ ဘယ်တုန်းက သင်ထားတာလဲ”

စောဆိုင်မွန် သည်သို့မေးလျှင် မော်ဇင် ဖြေချင်မှ ဖြေသည်။ နောက်ပိုင်း သူ့စရိုက်ကို သိသွားပြီးနောက် စောဆိုင်မွန် အပြောအဆို အမေးအမြန်း ဆင်ခြင်ရသည်။ ဆောင်းနှောင်းရာသီ ညနေခင်းများ၌ ရာသီဥတု

ကြည်လင်သာယာနေသည်ကို အကြောင်းပြု၍ နှစ်ယောက်သား စကားလက်ဆုံကျလေ့ရှိသည်။ တိမ်ငါးကြင်းကွက် တို့သည် ဧရာမ ငါးကြီးတစ်ကောင် ခုန်ပျံနေပုံမျိုးဖြင့် ကောင်းကင်မှာ ငြိမ်သက်နေသည်။

“ဘဝဆိုတာ တိမ်နဲ့တူတယ်လို့ တင်စားရင် ဦးစော ဘယ်လိုပြောမလဲ”

“အလဲ့.. တယ်ဆိုတဲ့ စာပါလား။ ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘယ်လို တိမ်နဲ့ တူတာလဲ”

“ကောင်းကင်က တိမ်တွေကို ကြည့်လေ။ တစ်ခါတလေ တိမ်တောင်တိမ်လိပ်၊ တစ်ခါတလေ တိမ်ရိပ်ရိပ်ပြေး၊ တစ်ခါတလေ တိမ်ဖာငွေပါး၊ ဟော ဒီနေ့တော့ တိမ်ငါးကြင်းကွက်။ ဒီလိုပဲ ကျွန်တော်တို့ နေ့စဉ်မိုးသောက် ဘဝတွေလည်း တစ်နေ့နဲ့တစ်နေ့ မတူ ပြောင်းလဲနေတာပေါ့ဗျာ”

သူ့စကားက နည်းနည်းဆန်းနေလို့ တစ်ခုခု ပွင့်ထွက်တော့မယ်လို့ ထင်ရသည်။

“ကျွန်တော့်ကိုပဲ ကြည့်လေ... လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးခြောက်လက ကျောက်ငါးလှေ လှေပေါ်မှာ။ အခု ဒီမှာ။ နောက် ဘယ်ကို ရောက်ဦးမယ် မသိ။ ဘဝဆိုတာ တစ်သမတ်တည်း မနေဘူးလို့ ပြောတာပါ”

“ဒါကတော့ လူတိုင်းဟာ ဘုရားသခင်အလိုတော်ကျပဲ ကိုယ့်လူ။ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းသော ခြေလှမ်းတိုင်း၌ ခြောက်သွေ့သော ကန္တာရမြေပြင် ဖြစ်စေ၊ ကြမ်းတမ်းသော မြစ်ရေ စီးဆင်းသည်ဖြစ်စေ ဘုရားရှင်၏ ကျေးဇူးတော်တံတားများက အခြားတစ်ဖက်သို့ လုံခြုံစွာ ဖြတ်သန်းသွားနိုင်အောင် ကူညီနေမည်တဲ့” ကိုယ်တို့ ဘာသာတရားအရတော့ ဘုရားရှင်ရဲ့ ကျေးဇူးတော်တံတားများအပေါ် ယုံကြည်မှုရှိဖို့ပဲ လိုတာပါ”

စောဆိုင်မွန်ပြောတာကို ထောက်ခံတာလည်းမဟုတ်။ ကန့်ကွက်သည်လည်း မဟုတ်၊ နှုတ်ဆိတ်စွာ အဝေးက တောင်တန်းတွေဆီ ငေးကြည့်နေပုံက တစ်စုံတစ်ရာကို ဖုံးကွယ်ထားသလိုပင်။ သည်အခြေအနေမျိုးကို စောဆိုင်မွန် မနှစ်သက်ပါ။ စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုသည်နှင့်။

“မင်း ကျောက်ငါးလှေလိုက်တုန်းက မျှားတန်းနဲ့ မဟုတ်ဘဲ မြှီးခြင်းတွေ တွေ့လိုက်သလားလို့၊ ငါ့စိတ်ထဲ ထူးဆန်းနေတယ်။ လုပ်စမ်းပါဦးကွ”

“များသောအားဖြင့်တော့ ဒီဝန်းကျင်မှာ မျှားတန်းချပြီး ဖမ်းလေ့ရှိတာပါ။ ဥက္ကာပျံလှေတစ်စင်းတည်းသာ မြှီးခြင်းနဲ့ ဖမ်းတာပါ။ ကျောက်ငါးဆိုတဲ့ကောင်တွေက ကျောက်ဆောင်ကျွန်းစုငယ်နဲ့ သန္တာကျောက်တန်းတွေကြားမှာ အစာရှာဖွေ နိုအောင်းနေထိုင်ကြတာဆိုတော့ တချို့လည်း ဝါးကထောင်းချပြီး မျှားကြတယ်။ ဥက္ကာပျံ စက်လှေပိုင်ရှင် ကိုဥက္ကာကတော့ သူတကာထက် စိတ်ကူးကောင်းတယ် ထင်ပါရဲ့။ ၇ တောင် ၈ တောင် ရှည်လျားတဲ့ မြှီးကြီးတွေကို ဝါးကျွန်းဘက် အော်ဒါမှာလိုက်တယ်။ မြှီးခြင်းတွေ လေးငါးရာလောက်အထိ လှေကြီးပေါ်တင်ပြီး ရေအောက်ကြမ်းပြင်ဆီ ခွမ်းစက်နဲ့ ချပေးတယ်။ မြှီးဆိုတာ ဦးစောလည်း မြင်မှာပေါ့၊ ကြိမ်ကြီးတွေကို သံဇကာနဲ့ ထိန်းကွပ်ထားတဲ့ ခြင်းကြီးပေါ့။ ထူးခြားတာက သင်ပေါင်းသားကို ထည့်သုံးထားတဲ့စွပ်။ သင်ပေါင်းသားဆီက ထွက်လာတဲ့အနံ့က ငါးတွေကို ဆွဲဆောင်တယ်။ ငါးတွေဟာ ဒီအနံ့နောက်ကို လိုက်ရင်း မြှီးဝကို ဝင်မိပြီးသား ဖြစ်ရော။ အဝင်ဝကို အပြင်လျှာ၊

အတွင်းလျှာ သံဇကာနဲ့ လုပ်ထားတော့ ငါးဟာ ဝင်ပြီးရင် ပြန်မထွက်နိုင်တော့ဘူး။ အားသာချက်က အရှင်အတိုင်း အက်ရာမရှိ ဖမ်းမိတော့ စခန်းမှာ ပြန်သွင်းတဲ့နေရာမှာ ဈေးကောင်းရတာပေါ့”

မော်ဇင်သည် ဒီလိုတော့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ရှင်းပြနေတာ စိတ်ပါလက်ပါ၊ ပါပဲ။ စောဆိုင်မွန်ကတော့ ပင်လယ်ထဲက လိုချင်တာတွေကို နည်းမျိုးစုံသုံးပြီး ရယူလေ့ရှိသော လူတို့၏ နည်းပရိယာယ်နှင့် လောဘအကြောင်းကို တွေးနေမိသည်။

“မျှားတန်းနဲ့ချ၊ ချ၊ မြှိုးခြင်းနဲ့ မြှူဆွယ် မြှူဆွယ် ငါးရဖို့က အဓိက မဟုတ်လား”

သူ့စကားက တစ်နေရာသို့ ဦးတည်နေပြန်သည်။

“ဒါတော့... ဒါပေါ့ မောင်ရာ...”

“ဘာထူးလဲ ဦးစောရယ်၊ ကျွန်တော်တို့လည်း မြှိုးထဲက ငါးတွေပါပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ ကံကြမ္မာရဲ့ညှို့ချက်မှာ အမိခံလိုက်ရတာပဲ မဟုတ်လား။ ကံတရားရဲ့ စီရင်ပိုင်ခွင့်ကို ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကများ ငြင်းပယ်ပိုင်ခွင့် ရှိခဲ့လို့လဲ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ အိမ်ပြေးတစ်ယောက်ပါ”

“ဪ...”

မော်ဇင်သည် စကားမဆက်သေးဘဲ တိမ်ငါးကြင်းကွက်များကို မော်ကြည့်၏။ တိမ်ငါးကြင်းကွက်များသည် စောစောကလို ငါးပုံသဏ္ဌာန် မဟုတ်တော့၊ ငှက်တစ်ကောင် တောင်ပံဖြန့်ကားနေပုံနှင့် ဆင်ဆင်တူနေပြန်သည်။

“ကျွန်တော်အိမ်ပြေးဖြစ်ခြင်းဟာ အဖေ အမေတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ ဆိုင်မယ်ထင်တယ်။ အမေက မွန်ပြည်နယ်ဘက်က ဒုတိယတန်း ဇာတ်မင်းသမီးတစ်ယောက်ပါ။ မြိတ်မှာ ဇာတ်လာကရင်း အဖေနဲ့ ငြိမိရာက အိမ်ထောင်ကျတယ်လို့ဆိုတယ်။ ကျွန်တော့်အဖေက အစ်မတွေ၊ နှမတွေကြားမှာ ကြီးပြင်းရသူဆိုတော့ ဘယ်တုန်းကမှ အလုပ်ရယ်လို့ လုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ စာဖတ်တယ်၊ မြိတ်မဂ္ဂဇင်းမှာ နည်းနည်းပါးပါး ဝင်ရေးတယ်။ ရေဒီယို နားထောင်တယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အာပေါင်အာရင်းသန်သန် နိုင်ငံရေးစကားတွေပြောတယ်။ အမေနဲ့ အိမ်ထောက်ကျတော့ ကျွန်တော်တို့မိသားစုကို ကြီးတော်တွေကပဲ ဆက်လက် ရှာဖွေကျွေးမွေးရတယ်။ ကြီးတော်နှစ်ယောက်က တိုက်ဈေးထဲမှာ ကုန်စုံဆိုင်က တစ်ဆိုင်၊ အထည်ဆိုင်က တစ်ဆိုင်ရှိတယ်။ အမေ့ကိုလည်း သူတို့နဲ့ ဒိုးတူပေါင်ဖက် လုပ်စားစေချင်တယ်။ အမေ့စရိုက်ကတော့ ဇာတ်ပဲ ကချင်တယ်။ ဈေး မရောင်းချင်ဘူးပေါ့။ အရွယ်နဲ့ အလှရှိသေးတဲ့ အမေဟာ ကျွန်တော်ရှစ်တန်းနှစ်မှာ အိမ်က ထွက်သွားပါရော။ သူ့ဇာတိကို ပြန်သွားလေသလား။ ဇာတ်နောက် လိုက်လေသလား မသိနိုင်ဘူး။ အဖေကလည်း လိုက်မရှာဘူး။ သူ့ထုံးစံအတိုင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ဆဲ။ သူ ထင်မြင်ယုံကြည်ရာတွေ ပြောဆဲ၊ ကျွန်တော်လည်း အမေ လွမ်းနာကျနေရာကနေ အိမ်က ပြေးပါရော။

ပြေးတယ်ဆိုပေမဲ့ ဝေးဝေးမပြေးတတ်သေးတဲ့အရွယ်မို့ ကော့သောင်းက အဒေါ်အငယ်ဆုံးဆီ ပြေးရတာ။ ဒီအဒေါ်က အမေ့ကို မကြည်ပေမယ့် ကျွန်တော့်ကျတော့ ချစ်တယ်။ အဒေါ်စားသောက်ဆိုင်မှာ ဝိုင်းကူပေးရင်း ကျွန်တော် လူလားမြောက်ရတာပေါ့။ ကော့သောင်းဆိုတာ ရနောင်းနဲ့ ရေပြင်ပဲခြားတာလေ။ မနက်ဆို ဖန်ဖလားမှာ

ဈေးဝယ်သွားရင်း ရနောင်းလည်း ရောက်တာ အခေါက်ခေါက်ပါ။ နောက်တော့ ကျွန်တော် ဟိုဘက်ဒီဘက် ပစ္စည်းကယ်ရီသယ်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်တယ်။ အောင်မြင်တယ်လို့ ပြောရမလား၊ ရ၊ရ စားစား ဖြစ်လာတာပေါ့ဗျာ။ မြောက်ကြ၊ မြောက်ကြနဲ့ ဘဝင်လေဟပ်လာတာပေါ့။ ရနောင်းဘက်က ကစားဝိုင်းတွေ၊ ရက်စတောရင့်တွေဆိုတာ ကျွန်တော် ခြေချင်းထပ်ခဲ့တဲ့ နေရာတွေပေါ့။ နောက်ဆုံးတော့ အဒေါ်ထုတ်ပေးလိုက်တဲ့ အရင်းလည်းကုန်၊ အဒေါ်အိမ်ကိုလည်း ပြန်မတက်နိုင်နဲ့ ဥက္ကဏ္ဍပျံထဲရောက်ရတော့တာပဲ။ ငွေရင်းမရှိတော့ လူကို ရင်းရတော့မှာလေ”

အဲဒီညနေဟာ မော်ဇင်ရဲ့ညနေပါပဲ။ နေလုံးကြီးက တောင်တန်းတွေနောက် မျက်နှာလွှဲပြီး ဝင်သွားတဲ့အချိန်၊ ပင်လယ်ပြင်မှာ အလင်းမှိန်ဖျော့လာချိန်အထိ သူ့အကြောင်းတွေ မမေးရဘဲ တတွတ်တွတ်ပြောနေသော မော်ဇင်ကို စောဆိုင်မွန်သည် ကရုဏာမျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်နေခဲ့သည်။

“အေးပေါ့ကွာ... မနေ့ကဆိုတာ ပြီးဆုံးသွားပြီ။ တို့တတွေ မနက်ဖြန်တွေဆီ တိုးဝင်နေတာ မဟုတ်လား။ ဖြစ်ပြီးသမျှ သင်ခန်းစာယူပြီး အကောင်းဆုံးနေသွားဖို့ လိုတာပါ”

“ကျွန်တော့်ပြစ်မှုကို ကျွန်တော် ဒီမှာ အလုပ်နဲ့ လာဆေးကြောနေတာပါ။ အပျော်အပါးဆိုလို့ ဦးစောမြင်တဲ့အတိုင်း အနီးဆုံး ကမ်းစောင့်ရွာပေါ်တောင် ကျွန်တော် တက်တာမှ မဟုတ်တာ။ ကာရာအိုကေ ဆိုချင်ရင် ဒီမှာရှိတယ်၊ စာအုပ်ဖတ်မလား၊ စကားစမြည် ပြောမလား၊ တစ်ခါတလေ ရီဝေချင်ရင်တောင် ဒီမှာ ရသေးတာ၊ ကျွန်တော့်အဖို့ အခြားသွားစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ တစ်ခုပဲ ကျွန်တော် ငွေစုမိချင်တယ်။ ဒီတစ်ခါ စုမိဆောင်းမိရင် အိမ်ပြန်ပြီး အဖေကို ပေးချင်တယ်။ အခုဆို အဖေ အတော်အရွယ်ကျနေပြီ။ ညီမလေးလည်း အရွယ်ရောက်ပြီပေါ့။ ကျွန်တော့်လုပ်အားငွေနဲ့ အဖေတို့ကို တစ်ခုခု လုပ်ပေးချင်နေတယ်။ လူမစိုက်ရဘဲ ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီထောင်စားတာမျိုးပေါ့။ နေ့စဉ် ဝင်ငွေရအောင်လေ။ အမေ့ကိုတော့ ရှာဖို့ စိတ်မကူးတော့ပါဘူး”

အမေ့ကိုတော့ ရှာဖို့ စိတ်မကူးတော့ပါဘူးဆိုသည့် အဖျားဆွတ် တိုးတိမ်သွားချိန်သည် ကန့်လန့်ကာ ဆွဲချလိုက်သလို ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝှမ်းဆီ အမှောင် ရုတ်ခြည်း ကျရောက်လာချိန်ဖြစ်သည်။ ဖောင်အိမ်ပေါ်မှာ မီးရောင်တွေ ပွင့်လင်းလာပြီ။ မနက်ဖြန် နိုင်ငံခြား ငါးဝယ်လှေ ဝင်မည်ဆိုတော့ စောဆိုင်မွန်တို့ ဆက်သွယ်ရေးတွေ အလုပ်များဦးမည်။

အပြောင်းအလဲမရှိသော နေ့စဉ်ဖြတ်သန်းမှုတွေကို အရောင်တူ အဆင်မကွဲနေ့တွေဟုပြောလျှင် ထူးခြားမှုဖြစ်အင်တို့ဖြင့် ပြည့်လျှမ်းနေသောနေ့ကို ဘယ်လို အမည်ပေးကြမလဲ။ အရောင်မတူ အဆင်ကွဲနေ့တွေဟုများ ပြောကြလေမလားဟု စောဆိုင်မွန် တွေးနေသည်။

ထိုနေ့က အရောင်ကတော့ နှင်းဆီသွေးရင့်ရောင်၊ အဆင်ကလည်း တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားဖွယ်တို့ဖြင့် ကုပ်ခြစ်ထားသော အရိုင်းဆင်။ စေတနာနတ်ဆိုး၏ လက်ညှိုးသည် ကျောက်ငါးစခန်းဆီ ဘာကြောင့် ရက်ရက်စက်စက် ထိုးလေသနည်း။

စင်ကာပူမှ ငါးဝယ်လှေရောက်လာသဖြင့် ထိုနံနက်ခင်းသည် စခန်းတစ်ခုလုံး လှုပ်ခတ်ဆူညံနေသည့် နေ့ဖြစ်သည်။ သင်္ဘောထဲ ငါးတွေတင်တော့ စောဆိုင်မွန်ပင် ကိုယ့်အလုပ် မဟုတ်ဘဲ သွားကြည့်မိသေး၏။ ကျောက်ငါးပေါက်ကလေးများကို ကန်ထဲမှ ဆယ်ယူချိန်တွယ်လျှက် ပင်လယ်ရေ အဝင် အထွက် လုပ်ထားသော သင်္ဘောကြီးအောက်ခန်းထဲ ချသောအလုပ်သည် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှ၏။ မြန်မာ့ရေမြေ

ကျောက်ငါးပေါက်ကလေးတွေ တိုင်းခြားမှာ ကြီးရင့်ရတော့မည်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ သည်မှာ မျိုးလာယူခြင်း ဖြစ်သည်။ ငါးပေါက်ကလေးတွေ သူတို့ရေကို နှစ်သက်ပါစေဟုသာ ဆုတောင်းရတော့မည်။

ပင်လယ်ရေပြင်ပေါ် ဖော့တုံးနှင့် သစ်ဘောင်ခံထားသော ကျောက်ငါးကန်ဘောင်ပေါ်မှာ မော်ဇင်တို့ ခြေလှမ်းတွေ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်။ လျှောက်ကျင့်မရှိလျှင် ရေပေါ်မှာ လှုပ်ခါမြှောက်ကြနေသည့် အနေအထား။ နံနက်ခင်း နေခြည်ရင့်ရင့်အောက်တွင် အလုပ်သမားတွေ ချွေးသံတရွဲရွဲ။ စခန်းတာဝန်ခံရဲ့ အမိန့်ပေးသံ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်။ အလေးချိန် တိုင်မင်အော်သံတွေ စီစီညံ့ညံ့။ သမားရိုးကျ နံနက်ခင်းတစ်ခုပါပဲ။

စင်ကာပူသင်္ဘောကြီး ထွက်သွားတော့ ကျောက်ငါးသွင်းသူတွေ ရောက်လာပြန်သည်။ အလုပ်သမားတွေ မနားနိုင်ကြ။ မော်ဇင်နှင့် အလုပ်သမားသုံးလေးယောက် သန့်စင်ဖောင်ဘက် လက်ကုပ်လှေကလေးနှင့် ကူးသွားတာ တွေ့ရသည်။ ကျောက်ငါးထွက်သွားပြီးသော ကန်မှာ ငါးအသစ်မထည့်ခင် ပိုက်ပေါက်ပြီမူ ရှိ မရှိ စစ်ဆေးရန်နှင့် ရေဆီရေမှော်များ တိုက်ချွတ်ဆေးကြောရန် ဖြစ်သည်။ အချိန်အတန်ကြာတော့ အခြားသူတွေ ဖောင်အိမ်ဆီ ပြန်ကူးလာသော်လည်း မော်ဇင်ကတော့ သန့်စင်ဖောင်မှာ တစ်ယောက်တည်း ဖွဲ့ကောင်းနေဆဲ။

စောဆိုင်မွန်သည် အာရုံညောင်းလာသဖြင့် စက်ခန်းရှေ့မှ ထွက်ကာ ထမင်းစားဆောင်ဝင်ဖို့ ခြေလှမ်းလိုက်သည်။ နံနက်စာစားဖို့ အချိန်လွန်နေပြီလား။ ထိုအချိန်တွင်ပင် နှင်းဆီရောင်အဆင်အသွေးသည် ညာသံမပေးဘဲ ဖြန်းစားကြီး ရောက်ချလာလေသည်။

ကျယ်လောင်မြည်ဟိန်းသော အသံကြီးတစ်ခုက ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံးကို အထိတ်တလန့်ဖြစ်စေရန် ပုတ်နှိုးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘာသံလဲ ဘာဖြစ်တာလဲ။ မြည်ဟိန်းသံနှင့် မရှေးမနှောင်း စပိဘုတ်ကို မိုင်ကုန်တင်ကာ မောင်းထွက်သွားသောအသံက အံ့သြမင်သက် ထိတ်လန့်ငေးရီ...။

“ထိသွားပြီ... ထိသွားပြီ... ကိုမော်ဇင် ... ကိုမော်ဇင်”

အလုပ်သမားကောင်လေးတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် သန့်စင်ဖောင်ဆီ ကူးသွားကြ။ ဖောင်အိမ် ပြတင်းပေါက် အပေါ်စီး မြင်ကွင်းကတော့ မည်သို့မျှ မလှနိုင်ပါ။ ဆေးလက်စ ပိုက်တွေကြားမှာ သွေးထွက်ဒဏ်ရာနှင့် လဲကျနေသော မော်ဇင်။

“ဟေ့... အရမ်းမလုပ်နဲ့။ ဒါဟာ သာမန်မဟုတ်ဘူး။ ကမ်းစောင့်ကို အကြောင်းကြား။ ကတန်ကို အကြောင်းကြား။ မြိတ်ကို အကြောင်းကြား”

စခန်းတာဝန်ခံရဲ့ခြောက်ခြားနေသော အမိန့်ပေးသံ။ စောဆိုင်မွန် လှုပ်ရှားနေသောရင်ဖြင့် စက်ခန်းထဲပြန်ဝင် အခြေအနေကို လှမ်းပို့ဖို့ လုပ်ရတော့၏။

ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ဘာတွေဖြစ်သွားတာလဲ။ ဘုရားသခင်... ကောင်လေးမော်ဇင်ကို ကယ်တင်ဆယ်မတော်မူပါ။ တစ်နာရီအတွင်း စခန်းမှာ လူတွေ ခြေချင်းလိမ်သွားတော့၏။ သေနတ်ဒဏ်ရာ တစ်ချက်၊ တစ်ချက်တည်းနှင့် ချက်ကောင်းကို ထိသွားရ၊ ချောင်းမြောင်းကြံစည်သူသည် သေနတ်ပစ်လက်ဖြောင့်သူ ဖြစ်မည်။ တစ်ချက်တည်းနှင့်

အသက်ယူပြီး စပိဘုတ်နှင့် မောင်းပြေးသွားသူ ပင်လယ်တစ်ခွင်တပြင် ဘယ်နေရာမှာ ရှာဖွေမည်နည်း။ သင်္ဘောကြီးထဲ ငါးချိန်နှင့် ငါးသွင်းလှေကလေးတွေ ဝင်လာချိန်၊ လူတွေ အာရုံများနေချိန် အခွင့်ကောင်းယူသွားသူ။

မော်ဇင် သေမှုသေခင်းသည် ကျောက်ငါးစခန်းတစ်ခုလုံးကို တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားစေသည်။ သည်နယ်တစ်ခွင်တစ်ပြင်မှာ သည်လိုအဖြစ်မျိုး မဖြစ်စဖူး။ ဓားပြလည်း မဟုတ်၊ သူပုန်လည်းမဟုတ်၊ ရန်ကြွင်းရန်စ၊ လူကို လက်စားချေလိုဟန် အညှိုးတကြီး ရက်စက်မှု...။

စောဆိုင်မွန်သည် မော်ဇင်နှင့် စကားပြောနေကျ နေရာကလေးမှာ ဝမ်းနည်းပူဆွေးခြင်းတို့ ပြည့်အိုင်နေသော ရင်ဖြင့် တောင့်တောင့်ကြီးရပ်နေမိသည်။

“ရနောင်းဘက်က ကစားဝိုင်းတွေ၊ ရက်စတောရင့်တွေဆိုတာ ကျွန်တော်ခြေချင်းထပ်တဲ့ နေရာတွေပေါ့”

မော်ဇင်အသံက ပင်လယ်လေနှင့်အတူ ဝဲလှည့်ပျံ့သန်းနေသည်။ ဘယ်လိုရန်ကြွင်းရန်စတွေက ဒီနေရာအထိ လိုက်ခဲ့ပါလိမ့်။ ကစားဝိုင်းက ငွေရေးကြေးရေး အရှုပ်အရှင်းတွေလား။ ရက်စတောရင့်က နတ်မိမယ်လေးတွေ ကိစ္စလား။ ဘယ်နေရာမှာများ မလိမ့်တပတ် လူပေါ်လူဇော်လုပ်ခဲ့ပါလိမ့်။ စခန်းကိုရောက်သည့် နှစ်နှစ်တာ ကာလပတ်လုံး စည်းကမ်းတကျ နေထိုင် အလုပ်ကြိုးစားသူအဖြစ် အများက လေးစားခြင်းခံရသည့် လူငယ်တစ်ယောက်၏ မလှပသော ဇာတ်သိမ်း။

“ကျွန်တော် ငွေစုမိချင်တယ်၊ ဒီတစ်ခါ စုမိဆောင်းမိရင် အိမ်ပြန်ပြီး အဖေကို ပေးချင်တယ်” အိမ်ပြေး သားမိုက် မော်ဇင်ရဲ့ ဆန္ဒတွေ ပင်လယ်ထဲ ပလုစီနှစ်မြုပ်သွားပါပကောလား။ ကံကြမ္မာက မော်ဇင်အပေါ် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ အခွင့်အရေး မပေးမှုအပေါ် စောဆိုင်မွန် နာကျင်ခံခက်လှသည်။

အရိုင်းနှင့်အယဉ်တို့ လွန်းတိုးယှက်ငင်နေသော လူငယ်လေး၏ ရင်တွင်းမှာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့မှု အလင်းတရားတို့ လင်းပလာချိန်၊ အမှောင့်ပယောဂ အမှိုက်မှောင်သည် ပိန်းပိတ်အောင် ကာဆီးလိုက်ချေပြီ။

စခန်းတစ်ခုလုံး ခြောက်ခြားမှုဖြင့် တိတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်မှာ ကန်ထဲကငါးတွေပင် ငြိမ်သက်လို့။ ကောင်းကင်မှာတော့ တစ်ခါတုန်းကလို တိမ်ငါးကြွင်းကွက်တွေပင် မရှိ။ ပြောင်စင် ဟင်းလင်း ပြာလွင်လို့နေသည်။

ဘဝဆိုတာ တိမ်နှင့်တူတယ်... လို့ တင်စားခဲ့သည့် မော်ဇင်။ မော်ဇင်ဘဝက ဘယ်လိုတိမ်မျိုးဖြစ်မည်လဲ။ အုံ့အုံ့ဆိုင်းဆိုင်း၊ မှိုင်းမှိုင်းတွဲတွဲ၊ တိမ်ခိုးငွေမင်တို့ ဖြစ်လေမလား။ ဘဝ၏ ပြောင်းလဲမှုဖြစ်စဉ်တွေ စကားနိမိတ် ပြသွားသည့် ညနေကလေးကတော့ စောဆိုင်မွန် နှလုံးအိမ်ထဲမှာ အချိန်တွေ အကြာကြီး တွဲလွဲခိုနေပေဦးတော့မည်။

မော်ဇင်ဆုံးပြီး တစ်လတိတိကြာသည့်အခါ ကျောက်ငါးစခန်းသည် ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်လည်လည်ပတ်နေပြီဖြစ်သည်။ အမှုနှင့်ပတ်သက်သည့် စစ်ဆေးမှုများ၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ၏ သတိတရရှိမှုများသည်လည်း ကောင်းစွာ အနယ်ထိုင် သွားပြီဖြစ်သည်။

မော်ဇင်မရှိလည်း ကျောက်ငါးတွေ ဝင်လာမစဲ တသဲသဲ။ နိုင်ငံခြား ငါးဝယ်လေ့တွေက ကန်ရိပ်စွန်းမှာ တစ်စင်းဝင် တစ်စင်းထွက်၊ ရာသီရထားကတော့ မတုံ့မနား ခုတ်မောင်းနေသည်။ ပင်လယ်ရေသည် တသွင်သွင် စီးဆင်းနေဆဲ။

မော်ဇင်အပေါ် သနားကြင်နာခြင်း စွဲလန်းစိတ်တို့ အထိုက်အလျောက် ပြေလျော့ပြီဟု ယူဆရသော အချိန်တွင်မှ ညကြီးအချိန်မတော် သန့်စင်ဖောင်ပေါ် လူရိပ်မြင်သည့်ကိစ္စက စောဆိုင်မွန်အတွက် အဟောင်းတွေ အသစ်ဖြစ်စေသည်။ မြင်သည့် လူရိပ်မှာ မော်ဇင်ဝတ်နေကျ နီညိုရောင်ဒူးဖုံးဘောင်းဘီနှင့် စပို့ရှပ်အပြာစင်းက စောဆိုင်မွန်ကို နှလုံးသွေး ဒိတ်ဒိတ်တိုးစေသည်။

“ခရစ်တော်၏ ထမြောက်အောင်မြင်ခြင်း အရှိန်တန်ခိုးသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ နှလုံးသား၌ မသက်ရောက်သရွေ့ သေခြင်းတရားသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဝမ်းမြောက်ခြင်းနှင့် မျှော်လင့်ခြင်းတို့ကို ခိုးယူနေသော ကျွန်ုပ်တို့၏ အပြင်းစားရန်သူ ဖြစ်သည်”

အပြင်းစားရန်သူကတော့ လတ်လတ်လောလောအချိန်မှာ စောဆိုင်မွန်ကို ဆက်လက်တိုက်ခိုက်နေဦးမည် ဖြစ်သည်။ ဆိုးရွားပြင်းထန်သော ဘဝအပိုင်းအခြားကို ဖြတ်ကျော်နေရချိန်တွင် ယုံကြည်ကိုးစားမှုကို ဖက်တွယ်ထားရန် လိုအပ်သည်ဟု စောဆိုင်မွန် ယူဆ၏။

ရေနက်ရာ၌ နစ်မြုပ်သူ၊ လှိုင်းများ လွှမ်းမိုးခြင်းခံရသူ၊ ဒုက္ခမီးလျှံ၌ကျသူ၊ သွေးသွန်းနာကျင်ရသော၊ သောကပူဆွေးရသူ မည်သူကိုမဆို နေ့နေ့ညည ကျူးဖို့ရာ သီချင်းကိုပေးတော်မူပါ... ကိုယ်တော် ...။

တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းသော ခြေလှမ်းတိုင်း၌ ခြောက်သွေ့သော ကန္တာရမြေပြင်ဖြစ်စေ၊ ကြမ်းတမ်းသော မြစ်ရေစီးဆင်းသည်ဖြစ်စေ၊ အိမ်ပြေးကလေး မော်ဇင်ကိုဖြစ်စေ ဘုရားသခင်၏ ကျေးဇူးတော်တံတားများက အခြားတစ်ဖက်သို့ လုံခြုံစွာ ဖြတ်သန်းသွားနိုင်အောင် ကူညီပါ... အာမင်။

မိချမ်းဝေ
၂၀၀၉၊ ဩဂုတ်လ၊ မဂ္ဂဇင်း

အိပ်မက်မြို့

လေငြိမ်နေသောကြောင့် သစ်ရွက်ကလေးက ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း မြေပြင်ပေါ်ဆင်းသက်လာတယ်။ အမှောင်ထုနက်နက်ကြီးထဲ အလင်းကလေးတစ်စ ဆိုက်ရောက်လာပုံက သစ်ရွက်ကလေးကြွေသလိုပဲ။

နောက်တော့ အဲ့ဒီအလင်းစကလေးဟာ တံခါးကြီးကြီးတစ်ချပ်ပေါ် ခိုနားသွားတယ်။ တစ်ဆက်ထဲပဲ တံခါးကြီးရဲ့ရင်ခွင်ကို တင်းတင်းဆွဲစေ့ထားတဲ့သော့ခလောက်ဟာ ချောက်ခနဲ အသံမြည်ပြီး ပွင့်ထွက်သွားတယ်။ မြင်ကွင်းကတော့ မှုန်သီဝေဝါးနေဆဲ။ အမြင်ဓာတ်ဖြစ်ပေါ်လောက်အောင် လုံလောက်တဲ့အလင်းရောင် မရသေးဘူး။

တံခါးကြီးကို သူမြင်နေရတယ်။ သော့ခလောက်ကြီးပွင့်သွားတာကိုလည်း သူမြင်နေရတယ်။ အမှောင်ထဲ စမ်းတဝါးဝါးခြေလှမ်းတွေနဲ့ သူဆက်လျှောက်လာတယ်။

ကောင်းကင်ရဲ့ အာခေါင်ခြစ်ပြီး အော်လိုက်တဲ့အသံတွေဟာ ကြောက်မက်ဖွယ် မိုးခြိမ်းသံတွေလို သူ့နားထဲ တလိမ့်ခေါက်ကွေးစီးဝင်လာတယ်။ ဘာမှန်းမသိတဲ့ စိုးရိမ်မှုကြီးတစ်ခုတော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင်းမှာ ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သေခြင်းတရားကို သတိရလောက်အောင် မဖြစ်တဲ့အတွက် သူ့လက်ချောင်းတွေဟာ သော့ခလောက်ကြီးကို အလိုအလျောက် ဆွဲဖွင့်မိလျက်သား ဖြစ်သွားတယ်။

တံခါးချပ်ကြီးတွေကတော့ လေးလံလွန်းလှတယ်။ သူ့အလွယ်တကူ တွန်းမဖွင့်နိုင်ဘူး။ ရှိသမျှအားတွေသုံးပြီး တံခါးကို ကိုယ်တစ်ခြမ်းစောင်းတိုက်ချလိုက်တယ်။ တံခါးကြီးပွင့်သွားတယ်။

စူးစူးရဲရဲအလင်းတွေ သူ့မျက်စေ့ထဲကို အခိုက်အတန့် ကန်းသွားစေတယ်။ ဘာကိုမှ မမြင်ရဘူး။ အလင်းတွေနဲ့ ပိန်းပိတ်နေတယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ အလိုလိုသိလိုက်တယ်။ သူဟာ နယ်မြေသစ်တစ်ခုထဲ ရောက်ရှိသွားပြီဆိုတာကို။

ဆည်းလည်းသံမဟုတ်ပေမဲ့ ဆည်းလည်းသံလို သာယာနာပျော်ဖွယ်အသံတွေ လေထဲမှာ ပုန်းခိုလိုက်ပါလာတယ်လို့ သူထင်နေမိတယ်။ တံခါးတွန်းဖွင့်အပြီးမှာ အရာရာဟာ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ။ စူးစူးရဲရဲအလင်းတွေကြောင့် သူ့မျက်လုံးတွေ ခဏပိတ်ထားလိုက်ရတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်ကို စူးစမ်းဖို့ သူငြိမ်ငြိမ်လေး ရပ်နေလိုက်တယ်။ လူကိုလန်းဆန်းစေတဲ့ လေညင်းသွဲ့သွဲ့၊ စိတ်ကိုလန်းဆန်းစေတဲ့ ခေါင်းလောင်းသံ အဲဒါတွေကို သူ သတိပြုမိနေတယ်။

လေးလံဖိစီးလွန်းတဲ့ စိတ်ရဲ့ဝတ်ရုံဟာ တစ်နေရာရာမှာ ကျန်ခဲ့ပြီလားလို့တောင် သူတိတ်တခိုး ယူဆမိနေတယ်။ သူ့မျက်စိတွေကိုလည်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ဖွင့်နေတယ်။ ဖြည်းဖြည်းချင်း၊ ဖြည်းဖြည်းချင်း သူ့မြင်ကွင်းထဲ မြို့ကြီးတစ်မြို့ ရောက်လာတယ်။ ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ အမှန်တကယ်တည်ရှိနေတယ်လို့ ယူဆရတဲ့ မြို့ကြီးတစ်မြို့။

ကျယ်ပြောလွန်းလှတဲ့ မြို့ကြီးက သူ့ကို ဆွဲခေါ်နေတယ်။

သူ ရှေ့ကို ခြေလှမ်းနည်းနည်းလောက် လျှောက်လိုက်စဉ်မှာပဲ တံခါးကြီး ဝှန်းခနဲပိတ်သွားတဲ့ အသံကို သူကြားလိုက်ရတယ်။ သူ နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ ရှေ့ကိုသာ ဆက်လျှောက်လာခဲ့တယ်။

ကောင်းကင်မှာ တိမ်တွေရောင်စုံပဲ။ သိပ်လှတယ်။ ငြိမ်သက်သိမ်မွေ့တဲ့ ခံစားမှုကို ပေးစွမ်းတယ်။

လမ်းလျှောက်လာရင်းနဲ့ အဆောက်အဦကြီးတွေနဲ့ လမ်းတစ်ခုကို ရောက်လာတယ်။ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ သူတစ်ယောက်ထဲ။ ကားတွေကတော့ စုန်ဆန်သွားလာနေတာပဲ။ ခေတ်မီတိုးတက်ပုံရတဲ့ ဒီမြို့ရဲ့အဆောက်အဦ ဗိသုကာလက်ရာတွေက သူ့ကို ဖမ်းစားနေတယ်။ စူးစမ်းလိုစိတ်က သူ့ကို လှုံ့ဆော်နေတာကြောင့် သူ့ခြေလှမ်းတွေဟာ မြို့ရဲ့အတွင်းထဲကို အလိုလိုရွေ့လျားနေတော့တယ်။

နောက်တော့ သူဟာ တက္ကစီတစ်စီးကို လက်ပြထားလိုက်မိတယ်။

‘ကျွန်တော့်ကို ဒီမြို့ရဲ့ နေရာအနှံ့လိုက်ပို့ပေးပါ’

‘အိုကေ၊ ကားပေါ်တက် မောင်ရင်၊ ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းပေးရမလား၊ မြန်မြန်မောင်းပေးရမလား’လို့ အသက် ၅၀ ကျော် အရွယ် တက္ကစီဒရိုင်ဘာကြီးက မေးတယ်။

‘ဖြည်းဖြည်းပဲ မောင်းပေးပါ။ ကျွန်တော် ဒီမြို့ကို အေးအေးဆေးဆေး ကြည့်လို့ရတာပေါ့’ သူ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

တက္ကစီကားလေးဟာ ငြိမ့်ငြိမ့်လေးရွေ့လျားနေတယ်။ သူ့စိတ်တွေ အလိုလိုတက်ကြွနေတယ်။ သူမသိတဲ့ မြို့တစ်မြို့မှာ ခရီးသွားနေရတာက သူ့စိတ်တွေကို အလိုလိုလန်းဆန်းနေစေတယ်။ အဆောက်အဦတွေဟာ သိပ်အမြင့်ကြီးတွေ မဟုတ်သလို၊ သဘာဝသစ်ပင်ပန်းမန်တွေကိုလည်း သူတွေ့နေရတယ်။ ရှုခင်းတွေလှပုံက ကြည့်မဝနိုင်အောင်ပဲ။ စိတ်ထဲမှာ ဒီနေရာတွေကို သူရောက်ဖူးသလိုလိုပဲလို့ ထင်ခဲ့မိနေတယ်။ ဘယ်တုန်းက ရောက်ဖူးတာလဲ။ စဉ်းစားလို့မရဘူး။ ဘယ်တုန်းကမှ ရောက်ဖူးခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ထဲထင်တာပါ ဖြစ်မှာပါလို့ သူတွေ့မိပြန်တယ်။

‘ငါတို့မြို့က အေးချမ်းသာယာတယ်ကွ။ ဘာပြဿနာ၊ ဘာအပူအပင်မှ မရှိကြဘူး။ မကြာခင် မင်းနားလည်လာမှာပါ’

ဒီမြို့ကို နောက်ခံရာဇဝင်အမျိုးမျိုးနဲ့ လူတွေရောက်လာကြတယ်။ ထူးခြားတာကတော့ သူတို့ရဲ့နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်တွေကို အားလုံး မမှတ်မိကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အားလုံးမှာ တူညီတဲ့အချက်တစ်ချက်တော့ရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ ဒီမြို့ကိုရောက်လာတဲ့လူတိုင်း ဒီမြို့ကနေ ပြန်ထွက်လို့ မရတော့တဲ့အချက်ပဲ။ ဒီကိုရောက်လာတဲ့ လူတိုင်းလည်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေထိုင်ကြတယ်။ ငါကိုယ်တိုင်လည်း ဒီမှာ တက္ကစီမောင်းပြီး ဘဝရှင်သန်ရတာကို ပျော်တယ်။ ငါ့ရဲ့ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို ငါကိုယ်တိုင်လည်း မသိဘူး။ ဒီမြို့ကနေ ထွက်ပြေးဖို့ကို ငါမစဉ်းစားဘူး။ ငါ ဒီမှာနေရတာကို ပျော်တယ်။ အဲဒီအတွက် ပေးဆပ်လိုက်ရတာကတော့ ပြန်ထွက်လို့ မရတာပဲလို့ တက္ကစီသမားကြီးက ရှည်လျားစွာ ပြောတယ်။

‘ဗျာ ဒါဆို ဒီမြို့က ပြန်လမ်းမရှိတဲ့မြို့ပေါ့။ ကျွန်တော် ပြန်ထွက်လို့ မရတော့ဘူးဆိုတဲ့သဘောပေါ့ ဟုတ်လား။ ဒါဆို ကျွန်တော် အခု ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ’လို့ သူ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနဲ့မေးလိုက်တယ်။ လောလောဆယ် သူကိုယ်တိုင်လည်း သူ ဘယ်ကလာတယ်ဆိုတာကို စဉ်းစားလို့ကို မရတော့ဘူး။

တက္ကစီသမားကြီးက ဆက်ပြောတယ်။ ‘ငါ မင်းကို ဟိုတယ်တစ်ခုကို လိုက်ပို့ပေးမယ်’တဲ့။

နောက်တစ်နေ့ မနက်ခင်းမှာတော့ သူဟာ ဟိုတယ်ညှော်ခန်းထဲမှာ ထိုင်ပြီး ဒီမြို့ထုတ် သတင်းစာတွေကို ဖတ်နေမိတယ်။ သတင်းစာတိုင်းရဲ့မျက်နှာဖုံးက ဒီမြို့ကို လူတစ်ယောက်ရောက်လာတဲ့အကြောင်းတွေ ဖော်ပြထားတယ်။ ပိုပြီးထူးဆန်းတာက သတင်းစာထဲက လူက သူကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေတာပဲ။ သူ့ရဲ့ဓာတ်ပုံတွေကို ထောင့်ပေါင်းစုံကနေ ဖော်ပြထားတာကို အံ့သြဖို့ကောင်းလောက်အောင် တွေ့လိုက်ရတယ်။ မြို့ထဲကို သူရောက်ခါစကပုံ၊ သူ

တက္ကစီတားနေတဲ့ပုံ၊ သူတက္ကစီကားပေါ်ကနေ အပြင်ကို ငေးမောနေပုံ၊ သူဟိုတယ်ကို ရောက်ရှိလာပုံ စတာတွေကို တသီတတန်းကြီး ဖော်ပြထားတယ်။ သူအံ့သြမင်သက်နေရုံက လွဲပြီး ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။ မြို့ထဲကို လူတစ်ယောက် ရောက်လာတာကို အထူးအဆန်းလုပ်ပြီး တခမ်းတနားဖော်ပြကြတဲ့ ဒီမြို့က သတင်းထောက်တွေဟာ စိတ်မှမုန်ရဲ့လားလို့ သူတွေ့မိတယ်။

မနေနိုင်တော့ဘဲ အဆုံးမှာတော့ သူ ဟိုတယ်မန်နေဂျာဆီ သွားပြီး မေးခွန်းတချို့ မေးလိုက်တယ်။ 'ဘာကြောင့် ဒီလိုဖော်ပြတာလဲ၊ ဒီမြို့ကို လူတစ်ယောက်ရောက်လာတာ အထူးအဆန်းလား၊ ခင်ဗျားတို့ ဟိုတယ်ကိုရော ဧည့်သည်တွေ မရောက်ဘူးလား။ ကျွန်တော် ဒီကနေ ပြန်ထွက်လို့ မရဘူးလား။ ပြန်ထွက်လို့ မရရင် ကျွန်တော် ဘယ်မှာနေရမှာလဲ' စတဲ့ မေးခွန်းတွေကို သူမရပ်မနား မေးလိုက်မိတယ်။

ဟိုတယ်မန်နေဂျာပုံက အေးအေးဆေးဆေးပဲ။ သူ့အတွက် မထူးဆန်းတဲ့ မေးခွန်းတွေမို့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ ပြန်ဖြေတယ်။

'စိတ်မပူပါနဲ့ ညီလေးရာ၊ အားလုံး အဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား ဒီမြို့မှာ အသားကျသွားမှာပါ။ ဒီမြို့မှာ ရှိတဲ့လူတွေအားလုံးလည်း ရောက်ခါစက ဒီလိုပါပဲ။ နောက်တော့လည်း အဆင်ပြေသွားတာချည်းပဲ'လို့ ဟိုတယ်မန်နေဂျာက ပြောလေတယ်။

ဟိုတယ်မန်နေဂျာစကားပြောတဲ့ပုံက ဇာတ်ညွှန်းကြည့်ပြီးပြောနေတဲ့ ပုံစံမျိုးကြီးဆိုတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ အလိုမကျမိဘူး ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ပုံစံက အားမလိုအားမရ ဖြစ်စရာပဲ။

ဒါပေမဲ့ သူမေးရမယ့် မေးခွန်းတွေကိုတော့ တရစပ်မေးလိုက်မိတယ်။

'ကျွန်တော့်ပုံတွေကို သတင်းစာမှာ ဖော်ပြထားတာကတော့ ထားလိုက်ပါတော့။ ကျွန်တော် ဒီမြို့ကနေ ပြန်ထွက်လို့ မရတော့ဘူးဆိုတော့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုဆက်နေရမှာလဲ။ ကျွန်တော့်မှာ ပါတဲ့ပိုက်ဆံကလည်း နည်းနည်းလေးဆိုတော့ မကြာခင် ကုန်တော့မှာ။ ကျွန်တော် ရှေ့လျှောက် ဘယ်လိုဘဝရပ်တည်ရမှာလဲ။ ဘယ်မှာနေရမှာလဲ။ ကျွန်တော့်အတိတ်ကာလက ဘယ်လိုလဲ။ ကျွန်တော် ဘာတွေလုပ်ခဲ့လို့ ဒီနေရာကို ရောက်ခဲ့တာလဲ။ ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ'လို့ သူမေးခွန်းတွေကို မမောတမ်း မေးချလိုက်တယ်။

ဟိုတယ်မန်နေဂျာဟာ သူ့နှုတ်ခမ်းကို မပွင့်တပွင့်လေး ပြုံးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ 'မင်းရဲ့တချို့မေးခွန်းတွေအတွက် အဖြေတွေကို မကြာခင် သိလာရမှာပါ။ အခုပြောနိုင်တာကတော့ ဒီနေရာမှာ နောက်ထပ် ရက်အနည်းငယ်လောက် နေရဦးမယ်။ ပြီးတော့မှ မင်းကို နေရာပြောင်းရွှေ့ပေးကြလိမ့်မယ်။ လောလောဆယ် မေးခွန်းတွေအတွက် အဖြေတွေကို ငါလည်း မသိဘူး'လို့ ပြောတယ်။

'ဒီအတောအတွင်း ကျွန်တော် ပိုက်ဆံမလောက်တော့ရင် ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ'လို့ သူ့ကို ထပ်မေးလိုက်တယ်။

'အဲ့ဒီအတွက် စိတ်မပူနဲ့။ ဒီမြို့မှာ ပိုက်ဆံမလိုဘူး'

သူနောက်ထပ် လေးရက်တိတိ ဟိုတယ်မှာ ဆက်နေလိုက်ရတယ်။ ဟိုတယ်တစ်ခုလုံးမှာ ဧည့်သည်ဆိုလို့ သူတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ ကျန်တာအားလုံးက ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းတွေချည်းပဲ။ သူတို့အားလုံး သူ့ကို လိုအပ်တဲ့ ဝန်ဆောင်မှုမှန်သမျှကို ပေးတာကိုတော့ ချီးကျူးရမှာပါ။

ဒီဟိုတယ်မှာ တည်းခိုနေထိုင်ရတဲ့အတွက် သူ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ပေးစရာမလိုတာကိုတော့ သူ အံ့သြမိလေရဲ့။ ညနေခင်းတွေမှာ ဟိုနားဒီနား သူလမ်းလျှောက်တဲ့အခါတွေမှာလည်း သူ ပိုက်ဆံ မလိုပြန်ဘူး။ သူ စီးကရက်ဝယ်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အအေးဘူးဝယ်တာပဲဖြစ်ဖြစ် သူပိုက်ဆံပေးတိုင်း ဘယ်သူကမှ မယူကြဘူး။ သူပေးတဲ့ ပိုက်ဆံဟာ ဒီမြို့မှာ အသုံးမဝင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်ကြတာချည်းပဲ။

များသောအားဖြင့်တော့ သူဟာ ပြတင်းပေါက်ကနေ မြင်နေရတဲ့ သစ်ပင်ပန်းပင်တွေနဲ့ ငှက်ကလေးတွေကိုပဲ ထိုင်ကြည့်မိနေတယ်။ တစ်ရက် နှစ်ရက်ကြာလာတာနဲ့အမျှ အရာရာဟာ သူ့အတွက် မထူးဆန်းတော့တဲ့အရာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ သူရောက်ခါစက အထူးအဆန်းဖြစ်ခဲ့တဲ့ အရာတွေဟာ အချိန်သုံးရက်လောက်အကြာမှာ ဘာမှ မထူးဆန်းတော့ဘူး။ ဒီမြို့နဲ့သူဟာ အသားတကျဖြစ်လို့သွားခဲ့တယ်။ သူ့အတွက် စောင့်မျှော်ရမှာက ဒီမြို့မှာ အတည်တကျ မှတ်ပုံတင်ခွင့်ပဲ။ အဲဒီမှတ်ပုံတင်ခွင့်ဆိုတာကလည်း သူ့အနေနဲ့ စောင့်ဆိုင်းနေရုံကလွဲလို့ ဘာမှလုပ်စရာမရှိဘူး။

ဟိုတယ်ကိုရောက်ပြီး ငါးရက်မြောက်တဲ့နေ့မှာတော့ သူ့အတွက် စာရွက်စာတမ်းတွေက ဟိုတယ်ဧည့်ခန်းကို ရောက်ရှိလာတယ်။ သူလုပ်ရမယ့် အလုပ်အကိုင်အတွက် ရွေးချယ်မှု ငါးမျိုးပေးထားတာ တွေ့ရတယ်။

၁။ အင်ဂျင်နီယာ

၂။ သတင်းလုပ်ငန်း

၃။ ဟိုတယ်လုပ်ငန်း

၄။ အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်း

၅။ ပို့ဆောင်ရေးလုပ်ငန်း

အဲဒီငါးမျိုးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဟိုတယ်မန်နေဂျာကို သူမေးကြည့်တော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရွေးချယ်ရတဲ့လုပ်ငန်းတွေ မတူဘူးလို့ ဟိုတယ်မန်နေဂျာက ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်စိတ်အကြိုက်ဆုံး အခြားလုပ်ငန်းရှိရင်လည်း တောင်းဆိုပိုင်ခွင့်ရှိတယ်လို့ ပြောပြန်တယ်။ အခုလို ပေးလိုက်တဲ့ ရွေးချယ်မှုတွေဟာ လူတစ်ယောက်ချင်းနဲ့ ကိုက်ညီတဲ့လုပ်ငန်းတွေ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဦးစားပေး ရွေးချယ်သင့်တယ်လို့လည်း မန်နေဂျာက ပြောပြန်ပါတယ်။

ပေးထားတဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို သူ စေ့စေ့တွေးကြည့်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ရေရှည်လုပ်နိုင်မယ့် လုပ်ငန်းတွေ မဟုတ်ဘူးလို့လည်း သူ တွေးမိတယ်။ တကယ်လို့ သူ ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့အလုပ်ကို သူ ရေရှည်မလုပ်နိုင်ရင် ဘာဖြစ်မှာလဲ ဆိုတာကိုလည်း သူ မသိချင်ဘူး။ မေးလည်း မမေးချင်ဘူး။ အဲဒီတော့ သူ တောင်းဆိုပိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ အခွင့်အရေးအရ

အခြားအလုပ်တစ်ခုကို သူ တောင်းဆိုမိတယ်။ အဲဒါကတော့ သူ မုန့်ဖုတ်သမားလုပ်ဖို့ပဲ။ ဖုန့်ဖုတ်သမား ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ချင်တာလဲလို့ သူ ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိတယ်။

သူများတွေကို အစားအသောက်ပေးရတာဟာ ပျော်စရာပဲလို့ သူ ယူဆထားတာကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ တစ်ဖက်က ပြန်စဉ်းစားတော့လည်း သူ ဘာမှလုပ်ချင်စိတ် ရှိမနေတာကို တွေ့ရပြန်တယ်။ သူ အလုပ်မလုပ်ဘဲ ဒီမြို့ရဲ့ နေရာအနှံ့လျှောက်သွားပြီး ကြည့်ချင်ရုံသက်သက်ပဲ။ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ဝတ္တရားကင်းမဲ့စွာ လေ့လာကြည့်ချင်ရုံပဲ။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်သူ ခံယူနေမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ဒီမြို့သားတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်ကြတော့မှာကိုလည်း သတိထားနေမိပြန်တယ်။ သူ လက်မခံချင်လို့မရဘူးလား။ သူ ငြင်းပယ်လို့ကော မရဘူးလား။ အခု ဖြစ်နေတာက သူ ငြင်းပယ်လို့ မရတော့မယ့်ပုံပဲ။ ဟိုတယ်မန်နေဂျာကလည်း သူ့လက်ထဲ အလုပ်အကိုင် ရွေးချယ်မှုဆိုင်ရာ စာရွက်စာတမ်းတွေ ထိုးပေးနေတယ်။ ဖြည့်ပြီးတာနဲ့ တစ်ခါထဲ ပြန်ယူသွားမယ့်ပုံပဲ။ သူ မုန့်ဖုတ်သမား ဖြစ်ချင်တဲ့အကြောင်းပဲ ဖြည့်ပေးလိုက်တယ်။

မြို့ဆိုတာ လူသားတွေမှီတင်းနေထိုင်ရာ အဝန်းအဝိုင်းလေး တစ်ခုလို့ပဲ သူ ခံယူမိတယ်။ လူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု အခြေချတဲ့နေရာပေါ့။ အမှန်တမ်းဆိုရရင် ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းကို ကိုယ်တိုင်ရွေးချယ်ခွင့် ရှိသင့်တာပေါ့။ ဒါမှ နေပျော်နိုင်မှာဖြစ်သလို၊ ရှင်သန်ချိန်တွေ အဓိပ္ပါယ်ရှိမှာလို့ သူထင်နေမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ မြို့တစ်မြို့ထဲကို ရောက်ရှိလို့ လာခဲ့ပြီး သူပြန်ထွက်လို့မရဘူးတဲ့။ သူပြန်ထွက်ပြီးရင်ကော ဘယ်ကိုသွားနေရမှာလဲ သူဘယ်ကနေ လာတာလဲ။ သူ့ကိုယ်တိုင် မသိတဲ့မေးခွန်းတွေအတွက် သူအဖြေရဖို့ မကြိုးစားတော့ဘူး။ ဒီအတိုင်းပဲ စီးဆင်းလိုက်တော့မယ်။ သူဟာ ရေစီးကြောင်းတစ်ခုထဲ မျောပါလာတဲ့ ရေစက်တစ်စက်လို့ပဲ ယူဆလိုက်တော့တယ်။

ဟိုတယ်မန်နေဂျာကို စာရွက်စာတမ်း ဖြည့်ပေးပြီးတဲ့နောက် အပြင်ကို ထွက်လာခဲ့မိတယ်။ မြို့ထဲလျှောက်ကြည့်ဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ ရက်တွေတုန်းက သူအပြင်ကို မထွက်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ သူ့ဘဝသစ်အကြောင်း တွေးမိပြီး ရှေ့ခံတွေဖြစ်နေခဲ့တယ်။ နေရထိုင်ရတာ မသက်သာဖြစ်နေခဲ့တယ်။ အခုတော့ အများနည်းတူ စီးဆင်းနိုင်ဖို့ သူဆုံးဖြတ်လိုက်တာကြောင့် သူနေလို့ထိုင်လို့ ပိုကောင်းလာတယ်။

ဘဝဆိုတာ ဘာမှန်းမသိဘဲ ရောက်ရှိလာတဲ့ ပါဆယ်ထုပ်တစ်ထုပ်ပေါ့။ ဖွင့်ကြည့်လိုက်လို့ တွေ့တဲ့ပစ္စည်းဟာ ကိုယ့်ပစ္စည်းပဲပေါ့။ ဘာတတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုးယူရတော့မှာပေါ့။

အပြင်မှာ ပြာပြာလွင်လွင် ကောင်းကင်ကို မိုးမျှော်တိုက်ကြီးတွေ မေးတင်ထားပုံက သိပ်ကြည့်လို့ကောင်းတယ်။ တအိအိလွင့်မျောနေတဲ့ အဆုပ်လိုက်အဆုပ်လိုက် တိမ်ဖြူဖြူကြီးတွေဟာ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်ပြီး ဉာဏ်ပညာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ မှတ်ဆိတ်ဖြူအဘိုးအိုတွေလိုပဲ။

ကားတွေဟာ တိတ်တဆိတ်ရွေ့လျားနေသလို၊ လူတွေဟာလည်း အေးအေးဆေးဆေး လမ်းလျှောက်နေကြတယ်။ အရာရာဟာ ပကတိတိတ်ဆိတ်နေပြီး အသံတိတ်ရပ်ရှင်ကားကို ကြည့်နေရသလိုပဲ။ သူ့စိတ်တွေလည်း လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေတယ်။ သူဦးတည်ရာမဲ့ လမ်းတွေလျှောက်သွားနေတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကလေးတစ်ယောက်လို စူးစမ်းနေမိတယ်။

သူ ဘေးနားဖြတ်လျှောက်သွားတဲ့ လူတွေရဲ့မျက်လုံးတွေကို သူ သတိထားမိလာတယ်။ သူတို့တွေရဲ့မျက်လုံးတွေက အသိမဲ့နေသလိုလို အသက်ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့နေသလိုပဲလို့ သူခံစားမိတယ်။ မျက်လုံးတွေဟာ ငြိမ်သက်လွန်းနေတယ်။ ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ နာကျင်ခြင်း၊ ပူပန်ခြင်း စတာတွေ လုံးဝမရှိတဲ့ပုံတွေပဲ။ ပြီးတော့ သူတို့တွေဟာ မျက်တောင်မခတ်ကြဘူးလို့ ထင်ရတယ်။ အားလုံးက မျက်လုံးသေတွေနဲ့။

အဲဒီမျက်လုံးတွေကို သူ ကြာကြာမကြည့်နိုင်ဘူး။ အဲဒီမျက်လုံးတွေရဲ့ အကြည့်တွေက သူ့မျက်လုံးတွေထဲကနေတစ်ဆင့် ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ပူနွေးစီးဆင်းသွားသလိုပဲ။ သူ့စိတ်ထဲ အမျိုးအမည်တပ်ရခက်တဲ့ ကြောက်ရွံ့မှုမျိုးကို ခံစားမိလာတယ်။ သူ လမ်းကိုခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်ပြီး အနီးအနားမှာရှိတဲ့ ကော်ဖီဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲ ပြေးဝင်လိုက်တယ်။

ကော်ဖီဆိုင်က ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းပေမယ့် စားပွဲသုံးလေးလုံးလောက်မှာပဲ လူတွေရှိနေတယ်။ ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းမှာ လူနှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်လောက်ပဲရှိတယ်။ သူတို့တွေဟာလဲ ဘာစကားမှ မပြောကြဘူး။ တုံ့ကိုဘာဝေ တွေတွေကြီးတွေပဲ ထိုင်နေကြတယ်။ သူတို့တွေရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာလည်း အသေတွေချည်းပဲ။ တိတ်ဆိတ်မှုအသံက ကြောက်ရွံ့ဖို့ ကောင်းလောက်အောင် ကျယ်လောင်နေတယ်။ သူလည်း နီးစပ်ရာခုံတစ်ခုံမှာ ထိုင်လိုက်တယ်။

စားပွဲထိုးတစ်ယောက် သူ့အနားကို ရောက်လာတယ်။ ဘာသောက်မလဲလို့ မမေးဘူး။ မီးနူးစာရွက်ပဲထိုးပေးတယ်။ အမှန်တကယ်ဆိုရင် သူ့ကို တစ်ခုခုပြောသင့်တာပေါ့။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ စကားပြောသံကို ကြားချင်နေတယ်။ စားပွဲထိုးက ဘာမှမပြောတော့ သူက 'အက်စ်ပရက်ဆိုတစ်ခွက်'လို့ပဲ ပြောလိုက်တယ်။

စားပွဲထိုးဟာ ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြန်အလှည့်မှာ သူက စီးကရက်တစ်ဘူး ယူခဲ့ဖို့ပါ ထပ်မှာလိုက်တယ်။ ခုနက လွတ်လပ်ပေါ့ပါးတဲ့ သူ့စိတ်တွေဟာ ဘယ်ကိုလွင့်စဉ်ပျောက်ကွယ်သွားပြီလဲ။ တစ်မိနစ်အတွင်း စားပွဲထိုးဟာ ကော်ဖီခွက်ရယ်၊ စီးကရက်ဘူးရယ်ကို ဗန်းတစ်ဗန်းပေါ်တင်ပြီး ယူဆောင်လာတယ်။ သူ့အိတ်ထဲ ပါလာတဲ့မီးခြစ်ကို အလျင်အမြန်ထုတ်ပြီး စီးကရက်ကို အလောတကြီး ဖွာရှိုက်လိုက်တယ်။ သူ့စိတ်တွေ ငြိမ်သက်သွားအောင် စီးကရက်မီးခိုးတွေကို တစ်ဝကြီးရှူသွင်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ ကော်ဖီပူကို တစ်ကျိုက်မော့သောက်လိုက်တယ်။ သူ စိတ်တွေ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်အနည်ထိုင်စပြုလာတယ်။ မျက်လုံးသေတွေကို သူခဏ မေ့လျော့ပစ်လိုက်တယ်။ တိတ်ဆိတ်မှုကတော့ ရေစီးသန်တဲ့ မြစ်တစ်စင်းလိုပဲ မပြတ်တမ်းစီးဆင်းနေလေရဲ့။

သူဟိုတယ်ပြန်ပြီး အနားယူဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ သူ့အနားယူမှု ဖြစ်တော့မယ်လို့ သူ့အာရုံကြောတွေက သူ့ကို သတိပေးနေတယ်။ သောက်လက်စကော်ဖီကို ကုန်အောင်အမြန်သောက်လိုက်တယ်။ ပိုက်ဆံရှင်းပြီးမှ ပြန်မယ်လို့ သူ ပြင်ဆင်လိုက်တော့မှ ဒီမြို့မှာ ပိုက်ဆံမလိုဘူးဆိုတာ သူ သတိပြန်ရလာတယ်။ သူ ဒီမြို့စရောက်တဲ့နေ့ကစလို့ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ သုံးစရာမလိုသေးဘူး။ ပထမဆုံးတက္ကစီငှားစီးတုန်းကလည်း ကားသမား အဖိုးကြီးက သူ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ကျသလဲလို့ မေးတော့ ပေးစရာမလိုပါဘူးလို့ပဲ ပြန်ပြောခဲ့တယ်။ နောက် ဟိုတယ်မှာလည်း ပိုက်ဆံပေးစရာ မလိုဘူး။ ပြီးတော့ သူ့အိတ်ထဲမှာရှိမယ်လို့ ထင်တဲ့ပိုက်ဆံတွေလည်း ပျောက်သွားတယ်။ သူဟာ အဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ရောက်လာတာကြောင့် ပိုက်ဆံတွေပျောက်သွားတော့ သူ ဘယ်နိုင်ငံရောက်လာတာလဲ ဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့မရပြန်ဘူး။

သူ ကော်ဖီဆိုင်ထဲကနေ ပြန်ထွက်လာတယ်။ တက္ကစီငှားပြီး ဟိုတယ်ပြန်ဖို့ပဲ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ တက္ကစီတစ်စီးလာနေတာ တွေတော့ သူ လက်ပြပြီးတားလိုက်တယ်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ တက္ကစီအိုင်ဘာဟာ သူ

ပထမဆုံးစရောက်တဲ့နေ့မှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ ဒရိုင်ဘာအဖိုးကြီးပဲဆိုတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူက 'ကျွန်တော့်ကို ဟိုတယ်ကိုပဲ ပြန်ပို့ပေးပါ'လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဖိုးကြီးက ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။ ဒရိုင်ဘာအဖိုးကြီးရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာလည်း ဒီနေ့တစ်နေ့ကုန် မြင်တွေ့နေရတဲ့ မျက်လုံးတွေလို အသေပဲ။ ဘာမှလဲမပြောဘူး။ ကားပေါ် သူတက်ထိုင်ပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မောင်းထွက်သွားတယ်။ ဖြည်းဖြည်းလေးပဲ။ သူစကားပြောဖို့ ကြိုးပမ်းပေမဲ့ သူ့စိတ်တွေဟာလည်း စကားမပြောချင်ဘဲ လေးလံနေမှန်း သတိထားမိလိုက်တယ်။ အဲဒါကြောင့် သူလည်း တိတ်တဆိတ်ပဲ လိုက်လာတယ်။

ဟိုတယ်ရှေ့ရောက်တော့ ကားပေါ်က သူအဆင်းမှာ တက္ကစီဒရိုင်ဘာအဖိုးကြီးကို ကျေးဇူးပဲလို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဖိုးကြီးက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ကားကိုမောင်းထွက်သွားတယ်။

သူ အထဲဝင်တော့ သူ့ကိုစောင့်နေတဲ့ ဟိုတယ်မန်နေဂျာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေဟာလည်း အသေတွေပဲ။ ဟိုနေ့ကတည်းက သူ့မျက်လုံးတွေ အသေပဲလားဆိုတာတော့ သူမမှတ်မိဘူး။ သူ ဟိုတယ်မန်နေဂျာကို လှမ်းပြုံးလိုက်ပေမယ့် သူ့အပြုံးဟာ အထမမြောက်လိုက်ဘူးဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။

'ခင်ဗျား မနက်ဖြန်အလုပ်စလုပ်ရတော့မယ်။ ခင်ဗျားနေဖို့ နေရာအသစ်တစ်ခု စီစဉ်ပေးထားတယ်။ အခုအနားယူချင် ယူတော့။ မနက်ကျရင် လာခေါ်မယ်' လို့ ဟိုတယ်မန်နေဂျာက သူ့ကိုပြောတယ်။

သူတကယ်ပဲ ဒီမြို့သားဖြစ်တော့မှာပေါ့။ သူတို့လို မျက်လုံးအသေတွေနဲ့ တုံ့ကိုဘာဝကြီး ဖြစ်လာတော့မှာလား။ သူ့စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးလာတယ်။ မနက်ဖြန် သူ မုန့်ဖုတ်တဲ့အလုပ်လုပ်ရတော့မယ်။ သူ တစ်သက်လုံး အဲဒီလို နေရတော့မှာလား။ သူ အာရုံတွေ နောက်ကျလာတယ်။ သူ ဒီမြို့ကနေ ပြန်ထွက်သွားချင်လာပြီ။ တစ်နေရာထဲမှာ တစ်သမတ်ထဲပုံစံအသေကြီးနဲ့ မနေချင်ဘူး။ သူ ဟိုတယ်မန်နေဂျာကို မေးလိုက်တယ်။

'ကျွန်တော် ဒီမြို့က ပြန်ထွက်လို့မရတော့ဘူးလား။ ကျွန်တော်ပြန်ထွက်ချင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ။ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ ငြီးငွေ့လာလို့ တခြားမြို့တွေကို အလည်သွားလို့ကောရလား'

'ဒီမြို့ကနေ မင်းဘယ်လိုမှ ပြန်ထွက်လို့မရတော့ဘူး။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ပြန်ထွက်လို့မရဘူး။ မြို့ကို မမြင်ရတဲ့ပိုက်ကွန်တွေက ခင်ဗျားကို ဟန့်တားလိမ့်မယ်။ ပိုက်ကွန်မှာရှိတဲ့ လျှပ်စစ်လှိုင်းတွေက ခင်ဗျားရဲ့ အာရုံကြောတွေကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ပဲထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားပေမဲ့ မြို့ထဲပြန်ရောက်လာမှာပဲ။ လျှပ်စစ်လှိုင်းတွေကလည်း ခင်ဗျားရဲ့အမြင်အာရုံ၊ အကြားအာရုံတွေဟာလည်း သုံးစားမရ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ ဒီမြို့မှာ အများနည်းတူနေနိုင်အောင်ပဲ ခင်ဗျားကြိုးစားပါ'လို့ ဟိုတယ်မန်နေဂျာက ပြောတယ်။

Loading တွေများလို့ လေးလံထိုင်းမှိုင်းသွားတဲ့ ကွန်ပျူတာတစ်လုံးလို သူ့လှုပ်ရှားမှုတွေ နှေးကွေးသွားတယ်။ စကားပြောဖို့တောင် မနည်းအားယူနေရတယ်။

'ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ'လို့ သူမေးလိုက်တယ်။

'ခင်ဗျား အိပ်ပြီးပဲ အနားယူလိုက်ပါတော့'လို့ မန်နေဂျာက ပြောတယ်။

သူ အခန်းပြန်ပြီး ကုတင်ပေါ်မှာလှဲအိပ်လိုက်တယ်။ သူအိပ်ပြီလား မအိပ်သေးဘူးလားဆိုတာ မကွဲပြားနိုင်သေးခင်မှာ သူ အိပ်မက်တွေမက်နေတယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ သူပြေးနေပေမဲ့ သူ့ခြေထောက်တွေက တစ်စက်မှမလှုပ်လို့ အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေတယ်။ ပြေးလွန်းလို့ သူ့စိတ်ထဲမှာ မောဟိုက်နေပေမဲ့ သူ့ခြေထောက်တွေက သစ်တုံးကြီးတွေလိုပဲ။ မလှုပ်မယှက်။ အိပ်မက်က အတော်ကြောက်ဖို့ကောင်းပေမဲ့ သူ ပြန်လည် မနိုးထနိုင်သလို၊ အိပ်လည်းမပျော်ဘဲ အိပ်မက်ထဲမှာ ပြေးနေမိတော့တယ်။

မိုးသက်ဟန်
၂၀၀၉၊ ဇူလိုင်၊ ပိတောက်ပွင့်သစ်

လူသားသစ်

‘အနာဂတ်လှိုင်း’ စာအုပ်ကို ဖတ်နေစဉ် အမေက ထမင်းစားရအောင်ဟု ခေါ်သည်။ ကျွန်တော် အမေ့ကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းရမ်းပြလိုက်၏။ ထမင်းပိုင်းမှာ အဖေ၊ အမေနှင့် ညီမလေးနှစ်ယောက်။ မိသားစု အားလုံးစုံစုံညီညီဖြစ်ဖို့ ကျန်နေသူကား ကျွန်တော်။ ထမင်းစားပွဲပေါ်မှာ ကြက်ဟင်းခါးသီး ဟင်းတစ်ခွက်ကတော့ ကျွန်တော့်အတွက် အမေ၏ သီးသန့်လက်ရာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ထမင်းမစားတာ ခြောက်ရက်တောင် ရှိပြီဟု အဖေက ပြောသည်။ မိသားစုအားလုံးက မှတ်မှတ်ရရရှိနေ၏။ ဆရာဝန်နဲ့ပြုကြည့်ပါဦးလို့ အမေစိုးရိမ်သော စကားသံကို ‘ဟုတ်သားပဲ အစ်ကိုကြီးရယ်’ဟု ညီမငယ်က ထောက်ခံပြောဆိုလေသည်။

‘ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ဘူး အမေ။ ခါတိုင်းလိုပဲ သွားတာ၊ လာတာ၊ လှုပ်ရှားတာ ပုံမှန်အတိုင်းပဲ။ ထမင်းမစားတာရယ်၊ ကျင်ကြီးမစွန့်တာရယ် ဒီနှစ်ခုပဲ ထူးခြားသွားတာပါ။ မနေ့က ခိုင်ကြီးနဲ့တွေ့လို့ သွေးပေါင်ချိန်ပေးလိုက်သေးတယ်။ အပေါ်က တစ်ရာရှစ်ဆယ်၊ အောက်က ရှစ်ဆယ်တဲ့။ ဆရာဝန်သွားပြလည်း ငွေကုန်ရုံပဲရှိမှာပေါ့။ မရှိတဲ့ရောဂါဟာ ဆရာဝန်နဲ့ တွေ့ခါမှ ရောဂါဖြစ်တယ်ဆိုရင် လိမ်တဲ့ဆရာဝန်တစ်ယောက် လောကကြီးမှာ တိုးလာပါဦးမယ်’

ကျွန်တော့်စကားကို အဖေက လက်ခံချင်ပုံမရ။ အဖေ့မျက်လုံးထဲမှာ ‘ဒီကောင်ကြောင်နေပြီ’ဟူသော အဓိပ္ပါယ် ခပ်ရေးရေးကို တွေ့ရသည်။ ကိုယ့်သားမို့ လျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့ အမှတ်ပေးထားသလား မပြောတတ်။ ကျွန်တော်သာ ခပ်ကြောင်ကြောင် လူတစ်ယောက်ဖြစ်သွားပါက ခပ်ကြောင်ကြောင်လူတစ်ယောက်ရဲ့အဖေလို့ အခေါ်ခံရမှာကို အဖေကြောက်နေရောသလား။ အားကိုးဖော်မရတော့မှာ စိုးရိမ်နေသလား။ သားသမီးမကောင်း မိဘခေါင်းကိုဆိုတော့ မကောင်းသော သားတစ်ယောက်ဖြစ်မှာ ကျွန်တော့်အပေါ် မေတ္တာသက်လေသလား။ အဖေ့မျက်နှာက ဖတ်စာအချို့ကို ကျွန်တော် ထိုသို့ ဘာသာပြန်ဖြစ်ပါသည်။ စာအုပ်ထုတ်လျှင် အနည်းဆုံးတစ်အုပ်တော့ ရောင်းရပါလိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော့်ကို ကြိုက်နေသော ကောင်မလေးက ဝယ်ယူဖတ်ရှုမှာ သေချာသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

‘သေချာရဲ့လားကွာ၊ မင်းဟာ ကြည့်လည်း လုပ်ပါဦး’

ကျွန်တော် ထမင်းမဆာလို့ မစားတဲ့အကြောင်းကို ပြောပြမိ၍ လက်ဖက်ရည်အတူ သောက်နေသူများထဲမှာ မောင်မောင်အောင်ရဲ့ တုံ့ပြန်သော စကား။ သူက 'အကြားအမြင် ပို့ဆောင်ရေး'ဌာနမှာ အလုပ်လုပ်နေသူ။ (စာထည့်လိုလျှင် သို့မဟုတ် ဖုန်းဆက်လိုလျှင် သူရုံးသို့ သွားရပါသည်။) ကျွန်တော်ကတော့ စာထည့်သည့်အခါတိုင်း သူနှင့်ပေးလိုက်တာ များပါသည်။ နောက်တစ်ယောက်က တင်စိုး။ သူကတော့ ထမင်းစားဖို့အတွက် ဖခင်ရဲ့အမွေ လယ်ယာလုပ်နေသလို 'လူသားစိတ်ဓာတ် ပြုပြင်ရေး ဝပ်ရှော့' ထောင်ထားသည်။ စီးပွားရေးမပါ ဝါသနာပါလွန်းသည့်အတွက်ကြောင့် သူက ဦးဆောင်ပြီး လုပ်ငန်းဖြစ်အောင် ကြိုးစားခဲ့သူ။ ဒါပေမဲ့ သူဝပ်ရှော့မှာ ဘယ်သူမှမရှိ။ ဗိုက်ကို အကြောင်းပြပြီး အဖွဲ့ဝင်တွေဟာ အသံထက် နှစ်ဆသာတဲ့နှုန်းဖြင့် ထွက်သွားကြပြီလို့ ပြောသည်။ သူတစ်ယောက်တည်းဖြစ်၍ လုပ်ငန်းဟာ ပက်ကျိတစ်ကောင် လမ်းမှားနေသလိုမျိုး စိတ်ကြိုက်ပြုပြင်လိုရ၍ အဲဒီလူဟာ နောက်တစ်ခါ သူဝပ်ရှော့ထပ်လာမှာ ကျိန်းသေ။ ဝေဒနာရှင်ဟာ ပင်ကိုရောဂါပျောက်သွားပြီး သူ့စကားကို လေးစားယုံကြည်သည့် ရောဂါသစ်ပေါ်လာလို့ဟု ပြောလေ့ရှိပေသည်။

'မင်းကိစ္စကို ပေါ့ပေါ့ဆဆ လုပ်မနေနဲ့။ အစာအိမ်ကင်ဆာဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ'

ကရုဏာပါသော လေသံဖြင့် တင်စိုးက ပြော၏။ ကားတစ်စီး ဖြတ်သွား၍ ဖုန်များက ကျွန်တော်တို့ နာခေါင်းကို လာရောက်နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ဖုန်တွေကို အပြစ်မမြင်ကြပါ။ ကျွန်တော့်မြို့ကလူများနှင့် ဖုန်များသည် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သည့် ချစ်သူများ ဖြစ်နေကြပါပြီ။ မိုးဥတုရောက်၍ ခွဲခွာရသည်ကိုပင် လွမ်းဆွတ်ဝမ်းနည်းနေကြသည်။ မိုးရွာလျှင် ရွံ့ဗွက်ထမည်။ လမ်းလျှောက်ရတာ မကောင်း။ ခရီးသွားနှုန်း ကြန့်ကြာမည်။ ခြေထောက်များအား ရေဆေးရမည်။ မြို့တည်သည်မှာ မကြာသေး၍ ဤသဘာဝတရားကို မြို့လူထုက သုခလို့ လက်ခံနိုင်နေပေသည်။

'ဟုတ်တယ်၊ ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ ပြကြည့်ပါလား'

ပိတ်ထားသော နာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်ပေါ်မှ လက်ကိုဖယ်၍ သန်းနိုင်က တိုက်တွန်းစကားဆိုသည်။ သူတို့သုံးယောက်စလုံး ကျွန်တော့်အတွက် ထန်းရည်တစ်ပုလင်း သို့မဟုတ် ဘီယာတစ်ဘူးစာခန့် ခေါင်းစားသွားပေလိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော အဖြေမရှိသော ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကို ပေးခဲ့မိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

'ပေးခဲ့မိတာ မမှားပါဘူး၊ ရောဂါမရှိဘူးလို့ ပြောနိုင်တာ တစ်ခွန်းတည်းနဲ့ တန်ပါတယ်'

အတွေ့အကြုံကို ရောင်းဝယ်ရေးလုပ်နေသော သန်းနိုင်က စီးပွားရေးသိအိုရီနှင့် ထောက်ပြသည်။ မရှိဘူးဆိုတာ သိနေသော ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြားမရှိဘဲ အသပြာနှင့် ပေးဆပ်နေရသည်။ ထိုမိတ်ဆွေများ၏ တွန်းအားကြောင့် ဆရာဝန်ထံသို့ ရောက်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။

'ထမင်းမစားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ'

'အတိအကျတော့ မသိဘူး။ ကျွန်တော့်အိမ်က မိဘတွေ ပြောတာအရဆိုရင် ခြောက်ရက်ရှိပြီတဲ့'

'တခြား ဘာတွေ စားသေးသလဲ'

‘အဖတ်မှန်သမျှ ဘာမှစားချင်စိတ်မရှိပါဘူး’

‘ဘာအရည်တွေ သောက်သလဲ’

‘ရေကလွဲရင် ဘာမှသောက်လို့မရပါဘူး’

‘အထိုင်အထတွေမှာ ခေါင်းထဲမှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းရှိရဲ့လား’

‘ရှင်းရှင်းပါပဲ’

‘ခဏလွဲဗျာ’ဟု ပြောပြီးနောက် သွေးပေါင်ချိန်၍ စမ်းသပ်ပါတော့သည်။ နာရီဝက်ခန့် ကြာပါလိမ့်မည်။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး သမားရိုးကျပါပဲ။ အထွေအထူး မတွေ့ရ။ ဒါပဲတတ်နိုင်သည်။ ပိုစိတ်ချရအောင် ရန်ကုန်မှာ သွားပြပါဟု စကားလက်စသိမ်းလိုက်၏။ ကျွန်တော့်မိသားစုနှင့် (မိဘနှစ်ပါး ညီမနှစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် မိန်းမ မရသေးပါ။) မိတ်ဆွေများ အလွန်စိုးရိမ်နေကြသဖြင့် အထူးကုဆရာဝန်ကြီးများနှင့် စစ်ဆေးရန်အတည်ပြု ပြဋ္ဌာန်းကြပါသည်။ ထမင်းမစားဘဲ နေနိုင်တာ မကောင်းဘူးလား။ ကျွန်တော့်လို လူတွေရှိနေရင် ကမ္ဘာမှာ စားနပ်ရိက္ခာပပျောက်ရေး အဖွဲ့အစည်းတစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာနိုင်၏။ ရယ်စရာပြက်လုံးမဟုတ်ပါ။ မြန်မာပြည်မှာလည်း ကျွန်တော့်လိုလူတွေ အများကြီးလိုအပ်နေပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ပြည်ပကို ဆန်များများ တင်ပို့နိုင်ပါက ဒေါ်လာများများ ရနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ရနိုင်သော နေရာတွေမှာ လူများမရှိကြပါ။ မရချင်ယောင်ဆောင် ဟန်ဆောင်နေသော ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ကို လူများအချိန်ဖြင့် ဝယ်ယူအားပေးနေကြပါသည်။ သရုပ်ဆောင်ဆိုတာလူ၊ လူဆိုတာ သရုပ်ဆောင်။ ကိုယ့်ပြဇာတ် ကိုယ်အားမပေးဘဲ သူတစ်ပါးကို ငွေပေးနေပါလိမ့်။ ဒွေးကို ဘယ်သူ ကားဝယ်ပေးတာလဲ။ ထက်ထက်မိုးဦးကို ဘယ်သူက စိန်တစ်ဆင်စာ ဆင်ပေးတာလဲ။ ကျွန်တော်က ထမင်းကို မစားတာလား။ ထမင်းက ကျွန်တော့်ကို မစားတာလား။ မစားတာက ထမင်းနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုလား။ ကျေးဇူးပြုပြီး ဖော်ထုတ်ပါဦး ဆရာ အယ်လ်ဗတ်အိုင်းစတိုင်း။ တချို့က အိုင်စတိုင်းလို့ ခေါ်ကြသည်။ ဘာသာစကား အားပြတ်နေသော ကျွန်တော့်အသံထွက်အမှန်ကို မသိပါ။ (ဂျာမနီနိုင်ငံသားတွေ အခေါ်က ပို၍ တိကျပါလိမ့်မည်။) ကျွန်တော့်သတင်းက တစ်မြို့လုံး ပျံ့နှံ့နေပြီ။ ဘယ်သူက အသံဖြင့် အမဲ(မေတ္တာဖြင့်) သရုပ်ဆောင်မှန်းမသိ။

‘ရေဆွမ်းကိုယ်တော် လုပ်မလို့နဲ့တူတယ်’

‘စောစောသေချင်လို့ နေမှာပေါ့’

‘အာရုံကြော ထိခိုက်လို့ စားရမှန်းမသိတာ’

‘ဝိဇ္ဇာမိုရ်တွေက အာဟာရသိဒ္ဓါပြီးတဲ့ ဆေးတိုက်ထားလို့လား’

‘ပုံမှန် စိတ်ဖောက်ပြန်တာပါ’

ပြက်ရယ်ပြုသောစကား။ ကဲ့ရဲ့သောစကား။ ချိန်ခွင်လျှာညှိသော စကား။ ရောဂါပျောက်စေချင်သောစကား။ ပရလောကကို ယုံကြည်သောစကား။ အရူးလို့ သတ်မှတ်သောစကား။ ထိုသူတွေဟာ ပန်းပွင့်မဟုတ်ပါ။ (ပျားတွေအတွက်လည်း အသုံးဝင်ပစ္စည်းမဟုတ်။) မစင်မဟုတ်ပါ။ (မည်သူမှ ဟိုတယ်၊ မိုတယ်မဆောက်နိုင်) သစ်တောတစ်ခု မဟုတ်ပါ။ (ရာသီဥတုကို မမျှတစေပါ) ကောင်းကင်မဟုတ်ပါ။ (ငှက်များအတွက် လွတ်လပ်စွာ မပျံသန်းနိုင်ပါ။) ကျွန်တော့်ကို နားလည်၍မဟုတ်ပါ။ (စိတ်ထင်ရာ ပြောနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။) အပြောင်းအလဲ မမြန်ပါ။ ဦးနှောက်က ကွန်ပျူတာထက်မြန်၏။ ကွန်ပျူတာမှာ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း၊ မနာလိုခြင်း၊ အပြစ်တင်ခြင်း၊ ဝေဖန်ခြင်းမရှိ။ လူမှာ အားလုံးရှိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော တကော(ငါဟု စွဲလန်းခြင်း) မာန(ငါဟု အထင်ကြီးခြင်း) ဒိဋ္ဌိ(ငါဟု ရှိသည်ကို ဆုံးဖြတ်ခြင်း) ဟူသော ပပဉ္စ မတရားသုံးပါးရှိသောကြောင့်ဟု ဘုရားရှင် မိန့်မှာတော်မူခဲ့ပါသည်။

‘ဘုရားရှင်မိန့်မှာတော်မူခဲ့သလို သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာပေါ့ဗျာ’

ခင်ဗျားမှာ ဘာရောဂါမှ မတွေ့ပါဘူး။ နှလုံး၊ အသည်း၊ အဆုတ်၊ ကျောက်ကပ်ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ (normal) ဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော့်ဆုံးဖြတ်ချက်မဟုတ်ဘူး။ စက်ကပြောတဲ့ အဖြေဟာ ပိုတိကျပါတယ်ဟုလည်း သက်သေထူသေးသည်။

‘အစာမစားဘဲ နေနိုင်တော့ စားစရိတ် သက်သာပြီး ငွေပိုငွေလျှံ သုံးနိုင်တာပေါ့။ စားရတဲ့ ဒုက္ခ၊ စွန့်ရတဲ့ဒုက္ခလည်း ငြိမ်းသွားတယ်လေ’

‘ဆရာကြီးတစ်ယောက်ပဲ ကျွန်တော့်ကို နားလည်သလိုရှိတာ’

‘စားသုံးကုန်တွေကို ဈေးကစားတဲ့လူတွေရဲ့ လက်ထဲက လွတ်တာလည်း ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းရှိတယ်’

‘အဲဒါ ဝမ်းသာစရာလို့ ထင်ပါတယ်’

‘ရေတစ်မျိုးတည်း သောက်ရုံနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က အဆင်ပြေနေတော့ ဘယ်သူမှ ခင်ဗျားကို လက်ဖက်ရည်ဖိုးပေးစရာ၊ တိုက်စရာမလိုတော့ဘူးပေါ့’

‘လူတွေ စိတ်ချမ်းသာရင် ကျေနပ်စရာပဲ’

ခုချိန်မှာ ကျွန်တော်သည် မြစ်တစ်စင်းဖြစ်၏။ (မြစ်ရေကို သုံးယူနေသူသာ ရှိ၍ ထည့်ဖြည့်နေသူမရှိပါ။) ကျွန်တော့်ကို လက်ဖက်ရည်တိုက်ဖို့ မလို၍ လက်ဖက်ရည်ကို ကျွန်တော်က တိုက်နေရပါသည်။ ကျားတွေ လက်ဖက်ရည်ဖိုး မတောင်းကြပါ။ လူသားများထက် စည်းကမ်းရှိပါသည်။ ကားတိုက်ခံရသော ခွေးတစ်ကောင်ကို မည်သူမှ လျော်ကြေးမပေးပါ။ တရားစွဲမည့်ခွေးမရှိ၍ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ခင်ဗျား ဘာပြောချင်သေးလဲဟု ဆိုတော့ -

‘ကျွန်တော့်မှာ အစာအိမ်ရော ရှိသေးလား’

အစာအိမ်ရှိလို့ ရေသောက်လို့ရတာပေါ့။ ခင်ဗျားသာ ကားတစ်စီးဆိုရင် ရေနံပြဿနာလည်း မရှိတော့ဘူးဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော့်မျိုးစေ့ကို တောင်းသည်။ ကမ္ဘာမှာ ကျွန်တော့်လို လူတွေ အများကြီးမွေးထုတ်ရမည်။ ကမ္ဘာကျန်းမာရေးအဖွဲ့မှ တစ်ဆင့် ပြည်ပသုတေသနများထံ ပေးပို့တင်ပြ၍ ပုံတူပွား(အစာအိမ်အဓိက)မည်ဟု ဆိုသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်သည် လူသားစစ်စစ်တစ်ယောက်ဟု လက်ခံထားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

မင်းဝေနိုင်(ဟင်္သာတ)
၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လ၊ ရန်ကုန်

တစ်ခုသောနေဝင်ဆည်းဆာ

ကျွန်တော်တို့မြို့က ပန်းချီဆရာနှင့် ဓာတ်ပုံပညာရှင် လူတစ်စု အတူတကွ ပုဂံသို့ လေး ငါးရက်ကြာ ခရီးထွက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ပန်းချီဆရာများက ပုဂံရှုခင်းကို အမြင်ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် ပန်းချီရေးကြသလို ဓာတ်ပုံပညာရှင်များကလည်း စိတ်ကြိုက်ရှုခင်းရှုကွက်တွေ ရှာ၍ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူကြသည်။ တစ်ညနေတွင် ကျွန်တော်တို့လူစု သဗ္ဗညုဘုရားကြီး၏ အထက်ပစ္စယံပေါ်ကနေ၍ ပုဂံနေဝင်ချိန်ကို စောင့်ကြည့်ကြရင်း ဓာတ်ပုံရိုက်ကြ၊ ပန်းချီရေးကြနှင့် အချိန်လုကာ အလုပ်လုပ်ကြရသည်။ ထိုနေရာတွင် နိုင်ငံခြားသားတစ်ချို့လည်း ရောက်နေကြ၍ ကင်မရာ အမျိုးမျိုးနှင့် ပုဂံမြို့ဟောင်း၏ နေဝင်ဆည်းဆာအလှကို မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ယူကြသည်။

ဧရာဝတီမြစ် အနောက်ဘက်မှာ ကမ်းပါးစောက်ကြီးများနှင့် တွန့်ခေါက်ကျောရိုးရှိသော တန့်ကြည့်တောင်တန်းသည် မြစ်ကြောင်းနှင့်အပြိုင် တောင်ဘက်သို့ ဆန့်တန်း နိမ့်ဆင်းသွားသည်။ တောင်ရိုးကို လွန်၍ အနောက်ဘက်သို့ နေလုံး တဖြည်းဖြည်း ကျဆင်းသွားပုံမှာ တကယ်လည်း ကြည့်၍လှသည်။ ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက် နေလုံးကြီးသည် လိမ္မော်ရောင်ဝါဝင်းနေရာမှ ပန်းရောင်ရင့် ပြီးတော့ ကြက်သွေးရောင်ရဲရဲ အဆင့်ဆင့်ပြောင်းလဲသွားသည်။ တောင်ထိပ်တွင် မေးတင်နေသည့် နေလုံးနီနီကို ကြည့်ရသည်မှာ ကတ္တီပါခင်း ကလပ်ပေါ်က ပတ္တမြားလုံးကြီးအသွင် စိတ်ကထင်မှတ်ရ၏။ တောင်ရိုးအထက်၌ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းခြမ်းသည် နေရောင်ရဲရဲနှင့် လင်းလက်နေသည်။ တစ်ခဏအကြာ နေလုံးကျဆင်းသွားသည်နှင့် တောင်ရိပ်သည်လည်း မှိုင်းညိုနက်မှောင် အရောင်ပြောင်းသွားသည်။ အထက်တွင်မိုးတိမ်လွှာ ဖြူပါးပါးရှိနေရာ အောက်ဘက်က မီးမောင်းထိုးထားသလို နေရောင်ခြည်ဖြာတက်၍ တိမ်လွှာအရောင် တောက်ပနေသည်။ တိမ်လွှာရောင်ပြန်က ပုဂံမြို့ဟောင်းပေါ်သို့ တစ်ပြိုင်နက် ဖြန့်ကျက် ကျဆင်းလာသည်။ စေတီအဆူဆူနှင့် ပုဂံရှုခင်းသည်လည်း ခဏချင်း ဝင်းလက်သွား၏။ တန့်ကြည့်တောင် စွယ်တော်ရှင်စေတီကြီးသည် လင်းလက်နေသော မိုးကောင်ကင်ကို နောက်ခံပြုလျက် တောင်ထွတ်ပေါ် ထီးထီးမားမား ရပ်တည်နေတော်မူသည်။ ရွှေရောင်ဖြင့်လည်း ဝင်းနေ၏။ ဧရာဝတီမြစ်ရေပြင်ပေါ်၌ တောင်ရိပ်နှင့် တိမ်ရောင်တို့ မှောင်တစ်ကွက် လင်းတစ်ကွက်ဖြစ်လျက် မြင်ရသည်မှာလည်း တစ်မျိုးစွဲမက်ဖွယ်ကောင်း၏။ ပုဂံနေဝင်ချိန် ဆည်းဆာသည် ရှုမြင်ရသူတို့ စွဲငြိလောက်အောင် အမှန်ပင် လှလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဒိဋ္ဌဓမ္မ အမြင်အာရုံကို မပျောက်ပျက်အောင် မှတ်သား၍ ကင်းဗတ်ပိတ်စပေါ်တွင် ကယျာကယာ ပုံကြမ်းလောင်းယူခဲ့သည်။ ပုဂံခရီးစဉ်မှာ စိတ်ကြိုက် ပန်းချီကားတချို့ကို ရလာခဲ့သည်။ 'ပုဂံနေဝင်ဆည်းဆာ' (Bagan Sunset Scene) အမည်ပေးထားသောပုံကားချပ်မှာ ကျွန်တော်အားရ အကျေနပ်ဆုံး ပုံတစ်ခုဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်ပန်းချီကားများကို ရန်ကုန်က မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ အရောင်းပြခန်းတွင် တင်ထားပေးသည်။ မကြာမီ 'ပုဂံနေဝင်ဆည်းဆာ'ကို ရောင်းရသည်။ သက်လတ်ပိုင်းအရွယ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ဝယ်ယူသွားကြောင်း ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆွေက ပြောပြသည်။

ထို့နောက် ကာလအားဖြင့် ငါးနှစ်ခန့်လွန်လာ၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော့်တူမတစ်ယောက် အလုပ်နှင့်စစ်ကိုင်းမြို့မှာ ရောက်နေ၍ ကျွန်တော့်ကို အလည်လာရန် လှမ်းခေါ်သည်။ သူ့အိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး ပန်းချီလာဆွဲနေဖို့ ပြောသည်။ ထိုတူမနှင့် ကျွန်တော်မှာ ငယ်စဉ်က အတူနေခဲ့ရ၍ ကျွန်တော့်ကို အင်မတန်ခင်သည်။ ကျွန်တော် ပန်းချီရေးဆွဲသည်ကိုလည်း စိတ်ဝင်စားသည်။ ကျောင်းအားလျှင် ကျွန်တော်နှင့်အတူ အပြင်ထွက်၍ ပန်းချီဆွဲသွားရာနောက် တကောက်ကောက် လိုက်လေ့ရှိသည်။ သူ ကိုယ်တိုင်ပန်းချီမဆွဲတတ်ပါ။ သို့သော် ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို တစ်မိနစ်ကြည့်တတ်သည်။ သူမြင်သမျှကိုလည်း ဆွေးနွေးပြောပြတတ်သည်။ ယခု ထိုတူမက ကျွန်တော့်ကို ဖိတ်ခေါ်ရာတွင် 'ဦးလေး အံ့ဩဖို့ ပြစရာတစ်ခုလည်း ရှိတယ်'ဟု ဆိုပါသည်။

မကြာမီ စစ်ကိုင်းမြို့ကို ကျွန်တော်ရောက်သွားသည်။ တူမအိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေးနေ၍ စစ်ကိုင်းမြို့ကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုရင်း ပန်းချီရေးကွက် လိုက်ရှာသည်။ တကယ်တော့ ရေးမည်ဆိုလျှင် တမင်လိုက်ရှာနေဖို့ပင် မလိုပါ။ မြို့အနီးတွင် ကောင်းမှုတော်စေတီကြီး ရှိသည်။ စေတီအဆူဆူနှင့် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးမှာ ဥမင်တွေ၊ ချောင်တွေ၊ သာသနာ့အဆောက်အဦတွေ ရှိသည်။ ဧရာဝတီမြစ်ကို ဖြတ်ကူး၍ အင်းဝဘက်သို့ သွားနိုင်သည်။ ပန်းချီရေးစရာ အကွက်အကွင်းတွေ အများကြီးရှိသည်။ တစ်ရက်မှာတော့ တူမနှင့် မန္တလေးကို သွားကြသည်။ မဟာမုနိဘုရားကြီးကို ဦးစွာဝင်၍ဖူးမြော်သည်။ ထို့နောက် နန်းရှေ့မှာရှိသော တူမ၏အသိတစ်ယောက်အိမ်သို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားကြသည်။ ခြံကျယ်ဝင်းကျယ်နှင့် နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံးတွင် သူ့အသိ အမျိုးသမီးနှင့် ယောက်ျားကို တွေ့ရသည်။ တူမ၏ အသိမိန်းကလေးမှာ အချောအလှတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် မြင်ဖူးသိဖူးသူတစ်ဦး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုလည်း စိတ်ထဲက တွေးမိသည်။ ကျယ်ဝန်း၍ သန့်ရှင်းသားနားသော ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်၍ ထိုင်လိုက်သည်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် နံရံပေါ်က ပန်းချီကားကြီးတစ်ချပ်ကို ထင်းခနဲ ကျွန်တော်မြင်လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ရုတ်တရက် မျက်ကနဲ ဝမ်းသာသွားသည်။ လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ကျော်က ကျွန်တော်ရေးဆွဲခဲ့သော 'ပုဂံနေဝင်ဆည်းဆာ' ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ပန်းချီကားရှေ့ကို ကျွန်တော် အလိုလိုရောက်သွားသည်။ ဟိုတုန်းက ပုဂံမှာ ရှုမြင်ခံစားရသော စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေ ယခုတစ်ဖန်ပြန်လည် ပေါ်ပေါက်လာကြသည်။ ပန်းချီကားရှေ့မှာ ရပ်လျက် အံ့ဩဝမ်းသာဖြစ်နေသည့် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်၍ တူမဖြစ်သူနှင့် မိတ်ဆွေလင်မယားတို့က သဘောကျနေကြသည်။

'ကျွန်မလည်း ပန်းချီဝါသနာပါတယ်။ ပန်းချီကား လှလှတွေ သိပ်ဆွဲတတ်ချင်တာ။ ပန်းချီကားလှတာမြင်ရင် စိတ်ကအလိုလိုပျော်လာတာပဲ။ ဒီကားကို ရန်ကုန်မှာတွေ့တုန်းက ကြိုက်တာနဲ့ တစ်ခါတည်း ဝယ်လာတာ'ဟု တူမမိတ်ဆွေက ပြောပြသည်။

'လှတဲ့သူက လှတာကို ကြိုက်တာ သဘာဝပဲ သမီးရဲ့'ဟု ကျွန်တော်က ရယ်စရာစကားလုပ်၍ ပြောလိုက်မိသည်။ တူမမိတ်ဆွေက 'ဦးလေးပြောတာ ဟုတ်လိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီပန်းချီကားကိုမြင်တော့ ကျွန်မမေမေကလည်း

အင်မတန် သဘောကျပါတယ်'ဟု ရင်းနှီးခင်မင်သော လေသံအပြည့်ဖြင့် ပြန်ပြောလာသည်။ ကျွန်တော်က သူ့စကားကို ကောင်းစွာ နားမရှင်းဘဲ ဖြစ်သွားသည်။ 'ဘယ်လိုကြောင့်လဲကွယ်'ဟု ကျွန်တော်က ဆက်၍ မေးလိုက်၏။ သူက ချက်ချင်း အဖြေမပေးသေးဘဲ သူ့အခန်းထဲဝင်သွားပြီးနောက် ခဏအကြာ၌ ပြန်ထွက်လာသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ရှိရာ အရောက်လာ၍ သူ့မှာပါလာသည့် ရုပ်ပုံကားချပ်တစ်ခုကို ကျွန်တော့်လက်ထဲ ထိုးထည့်ပေး၏။ စက္ကူကားချပ်မှာ အတန်ပင်ဟောင်းနွမ်းနေပြီ။ သို့သော် ရုပ်ပုံမှာ မပျက်မစီး၊ အကောင်းပကတိ ရှိသေး၏။ ကျွန်တော် အသေအချာကြည့်လိုက်တော့ ကားချပ်မှာ မိန်းကလေးလှလှချောချောတစ်ယောက် သွားလေးများပေါ်အောင် ပြုံးရယ်နေသည်ကို ခဲဖြင့် ကောက်ကြောင်းဖော်၍ ရေးဆွဲထားသော ပန်းချီပုံဖြစ်နေ၏။ ပထမတော့ တူမမိတ်ဆွေမိန်းကလေး၏ ငယ်ရုပ်ပုံဟု ကျွန်တော်ထင်လိုက်သည်။ နောက်မှ ရုပ်ပုံဘေးနားက လက်ရေးသေးသေးမျှင်မျှင်နှင့် 'တင်မောင်သန်း'ဟု အမည်ရေးထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ ကျွန်တော့်နှုတ်ဖျားမှ 'ဟယ်'ခနဲ အသံထွက်သွားသည်။ ရုပ်ပုံကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော် မယုံနိုင်အောင် အံ့သြသွား၏။ စိတ်ထဲကလည်း ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ဖြစ်လိုက်လေသည်။

'ဦးလေး အံ့သြသွားသလား၊ အဲ့ဒါ ကျွန်မရဲ့မေမေပုံလေ။ 'ပုဂံဆည်းဆာ'ပန်းချီကားကို ကျွန်မ ဝယ်လာတုန်းက ကားချပ်ပေါ်က ပန်းချီဆရာရဲ့နာမည်ကို မေမေက အသေအချာကြည့်ပြီး 'ဪ တင်မောင်သန်းပဲကိုး'လို့ အသံထွက်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်မက ပန်းချီဆရာကို မေမေသိလို့လား မေးကြည့်တော့ သိတာပေါ့ သမီးရယ်လို့ တိုးတိုးညှင်းညှင်း ပြောပါတယ်။ ပြီးတော့ သူ့သေတ္တာထဲက အဲဒီပုံလေးထုတ်ယူလာပြီး ကျွန်မကို ပေးတယ်။ အဲကျောင်းသားတုန်းက မေမေ့ကို တင်မောင်သန်းရေးပေးတာလို့လည်း ဖွင့်ပြောတယ်။ မေမေက အဲဒီရုပ်ပုံကားချပ်ကို နှစ်ပေါင်း ၄၀ ကျော်ကြာလာတဲ့အထိ မပျောက်အောင် သိမ်းထားခဲ့တာ'

ကျွန်တော် တစ်ခဏတော့ ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်း ဖြစ်သွားသည်။ ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။ ခဏကြာမှ 'သမီးမေမေ အခုဘယ်မှာလဲ။ ကျန်းမာရဲ့မဟုတ်လား'ဟု မေးမြန်းရသည်။

'မေမေကျန်းမာပါတယ်။ ဒီမှာတော့မရှိဘူး။ ပြီးတော့ မေမေက သူ့ဆီ ဧည့်သည်တွေနဲ့လာတာ မကြိုက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဦးလေးကိုတော့ မေမေက တွေ့ချင်မှာပါ'

'အေးကွယ်၊ တို့များဟာ အင်မတန်ခင်ကြတဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါ'

ညနေမမှောင်ခင် မန္တလေးမှ ကျွန်တော်တို့ပြန်လာကြသည်။ တူမဖြစ်သူက သူတို့နှစ်ဦး တက္ကသိုလ်နေတုန်းမှာ အသိဖြစ်ခဲ့ကြကြောင်း၊ ယခု သူ စစ်ကိုင်းပြန်ရောက်လာပြီးနောက် သူနှင့်ပြန်တွေ့ရ၍ မန္တလေးက သူ့အိမ်မှာ ကျွန်တော့်ပန်းချီကားကို တွေ့ရသောအခါ ကျွန်တော်နှင့် သူ့မိခင်အကြောင်းကို ဆက်စပ် သိရှိလာကြကြောင်း ပြောပြသည်။ ပြီးတော့ သူက ဆက်ပြောသေးသည်။

'ဦးလေး အံ့သြဖို့ ပြစ်ရာရှိတယ်ဆိုတာ တခြားမဟုတ်ဘူး။ ဦးလေး ငယ်ငယ်က ရေးပေးထားတဲ့ သူ့အမေ ဒေါ်သန်းသန်းရဲ့ပန်းချီပုံ'

'ဟုတ်တယ်၊ သန်းသန်းငယ်ငယ်က အင်မတန်လှတယ်။ သူ့အစ်မ စန်းစန်းလည်းလှတာပဲ။ သန်းသန်းရယ်၊ ဦးလေးနဲ့ ဦးလေးသူငယ်ချင်း ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်ရယ်ဟာ အင်မတန်ခင်ကြတယ်။ သန်းသန်းတို့ မိဘများက

တို့မြို့မှာတော့ လူချမ်းသာတွေကွယ်။ ကျောင်းတုန်းက တို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက်က သန်းသန်းကို စာပေးဖူးတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်လည်း ဖွင့်မပြောကြလို့ မသိကြဘူး။ တစ်ညနေ ကျောင်းဆင်းတော့ သန်းသန်းက 'ဟဲ့ကောင်တွေ၊ နင်တို့ကို ငါ မုန့်ကျွေးမယ်။ လာလိုက်ခဲ့ကြ'လို့ ခေါ်တယ်။ ဦးလေးတို့သုံးယောက်က ဝမ်းသာအယ်လဲ လိုက်သွားကြတာ တကယ်လည်း သူက မုန့်ကျွေးပါတယ်။ အဲ မုန့်ကျွေးပြီး ပြီးတော့ တို့သုံးယောက်ရဲ့စာတွေကို အကုန်ဖတ်ပြီးပြီ။ ဒီလိုစာတွေ အများကြီး ငါရဖူးတယ်။ နင်တို့စာတွေက ဘာမှလည်းမဟုတ်ဘူး။ ငါလုတာကိုပဲ အကောင်းလုပ်ရေးနေကြတာလို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတယ်။ တို့လည်း ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ကိုယ့်စာကိုယ် ပြန်ယူလာကြရတယ်။ သန်းသန်းဟာ ပြောရလောက်အောင် စိတ်ထားလည်းကောင်းတယ်'

ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်က အကြောင်းတစ်ခုကို တူမဖြစ်သူ သိအောင် ပြောပြလိုက်သည်။

မကြာခင်တစ်ရက်မှာ တူမမိတ်ဆွေလင်မယားက ကျွန်တော်တို့ကို ကားနှင့်လာခေါ်ပြီးနောက် မင်းကွန်းဘက်ကို ပို့ပေးသည်။ သီလရှင်ကျောင်းတစ်ကျောင်းကို ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားကြ၏။ တူမ မိတ်ဆွေက သူမိခင် သန်းသန်းဆိုတာ မှန်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် တွေရသည်မှာ သန်းသန်းမဟုတ်။ သီလရှင်မသုနန္ဒာ ဖြစ်နေလေ၏။

'နင် တကယ်တော်တဲ့ ပန်းချီဆရာကြီးဖြစ်နေတာ သိရလို့ ငါဝမ်းသာပါတယ် တင်မောင်သန်းရယ်'ဟု သူက စတင်နှုတ်ဆက်၏။

'ငါ့ရဲ့ပန်းချီပုံတွေကိုကြည့်ပြီး လူတွေကို ကြည်နူးဝမ်းသာ ဖြစ်စေချင်တာဟာ ငါ့ဆန္ဒပါပဲ'ဟု ကျွန်တော်က ပြောပြသည်။ ပြီးတော့မှ သူ သီလရှင်ဝတ်ရသည့် စိတ်ကူးဖြစ်လာပုံကို စုံစမ်းကြည့်သည်။

'နှင့်ဘဝမှာ အစစအရာရာပြည့်စုံတာကို ငါသိတယ်။ ဘယ်လိုကြောင့် လောကီကို ငြီးငွေ့သွားသလဲဆိုတာပဲ ငါသိချင်တာ'

'ရိုးရိုးသားသားဖြစ်ရတာမို့ မအံ့သြလောက်ပါဘူး။ တစ်ခုပဲ ပြောစရာရှိတာက ကိုယ်မြင်ရတွေရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ အပေါ်မှာ သတိထားဆင်ခြင်မိတာကိုပဲ ပြောရမှာပါ။ တို့ရဲ့မိဘတွေ ချမ်းသာလို့ ငါတို့ညီအစ်မ ချမ်းသာလာကြတာ နင်သိတယ်။ နောက်ဘဝများမှာရော ဒီလိုပြည့်စုံဖို့ သေချာတာမဟုတ်ဘူး။ အတိတ်က ကာမာဝစရကုသိုလ် အကျိုးပေးလို့ ခုဘဝမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာရော၊ ရုပ်ရည်ပါလို့ ညီအစ်မမှာ လာပြီး ပြည့်စုံရတာ။ ဒါပေမဲ့ တင်မောင်သန်းရယ် နင်စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ တို့များ လှတယ်ဆိုတာ ဘုရားလက်ထက်တော်က ခေမာမိဖုရားတို့လောက်၊ ဇနပဒကလျာဏီ မင်းသမီးတို့လောက် လှနိုင်လို့လား။ မာဂဏ္ဍီပုဏ္ဏားကြီးကို မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော်မူတာ ရှိတယ်။ ပုဏ္ဏားကြီးက သူ့သမီး လှလွန်းချောလွန်းလို့ သာမန်ယောက်ျားနဲ့ မပေးစားနိုင်ဘူး။ ဘုန်းကံကြီးမားတဲ့ ယောက်ျားနဲ့ ပေးစားမယ်ဆိုပြီး လိုက်ရှာလို့ ဘုရားကို တွေ့တဲ့အခါ အင်မတန်သဘောကျပြီး သူ့သမီးကို အလုပ်အကျွေးအဖြစ်နဲ့ လက်ခံဖို့ အပ်နှံတော့တယ်။ ဒီအခါမှာ ဘုရားရှင်က 'ကျင်ကြီး ကျင်ငယ်တွေ အပြည့်ရှိတဲ့ သင့်ရဲ့သမီးကို ငါဘုရား ခြေဖျားနဲ့တောင် မထိလိုဘူး'လို့ မိန့်တော်မူတယ်'

'ဘုရားမိန့်တော်မူတာ မှန်လိုက်တာနော်။ ငါ့အစ်မ အစာအိမ်ရောဂါဖြစ်လို့ ဆေးရုံတက်ပြီး ခွဲရတယ်။ ရောဂါဆိုးလွန်းလို့ ခုတင်ပေါ်မှာ ပိုက်တွေ တန်းလန်းနဲ့ သတိမရတစ်ချက် ရတစ်ချက် ဖြစ်နေတဲ့ ငါ့အစ်မမချာ ပင်ပန်းလိုက်တာ။ နောက်ဆုံးမှာ ရောဂါမပျောက်ဘဲ သူ့ကိုယ်က ရုပ်အဆင်းအလှတွေသာ ဖရိုဖရဲပြောင်းလဲ ဖောက်ပြန်ကုန်ကြတယ်။ မကြာဘူး၊ ငါ့အစ်မမှာ အရိုးငေါက်တောက်၊ မျက်ကွင်းဟောက်ပက်နဲ့ ဆိုးရွားလိုက်တဲ့ ရုပ်ခန္ဓာ၊ လူသာ သေသွားရော

ဘယ်လိုမှကြည့်မလှပါဘူး။ ပိုက်ဆံရှိလို့ ဆေးဝါးတွေ အပြည့်အစုံနဲ့ ကုတာပဲ။ မရပါဘူး။ အဲဒီနောက် ငါ့ယောက်ျား သွားရင်းလာရင်း ရုတ်တရက် ဖျတ်ခနဲ သေသွားတယ်။ သူ့ကျတော့ ဆေးကုသဖို့ အချိန်လေးတောင် မရလိုက်ဘူး။ ဒီအတိုင်းကြည့်နေလိုက်ရတယ်။ ဘယ်လောက်များ အံ့သြဖို့ကောင်းသလဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်က ငါ့ကို တရားပြသွားကြတယ်လို့ ယူဆလိုက်မိတယ်။ အဲဒါတွေ စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ ကိုယ်အပိုင်မရှိတာကို အရှိလုပ်နေရတဲ့ ဘဝကို အကြောက်တရားနဲ့ မြင်လာတယ်။ ဘာတစ်ခုမှ မမြဲတဲ့ သင်္ခါရဓမ္မကို နားလည်လာတယ်။ ကိုယ့်အသက်ကို တွက်ကြည့်ပြီး ငါဟာ အချိန်မရွေး သေနိုင်တဲ့အရွယ်ပါကလားလို့ သတိထားမိတယ်။ အဲဒီနောက် ငါ့ဘဝရဲ့နောက်ဆုံး ကျန်နေသေးတဲ့ အချိန်ပိုင်းလေးမှာ ငါ အချည်းနှီး အသေမခံသင့်ဘူးလို့ အသိတစ်ခု ရလိုက်တာနဲ့ လောကီက လွတ်အောင် ထွက်ခဲ့တာပဲ။ လောကုတ္တရာကုသိုလ်ဆိုတာ သေချာတိကျတဲ့ အကျိုးပေးမှု ရှိတယ်မဟုတ်လား။ သီလရှင်ဝတ်နဲ့ဆိုတော့ ပလီဗောနေည်းတယ်။ လူတွေအများနဲ့ ဝေးဝေးရှင်းရှင်းနေနိုင်တယ်။ တရားဓမ္မအားထုတ်ဖို့ အချိန်ပိုရတယ်။ ဒါပါပဲ တင်မောင်သန်းရယ်’

မင်းကွန်းကပြန်လာတော့ ငါလည်း အသက်မငယ်တော့ပါလားဟု မိမိကိုယ်ကို တွက်ဆမိသည်။ အမှန်ပြောရလျှင် သန်းသန်းရော၊ ကျွန်တော်ပါ ဘဝနေဝင်ချိန်ကို ရောက်လာကြပြီ။ ဘဝဆိုသည်မှာ အဖြစ်နေ့ကွေးပေမဲ့ အပျက်မှာ မြန်ဆန်သည်။ ဒီသဘောတရားကို သန်းသန်းကတော့ သတိရှိသူဖြစ်၍ အချိန်မီ အခါမီအမှန်မြင်လိုက်ပြီ။ သူသည် ကိုယ့်ဘဝနေဝင်ချိန်ကို အကောင်းဆုံးအလှဆုံးဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ထားနှင့်သည်။ ယခုအတိုင်းဆိုလျှင် သူ့အဖို့ တကယ်ကျေနပ်စရာကောင်း၍ သူ့ဘဝ တကယ်လည်း လှသည်။ သန်းသန်း၏ ရုပ်အလှကို တစ်ခါက ကျွန်တော် ကောက်ကြောင်းချ၍ ပေါ်လွင်အောင် ရုပ်ပုံရေးဆွဲ ဖော်ပြနိုင်ခဲ့သည်။ ပုဂံမြို့၏ နေဝင်ဆည်းဆာ အလှကို ရှုကြည့်မဝအောင် ကျွန်တော် အရအမီဆေးရေး၍ ပန်းချီပုံ ဖော်ပြနိုင်ခဲ့သည်မှာလည်း အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုအခါ သန်းသန်း၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ဘဝဆည်းဆာအလှကို ပေါ်လွင်အောင် ကျွန်တော် မည်သို့မျှဆေးရေး၍ ပုံဖော်ပြနိုင်စွမ်း မရှိသည်ကိုတော့ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံခဲ့ရပါမည်။

မောင်လူခင်
၂၀၀၉၊ ဇူလိုင်၊ Health For All

ဘကြီးသိုက်ရဲ့ နောက်နွား

တကယ်တော့ ဒီနောက်နွားကို အရင် ပထမနွားထက် မျက်မျက်ကလေး စားရလိမ့်မယ်ထင်ပြီး စွန့်ခွန့်ဝယ်လိုက်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘကြီးသိုက်အနေနဲ့ မှန်းချက်နဲ့ နှမ်းထွက်မကိုက်ဘဲ အလွဲလွဲ အချော်ချော်တွေ ဖြစ်သွားပါတော့တယ်။ ဒါကလည်း ဘကြီးသိုက်ရဲ့လောဘနဲ့ မာနကြောင့် ဒီလိုဖြစ်သွားရတာပါ။ တကယ်တော့ ဘကြီးသိုက်ဟာ ဒီအရင်နွားတွေတုန်းက ဒီအမှားမျိုး မမှားခဲ့ဖူးပါဘူး။ အခု မှားမယ့်မှားတော့ ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်းပါပဲ။ ဒါကြောင့် အခု သူ့ကိုယ်သူ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဖြစ်ပြီး ရင်ထဲမှာ ပူလောင်နေပါတော့တယ်။ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်နေတဲ့အခါ ဘကြီးသိုက်ဟာ သူ့ရဲ့ထုံးစံအတိုင်း သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် နွားသမားများနဲ့ တဝါးဝါး တဟားဟား နေလေ့ရှိပါတယ်။ အခုလည်းကြည့်။ သူ့အိမ်က နွားတဲကြီးထဲမှာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် နွားသမားတွေ ရောက်နေကြပြီ။ ခြောက်တိုင်ကုတင်ကြီးပေါ်မှာ သူက အလယ်ခေါင်ကထိုင်လို့။ သူ့ရဲ့ သရော်ပြုံးမျက်နှာကြီးနဲ့ သူ့အဝယ်မှားခဲ့တဲ့

နွားအကြောင်း ပြောနေလိုက်တာ၊ သူ့လူတွေကို ပါးစပ်ပိတ် မနေရဘူး။ ရယ်လိုက်ကြတာ တဝါးဝါးနဲ့။
ဘကြီးသိုက်ရုပ်ကိုက ရယ်စရာရုပ် ဖြစ်နေလို့လား မပြောတတ်ဘူး။

ဘကြီးသိုက်ရဲ့ ဥပဓိရုပ်ဟာ ဘယ်အခါကြည့်ကြည့် သူ့မျက်နှာက သရော်ပြီး ပြုံးနေတာကြောင့် သူ့မျက်နှာကို
တော်တော်လူ မကြည့်ရဲကြဘူး။ မှန်ပါတယ်။ ဘကြီးသိုက်ဟာ သူ့စိတ်ထဲမှာ သံပရာသီးပေါက်တစ်ခုခု တွေ့ထားရင်
သူ့သရော်ပြီးကြီးက ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ပြုံးပြီးလာတတ်ပါတယ်။ အဲဒီလို ပြုံးတဲ့အခါ ကြောက်စရာ
ကောင်းသလို ရယ်စရာလည်း ကောင်းပါတယ်။ အခုလည်းကြည့်။ သူ့ကို သံပရာသီးပေါက်လုပ်သွားတဲ့ နွားအကြောင်း
ပြောနေလိုက်တာ အစအဆုံး လေဆက် မပြတ်ဘူး။ ရယ်လိုက်ကြရတာလဲ မပြောနဲ့။ တဝေါဝေါ တသောသော နေတာပဲ။

တကယ်တော့ ဒီနွား သွားဝယ်တဲ့နေ့က ဦးဆွဲကို ခေါ်သွားရမှာပါ။ ဘာပြုလို့တုံးဆိုတော့ ဒီနွား လက်ပံစဉ်ရွာမှာရှိတဲ့
သတင်းအစအနကို နွားပွဲစားဦးဆွဲဆီက ရထားလို့ပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘကြီးသိုက်က ဦးဆွဲကို မသုံးပါဘူး။ ပွဲခ
တစ်ကျပ်တစ်ပြား မပေးချင်လို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါဖြင့် ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ဦးဆွဲရဲ့ လူလည်လုပ်ပေါက်တွေကို
မကြိုက်လို့ပါပဲ။ ဟုတ်တယ်၊ ဦးဆွဲကလည်း ဦးဆွဲပဲ။ ဖျံကျလွန်းအားကြီးတယ်။ ပြီးတော့ ဘယ်သူသေသေ၊
ငတေမာရင်ပြီးရော ဆိုတဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်းသမားရယ်။ ကြည့်လေ။ သူလိုက်ဝယ်ပေးတဲ့ နွားဟာ ဈေးကသင့်လျော်ပြီး
နွားကလည်း အပြစ်အနာအဆာ ဘာညာကင်းလို့ ရွာသားများရဲ့ ချီးမွမ်းခြင်းခံရပြီဆိုရင် သူက "ဒါကြောင့် ဒီကောင်ကို ငါ
လက်ကုတ်လိုက်တာ"လို့ ပြောလေ့ရှိသလို၊ နွားက ကြေးများပြီး အဝယ်မှားလို့ လူအများ နာခေါင်းရှုံ့ကြပြီဆိုရင်
"ဒါကြောင့် ဒင်းကို ငါ လက်ကုတ်သားပဲ။ ဒါကို ဒင်းက အကင်းမရှိဘူး။ ငွေထချေလိုက်တယ်။ ဒီတော့ သေပေါ့"ဆိုပြီး
အဲဒီလူကို ဆဲလိုက်သေးတယ်။ ဟိုလူခမျာမှာတော့ မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ပေါ့လေ။ မှားဝယ်လာခဲ့မိတဲ့နွားရဲ့
ကျောခုံးလေးကို ပွတ်သပ်ပေးရင်း ငေးနေရှာပါတယ်။ ဦးဆွဲက အဲဒီလို လူရယ်။ ဒါကြောင့် ဘကြီးသိုက်က သူ့ကို
ဘယ်တော့မှ မသုံးဘူး။ မှားရင် မှောက်ခံမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ သူ့ဟာသာ သွားဝယ်တာပါ။

အခုလည်း ဦးဆွဲဆီက သတင်းအစအနရလို့ ဒီနွားကို သွားဝယ်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီနွားကို သွားဝယ်တဲ့မနက်က သူ့သား
အောင်ဘော်ကို နှိုးပြီး တစ်ရွာလုံး ဘယ်သူမှ အိပ်ယာမထခင် ရွာက ထွက်သွားကြတာမို့ ဦးဆွဲလည်း မသိလိုက်ပါဘူး။
ဒီလို လုပ်ပေါက်မျိုးတွေက သူတို့ နွားသမားအချင်းချင်းမှ သိကြတာပါ။ ဒါကြောင့် ဘကြီးသိုက်တို့ သားအဖဟာ
လက်ပံစဉ်ရွာထဲကို ဆွမ်းခံပြန်သာသာလောက် ရောက်သွားကြပြီး ရောင်းမယ့်နွားရှင်နဲ့ ဈေးစကားတောင်
ပြောနေကြပါပြီ။ ဘကြီးသိုက်က နွားရှင်နဲ့ စကားပြောရာမှာ ကြားပွဲစားမပါလို့ လိုရင်းကိုရောက်အောင် သူ့ဟာသူ
နွားရှင်ရဲ့စကားအခြေအနေကြည့်ပြီး ပြောပါတယ်။

နွားရှင်က နွားသမားမဟုတ်တဲ့ တောင်သူသက်သက် လူမို့ စကားပြောရာမှ ရိုးစင်းပါတယ်။ ဒါကြောင့် နွားရဲ့
အမူအကျင့်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှမထိမ်ချန်ဘဲ အားလုံးအိတ်သွန်ဖာမှောက်ပြောပြီး၊ နွားရဲ့တန်ဖိုးကိုလည်း တန်တာထက်
ထက်ဝက်လောက် လျော့ပေးမယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနွားအကြောင်း အပြင်နွားသမားလောကမှာ
ပြောနေကြတာတွေရော၊ အခု မိမိကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ရတဲ့အခါမှာ နွားက သူ့ပြစ်ချက်တွေသူ အကုန်ဖော်ပြထားတာရော
မြင်နေရလို့ ဘကြီးသိုက် အကုန်သိပြီး ဖြစ်နေပါတယ်။

ဒီနွားက အိမ်ရှင်ကိုင်တာတွယ်တာ မြင်လိုက်ရတာတည်းက “တစ်လက်ကိုင်”နွားဆိုတာ ဘကြီးသိုက် သိလိုက်ပါတယ်။ ဟုတ်တယ်။ နွားတဲထဲက ထုတ်လာပြီး အပြင်ချီတိုင်မှာချည်တော့ ဘကြီးသိုက်တို့ သားအဖ ကြည့်ကြပါတယ်။ နွားက အမြီးတရမ်းရမ်း၊ နားရွက်တပေပေနဲ့ ဂဏှာမငြိမ် ဖြစ်နေတယ်။ ချီတိုင်ကို လှည့်ပတ်ပြီး ကျင်ကြီးကျင်ငယ်စွန့်တဲ့အခါ ဘကြီးသိုက်က အဲဒါကို အခွင့်အရေးယူပြီး ဆီးနဲ့ဝမ်းပါ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်တယ်။ ဆီးရောဝမ်းပါ ကောင်းနေတာကြောင့် ဒီနွားရဲ့ ကျန်းမာရေးကို စိတ်ချယုံကြည်လိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့သားအောင်ဘော်ကို သူ့အနားခေါ်ပြီး ပြောပါတယ်။

“လူလေး အောင်ဘော်၊ ဒီမှာကြည့်။ ဒီနွားရဲ့မစင်ဟာ ဝင်းပြီး အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေတယ်။ အငွေ့ကိုရှူကြည့်တော့ ဘာအနံ့အသက်မှ မရဘူး။ ဒါဟာ နွားရဲ့ကျန်းမာရေး မှန်ကန်ကောင်းမွန်နေလို့ပဲ။ ကျန်းမာရေး ကောင်းတာကလည်း ဝမ်းမီးကောင်းလို့ပေါ့လေ။ ဝမ်းမီးကောင်းတာကလည်း သူ့ဟာသူ ကောင်းချင်လို့ကောင်းနေတာ မဟုတ်ဘူးကွ။ ဒီနွားရှင်ဟာ သောင်သာတဲ့ တောင်သူကြီးဖြစ်ပြီး နွားကိုလည်း ဂရုတစိုက် ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်တတ်သူ ဖြစ်ရမယ်။ မင်းမယုံရင် အဲဒီ နွားစာကျင်းနားကို မလိမ့်တပတ် အကဲခတ်ကြည့်ပါလား။ ဆင်တုံးမနွယ်နဲ့ ဆန်ဆေးရည်စိမ်ထားတဲ့အိုး တွေရလိမ့်မယ်။ ဒီနွား အခုလိုလှပြီး ဝမ်းနေတာဟာ အဲဒီဆန်ဆေးရည်နဲ့ စိမ်ထားတဲ့ ဆင်တုံးမနွယ်ကြောင့်ပဲ။ အဲဒါ နွားဆေးပဲကွ။ တစ်သက်လုံး မှတ်ထား။ နွားကောင်းကိုင်ချင်တဲ့သူဟာ နွားကို ပိုးစိုးပက်စက် တအား ခိုင်းချင်တိုင်း ခိုင်းပြီး ပစ်မထားရဘူး။ ဂရုစိုက်ရတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနွားဝပြီး လှနေတာ။ ကဲ မှတ်ထား။”

ဘကြီးသိုက်တို့သားအဖဟာ နွားအရှင်မရှိတုန်း နွားကို တစ်ခုချင်း ဝေဖန်ရင်း ဘကြီးသိုက်က သူ့သားအောင်ဘော်ကို သင်ပြောဆိုနေတာပါ။ ဘကြီးသိုက်က သူ့သားအောင်ဘော်ကို နွားနဲ့ တစ်သက်လုံး လုပ်ကိုင်စားရမှာမို့ အလျဉ်းသင့်တုန်း သင်ပြနေတာ ဖြစ်ပါတယ်။

“ဒီနွားဟာ အဖေထင်တဲ့အတိုင်း စာတိုင်မပျက်ရင် ခို့ ပွမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုကိုင်တဲ့နေရာမှာ သတိထားရလိမ့်မယ်။ အဖေပြောတာ အသေအချာ မှတ်ထား။ ဒီနွားဟာ နွားရဲ့အင်္ဂါရပ်နဲ့ အကုန်ပြည့်စုံပြီး စင်းလုံးချော ချောနေတာကိုက နွားသမားတိုင်း မျက်စိကျတဲ့ အမျိုးအစားရယ်၊ ပြီးတော့ ဒီနွားကိုယ်ပေါ်မှာ နွားနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဗွေဆိုးဗွေကောင်းတွေကို ရှာကြည့်။ အားလုံးကောင်းပြီး အနေအထားမှန်နေတယ်။ ဘာပြစ်ချက်မှ ရှာမတွေ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်နွားသမားမှ မသိတဲ့ ပြစ်ချက်တစ်ခု ဒီနွားမှာ ရှိနေတယ်။ အဲဒါ ဘယ်နွားသမားမှ မသိသေးတဲ့ ပြစ်ချက်ပဲ။ အဲဒါ မင်းသိလား။”

ဘကြီးသိုက်က စကားဖြတ်ပြီး သူ့သားအောင်ဘော်ကို မေးလိုက်တယ်။ အောင်ဘော်က “ဟာ အဖေကလည်း ကျုပ် ဘယ်သိပါ့မတုန်း။ ဦးဆွဲတို့လို ဘိုးတော်တွေတောင် သိမှာ မဟုတ်ဘူး”လို့ ပြောပါတယ်။ ဒီတော့မှ ဘကြီးသိုက်က ဆက်ပြောပါတယ်။ “အေး အဲဒါ အသေအချာမှတ်ထား။ ဒီနွားဟာ အမွေးအရောင်က နွားပြာနီမွေး တိုထောင်ကပ်ဖြစ်ပြီး၊ မျက်လုံးက ငါးကြင်းမျက်ဆံနီ မျက်လုံးရယ်။ ဒါကြောင့် လူကို အမြဲတစေ ရန်မူတတ်တယ်။ ဝေ့တတ်တယ်ပေါ့ကွ။ ဒါပေမဲ့ အဖေ ဒီနွားကို ဈေးကာရန်သင့်ရင် ဝယ်မှာပါ။ ခို့လက်ထဲရောက်ရင် ဒီနွားဟာ နွားကောင်းဖြစ်ရမှာပေါ့။ ကြည့်နေ... အဖေ ဒီနွားကို နွားကောင်းဖြစ်အောင် ကိုင်ပြမယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့ကွ။ သူ့ကံ ကိုယ့်ကံ စွန့်ရမှာပေါ့။ ဘာပြုလို့လည်းဆိုတော့ သူ့မျက်လုံးက လူလိုဆိုတော့ ဥပေစ္ဆေဒ မျက်လုံးကိုးကွ။ ဒီတော့ ဂရုစိုက်ကိုင်တွယ်ပြီး နွားကောင်းဖြစ်အောင် လုပ်ရမှာပေါ့။ သူက နွား၊ ကိုယ်က လူပဲကွ။ ကြောက်လွှဲ ရဲမင်းဖြစ်ဆိုတဲ့စကား ရှိသားပဲ။ ကဲ ကြိုက်ရင် ငွေချေရုံပဲ”

ဘကြီးသိုက်က သူ့သားအောင်ဘော်ကို ပြောပြီး နွားအနားက ခွာခဲ့ကြပါတယ်။ ဘကြီးသိုက်ဟာ နွားရဲ့အင်္ဂါရပ်နဲ့ ရုပ်လက္ခဏာများကို သူ့အတွေ့အကြုံနဲ့ ရောသမ မွေ့နှောက်တွက်ချက်ပြီး စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ ဒီနွားကို ဟင်းဖိုးလောက်နဲ့ရရင် တစ်ခါတည်း ငွေချေပြီး ဆွဲယူခဲ့ဖို့ပါပဲ။ ဈေးစကားပြောကြတော့ နွားရှင်ကလည်း ဒီနွားအပေါ် စိတ်ကုန်နေတာကြောင့် ပေးတဲ့ဈေးနဲ့ ရောင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့အတိုင်း ဘကြီးသိုက်ပေးတဲ့ဈေးနဲ့ နွားကြီးအပ်လိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘကြီးသိုက်တို့ သားအဖဟာ နွားကို ရှေ့ကြိုး၊ နောက်ကြိုးနဲ့ ရွာအရောက် ဆွဲယူလာခဲ့ကြပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာ ပန်းတစ်ခုံတစ်ရွာလုံး အုံးအုံးကျက်ကျက် ဖြစ်သွားတာကတော့ ဘကြီးသိုက်တို့သားအဖ ဝှေ့တတ်တဲ့နွား အဝယ်မှားလာတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းပါပဲ။ ဒီသတင်းဟာ တောမီးပမာ ခဏလေးနဲ့ ပြန့်နှံ့သွားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘကြီးသိုက်အိမ်မှာ နွားလာကြည့်တဲ့လူများနဲ့ ကြိတ်ကြိတ်တိုး စည်ကားနေတာပါ။ ဒါက ဦးဆွဲရဲ့လက်ချက်မှန်း ဘကြီးသိုက် သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘကြီးသိုက်က မမူပါဘူး။ အိမ်ခြံရံရပါပဲ။ ဒါကြောင့် ပန်းတစ်ခုံရွာသားများက ဒီ ဝှေ့တတ်တယ်ဆိုတဲ့ နွားကို ရှေ့ဆက်ပြီး ဘယ်လိုများလုပ်မှာလဲလို့ စောင့်ကြည့်နေကြတယ်။ ဒါကိုလည်း ဘကြီးသိုက်က သိတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်လို့ လုပ်လာတဲ့အလုပ်ကို သူတို့ ကြည့်ကြည့်၊ မကြည့်ကြည့် ရှေ့ဆက်ပြီး လုပ်မှာပါ။ နောက်ဆုံး ဒီနွားဟာ နွားအိုနွားမင်းမဟုတ်တဲ့ အတွက် အသားဈေးနဲ့တွက်ဦး အမြတ်ထွက်နိုင်တယ်။ သူ ဘယ်လိုမှ ရှုံးမဖြစ်ဘူး။ ဒီအထိ ဘကြီးသိုက်က တွက်ထားတာပါ။ ဒါကြောင့် မနက်ဖြန်မှာ နွားရဲ့ဒူးဆစ်အထိ ကျွဲတဲ့လယ်ထဲကို သွားထွန်ဖို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

ဒီနေ့ ဒီနွားကို စိတ်ကူးထားတဲ့အတိုင်း အိမ်က အထိုင်နွားကြီးနဲ့ ထမ်းပိုးတပ်ပြီး သူ့လယ်ထဲကို သွားထွန်ပါတယ်။ နွားရဲ့ ထမ်းပိုးအစအနကို သိရအောင်ပေါ့လေ။ ဘကြီးသိုက်ဟာ သူဝယ်လာတဲ့ နွားအသစ်တိုင်း အိမ်က အထိုင်နွားကြီးနဲ့ ထမ်းပိုးကျင့်ပြီး အကဲစမ်းလေ့ရှိပါတယ်။ ဒီလို အကဲစမ်းတဲ့အခါ မနေ့ကဝယ်လာတဲ့ ဝှေ့တတ်တဲ့နွားဟာ သနားစရာကောင်းလောက်အောင် မောနေတာတွေရလို့ ဘကြီးသိုက်က အနားပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် နေမုန်းမတည့်မီ သားအဖနှစ်ယောက် ထွန်ဖြတ်ပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့ကြပါတယ်။

ဘကြီးသိုက်က အခုလို ထမ်းပိုးတပ်ပြီး နွားရဲ့အကဲကို စမ်းသပ်ကြည့်တဲ့အခါ ဒီနွားဟာ ကိုင်တတ်ရင် နွားကောင်းတစ်ကောင် အချောင်ရလိုက်တာပဲလို့ ယူဆလိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် စိတ်ထဲမှာ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်ပြီး ပျော်သွားပါတယ်။ ပျော်သွားတာလည်း မပြောနဲ့လေ။ ဒီနွားအပေါ်ကရမယ့် အမြတ်အစွန်းနဲ့ ရှေ့ဆက် အကျိုးခံစားခွင့်တွေက တသီတတန်းကြီး မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ဘကြီးသိုက် မိုးမမြင် လေမမြင် ဖြစ်သွားပါတော့တယ်။ မိုးမမြင် လေမမြင် ဖြစ်သွားတဲ့အလျောက် အိမ်ရောက်တော့ ထွန်အဖြတ်မှာ မောပန်းပြီး စိတ်ဆိုးနေတဲ့နွားကို သတိမထားလိုက်မိတာပါ။

နွားက ထွန်အဖြတ်မှာ ရှေ့ကြိုးက ဆွဲသွားတဲ့ ဘကြီးသိုက်ကို နောက်ကနေ ကော်ဝှေ့ဝှေ့လိုက်တာ အောင်ဘော်တောင် နောက်ကြိုးဆွဲထားဖို့ သတိမထားလိုက်မိဘူး။ ဒါကြောင့် နွားက ဘကြီးသိုက်ကို လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ဝှေ့လိုက်နိုင်တာပါ။ ဘကြီးသိုက်လည်း စပါးပုတ်နားက ထန်းရွက်ပုံပေါ်ကို အလိုက်သင့်သွားကျလို့ တော်ပါသေးတယ်။

အောင်ဘော်လည်း ပြုံးကနဲ ဘာလုပ်မရမှန်းမသိဖြစ်ပြီး ဂယောင်ဂယမ်းနဲ့ နွားကြီးကို လိုက်ဆွဲပါတယ်။ ဒီမှာတင် နွားက စိတ်ဆိုးမပြေသေးဘဲ အောင်ဘော့ဆီ ဝှေ့ဖို့ ပြန်လှည့်အလာ အောင်ဘော်က အနားမှာတွေ့တဲ့ ပေါက်ဆိန်(ပုဆိန်)နဲ့ တအားလွှဲပြီး အပြတ်ရှင်းလိုက်ပါတော့တယ်။

နောက်တစ်နေ့ ဘကြီးသိုက်ရဲ့နွားတဲထဲက ခြောက်တိုင်ကုတင်ကြီးပေါ်မှာ ရွာနီးချုပ်စပ်က လူနာလာမေးတဲ့ နွားသမားတွေ ပြည့်နေပါတော့တယ်။ အဲဒီမှာ ဘကြီးသိုက်ဟာ ဆရာအေးရဲ့ဒဏ်ကြေလိမ်းဆေးတွေ တစ်ကိုယ်လုံးလိမ်းထားပြီး လက်တစ်ဖက်ကိုလည်း လည်ပင်းနဲ့ ကြိုးသိုင်းထားရတယ်ပေါ့လေ။ ဒီမြင်ကွင်းကို သူ့ရဲ့အပေါင်းအသင်း နွားသမားတွေ မြင်သွားတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘကြီးသိုက်ကိုယ်တိုင်က အရွတ်စကားနဲ့ သူ့လူတွေကို ခရီးဦးကြိုပြုတာကြောင့် ဘယ်သူမှ ကြာကြာစိတ်မကောင်းဖြစ်မနေကြတော့ဘဲ အားလုံး အရွန်းဖောက်ကုန်ကြပြီး တဝါးဝါး တဟားဟား ဖြစ်ကုန်ကြပါတော့တယ်။ နွားသမားဆိုတာ သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဗရတ်သုခ တော်တော်ပြောကြတဲ့ လူတွေရယ်။ ပြီးတော့ ဆဲမနာ ဆိုမနာတွေမို့ ဘကြီးသိုက်ကို ဝိုင်းနောက်ကြတယ်။ ဘကြီးသိုက်ကလည်း သူ့ရဲ့ သရော်ပြုံးမျက်နှာကြီးကို ပြုံးရင်း သူ့လူတွေ စိတ်ဆွမ်းမေးတဲ့ မေးခွန်းများကို ပွဲထဲက လူရွှင်တော်များလို ဖနောင့်နှင်းပြီး ဖြေပေးနေပါတယ်။

နွားသမားတစ်ယောက်က

"နို့ နေပါဦး၊ ခင်ဗျားက ဒီနွားကို ဝှေ့တတ်မှန်းသိလျက်နဲ့ ဘာပြုလို့ ထီးရိုးရှည်ပြီး ဝယ်လာခဲ့တာလဲ"

ဘကြီးသိုက်က

"ဟင်းကောင်းစားချင်လို့ ဆိုင်းထဲ လိုက်သွားတာပါဗျာ။ နဲကြီးနင်းမိလို့ လျော်လိုက်ရတာတော့ ကျုပ်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး"

နောက် နွားသမားတစ်ယောက်က

"ကိုယ် အအတယ် ပြောစမ်းပါ ဘကြီးသိုက်ရာ။ ခုမှ လျောချမနေချင်ပါနဲ့"

ဘကြီးသိုက်က သရော်ပြုံးမျက်နှာကြီးကို အပြုံးမပျက်ဘဲ

"လုပ်ပါ၊ ရေနွေးကြမ်းလေး ဘာလေး သောက်ကြစမ်းပါဦး။ အရည်မရ အဖတ်မရ စကားတွေ လျှောက်ပြောမနေကြစမ်းပါနဲ့"

နောက် နွားသမားတစ်ယောက်က

"ဒါဟာ ဦးဆွဲကို အမြင်ကပ်ပြီး လုပ်တာရယ်။ လုပ်တော့ ကိုယ့်ဒေါသမာန်မာနနဲ့ အမှားလုပ်မိတာပဲ မဟုတ်လား"

နောက်တစ်ယောက်က

"ဒါဟာ ဒေါသကြောင့် မဟုတ်ဘူး ကိုယ့်လူရ။ လောဘကြောင့် သတိ လက်လွတ်ဖြစ်တာ။ ဒီတော့ ကျားဖင် ခြင်ကိုက်ခံလိုက်ရတာပေါ့ကွာ"

ဘကြီးသိုက်က ကိုယ်ကို တစ်ချက်တွန့်ပြီး သူ့ရဲ့သရော်ပြုံးမျက်နှာကြီး ရှုံ့တွသွားပါတော့တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီလူကပဲ ဆက်မေးပါတယ်။

"နို့ နေပါဦး ဘကြီးသိုက်ရ။ ဒီလောက် မနိပ်တဲ့ နွားကို ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာမျှော်လင့်ချက်တွေ ထားသေးသလဲ။ အပန်းမကြီးဘူးဆိုရင်လည်း ပြောစမ်းပါဦး။ နောင်လာ နောင်သား နွားသမားတွေအတွက် ဗဟုသုတပေါ့"

ဘကြီးသိုက်က

"နွားဟာ နွားပဲဗျ။ နွားကို နွားပဲဆိုပြီး အထင်သေးမိတာဟာ ကျုပ်ရဲ့အမှားပေါ့ဗျာ"

"ဒါဖြင့် ဒီမနိပ်တဲ့ နွားကို ရှေ့ဆက် ဘယ်လိုပြုပြင်ဖို့ စီစဉ်ထားသေးလဲ။ လုပ်စမ်းပါဦး"

ဘကြီးသိုက်က သူ့ရဲ့သရော်ပြုံးမျက်နှာကြီးကို ပီပီပြင်ပြင်ပြုံးပြီး ရေနွေးကြမ်းနဲ့ မြီးဖို့ ချထားတဲ့ အမဲခြောက်ဖုတ် ပန်းကန်ကို မေးငဲ့ပြလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီမှာ နွားသမားအားလုံး သဘောပေါက်ပြီး မပြုံးဘဲနဲ့ ဝါးလုံးကွဲရယ်လိုက်ကြတာ "ဝါး"ကနဲ နေတာပဲ။ ဒါကြောင့် စပါးဖျာက စာကလေးတွေတောင် တစ်ကောင်မကျန် လန့်ပျံ့ပြေးကုန်ကြတယ်။

မောင်သာဝိ
၂၀၀၉၊ ဩဂုတ်-မဂ္ဂဇင်း

ခြေနစ်ချောင်းတိုက်ပွဲ

မြို့ကြီးပြကြီးမှာ ဘတ်စ်ကားစီးတော့မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့အတွက် မဖြစ်မနေလိုအပ်တာဟာ 'သမာဓိ'ပါပဲ။ ကျွန်တော်ဒီစကားနဲ့ စလိုက်တာကြောင့် တရားဟောတော့မယ်လို့ အထင်မစောပါနဲ့ဦး။ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ သမာဓိဟာ အမျိုးအစားတော်တော်များပါတယ်။ ဥပမာ- ထိုင်ခုံရပြီဆိုပါတော့၊ ရုံးတက်ရုံးဆင်း၊ ကျောင်းတက်ကျောင်းဆင်း အချိန်မျိုးမှာ အဲဒီထိုင်ခုံဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် ယစ်ပလ္လင်အစစ်ပဲမို့ ထိုင်ခုံရပြီဆိုရင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ ထမပေးဘူးဆိုတဲ့သမာဓိရှိမှ သက်သာပါတယ်။ ဘာကြောင့်ဆိုတာ ကျွန်တော်ရှင်းပြပါမယ်။ မြို့တော်ဧရိယာထဲမှာ တချို့နေရာတွေကျတော့ ခရီးသည် အတက်အဆင်းများလွန်းတဲ့အတွက် တစ်မှတ်တိုင်နဲ့ တစ်မှတ်တိုင်ဟာ ဆယ်မိနစ်ဝန်းကျင် ကြန့်ကြာပါတယ်။ ပြီးတော့ လူ အတင်အချဆိုတာ သတ်မှတ်ချက်မရှိဘူး။ စပယ်ယာက နည်းနည်းလောက် တိုးပေးပါဦးဗျာဆိုရင် သေဖို့သာ ပြင်ပေတော့။ သူတို့ကလည်း စကားတတ်ကြပါတာသနဲ့။

'ခရီးသည်ချင်း ကိုယ်ချင်းစာပါဗျာ။ နည်းနည်းတိုးပေးပါ။ လုပ်ပါဗျာ လုပ်ပါ။ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ကျပ်မှာပေါ့'

'ချောင်ချောင်ချိချိ စီးချင်ရင် ကိုယ်ပိုင်ကား စီးကြပါ'

'ဝင်သွားပါ ဝင်သွားပါ မှတ်တိုင်ရောက်ရင် အကြာကြီး ရပ်ပေးမယ်'

‘အပေါက် မပိတ်ပါနဲ့ဗျာ၊ အထဲထိဝင်သွားပါ။ ဒီအဝမှာချည်းပဲ’

ကိုယ့်လူရေ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ သမာဓိဆိုတာ အဲဒါတွေအတွက် ပြောရတာပါ။

တစ်ရက်မှာတော့ ကားပေါ်တက်တက်ချင်း ကျွန်တော်နေရာရပါတယ်။ ပြတင်းပေါက်ခြမ်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ထိုင်ခုံက ကားအလယ်ပိုင်းမှာ နှစ်ယောက်စာ ချထားတဲ့ထိုင်ခုံပါ။ ကျွန်တော်ဝမ်းသာအားရ ထိုင်လိုက်ပါတယ်။ ဘောက်ထော် မှတ်တမ်းရုံးရှေ့လို မှတ်တိုင်မျိုးမှာ ရုံးတက်ချိန်ကြီး မြို့လယ်ခေါင်သွားမယ့် ဘတ်စ်ကားအပေါ် အခုလို ထိုင်ခုံရတာဟာ ပြန်ပြောရတာတင် အတော်ကြီးမားတဲ့ ကုသိုလ်ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ မြို့တော်စည်ပင်သာယာဝတ်စုံနဲ့ အဒေါ်ကြီးထိုင်နေပါတယ်။ လက်ထဲမှာ ကြိမ်ခြင်းအသေးလေးပါတယ်။ လက်ပွေအိတ်တစ်လုံးပါတယ်။ ဒါဟာ ဘယ်သူ့ထမင်းချိုင့်ကိုမှ ခေတ္တသယ်ယူပေးလို့မရတော့တဲ့ သင်္ကေတပေကိုး။ ဘတ်စ်ကားစီးပြီးဆိုတဲ့အခါ ထိုင်ခုံမှာနေရာရပြီဆိုရင် သူတစ်ပါးရဲ့ထမင်းချိုင့်တို့၊ အိတ်တို့၊ ခြင်းတို့ ဟုတ်လား အဲဒါတွေကို အခမဲ့ကိုင်ထားပေးရတဲ့ ဓလေ့ဟာ မြို့တော်ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုပါပဲ။

ကျွန်တော်ထိုင်ပြီး နှစ်မှတ်တိုင်ကျော်ကျော်မှာပဲ အရှေ့ပေါက်က တိုးဝင်လာတဲ့ သားအမိနှစ်ဦး တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့ထိုင်နေတဲ့ အလယ်ကြောကို တိုးဝင်လာပါတယ်။ သားသားနားနားကြီးတွေဗျ။ တော်ရုံတန်ရုံလူကတော့ သူတို့ဝင်တိုးတာကို အသာလေးဖယ်ပေးလိုက်ကြတဲ့အထိ သားနားပါတယ်။ အမွှေးနံ့သာတွေကလည်း လှိုင်လှိုင်ထနေပါရော။ ကျွန်တော့်ဘေးနားကို အမေဖြစ်သူ အရင်ကပ်လာပါတယ်။ ပြီးတော့ ဖြည်းဖြည်းဖြည်းဖြည်းနဲ့ တိုးသွားလိုက်တာ ကျွန်တော့်ဘေးကနေ နောက်ကျောဘက်ကို ရောက်သွားချိန် သူ့သမီးချောလေး ကျွန်တော့်အနားကို ရောက်လို့လာပါတော့တယ်။

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ သားအမိတော်စပ်ကြောင်း၊ သမီးဖြစ်သူချောမောလှပကြောင်း ဘယ်လိုအကဲခတ်နိုင်သလဲဆိုရင် ကျွန်တော့်ရဲ့ဘတ်စ်ကားစီးတဲ့ သက်တမ်းကို အရင်ပြောပြပါမယ်။ နှစ်နှစ်တာကာလ ကျော်ခဲ့ပါပြီ။ နှစ်နှစ်ဆိုတဲ့ကာလမှာ အမျိုးသမီးတွေကို ဘတ်စ်ကားထက်မှာ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း အကဲခတ်နိုင်တာ ဘာမှမဆန်းလှပါဘူး။ အကဲခတ်တဲ့နေရာမှာ အနားရောက်လာမှ အကဲခတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ စတက်လာပြီး မလှမ်းမကမ်းရောက်ချိန်မှာ အလွန်လျင်မြန်သော ဉာဏ်အရှိန်အစောင့်နဲ့ အကဲခတ်လို့ မရတော့ဘူး။ ရိုင်းရာကျမယ်လေ။ ထားကြပါစို့။

မချောလေး ကျွန်တော့်အနားကို ရောက်လာရော ဆိုပါတော့ဗျာ။

ဝတ်ထားတာက အဝါနုရောင်ဝမ်းဆက်လေးဗျ။ သူ့မျက်နှာတော်ကို ဘယ်လိုမှ မော်ကြည့်ဖို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ အဝတ်အစားနဲ့ အသားအရေကိုသာ မသိမသာအကဲခတ်ရပါတယ်။ ဒီလိုအကဲခတ်ရတာအကြောင်းရှိတယ်။ တချို့တော့ ရုပ်ရည်ချောမောပြီး အသားအရေပိုင်းမှာ အပြစ်အနာအဆာရှိတတ်လို့ပါ။ ကျွန်တော်နဲ့တော့ မဆိုင်ဘူးဆိုပေမယ့် ရှေ့တစ်မှတ်တိုင်ကျတော့ စပယ်ယာရဲ့ နည်းနည်းတိုးပေးကြပါဗျာ။ ခရီးသည်ချင်း ကိုယ်ချင်းစာကြပါလို့ အော်လိုက်ချိန်မှာ မချောလေးရဲ့ခြေတစ်ဖက်ဟာ ကျွန်တော့်ခြေတစ်ဖက်ရဲ့နေရာကို အလိုလိုခွင့်တောင်းပြီး တိုးဝင်လာပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ ထိုင်ခုံက ထပေးဖို့ကိစ္စကတော့ မူလသမာဓိနည်းအရ

ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘာကူညီရမလဲ၊ ဘာကူညီရမလဲ။ ကျွန်တော်စဉ်းစားရင်း သူရပ်နေပုံကို အကဲခတ်တော့မှ ဟာ ဘယ်ဘက်လက်မှာ ပလတ်စတစ်အိတ်တစ်လုံး ဆွဲထားပါလား။ ကျွန်တော့်ခြေထောက်ချထားတဲ့နေရာကို သူခြေထောက်တစ်ဖက် တိုးဝင်ရတဲ့ အဓိက ပြဿနာကို ကျွန်တော်တွေ့ပြီ။

ဟန်ချက်ပေါ့ဗျာ။ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ လက်တစ်ဖက်တည်းနဲ့ တန်းကို ကိုင်ထားရတဲ့အခါ ထိုင်ခုံကိုအားပြုထားရတဲ့ အခါမျိုးမှာ ခြေနှစ်ချောင်းဟာ တန်းနေလို့မရဘူး။ ခြေတစ်ချောင်းကတော့ အခုအခံရှိတဲ့နေရာကို မမိမိအောင် လိုက်ရှာရတော့တာပါပဲ။ ဒါမှ ဘတ်စ်ကား ထွက်ချိန်၊ ရပ်ချိန်၊ ကွေ့ချိန်၊ အရှိန်အတိုး အလျှော့လုပ်ချိန်တွေမှာ အရောသောပါး မဖြစ်မှာကိုး။ မချောခမျာ လက်တစ်ဖက်မှာ ဆွဲထားတဲ့ အိတ်ကို တမင်တကာ သူ့ရှေ့မှာမထားဘဲ တင်းတင်းဆုပ်ထားတာကြောင့် သူ့ခြေတစ်ချောင်းဟာ ကျွန်တော့်ပိုင်နက်ကို ကျူးလွန်နေရတာကိုး။

ကျွန်တော် အဲဒီလက်ဆွဲပလတ်စတစ်အိတ်ကိုတောင်းဖို့ စဉ်းစားလိုက်ပြီးချိန်မှာ မသိစိတ်က မတောင်းနဲ့လို့ သတိပေးပါတယ်။ သူပေါင်နံဘေးက ထွက်ပြုစပြုနေတဲ့အိတ်ကို အကဲခတ်တော့ ပိုက်ဆံတွေဖြစ်နေတယ်။ ဘဏ်သွင်းမယ့် ပိုက်ဆံလိုမျိုး အထပ်လိုက် စည်းနှောင်ထားပါတယ်။ ကျွန်တော် ချက်ချင်းမျက်နှာလွှဲပြီး ပြတင်းပေါက်ဘက်ကို အာရုံပြောင်းရပါတော့တယ်။ ငွေဆိုတာမျိုးက မမြင်တွေ့အပ်ချိန်မှာ မြင်တွေ့လိုက်ရရင် ဒီလိုပဲဖြစ်တတ်တာကိုး။ မချောလေးက ပိုက်ဆံတွေကို သတင်းစာနဲ့ ပတ်ထားပေမယ့် ထိပ်စွန်းပိုင်းတွေက မြင်နေရတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့လက်ထဲက လက်ဆွဲအိတ်ကို ဥပက္ခာပြုရပါတော့တယ်။

‘သမီးရလား အမေ ကိုင်ထားရမလား’

အမေဖြစ်သူက လှမ်းမေးတာကို သမီးက ခေါင်းသာသာညှိတ်ပြလိုက်မယ်ထင်ပါတယ်။ မချောက တစ်ချက်နေရာပြင်မလို့ တွန့်လိုက်ရင်း ကျွန်တော့်ပိုင်နက်ထဲကို တစ်ဖဝါးစာတိုးလို့ လာပါတော့တယ်။ ကျွန်တော့် ခြေထောက်ဘယ်ဘက်နှင့် သူ့ခြေထောက်ညာဘက်တို့ ဒူးအရင်းနားမှာ အချိတ်အဆက်မိမိ ဆုံကြပါတော့တယ်။ သူ ဝင်တိုးရပ်နေပုံက ကျွန်တော့်ကို ခပ်စွေစွေ အနေအထားနဲ့တိုးရပ်နေတာမို့ ကျွန်တော် စဉ်းစားရပါပြီ။

ကျွန်တော့်ခြေထောက်ကို ထပ်ရွှေ့မှာလား၊ ဒီလိုပဲ တောင့်ခံပေးထားမှာလား။

ထပ်ရွှေ့ရင် မချောခမျာ ဘတ်စ်ကားရဲ့ဟန်ချက်ထဲမှာ အခုအခံမဲ့တော့မယ်။ တောင့်ခံပေးထားရင် ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ...။

ကိုင်း ဒုတိယ သမာဓိကို ကျွန်တော်ထပ်ထူထောင်ရပြန်ပါတယ်။

ဤအမျိုးသမီးကောင်း၏ ခြေထောက်တစ်ချောင်းသည် အကယ်၍ ငါ၏ အိမ်သူသက်ထား ဇနီးမယား၏ ခြေထောက်ဖြစ်ကြားအံ့၊ ငါသည်ဘာမှ အပန်းမကြီး၊ နှမ၊ အစ်မ၏ ခြေတစ်ချောင်းဖြစ်ကြားအံ့၊ ငါသည်ဘာမှ အခက်အခဲမရှိ။ ဤသမာဓိဖြင့် ခရီးဆက်အံ့။

ကျွန်တော့်ကို မေးချင်မေးနိုင်တယ်။

နမ၊ အစ်မ၏ ခြေတစ်ချောင်းကတော့ ထားပါတော့။ အိမ်သူသက်ထားရဲ့ ခြေထောက်ဆိုတာက ဘာကြောင့်ပါလာရသနည်းဟု...။

အိမ်ထောင်သက်အရိုးရင့် ယောက်ျားအတွက် သက်တမ်းရင့် ဇနီး၏ ခြေတစ်ဖက်သည် ဘာအရေးကြီးပါသနည်းဟု ကျွန်တော် ဖြေရပါမယ်။ ဘာအာရုံခံစားမှုမှ မဖြစ်နိုင်တော့ပြီကိုး။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ဒီဒုတိယသမာဓိ ထူထောင်ချိန်မှာ ခြေထောက်တစ်ချောင်းကလွဲပြီး ဘာမှရှေ့ဆက် မစဉ်းစားဖို့တော့လိုတယ်ဗျ။ ကျော်သွားရင် သမာဓိပျက်ကရောပဲ။ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက တကယ့်ဇနီးမယားဆိုရင် သူတိုင်ဖို့ ဖယ်ပေးရတော့မှာကိုး။

‘သမီး အမေ့ကို အိတ်ပေး’

‘ကန်တော့နော်’

ကျွန်တော် သမာဓိထူထောင်နေချိန်မှာပဲ အမေဖြစ်သူ ကျွန်တော့်ရဲ့ ထိုင်ခုံနောက်ဘက် ပြတင်းပေါက်ခြမ်းမှာ ထိုင်ခုံရသွားပါတယ်။ မချောက သူ့အမေဆီကို လက်ဆွဲပလတ်စတစ်အိတ် ကမ်းပေးရာမှ ကျွန်တော့်ကို ကျော်ပြီး ကမ်းပေးရတဲ့အတွက် ‘ကန်တော့နော်’လို့ ခွင့်တောင်းစကားနဲ့ ကမ်းပေးတာပါ။ ကျွန်တော်အသာလေး ခါးညွတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။

‘လုပ်ပါဗျာ လုပ်ပါ၊ တိုးကြစမ်းပါ။ ဆင်းတဲ့လူတွေလည်း ဆင်းပြီးပြီ။ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ။ ဒီမှာအကုန်ပိတ်နေပြီ။ တိုးကြပါဗျာ လုပ်စမ်းပါ’

စပယ်ယာရဲ့ ဟစ်သံအဆုံးမှာ ဟိုနားဒီနားက လူတွေရွေ့ချည်၊ ပြောင်းချည်လုပ်ကြပါတယ်။ မချောလေးရဲ့ ခြေတစ်ချောင်းဟာလည်း နောက်က တိုးဝင်လာတဲ့ ဟန်ချက်တွေကြောင့် ကျွန်တော့်ပိုင်နက်ကို ထပ်တိုးလို့ လာပါတော့တယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ဘေး ပခုံးနားမှာ မုတ်ဆိတ်မွေးဗရပွနဲ့ အရာကြီးလာရပ်နေတယ်။ ဘယ်အချိန်ရောက်လာမှန်းတောင် မသိလိုက်ဘူး။ ကိုယ့်သမာဓိနဲ့ကိုယ်ဆိုတော့ ဒီလိုပါပဲလေ။

အဲဒီအချိန်မှာ ပထမသမာဓိရော၊ ဒုတိယ သမာဓိပါ ဖျက်ရတော့မယ့် အခြေအနေတစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာပါတယ်။ သုံးနှစ်အရွယ်ကလေးငယ်လေး အန်ချင်လို့ဆိုပြီး အရာကြီးရဲ့ ကျောဘက်ကနေ ကျွန်တော်တို့ထိုင်ခုံပြတင်းပေါက်ဘက် တိုးလာပါတော့တယ်။ သွားပြီ ကျွန်တော့် ဘယ်သမာဓိမှ အားကိုးလို့မရတော့။

‘လာ လာ သမီး ဒီမှာဝင်ထိုင်လိုက်’

ဒီစကား ကျွန်တော် ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ဘေးနားက မြို့တော်စည်ပင်ဝတ်စုံနဲ့ အဒေါ်ကြီးက ပြောတာပါ။ ကျွန်တော် ဘယ်နေသာတော့မလဲ။

‘အဒေါ်ထိုင်ပါ။ ကျွန်တော့်ဘက်မှာ ထိုင်လိုက်။ လာ လာ ညီမ၊ ကလေးကို ထိန်းပေးလိုက်၊ စပယ်ယာရေ ခဏရပ်ပါဗျို့။’

ကလေးက ပါးစပ်ဝမှာ အန်ချီအသင့်ဖြစ်နေတာမို့ ချက်ချင်း ထပေးသလို၊ အဒေါ်ကြီးရဲ့ ဆွဲခြင်းကိုတောင် လှမ်းယူပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒါမှ ဒီဘက်မြန်မြန်ထွက်လို့ရမှာကိုး။ မချောလေးလည်း ခြေတစ်စုံကို ပြင်ရပ်လိုက်ပြီး နေရာအလွဲအပြောင်းမှာ ကျွန်တော့်ရှေ့တည့်တည့်ကို ရောက်လာပါတော့တယ်။ အရာကြီးကလည်း နောက်ကတိုးဝင်လာတဲ့ အရှိန်ကြောင့် မချောလေးဘက်ကို အိကျတော့မယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်ခြေထောက် တစ်ချောင်းဟာ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားကို ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော့်ခြေထောက်ကြောင့် အရာကြီးလည်း ဟန်ချက်ပြန်မိသွားတယ်။ ကျွန်တော်က လက်တစ်ဖက်ကို ဖြုတ်ပေးလိုက်ပြီး ဟန်ချက်ကို ပြင်တာကြောင့် မချောလေးအပေါ် ပိုပြီး စီးပိုးမိသွားပါတော့တယ်။

ဒီအနေအထားနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမယ့် သမာဓိအပိုင်းကိုတော့ ကျွန်တော် မဆွေးနွေးတော့ပါဘူး။ သုံးဆယ့်ကိုးအဝါရောင် ဘတ်စ်ကားကြီးဟာ ဘိုကလေးဈေးမှတ်တိုင်ကို ဝင်ဖို့တာစူနေတဲ့အတွက် ကျွန်တော်ဆင်းရဲတော့မယ်လေ။ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။ ဒီ တတိယသမာဓိအပိုင်းမှာလည်း အခက်အခဲရှိပေမယ့် တစ်နည်းနည်းနဲ့ ကျွန်တော် ထူထောင်နိုင်ဦးမယ်ဆိုတာ။

နှစ်နှစ်ရှိပြီလေ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘတ်စ်ကားစီးသက်တမ်းက ရင့်ခွဲပြီကိုး။ မြို့တော်မှာ ဘတ်စ်ကားစီးတဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားတွေဘက်က သမာဓိအားကောင်းနေရပါတယ်။ အားနွဲ့တဲ့ မိန်းမသားတွေကို ညှာတာရမယ် မဟုတ်လား။ ဥပမာ- စောစောက ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကိစ္စမျိုး ဆိုပါတော့...

မာန်(တောင်လုံးပြန်)
၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊ ရွှေအမြဲတေ

ငှက်နှင့်လူ

ဖြူလွလွ ကောင်းကင်ပြင်မှ ငွေရောင်မြားသဏ္ဌာန် ရွာချလိုက်သော မိုးဦးရက်များ ရောက်လာသည့်အခါတိုင်း ကျွန်မသည် ကျေးငှက်နှစ်ကောင်ကို သတိရမိတတ်သည်။ သူတို့နှင့်အတူ ဇီဝိပန်းဖြူဖြူများ၊ နှင်းဆီနီနီများ၊ လိပ်ပြာကလေးများနှင့် ပုစဉ်းကလေးများမှာ ကျွန်မအတွေးထဲတွင် ရောထွေး ပါဝင်နေတတ်သည်။

ထိုမိုးဦးရက်များတွင် မိုးနံ့နှင့်အတူ ပါလာသည့် မြေသင်းနံ့ကို ရလိုက်သည်နှင့် ကျွန်မစိတ်တို့သည် အလိုလို နူးညံ့သွားတတ်သေးသည်။ ခြံဝင်းထဲမှ ငိုက်မျဉ်းနေသော မြက်တို့သည်နီးထလာကာ မိုးစက်၏ရှိုက်နှမ်းမှုအောက်တွင် လှုပ်ခတ်နေကြသည်။ ပုစဉ်းလေးများက မြက်အဖျားပိုင်းတွင် နားနေကြသည်။

အပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်တစ်ခု၏ အဓိကမြင်ကွင်းဖြစ်သော မန်ကျည်းပင်ကြီးသည်လည်း မိုးဦးတေးကို သိဆိုနေပြီ။ တေးဂီတပိုင်းခေါင်းဆောင်လေနတ်သားက နဲ့သံလေးနှင့် အချက်ပေးလိုက်သည့်နှယ်၊ မိုးဦးစက်နှင့် ယှဉ်တွဲကာ သံပြိုင်တေးကို ဆိုနေသည်။ ထိုမန်ကျည်းပင်ကြီးကို ကန်ထရိုက်တိုက်မြင့်မြင့်ကြီး၏ကျောဘက် မြင်ကွင်း တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းနှင့် ကောင်းကင်ပြင် တစ်စိတ်တစ်ဒေသက နောက်ခံပြုထားသည်။

ယခင်ကမူ မြင်ကွင်းက ထိုသို့မဟုတ်။ လဟာပြင်ကောင်းကင်ပြင်ကြီးနှင့် သစ်ရွက်သစ်ခက်များက မျက်စိရှေ့တစ်ဝန်းတစ်လျားမှာ ပြတင်းပေါက်မြင်ကွင်းသည် အတော်အတန် အလှမ်းဝေးနေသည့်တိုင် လှမ်းမြင်နေရသော သစ်ပင်တစ်ပင် ထိပ်ဖျားပိုင်း၌ အဆုံးသတ်သွားသည်။ နွေရာသီဆိုလျှင် ထိုအပင်၏ ရော်ရွက်များက အဝါရောင်မဟုတ်ဘဲ၊ ဟင်္သာပဒါးရောင် ပေါက်နေသည်။ ဟင်္သာပဒါးရောင်နောက်မှ တဖြည်းဖြည်းထိုးထွက်လာသော တိမ်စိုင့်တိမ်လိပ်ကြီးများကို ငေးရင်း ကျွန်မမှာ ကြည့်မောနေတတ်သည်။ ထိုအခါတွင် တိမ်တိုက်တွေပေါ် လိုက်ပါလာသည့်နယ် ငြိမ့်မျောနေတတ်သည်။

‘တိမ်တွေပေါ်စီးသွားရင် အသည်းအေးနေမလား၊ ဒါမှမဟုတ် အေးစိမ့်စိမ့်နှင့် နေလို့ကောင်းနေမလား’

မရေမရာ အတွေးများနှင့် ရှုပ်ထွေးသွားပြန်သည်။

ကျွန်မ အစ်ကိုတစ်ယောက်ကမူ ကျွန်မအား အထင်သေးစွာ ကြည့်ပြီး-

‘နှင့် ဒီလောက်ကလေးတောင် နားမလည်ဘူးလား။ တိမ်ဆိုတာ ရေခိုးရေငွေအစုတွေလေ၊ တိမ်တိုက်တွေထဲမှာ လေပူတွေ ရှိတယ်။ လေပူရှိလို့ ရေငွေကို ထိန်းချုပ်နိုင်တာပေါ့ဟဲ့။ အဲဒီတော့ တိမ်ပေါ်က လိုက်သွားရင် နင်ပူနေမှာ ကျိန်းသေတယ်’ဟု အထက်စီးနှင့် ပြောတတ်သည်။ သူ့လေသံကို မကြိုက်သဖြင့် ကျွန်မက-

‘သူ စီးဖူးတာကျနေတာပဲ’ဟု မကျေမနပ်ဖြင့် ပြန်ပြောတတ်သည်။ အစ်ကို၏ နောက်ဆုံးစကားသည် မှန်၊ မမှန် ကျွန်မမဝေခွဲနိုင်သည့်တိုင် သင်ထား၊ ဖတ်ထားသည့်စာများကို မှတ်သားလေ့ရှိသည်။ ကျွန်မကမူ ဖျင်းသည်။ သင်နေတုန်း၊ ဖတ်နေတုန်းမှာပင် မေ့ချင် မေ့နေတတ်သည်။

နွေရာသီတွင် ဟင်္သာပဒါးရောင် ပြောင်းသွားတတ်သည့် ထိုအပင်သည် ကျောင်းဝင်းတစ်ခုထဲမှာ ရှိသည်။ မိုးဦး ကျောင်းဖွင့်စာချိန်တွင် အစိမ်းရွက်များသည် မိုးထဲလေထဲ ကလေးများနှင့်အတူ မြူးနေသည်။ ဆောင်းဦးရောက်လျှင်မူ ဘဝစာမေးပွဲတစ်ခုကို ပြင်ဆင်တော့မည့်နယ် ဣန္ဒြေသမ္ပတ္တိနှင့် ပြည့်နေသည်။ ကျောင်းဝိုင်းထဲမှ ခေါင်းလောင်းသံ၊ ကမ္ဘာမကျေ မြန်မာပြည်နိုင်ငံတော်သီချင်းဆိုသံ၊ စာအံသံနှင့် မြူးထူးအော်ဟစ်သံများသည် ကောင်းကင်ယံထက်ဆီ ပျံ့တက်ပြီး ကျွန်မထံ ပဲ့တင်ထပ်လာသည်။

ယခုမူ ကျွန်မ၏ ကောင်းကင်ပြင် မြင်ကွင်းကျယ်ကို အင်္ဂတေအုတ်နံရံကြီးက ပိတ်ကာထားလိုက်ပြီ။

သို့တိုင် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ပြင်ပမြင်ကွင်းကို ကျွန်မငေးမောခုံမင်ဆဲ။ စာအုပ်စာပေသည် လောကပြတင်းပေါက်ဟု ဆိုရိုးစကားနယ်။ ပြတင်းပေါက်မှ မြင်လိုက်ရသော သဘာဝတရားများသည်လည်း ကျွန်မ၏ အတွေးပြတင်းပေါက်ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။

ပြတင်းပေါက်နားက ခုတင်ပေါ်တွင် ခဏတစ်ဖြုတ် ကျောခင်းခါးဆန့်ပြီး မန်ကျည်းပင်ကြီးကို ငေးနေမိသည်။ ထိုအခါ အပင်ကြီး၏ အကိုင်းအခက်များသည် ပို၍ ထည်ဝါနေသယောင်။ ပြတင်းပေါက် တံခါးဘောင်အောက်ခြေ ရေပြင်ညီထက် အနည်းငယ်မြင့်တက်နေသည့် ကျောချင်းကပ်အိမ်၏ သွပ်ပြားများသည် ပို၍တင့်တယ်နေသယောင်။ သမန်ရှည် ကြာလှပြီဖြစ်သော သွပ်တို့၏ အရောင်သည် ဝင့်ကြွားနေသယောင်ထင်မိသည်။

နီစွေးစွေးအရောင်၊ စံပယ်ထပ်ခေါင်မိုး။ ပြန့်ကားနေသည့် အစိမ်းရောင်များ၊ ညိုမဲနေသည့် ကိုင်းလက်ဖြာများ၊ ကောင်းကင်ပြင်၊ ကျွန်မ အတွေးစများ။ အမြဲတမ်းလှပနေသည်။

ကျွန်မ စိတ်ထင် သက်နှစ်နှစ်ပေါင်း ၆၀ အောက်ထပ် လျော့မည်မထင်သော ထိုမန်ကျည်းပင်နောက်ဘက် တိုက်မြင့်မြင့်ဆီမှ စကားသံတို့သည် ကျွန်မဆီသို့ လေဟုန်စီးကာ မကြာမကြာဆိုသလို လွင့်မျောလာသည်။ နိုင်ငံခြားဘာသာစကားကို အသုံးပြု၍ ဆက်သွယ်နေသံကို ကျွန်မ အလိုလို နားစွင့်နေမိသည်။ ရှိငဲ့တို၊ ဟိကိုးဂျော်၊ မုခအေရ၊ နန်ဂျီ ... ကျွန်မနှင့် မစိမ်းသည့် ဘာသာစကားများ။ ကျွန်မသည် သိချင်စိတ်ဖြင့် လိုက်သွားမိသည်။ သို့ရာတွင် စကားလုံးတွေနှင့် ရောထွေးသတ်ပုတ်ကာ တက်သုတ်နှင်ခဲ့ရသည်။

အသံစူးစူးနှင့် မာန်နေတတ်သည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ အသံကိုလည်း ကျွန်မ ကျက်မိသွားသည်။

‘နင့်မှာ အားကိုးစရာဆိုလို့ ငါပဲရှိတာ။ ဒီလိုခပ်ထန်ထန် ပုံစံမျိုးနဲ့ ငါ့ကိုမကြည့်နဲ့’

မာန်လိုက်သံမျိုး။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း-

‘နင်တို့က ဘာအသုံးကျလို့လဲ။ နည်းနည်းပါးပါး ဒီဟာမကြီးကို သနားကြဦး’

ငိုသံကြီးနှင့် ပြောပုံမျိုး။

‘ဒီအရည်တွေ ဘာလို့သောက်လာရပြန်တာတုံး၊ ဟိုကောင်မတွေကိုပဲ ပေးဖို့ကမ်းဖို့ ကြည့်နေတာပဲ၊ အိမ်က ဟာမကြီးကျတော့ ကုတ္တုစွန့်နေ၊ စစ်စီနေ’

ဟု ဒေါသတကြီး အော်လိုက်သည့်အသံမျိုးကို ကြားရသည့်အခါတွင်လည်း ကျွန်မသည် အလိုလို နားစွင့်ကာ ထိုအမျိုးသမီး၏ ရင်တွင်းဖွင့်ဟချက်များထဲတွင် ရီဝေနေတတ်သည်။

အရွက်ပါးသည့် နွေနှောင်းရာသီ၌ ညမီးရောင်အောက်တွင် ထိုတိုက်ပေါ်မှလူတွေ၏ လှုပ်ရှားမှုပုံသဏ္ဌာန်များကို မြင်နေရသည့်တိုင် ယနေ့ထိ သူတို့ကို ကျွန်မလုံးဝမမြင်ဘူးပါ။

မန်ကျည်းပင်ကြီးမှတစ်ဆင့် ကျွန်မစိတ်တို့သည် သစ်ပင်ပိုင်ရှင်ထံ ရောက်သွားတတ်သေးသည်။ ပိုင်ရှင်သည် ထိုအပင်ကြီးကိုခုတ်ဖို့ လက်တွန့်နေသူ ဖြစ်လိမ့်မည်။ အရွက်နုလေးများကိုလည်း မရူး။ အသီးကိုလည်း မရွေးဘဲ သဘာဝအတိုင်း ကြီးထွားစေနေသည့်အတွက် ပိုင်ရှင်သည် သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ကို မြတ်နိုးသူတစ်ယောက်လော။ ကျွန်မကမူ ကျိတ်၍ ဆုတောင်းနေရသည်။ အပင်ကြီးလဲသွားလျှင် ကျွန်မ မြင်ကွင်းသည် နည်းနည်းလေးမျှ ကြည်မောစရာကောင်းတော့မည် မဟုတ်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် ထိုအပင်ကြီးပေါ်၌ ကျီးကန်းအုပ် တစ်အုပ်တစ်မကြီး ရှိနေမှန်း ကျွန်မသတိထားလာမိသည်။ ကျွန်မတို့နံဘေးဝန်းကျင်တွင် တိုက်မြင့်မြင့်ကြီးများက မှိုပွင့်တွေတစ်ပွင့်ပြီး တစ်ပွင့် ပေါက်လာသည့်နယ် တိုက်များ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံးတက်လာသဖြင့် ထိုအပင်ကြီးပေါ်သို့ ကျီးကန်းများ ရောက်ကုန်ကြသည်။

မကြာမီ ထိပ်ဖျားက သစ်ကိုင်းခွကြားတွင် အသိုက်တစ်ခုကို ကျွန်မမြင်ရသည်။ ထိုအခါကျမှ သစ်ကိုင်းခြောက်များကို ကိုက်ချီသွားသည့် ကျီးကန်းများကို ပြန်မှတ်မိလာသည်။ ဪ... အသိုက်ဆောက်နေတာကိုး။

ကျီးဖိုကိုယ်တိုင် အသိုက်ဆောက်ပေးနေတာလား။ ကျီးမကိုယ်၌ကပင် အသိုက်ဆောက်နေတာလား ဆိုသည်ကို ကျွန်မ မသိသည့်တိုင် ထိုကျီးသိုက်ဆီကိုသာ ကျွန်မစိတ်ရောက်နေတတ်သည်။

ထိုတစ်ရက်က ဖြစ်သည်။ ကောင်းကင်မှ ငွေရောင်မိုးစက်တွေ ကျနေသည်။ ပြတင်းပေါက်ဘောင်သံပန်းပေါ်၌ တင်ထားသော ပန်းအိုးထဲမှ နှင်းဆီတို့က ရဲရဲတောက်ပွင့်နေသည်။ ပြန့်ကားနေသော အနီရောင်ပွင့်ဖတ်လွှာတွေထဲမှ ရွှေအိုရောင် ဝတ်ဆံလေးများ ကနေကြသည်။ စောစောလေးကတင် တောင်ပံအနားတစ်လျှောက် လိမ္မော်သွေးစွန်းနေသော လိပ်ပြာလေးသည်။ ရွှေအိုရောင်နုလုံးသားပေါ် ရှိုက်နမ်းသွားခဲ့သေးသည်။ ယခုလည်း အဝါရောင် လိပ်ပြာလေး နှစ်ကောင်ပျံနေကြသည်။ အစိမ်းရောင်၊ အနီရောင်ပွင့်လွှာ၊ လိမ္မော်၊ အဝါရောင်၊ ငွေရောင်မိုးစက်။ ထိုအရောင်တို့သည် ကျွန်မစိတ်ကို ကြည်မောစေသည်။

ထိုအခိုက် မန်ကျည်းပင်ပေါ်မှ ကျီးအာသံများ ကြားလိုက်ရသည်။ မန်ကျည်းပင် ကိုင်းဖျားကိုင်းနားမှာ ကျီးတွေ အတန်းလိုက် ပြိုင်နေကြသည်။ ညီလာခံကြီးတစ်ခု ကျင်းပတော့မည့်နယ်။ ငြိမ်သက်နေသော မန်ကျည်းပင်၏ ထိပ်ပိုင်းသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ လှုပ်ရှားအသက်ဝင်နေသည်။

အသိုက်ထဲတွင် ကျီးမတစ်ကောင် ဝပ်လျက်။ ဥတော့မည် ထင်သည်။ ကျီးအာသံများက ပို၍ဆူညံလာသည်။ ကျီးမကြီးကမူ မလှုပ်မယှက်။ ထိုစဉ် ဖောင်းခနဲသေနတ်သံနှင့်အတူ ဝရန်းသုန်းကားထပျံကြကာ ကျီးပြိုင်သံတို့သည် မိုးပြိုတော့မည့်နယ် ဆူညံအက်ကွဲနေသည်။ ကျီးမကြီးကမူ အသိုက်ထဲမှာပင် ရှိသည်။ ဧကန္တ ဥနေပြီထင်။

ဖြူလွလွ ကောင်းကင်ကို နောက်ခံပြုလျက် မိုးရေစက်တို့ကြားမှ ကျီးတို့ ဝဲပျံနေကြသည်မှာ ရန်သူကို တိုက်တော့မည့် တိုက်လေယာဉ်အုပ်ကြီးနယ်၊ အသင့်အနေအထား ရှိနေသည်။ ထိုကျီးအုပ်တို့ ပြိုင်သံကြောင့် ခပ်နီမ့်နီမ့်အပင်များပေါ်တွင် နားနေကြသော ကျေးငှက်တို့သည်လည်း အထိတ်တလန့်ဖြင့် ထပျံကြတော့သည်။

တစ်အောင့်ကြာလျှင် မန်ကျည်းပင်ပေါ် ကျီးတို့ အသီးသီးပြန်ရောက်လာကာ သူနယ်ပယ်နှင့်သူ ကင်းစောင့်နေကြသည်။

ကျွန်မသည် ကျီးငှက်တို့၏တအာအာ မြည်သံကိုလည်းကောင်း သူတို့၏မည်းနက်နေသည့် အသားအရောင်ကို သော်လည်းကောင်း နှစ်သက်ခြင်းမရှိပေ။ နောက်ပြီး သူတို့သည် စိတ်ဝင်စားဖွယ်၊ ထူးဆန်းဖွယ် ကျေးငှက်မျိုးတွင်လည်း မပါဝင်ပါ။ တစ်ခါတလေ လည်ဆံ၌ အဖြူပတ်လည်ရှိသော ကျီးကန်းတစ်ကောင်တလေ တွေ့လိုက်သည့်အခါတွင်သာ အထူးအဆန်း မြင်ရသည်မို့ တစ်ခဏမျှ ဝေးကြည့်တာမျိုးလောက်သာ ရှိသည်။

ကျီးကန်း ဆိုသည့် ငှက်သတ္တဝါသည် အလွန်အတင့်ရဲသည်။ လက်ရဲဇက်ရဲနိုင်သည်။ အလှအယက် ကျင်လည်သည်။ 'ရွှေကျီးညိုပြာ၊ ဝဲလဲလို့လာ၊ ပျိုတို့မောင် လာမည့်အရေး၊ ဆီးကြိုပါလေး'ဟု စာဆိုများရှိခဲ့သည့်တိုင် ထိုကျေးငှက်ကိုမူ ကျွန်မ သဘောမတွေ့ပါ။ ကျီးကန်း၏ သက်တမ်းသည် အနှစ် ၁၀၀ ဆိုပါလား။ ကျွန်မ အတော်ဖျားသွားသည်။

'နှင် မှတ်ထားဦး၊ သပိတ်လွယ်ငှက် သက်တမ်းက ၁၂ နှစ်ပဲရှိတာ။ နံပြည်စုတ်က ၃ နှစ်တဲ့။ လူလို ညည်းညည်းပြနေတဲ့ ခိုကမှ အနှစ် ၂၀။ အားပါးပါး... နှင် မနှစ်သက်တဲ့ ကျီးကန်းက နှစ် ၁၀၀ တောင် အသက်ရှည်နေပါလား။ ငါရမ်းပြီးပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ဒီစာအုပ်ထဲကအတိုင်းပြောတာ။ The Book of Knowledge ထဲကနေ ပြောနေတာ'

နေရာတကာ ဆရာလုပ်တတ်သည့် ကျွန်မ အစ်ကို၏ စကားကို ပြန်ကြားနေမိသည်။

ကျီးတို့၏ သက်တမ်းက အနှစ် ၁၀၀ တဲ့။ ဟင့်အင်း.. ကျွန်မ အသက်မရှည်ချင်။ ကျီးကန်းတို့၏ မျက်လုံးများကို ငေးကြည့်ရင်း ထိုမျှလောက် ကျွန်မ မနေချင်တော့ပါ။ သို့ရာတွင် ကျီးတို့၏ ယူနစ်တီကိုမူ ကျွန်မ အားကျမိသည်။

အောက်ထပ် ပြတင်းပေါက်သည် ခြံဝင်းထဲကို လှမ်းမြင်ရသည့်နေရာဖြစ်သည်။ ပူအိုက်မွန်းကျပ်သည့် နေ့ရက်များတွင် လည်းကောင်း၊ တိမ်ညိုများဖြင့် မှုန်မှိုင်းနေသော နေ့ရက်များတွင် လည်းကောင်း ထိုပြတင်းပေါက်နားတွင် ကျွန်မ စာဖတ်လေ့ရှိသည်။

ထိုရက်က ကောင်းကင်ဖြူဖြူမှ ငွေရောင်မိုးစက် ချွန်ချွန်လေးများ အဆက်မပြတ် ရွာနေသည်။ ပြတင်းပေါက်နားတွင် စိုက်ထားသော ဇီဝီပန်းရုံမှ ဇီဝီဖြူဖြူများက ဖွေးဖွေးလှုပ်အောင် ပွင့်နေကြသည်။ ဇီဝီဖြူဖြူများ၊ ချိုအိအိ ထုံရနံ့၊ ကောင်းကင်ဖြူဖြူ၊ မြားသဏ္ဌာန် ငွေရောင်မိုးစက်တို့ဖြင့် သစ်လွင်နေသည့် အစိမ်းရောင်များ။ ထိုအရာများသည် ကျွန်မ၏ ဟဒယကို အလိုလိုနူးညံ့လာစေသည်။ လွမ်းမောလာစေသည်။

ထိုအခိုက် ကျွန်မတူရူ ထင်းရှူးပဒေသာပင်ပေါ်တွင် ငှက်ကလေးတစ်ကောင် ခဏခဏ လာနားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မြက်ခြောက်များ၊ ထင်းရှူးရွက်ခြောက်များ ကိုက်ချီလာသည်။

ဪ... ငှက်သိုက် ဆောက်နေတာကိုး။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အသိုက်ကလေးပုံပေါ်လာသည်။ အပင်၏အခက်ဖြာထွက်ရာ ခွဆုံတွင် သိုက်မြုံလေးတစ်ခု၊ ကလေးကစားသည့် ဆန်ကောဝိုင်းလေးတစ်ခုနယ်။ ချစ်ကြည်ဖွယ်ရာ။ ကြည့်ရင်းနှင့်ပင် ကျွန်မချစ်နေမိသည်။

ထိုငှက်မလေးမှာ ပျားပန်းခတ်မျှ လှုပ်ရှားနေသည်။ ဥချခါနီးပြီထင်။ ကျွန်မစိတ်တို့သည် ငှက်သိုက်လေးနှင့် ငှက်မလေးကို ကြည့်ရင်း အလိုလို ကြည်နူးနေမိသည်။ ငှက်ကလေး၏ အရောင်အသွေးမှာ ကြည်မွေစရာ။ အညိုရောင်ပြေပြေလေး ဖြစ်သည့်တိုင်အမွှေးများက စိုပြည်တောက်ပြောင်နေသည်။ အမြီးက ရှည်လျားသည်။ အမြီးကို ဖြန့်လိုက်လျှင် ခေါက်ယပ်တောင်လေး ပွင့်လာသည့်နယ်။ သူတို့ ကျူးလိုက်သည့်အခါ ဆွစ်ဆွစ် ဆွစ်ဆွစ်... အဆက်မပြတ်မြည်လျက်။ အသံကြားလိုက်သည်နှင့် ချက်ချင်း ထပျံသွားတတ်သည်။

ကျွန်မသည် ထိုငှက်ကလေးကို နှစ်သက်မိသဖြင့် ငှက်သဘင် စာအုပ်တွင် ရှာကြည့်သည်။ ငှက်တစ်ရာစာအုပ်ကို ကိုင်သည်။ ငှက်ကမ္ဘာကိုလည်း အလွတ်မပေး။ သို့တိုင် ငှက်အမျိုးအစားကို မခွဲတတ်ပါ။ ပုံသဏ္ဌာန်တူ၊ အသွေးအရောင်တူ၊ သဘောသဘာဝတူသည့် ငှက်များကို ဂယနကခွဲခြားရန် မပြောနှင့် ထင်ယောင်ထင်မှားနှင့်ပင် မျက်စိလည်ကုန်သည်။ ထွေးရောယှက်တင်တွေ့ဖြစ်ကုန်သည်။ ကျွန်မသည် မှတ်သည်းမှုတွင် အလွန်ညံ့ဖျင်းသည်။ ကျွန်မ အစ်ကိုကမူ သိနိုင်သည်။ သူက ငယ်စဉ်ကတည်းက ငှက်ကြည့် ဝါသနာပါသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

‘နှင်ကလည်းဟာ... ဒီအသက်အရွယ်ထိ တောင်တွေးမြောက်တွေးနေတုန်း၊ မစို့မပို့နဲ့ ဟိုခြစ်ဒီခြစ်လုပ်နေတုန်း၊ ပိုက်ဆံရှာစမ်းပါဟာ၊ ပိုက်ဆံရမယ့် စာအုပ်တွေ ဟောတစ်အုပ်ဟောတစ်အုပ် ဆက်တိုက်ရေးပစ်စမ်း ငါ့ညီမ။ အင်း... နင်နဲ့ရောလိုက်ပြီး အရင်လိုခေါင်းစားတာ မခံနိုင်တော့ဘူးဟာ၊ ပိုက်ဆံရှာရတာနဲ့တင် ငါ့မှာစားနေပြီ၊ ဘယ်ဟာမဆို ရေတစ်စက်ချင်း တစ်စက်ချင်းနဲ့တော့ အဆင်မပြေဘူး၊ ပုံးလောက်သွန်နိုင်မှ’

အစ်ကိုက ကျွန်မကိုပြောနေရင်းမှ လက်ပံတော့ ကွန်ပျူတာထဲပေါ်နေသော အိမ်ပုံစံဒီဇိုင်းများကိုကြည့်ရင်း လေတစ်ချက် ချွန်လိုက်သည်။

‘ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေချင်တော့လည်း ပိုက်ဆံကို ရှာရတယ်ဟာ။ ငယ်တုန်းကတော့ ကိုယ်ဝါသနာပါတာ လုပ်ရတာကိုပျော်ပြီး ဘဝအမောဒဏ်ကို ခံနိုင်မယ်ထင်ခဲ့တာ၊ အခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်တော့ပါဘူးကွာ။ ဝါသနာမပါပေမယ့်လည်း လုပ်ရင်းနဲ့ပျော်သွားပြီး အမောတွေလည်း ပျောက်ကုန်တာပါပဲ။ ဒီမှာလာကြည့်စမ်းညီမ၊ သိန်းခြောက်ရာနဲ့ ရထားတဲ့ မြေကွက်ပေါ်မှာ ဒီဒီဇိုင်းနဲ့ဆောက်လိုက်ရင် သိန်းနှစ်ထောင်၊ သုံးထောင်က ပြေးမလွတ်ဘူး။ ဒီလို အချောင်ရမယ့်ဟာလေးတွေကို မလွတ်အောင်ဖမ်းနိုင်မှ၊ ငါက ရဖို့ကိုပဲ ကြည့်နေတာ’

‘အဲဒါ ကျွန်မိတ်’

ကျွန်မက မကျေမနပ်ဖြင့် လှမ်းပြောသည့်အခါ အစ်ကိုက ကျွန်မအား ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ကျွန်မ စကားအပေါ်မှာ အနည်းငယ် တွေဝေနေခဲ့သည်။ ထို့နောက် မရယ်ချင် ရယ်ချင်ဖြင့် လှောင်ရယ်ကာ အနားမှ ထထွက်သွားသည်။

ဟွန်း... အစ်ကိုနဲ့ စကားပြောနေရတာထက် ငှက်ကြည့်ပွဲတော် လုပ်နေရတာပဲ စိတ်ချမ်းသာတယ်။

မကြာမီ အကောင်လေးတွေ ပေါက်လာသည်။ အနားသို့ကပ်၍ သွားကြည့်ချင်သည့်တိုင် ငှက်ကလေး ပျာများနေမည်ကို ကျွန်မ မလိုလားသဖြင့် အိမ်ထဲမှနေ၍ အရိပ်တကြည့်ကြည့် ကြည့်နေရသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်မ ခြေရင်းကန်ထရိုက်တိုက်ခန်းပေါ်မှ အော်ဟစ်သံကြားလိုက်လျှင် ချက်ချင်း ထပြေးတတ်သည်။ တစ်နေ့ကမူ ‘ကျွန်မ အသားကို ထိရဲထိကြည့်စမ်း၊ ကတ်ကြေးနဲ့ထိုးပစ်လိုက်မယ်’ဟု စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး အော်လိုက်သံကြောင့် ကျွန်မပင် ငှက်ကလေးနှင့်အတူ လန့်ပျံသွားမိသည်။ အိမ်ငှားတွေ ဆင်းချည်တက်ချည် ခြေများနေသည့် ထိုတိုက်ခန်းဆီသို့ အကွယ်မှသာ အကဲခတ်နေမိသည်။

‘ကျွန်မ အသံ မကြားချင်ဘူးဆိုရင် ရှင် စကားလာမပြောနဲ့၊ အခုဆင်း၊ ရှင်လုပ်တိုင်း ခံနေမယ်မှတ်လား’ဟု ဒေါသတကြီး အော်သံကြောင့် ကျွန်မခြေလှမ်းများ နောက်သို့ဆုတ်သွားသည်။

မရဲတရဲဖြင့် အသာချောင်းကြည့်ရာ မိခင်ပျောက်နေသော ငှက်ပေါက်လေးမှာ လည်ကိုဆန့်ထုတ်၍ အော်ဟစ်နေသည်။ အာခေါင်လေးမှာ ရဲရဲတွတ်နီလျက်။ သို့တိုင် အသံက လုံးဝမထွက်။

နောက်ဆံတင်ငင်နှင့် ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်အောင် ဗျာများနေသည့် ငှက်မလေးကို ကြည့်ရင်း ကျွန်မမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိသည်။ ထိုငှက်သည် အမြင့်ကို ပျံသန်းနိုင်သည့်ငှက်မျိုး မဟုတ်ပေ။ ကျွန်မတို့ဝင်းထဲရှိ မြင့်သော အပင်တွင် အသိုက်မဆောက်ဘဲ နိမ့်သောအပင်ကိုသာ ရွေးချယ်၍ အသိုက်ဆောက်သည်မှာလည်း ငှက်တို့၏ သဘာဝအလေ့အထကို ပြဆိုနေပေသည်။

သစ်စေ့လေးများ၊ ပန်းဝတ်ဆံလေးများ၊ ပိုးကောင်လေးများကို နှုတ်သီးချွန်ဖြင့် ထိုးဆွကာ ငှက်ပေါက်စလေးတွေထံ ပျံသန်းပြီး အစာခွံပေးနေသည့်မြင်ကွင်းက ကြည်နူးစရာပင်။

တစ်ချိန်တွင်မူ ငှက်မက အစာခွံနေစဉ် မျိုးတူ ငှက်တစ်ကောင် အပင်ပေါ်လာနားသည်။ ငှက်ဖို ဖြစ်ဟန်တူသည်။ စာကလေးတွေ လာနားလျှင် ငှက်မောင်နံ့သည် သူတို့တောင်ပံများဖြင့် တဖျပ်ဖျပ် လိုက်ရိုက်ကာ စာကလေးများကို မောင်းတတ်သည်။ တောင်ပံများက နေရောင်ထဲတွင် ဝင်းပြက်နေသည်။ ကျီးကန်းကဲ့သို့ အုပ်နှင့် သင်းနှင့် မဟုတ်။

ငှက်ပေါက်စကလေးများ အပျံသင်သည့်နေ့က ဖြစ်သည်။ ငှက်မောင်နံ့က သစ်ခက်ပေါ်တွင် နား၍ ကြည့်နေသည်။ သူတို့လေးတွေမှာ ခဏခဏပြတ်ကျသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မူ ပြန့်ကားနေသော အတောင်ပံနှစ်ဖက်ပေါ်တွင် အသီးသီး ကိုယ်ကိုထိန်းကာ ဟန်ချက်ညီညီဖြင့် ကောင်းကင်ကျယ်ဆီ တိုးတက်ပျံသန်းသွားကြသည်။ နေရောင်ထဲတွင် သူတို့၏ တောင်ပံများက တလက်လက်။ ငှက်မောင်နံ့က ငှက်ကလေးတွေ၏ နောက်မှ လိုက်ကာပျံတက်သွားကြသည်။

သူတို့အားလုံး၏ တောင်ပံအရိပ်များသည် နေရောင်ဖြာကျနေသော မြေပြင်ပေါ်တွင် ပေါ့ပါးလှုပ်ခတ်နေကြသည်။

ထိုရက်က ခြံထဲတွင် ဇီဝါပန်းဖြူဖြူများ ဖွေးဖွေးလှုပ်အောင် ပွင့်နေကြသည်။ သူတို့ကိုကြည့်ရသည်မှာ အပျံသင်စ ငှက်ကလေးများကို ဂုဏ်ပြုလိုက်သည့်နယ် ကောင်းကင် ဖြူလွလွပေါ်သို့ ထောင်မတ်ကာ ပွင့်နေကြသည်။ ပိန်းရိုင်းရွက်များပေါ်တွင် ပုစဉ်းလေးများသည် ကောင်းချီးပေးနေကြသည့်နယ် တစ်ခဏမျှ ငြိမ်သက်နေကြသည်။ နေရောင်ထဲတွင် တဖွဲဖွဲ ရွာနေသော မိုးမှုန်မှုန်လေးများကလည်း ချိုးကျူးထောပနာပြုနေကြသည့်နယ် ရွှေရည်ငွေရည် သွန်းလောင်းပေးနေကြသည်။

သို့ရာတွင် နောက်ပိုင်းရက်များ၌ ထိုငှက်သားအမိကို ကျွန်မမတွေ့ရတော့ပေ။ လာနီး လာနီးဖြင့် စောင့်ကြည့်သော်ငြား ပေါ်မလာခဲ့ပါ။ ငှက်ကလေးတွေ ဘယ်ရောက်သွားကြသနည်း။ နီးနီးမှာလား... ဝေးဝေးလား...။

မိုးဦးစရက်များတွင် ဇီဝါပန်းတွေ အပြိုင်းအရိုင်း ပွင့်လာသည့်အခါ ကျွန်မသည် တဆွစ်ဆွစ် မြည်သံလေးကို ကြားလိုက်မိသည်။ အမှန်မူ ကျွန်မစိတ်က ထင်မိထင်ယောင်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ မျှော်လင့်နေသေးသည်။ ထိုငှက်ကလေးတွေ ပြန်လာလိမ့်မည်။

အပေါ်ထပ်ရှိ တစ်ခုသော ပြတင်းပေါက်မှာမူ နှင်းဆီရဲရဲများ ပွင့်အာနေကြသည်။ နှင်းဆီနီနီများကြားမှမြင်ရသော မန်ကျည်းပင်အထက် ကောင်းကင်ပြင်တွင် ကျီးကန်းတို့ ပျံဝဲနေကြသည်။ ကျီးကန်းအုပ်များသည် မုန်ညင်းစေ့များ ကြွပ်ကဲထားသည့်နယ် ဝဲနေကြသည်။ ကျီးအာသံများက ကျွန်မနားထဲ ဆူညံစွာ လှိုင့်ဝင်လာသည်။ ကျီးပြိုနေပြီ...။

 ၂၀၀၉၊ အောက်တိုဘာ၊ စတိုင်သစ်

ကားဂိတ်

ကျွန်တော် အနားယူတော့မယ်လို့ စဉ်းစားတော့ ကျွန်တော့်နေရာကို ဆက်ခံမည့်လူကို ရှာရတယ်။ ကျွန်တော့်တပည့်တွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို ရွေးရမှာပဲ။ ရွေးတယ်ဆိုတာကလည်း တက္ကသိုလ်ရဲ့မူအရ အနားယူမယ့်ပါမောက္ခက သူနေရာအတွက် သင့်တင့်တဲ့လူတစ်ယောက်ယောက်ရှာပြီး တက္ကသိုလ်ရဲ့ကောင်စီကို အဆိုပြုရုံပဲ။ အဆိုပြုစရာလူ မရှိတာမှ တခြားမှာ လိုက်ရှာရတာ။ ကျွန်တော်တို့မှာက ဘွဲ့ကြိုတန်းတွေကို သင်တာမျိုးမရှိဘူး။ ဘွဲ့လွန်နဲ့ သုတေသန လုပ်နေတဲ့ လူတွေလောက်ပဲ ရှိတယ်။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ အသိပညာဖလှယ်ကြတဲ့လူတွေရဲ့ ရပ်ဝန်းပဲ။ ကျွန်တော့်တုန်းကလည်း ကျွန်တော့်ဆရာက ရွေးတာပဲ။ သူ အနားမယူခင် နှစ်နှစ်လောက်ကတည်းက ကျွန်တော့်ကို လျာထားတာ။ အဲဒီကတည်းက ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်ဆရာအလုပ်တွေကို တွဲလုပ်ရတယ်။ တွဲလုပ်ရရုံမကဘူး၊ သွားအတူလာအတူ သဘောမျိုးနေရတယ်။ ကျွန်တော် သဘောအကျဆုံးကတော့ ညနေတိုင်း လမ်းလျှောက်ထွက်တဲ့အခါပဲ။ ပါမောက္ခတွေအတွက် ပေးထားတဲ့ အိမ်ကလေးဆီကနေ ဆရာကြီးက ထွက်လာတာကို ကျွန်တော်က သစ်ပင်အုပ်ကလေးတွေအောက်ဆီက ခုံတန်းကလေးတစ်ခုကနေ ထိုင်ရင်း စောင့်လေ့ရှိတယ်။ လေးနာရီ၊ လေးနာရီခွဲလောက်ရှိမယ်။ နောက်တော့ သစ်ပင်အုပ်ကလေးအောက်က ဖြတ်လျှောက်ပြီး တက္ကသိုလ်ဝင်းရဲ့အပြင်ဘက်ဆီ ထွက်ပြီး ရေကာတာ လုပ်ထားတဲ့ တာရိုးဘောင်ပေါ် တက်တယ်။ အဲဒီကနေ တာရိုးအတိုင်း အနောက်ဘက်တည့်တည့် လျှောက်ကြတယ်။ ကျွန်တော့်ဆရာမှာ နွေ့နွေ့၊ မိုးမိုး၊ လက်ထဲမှာ ထီးကိုင်လာတယ်ဆိုတာကို တစ်ခါမျှ မေးမကြည့်မိခဲ့ဖူးဘူး။ တာရိုးဆုံးတော့ ခုံတန်းကလေးတွေ ရှိတယ်။ တချို့က ရေကာတာဘက်ကို လှည့်ထားတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်ဆရာကြီးကတော့ ကားလမ်းဘက်ဆီ လှည့်ထားတဲ့ ထိုင်ခုံကလေးတွေမှာ ထိုင်လေ့ရှိကြတယ်။ ထိုင်ရင်း အောက်ဘက်မှာ သွားလာနေကြတဲ့ ကားတွေ၊ လူတွေကို ငေးရင်း ဟိုအကြောင်းဒီအကြောင်း ပြောလေ့ရှိကြတယ်။ တစ်ခါတလေတော့လည်း ခွေးနဲ့ လမ်းလျှောက်ထွက်လာတဲ့ မိန်းမလှလှကလေးတွေကို ငေးကြည့်မိတတ်ကြတယ်။ တစ်ခါတလေ ဆရာကြီးပါးစပ်ထဲက ချစ်စရာအကောင်းသားလို့ ထွက်လာတယ်။ ခွေးကလေးကို ရည်ရွယ်ပြီး ပြောတာပဲလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ပြုံးနေလိုက်မိတယ်။ ခွေးပဲ။ ဘာချစ်စရာရှိတာမှတ်လို့လို့တော့ ကိုယ့်ဘာသာ စိတ်ထဲမှာ ပြောလိုက်မိတယ်။ ပြီးတော့မှ ဪ၊ ငါ့ဆရာကြီးခမျာ ခွေးကလေး၊ ကြောင်ကလေးကို ချစ်တတ်တဲ့အရွယ် ရောက်သွားပါပကောလို့ပဲ တွေးလိုက်မိတယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သန်တုန်းမြန်တုန်း ငါးဆယ့်သုံးဆိုတာလောက်ပဲ ရှိသေးတာကိုး။ ချစ်ရင်း ချစ်တော့ လူပဲချစ်တော့မှာပေါ့။ လူတွေကို မချစ်နိုင်တော့မှပဲ၊ တိရစ္ဆာန်ကို ချစ်ကြည့်ရမှာပဲ။ အဲဒီတုန်းကတော့ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ဆိုတာကို လူက ချစ်တယ်ဆိုတာက သိတော့အမိပ္ပါယ်မရှိလှဘူးလို့ ထင်ခဲ့တာပဲ။

ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်ဆရာကြီးတို့ အဲဒီမှာထိုင်ရင်း များသောအားဖြင့် အောက်ဘက်မလှမ်းမကမ်းနားဆီက ကားဂိတ်ဆီကို လှမ်းပြီးကြည့်နေမိတတ်တယ်။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိဘူး။ အဲဒီတုန်းကလည်း မသိခဲ့ဘူး။ ခုလည်း မသိသေးဘူး။ တစ်ခါတလေတော့ ဆရာကြီးက သက်ပြင်းချရင်း ကားဂိတ်အကြောင်း ပြောပြရတယ်။ ပိုပြီး သေသေချာချာ ပြောရရင်တော့ အတိတ်တုန်းက ခုမြင်နေရတဲ့ ကားဂိတ်အကြောင်းပဲ။ ဆရာကြီး ပါမောက္ခမဖြစ်ခင်က ကားဂိတ်ဟာ ခုလိုမဟုတ်ဘူး။ သစ်ပင်အုပ်ပဲရှိသေးတယ်။ ခုတော့၊ ကားစောင့်တဲ့လူတွေအတွက် အမိုးအကာနဲ့ အခိုင်အခန့်ပဲ။ ဒါတင် ဘာဟုတ်သေးလဲ။ ရေကာတာကြီးရဲ့ဘောင်က ခုလို လမ်းလျှောက်ကောင်းလောက်အောင် ကျောက်ပြားတွေဘာတွေ ခင်မထားသေးဘူး။ ခု ဆရာတို့ထိုင်နေတဲ့ ခုံတန်းကလေးတွေလည်း မရှိသေးဘူး။ ခုလို မင်းနဲ့ ဆရာလမ်းလျှောက်သလိုပဲ။ ဆရာလည်း ဆရာဆရာကြီးနဲ့ ညနေတိုင်း လမ်းလျှောက်ထွက်လေ့ရှိတယ်။ ဒီနားရောက်တဲ့အခါ ရေကာတာတည်စဉ်က လှံထားခဲ့တဲ့ သစ်ပင်ငုတ်တို့တွေပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီအပေါ်မှာ ဆရာတို့ ထိုင်ကြတယ်။ ဘာမှလည်း သိပ်ကြည့်စရာမရှိဘဲကိုး။ ဒီတော့ လမ်းလဘက်ကို လှည့်ပြီး အဲဒီကားဂိတ်ကလေးကိုပဲ ကြည့်ရတယ်။ အဲဒီတုန်းကဆို ကားလမ်းက ခုလောက် မကျယ်သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကားစောင့်တဲ့ လူတွေကတော့ အမြဲလိုပဲ ရှိနေကြတယ်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေလိုနေ့မျိုးမှာတောင် ကားဂိတ်မှာ ကားစောင့်တဲ့လူတွေ ရှိနေတတ်တယ်။ ဘတ်(စ်)ကားမျိုးစုံတော့ ရပ်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ စောင့်နေတဲ့လူတွေက သူတို့သွားချင်တဲ့ ခရီးကို သွားတဲ့ဘတ်(စ်)ကားကိုမှ စီးကြတာဆိုတော့ ကားလာတိုင်း ကားပေါ် စောင့်နေတဲ့လူတွေ အကုန်မတက်ကြဘူး။ လာတဲ့ကားတိုင်းကလည်း ရပ်စောင့်နေတဲ့ လူတွေအားလုံး သွားချင်တဲ့ခရီးအတွက် မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ကားဂိတ်မှာ ကားစောင့်နေတဲ့လူတွေဟာ အမြဲရှိနေတတ်တယ်။ ဒါတောင် အဲဒီတုန်းကဆိုရင် ကားစောင့်တဲ့ လူတွေအတွက် ခုလို ထိုင်စရာတွေ ဘာတွေ မရှိသေးဘူး။ သစ်တုံး၊ သစ်ငုတ်တို့၊ အုတ်ခဲကျိုးအပွဲတွေပေါ်မှာ ထိုင်စောင့်ရတာ။ မိုးရွာရင် ထီးဆောင်းပေါ့ကွာ။ ညနေတိုင်း ဆရာနဲ့ ဆရာဆရာကြီးတို့ ဒီနားဆီက ထိုင်ပြီးကြည့်ရင်း ကြာလာတော့ သတိထားမိလာကြတယ်။ ဒီကောင်လေးတစ်သိုက်ကဖြင့် တံဆိပ်အပြာနဲ့ ကားပေါ်တက်မှာ၊ တစ်ခါတလေတော့လည်း တံဆိပ်အစိမ်းနဲ့ ကားပေါ်တက်မှာ။ ဒီလူကတော့ဖြင့် တံဆိပ်အစိမ်းနဲ့ ကားပေါ်တက်မှာ။ ဒီသူငယ်မကလေးကတော့ဖြင့် တံဆိပ်အနီနဲ့ ကားပေါ်တက်မှာ။ တစ်ခါတလေတော့လည်း တံဆိပ်အနီနဲ့ ကားပေါ် အတူတူကားစီးကြသေးလား၊ မစီးကြတော့ဘူးလား။ အပြာရောင်တံဆိပ်နဲ့ ကားကိုစီးတဲ့ ကောင်ကလေးက ဘယ်နှစ်ယောက်များ၊ ဒီနေ့ ကားမစောင့်တာ ရှိသေးသလဲဆိုပြီး ကြုံတွေးကြည့်မိကြတယ်။ တစ်နေ့တော့ ဆရာဆရာကြီးက မေးတယ်။ လူတွေဟာ နေ့တိုင်းလိုပဲ ကားဂိတ်မှာ ကားလာစောင့်တာ၊ ဘယ်သွားတယ်လို့ မင်းထင်သလဲတဲ့။ ဆရာကတော့ ဘယ်ဖြေတတ်မှာတုန်း၊ ပြုံးပဲ နေလိုက်ရသတဲ့။

တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်ဆရာကြီးတို့နှစ်ယောက်သား ရေကာတာရဲ့ ဘောင်ပေါ်မှာထိုင်ရင်း ကားဂိတ်ဆီ ကြည့်နေကြတုန်း ဆရာကြီးက သူ့ဆရာကြီးက သူ့ကိုမေးတယ်ဆိုတဲ့ မေးခွန်း ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်။ လူတွေဟာ နေ့တိုင်းလို ကားဂိတ်မှာ ကားလာစောင့်တာ၊ ဘယ်သွားတယ်လို့ မင်းထင်သလဲတဲ့။ ဆရာကြီးအနေနဲ့ သူ့ဆရာက သူ့ကို မေးတဲ့မေးခွန်းကို သတိရလို့ပဲလား၊ မေ့သွားလို့ပဲလားဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မပြောနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဘယ်လိုဖြေရမှန်းကို မသိလို့ ပြုံးပဲပြလိုက်မိတယ်။ ပြုံးတယ်ဆိုတာကလည်း အခက်သား။ အပြုံးထဲမှာ သာမန်အနက် သုံးထောင့်ခုနစ်ရာလောက် ပါနိုင်တယ်လို့ ပြောတာ ကြားဖူးတယ်။ ဘာမှန်းတော့မသိဘူး။ ဆရာကြီးကလည်း သူ့ဘာသာ ခေါင်းညိတ်နေတယ်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေဆိုရင် ကျွန်တော်တို့အတော်ကလေး မိုးချုပ်တဲ့အထိ ထိုင်ရင်း ကားဂိတ်ဆီ ငေးနေတတ်ကြတယ်။ ငေးရင်း၊ တွေးရင်း ပြောကြတာတော့ အစုံပဲ။ ဘာမျှ အရေးပါလှတဲ့အကြောင်းကတော့ မရှိဘူး။ ထူးခြားတာ တစ်ခုကတော့ သောကြာနေ့၊ စနေနေ့ညနေဘက်ဆိုရင် ဝတ်ကောင်းစားလှနဲ့ အမျိုးသမီးသုံးလေးယောက် ကားဂိတ်မှာ ကားလာစောင့်ကြတယ်။ သူတို့စီးတဲ့ကားက မြို့ထဲဆီသွားတဲ့ကား။ အဲဒီအခါမျိုးကျရင် ဆရာကြီးက အသာမေးထိုးပြရင်း မြို့ထဲက ဟိုတယ်မယ်ကလေးတွေ

ထင်တယ်လို့ ပြောတတ်တယ်။ ဟုတ်၊ မဟုတ် အာမမခံရဲပေမဲ့လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ဆရာကြီးလို့ပဲ ကျွန်တော် ဖြေလေ့ရှိတယ်။ တစ်နေ့တော့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသွားတာများလား မသိဘူးလို့ အရွန်းဖောက်လိုက်တော့ ဆရာကြီးက ခဏကြာအောင် တွေးနေတယ်။ ပြီးတော့မှ ကောင်းတဲ့ဘက်က ရှာကြံတွေးတတ်တာဟာ တကယ်တော့ ခပ်ညံ့ညံ့လူတွေ လုပ်တဲ့အလုပ်မျိုးကလို့ ပြောပြီးရယ်တယ်။ ဆရာကြီးအနေနဲ့ အစာကြေလို့ လေညက်အောင် ရယ်စရာစကားဆိုလိုက်တာပဲလို့ ကျွန်တော်က သဘောထားလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်ရွှေ့ဘယ်မျှ တော်ကြောင်း ဆရာကြီး သိထားပြီးသားပဲဆိုတာ ကျွန်တော် ယုံတယ်။ သူ့လိုတော်လို့ပဲ သူ့နေရာဆက်ခံဖို့ ကျွန်တော့်ကို လျာထားတာ မဟုတ်ဘူးလား။ ကျွန်တော်တို့လောကမှာက ဆင်ခြင်ခြင်းဆိုတာက အရာရာထက် အရေးကြီးတယ်။ ဆရာကြီးက ရယ်စရာအဖြစ် ပြောကောင်းပြောလိုက်တာ ဖြစ်ပေမယ့် ကောင်းတဲ့ဘက်က ရှာကြံတွေးတတ်တာဟာ တကယ်တော့ ခပ်ညံ့ညံ့လူတွေလုပ်တဲ့ အလုပ်မျိုးကလို့ဆိုတဲ့ စကားကတော့ အမှန်ပဲ။ စနစ်တကျ ဆင်ခြင်တယ်ဆိုတာက ကောင်းဖို့၊ မကောင်းဖို့မှ မဟုတ်ဘဲ။ ဆင်ခြင်နည်းလမ်းတကျ ဖြစ်ဖို့ရာကသာ အခရာကိုး။

ဆရာကြီး အနားယူသွားတော့ မြို့ပြင်နားဆီ ပြောင်းသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ အဆက်အသွယ် ရှိနေတုန်းပဲ။ ကျွန်တော်က သုံးလတစ်ခါလောက် ဆရာကြီးကို သွားတွေ့တယ်။ ပါမောက္ခဖြစ်လာတော့ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်တွေ ပိုလာတယ်။ တချို့ကိစ္စတွေကို ကျွန်တော် လွယ်လွယ်နဲ့ မဆုံးဖြတ်နိုင်သေးဘူး။ ဆရာကြီးဆီသွားပြီး အကူအညီတောင်းရတယ်။ ဆရာကြီးကို သွားတွေ့တိုင်း ပြန်ခါနီးဆိုရင် မင်း ကားဂိတ်ကလေးဘက် ရောက်သေးလားလို့ မေးတတ်တယ်။ တကယ်တော့ ရေကာတာပေါ်မှာ သွားထိုင်ဖြစ်သေးလားလို့ မေးဖို့ကောင်းတာ။ ရေကာတာဘောင်ပေါ်မှာ သွားထိုင်ပြီးမှ ကားဂိတ်ဆီကို ကြည့်ကြတာ မဟုတ်လား။ အခုတော့ ဆရာကြီးမေးပုံက ကားဂိတ်ရှိနေတာက ရေကာတာရှိနေတာထက် အရေးကြီးနေတဲ့ပုံပဲ။ ကားဂိတ်ဘက် ရောက်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကားဂိတ်ကတော့ ဒီအတိုင်းပဲ။ ကားစောင့်နေတဲ့လူတွေ ရှိနေတုန်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်မှာတော့ ကျွန်တော်လည်း ပါမောက္ခဖြစ်ခါစမို့ တစ်ယောက်တည်းပဲ လမ်းလျှောက်ထွက်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီမှာ ထိုင်လိုက်တိုင်း ခေါင်းထဲမှာ သုံးပုံနှစ်ပုံလောက်က အလုပ်အကြောင်းပဲ တွေးနေမိတယ်လို့ ကျွန်တော်က ပြောပြလိုက်မိတယ်။ ဒီတော့ ဆရာကြီးက ဆရာတုန်းကလည်း အဲဒီလိုပဲလို့ ထောက်ခံတယ်။ ပြီးတော့ စိတ်ဝင်စားစရာတစ်ခု ပြောတယ်။ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ပြီး တွေးတဲ့ငေးတဲ့အခါ မကောင်းတဲ့အချက်တစ်ခု ရှိတယ်ကွယ်။ သာမန်အတွေးတွေဟာ စိတ်ကူးအဖြစ် ပြောင်းသွားပြီး လွင့်ပျံ့သွားတတ်တဲ့သဘော ရှိတယ်။ စိတ်ကူးအဖြစ် ပြောင်းသွားခဲ့ရင် ထိန်းလို့မရတော့ဘူး။ စိတ်ကူးဟာ အတွေးလိုမဟုတ်ဘူး။ သူ့မှာ ပိုင်ခြားသတ်မှတ်ထားတဲ့အပိုင်း မပါဘူး။ နွားများ မြက်စားထွက်သလိုပေါ့ကွယ်။ စည်းရိုးမရှိရင် အစာနောက်ကိုပဲ နင်းလိုက်ကြတတ်တာကိုး။ ဒီတော့ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ပြီး တွေးကြည့်ရာက စိတ်ကူးအဖြစ် ရောက်သွားရင် မျက်စိရှေ့မှာ ဘာချည်းတွေနေတွေ့နေ အတွေးဆီက ပြန်ထွက်လာဖို့ မလွယ်တာနဲ့ပဲ ဂရုမပြုတတ်ကြတော့ဘူးတဲ့။ ဆရာကြီးပြောတာ အမှန်ပဲ။ ကျွန်တော် ပါမောက္ခဖြစ်လာတော့ ညနေတိုင်း ရေကာတာပေါ်က ခုံတန်းကလေးမှာ ထိုင်နေတိုင်း ပျံ့လွင့်စရာ အတွေးတွေက အများချည်းပဲ။ ဒီကြားထဲ အစည်းအဝေးတွေ ပိုတက်လာရတော့ ပိုပြီးစဉ်းစားစရာတွေ များလာတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ ကားဂိတ်မှာ လူတွေရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ အသံထက် ပိုတဲ့အသံ မရှိတော့ဘူး။ ကားဂိတ်ကလေးရဲ့ ရှိနေခြင်းအသံ တစ်ခုထက် မပိုတော့ဘူး။ တစ်ခါတလေတော့ ခုံတန်းလျားကလေးကနေထပြီး အိမ်ဘက်လျှောက်ပြန်လာရင်းနဲ့ ကားဂိတ်ကလေးကို သတိရလိုက်လို့ ရှိမှ ရှိနေသေးရဲ့လားဆိုပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်မိသေးတယ်။ ဆရာကြီးရဲ့စကားအရ ညနေတိုင် ရေကာတာဘက်ဆီ လမ်းလျှောက်ထွက်တဲ့အခါ ဖြစ်နိုင်ရင် အဖော်တစ်ယောက် ခေါ်လိုက်တယ်။ စကားလေးတပြောပြောနဲ့မို့ စိတ်ပျံ့လွင့်မှုနည်းတာတော့ အမှန်ပဲ။ ကျွန်တော် ပင်စင်ယူခါနီးတော့ ကျွန်တော့်နေရာ ဆက်ခံမယ့်လူ ရွေးတဲ့အခါ ကျွန်တော်နဲ့ အများဆုံးလမ်းလျှောက်ဖြစ်တဲ့တပည့်ပဲ ရွေးလိုက်တော့တယ်။ တချို့ကတော့

သိပ်သဘောမကျဘူး။ မကျလည်းမတတ်နိုင်ဘူး။ သင်းတို့အားလုံးက ပီအိမ်(ချ်)ဒီတွေ ချည်းပဲ။ ကျွန်တော်ရွေးလိုက်တဲ့ တပည့်က အားလုံးထက်သာနေတဲ့ အချက်ဟာ ညနေတိုင်း ကျွန်တော်နဲ့လိုက်ပြီး လမ်းလျှောက်ထွက်တာပဲ။

ကျွန်တော်လည်း ညနေတိုင် လမ်းလျှောက်ထွက်တဲ့အခါ ထီးကိုင်လေ့ရှိတယ်။ နွေ့နွေ့၊ မိုးမိုး၊ ဆောင်းဆောင်းပဲ။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့လည်း သေသေချာချာ မသိဘူး။ ကျွန်တော့်တပည့်ကလည်း ဘာကြောင့် ကျွန်တော်ထီးကိုင်လာတယ်ဆိုတာ မမေးဘူး။ သူက တက္ကသိုလ်ရဲ့အပြင်နားကလေးဆီမှာ နေတာ။ ညနေတိုင်ဆိုရင် တက္ကသိုလ်ရဲ့ဝင်းအပြင်နားက အုတ်ခုံကလေးပေါ်မှာ လာပြီး ထိုင်စောင့်နေလေ့ရှိတယ်။ တစ်ခါတလေ ရေကတာဘက်ဆီ မလျှောက်ကြသေးခင် အဲဒီအုတ်ခုံကလေးပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး စကားပြောကြသေးတယ်။ ပြီးမှ ရေကတာဘက် လျှောက်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သား ရေကတာအဆုံးနားရောက်လို့ ခုံတန်းလျားကလေးပေါ်မှာ ထိုင်ကြပြီးရင် သိပ်မကြာလှဘူး။ ခွေးကြီးတစ်ကောင်နဲ့ လမ်းလျှောက်ထွက်လာတဲ့ လူတစ်ယောက် တွေ့ရတတ်တယ်။ သူကလည်း ပုံမှန်လိုပဲ။ သူကတော့ လူလတ်ပိုင်းပဲ။ ကျွန်တော်တို့ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်သွားတဲ့အခါ အသာပြုံးပြရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလေ့ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ပြန်ပြီး ပြုံးပြလေ့ရှိကြတယ်။ ကျွန်တော့်တပည့်ကိုတော့ ပြောပြရတယ်။ သင်းကတော့ ပညာတတ်ဖြစ်မယ်။ အက်တီကက်တွေ ဘာတွေလည်း သိတဲ့လူက ရှားကုန်ပြီကိုး။ သူက ကားဂိတ်ကလေးရှိရာဘက်ဆီက အပေါ်ဘက်ကို တက်လာတတ်ပေမဲ့ ကားဂိတ်ကလေးဟာ သူနဲ့ဘာမျှ မဆိုင်သလိုဘဲ။ ကားစောင့်တဲ့လူတွေ စာရင်းထဲမှာ ပါပုံမရပါဘူး။ တစ်နေ့တော့ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး ခင်ဗျားခွေးကြီး ကြည့်ရတာ အတော်ခန့်ညားတာပဲလို့ သူ့ကို ကျွန်တော်က ပြောလိုက်မိတယ်။ သူက ခွေးကြီးဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့အဖော်ပဲ။ ကျွန်တော် ဥရောပမှာ နေစဉ်ကတည်းက မွေးထားတာ။ ဒီကိုပြန်ခေါ်လာတော့ လေယာဉ်ပျံခံကိုက ဒေါ်လာသုံးထောင်လောက်ကျတယ်လို့ ပြန်ဖြေတယ်။ ငါးမိနစ်လောက် သူနဲ့စကားလက်ဆုံကြသွားတယ်။ သူကတော့ အငြိမ်းစားသံအမတ်ကြီးဆိုလားပဲ။ သူ ထွက်သွားတော့ ကျွန်တော့်တပည့်ကပြောတယ်။ သူ့ခွေးကြီးမျိုးက ဒေါ်လာငါးထောင်လောက် တန်တယ်ဆိုပဲ။ ဟ ခီတော့ ကျွန်တော့်တပည့်က ပြောတယ်။ ဆရာကြီးကို ရောင်းလို့ အဲဒီလောက် ဈေးမရရင် တော်သေးတာပေါ့။ ကျွန်တော့်ကိုဆိုရင် အလကားပေးတောင် ယူမယ့်လူ ရှိမှာမဟုတ်ဘူးတဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်သားလည်း ကိုယ်ပြောတာ ကိုယ့်ဘာသာသဘောကျလို့ ရယ်နေလိုက်မိကြတယ်။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်တပည့်က ပြောပြန်တယ်။ အငြိမ်းစားသံအမတ်ကြီးကို ကြည့်ရတာ ကားဂိတ်ကလေးရဲ့ရှိနေတယ်ဆိုတာကို သတိထားမိပုံ မပေါ်ဘူးတဲ့။ ကျွန်တော်လည်း အတော်ကြာအောင် စဉ်းစားကြည့်နေမိတယ်။ နောက်တော့မှ မင်းကလည်းကွာ ဒီလောက်ညံ့ရသလား။ အငြိမ်းစားသံအမတ်ကြီးပါလို့ သူပြောသားပဲ။ ကားဂိတ်ကလေး ရှိနေတာဟာ သူသိစရာမှမလိုပဲ။ တတိယကမ္ဘာ့စစ်ကြီး ဖြစ်လောက်တယ်ဆိုတာမျိုးမှ သူက ထည့်စဉ်းစားရမှာလို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်တပည့်က ပြုံးပြီး ကောင်းကင်မှာ ပျံသွားတဲ့ ရေဘဲတစ်အုပ်ကို ကြည့်နေတယ်။ ဘရှိတို့ ဆရာတပည့်တွေ အကြောင်းကိုများ တွေးကြည့်နေမိသလား မသိဘူး။

ကျွန်တော် အနားယူပြီးတော့၊ ကျွန်တော့်မွေးရပ်မြေကို ပြန်တယ်။ အဲဒီမှာပဲ အေးအေးလူလူနေရင်း စာရေးစာဖတ် လုပ်တယ်။ နှစ်လတစ်ခါလောက် ကျွန်တော့်တပည့်ဆီက စာလာတတ်တယ်။ ကျွန်တော့်ဆရာကြီးမဆုံးခင် ဆေးရုံတင်ထားတယ်လို့ သတင်းကြားလို့ ကျွန်တော် လူမမာမေးသွားတော့ ဆေးရုံမှာ ကျွန်တော့်တပည့်နဲ့ဆိုတယ်။ မသေနိုင်ကြသေးတဲ့ တခြားလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေနဲ့လည်း တွေ့ရတယ်။ ပညာတတ်တွေဆိုတော့ မျက်မှန်ထူထူ၊ ထိပ်ပြောင်ပြောင်နဲ့ ခပ်မွဲမွဲတွေချည်းပဲ။ ဆရာကြီးတော့ အတော့်ကို အားနည်းနေပုံရပေမဲ့ သတိကတော့ ကောင်းသေးတယ်။ မေ့တဲ့အပိုင်းကလည်း မေ့နေပြီ။ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့တော့ အတော့်ကို ဝမ်းသာသွားပုံရတယ်။ လေသံသဲ့သဲ့နဲ့ ကားဂိတ်ကလေးရှိသေးလားလို့ ကျွန်တော့်ကိုမေးတယ်။ တခြားလူတွေကတော့ ဘာကို ဆိုလိုမှန်း

မသိကြဘူး။ ကျွန်တော့်နောက်နားမှာ ရပ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်တပည့်နဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ဆိုလိုတာကို သိလိုက်ကြတယ်။ ရှိလိမ့်ဦးမယ်ထင်တယ် ဆရာကြီးလို့ ပြောရင်း စစ်ကူတောင်းတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်တော့်တပည့်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိတယ်။ သူက အသာပဲခေါင်းညိတ်ပြတယ်။ ကျွန်တော်က ရှိကြောင်းထပ်ပြောမယ်လို့ ဆရာကြီးဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဆရာကြီးက အားမရှိပေမယ့် ဒေါသရှိနေတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေရာက မင်းက ထင်တယ်လို့ပြောရအောင် ပါမောက္ခဖြစ်သွားတာနဲ့ ရေကာတာပေါ်ကို လမ်းလျှောက်မထွက်တော့ဘူးလားလို့ ဒေါသသံပါတဲ့ လေသံပြင်းပြင်းနဲ့ မေးတယ်။ ကျွန်တော် ပင်စင်ယူတာကြာပြီ ဆရာကြီးလို့ ကျွန်တော်က ရှင်းပြလိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ ဟုတ်လားလို့ အံ့သြတဲ့အကြည့်နဲ့ကြည့်ရင်း မေးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း နောက်နားက တပည့်ကို လက်မောင်းကိုအသာကိုင်ပြီး ဆရာကြီးခုတင်နားဆီ ခေါ်လိုက်တယ်။ သူက လက်ရှိပါမောက္ခ ဆရာကြီးလို့ ပြောပြတော့ ဆရာကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။ ဘာအဓိပ္ပါယ်ရှိမှန်းတော့မသိဘူး။ ကျွန်တော်တောင် ပင်စင်နီးနေပြီလို့ ကျွန်တော့်တပည့်က တစ်ခွန်းဝင်ပြောတယ်။ ဆရာကြီးက ခေါင်းထပ်ညိတ်ပြရင်း ပြုံးနေတယ်။ သူသိတယ်လို့ ပြောချင်တာပဲ ထင်တယ်လို့ပဲ တွေးကြည့်လိုက်မိတယ်။ ပြန်ခါနီးတော့ ဆရာကြီးက မေးတယ်။ ကားဂိတ်မှာ လူတွေကော ရှိကြသေးသလား၊ ဒီတော့ ကျွန်တော့်တပည့်က ရှိကြပါတယ်ဆရာကြီး။ ခုဆို ကားဂိတ်ကို အကျအန ပြန်ဆောက်ထားကြတာ အတော်တောင်ကြာသွားပြီ။ ကားစောင့်တဲ့လူတွေ ထိုင်ဖို့ ခုံတွေနဲ့အကျအနပဲ။ ကားတွေလည်းအသစ်တွေ။ အရင်က ကားဟောင်းတွေ လမ်းပေါ်မှာ မတွေ့ရတော့ဘူးလို့ ဝင်ဖြေလိုက်တယ်။ ဆရာကြီးကတော့ သူထုံးစံအတိုင်းပဲ ခေါင်းညိတ်ရင်း ပြုံးနေတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ပြန်တော့မယ်လို့ ဆရာကြီးကို ခွင့်ပန်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ဆရာတပည့်တွေ အပြန်အလှန်လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြတော့ ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်လက်ကို မလွှတ်သေးဘဲ ကားဂိတ်ကလူတွေ ဘယ်ကို သွားကြတာလဲလို့မေးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း မဖြေတတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်တပည့် လှမ်းကြည့်တော့ သူက မသိမသာ ခေါင်းခါပြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း တည့်တည့်ပဲ ဖြေလိုက်တယ်။ မသိဘူး ဆရာကြီး။ အကြောင်းသိရင် ကျွန်တော် မေးစမ်းခိုင်းကြည့်ဦးမယ်လို့ ဖြေလိုက်တယ်။

အဲဒီအကြိမ်က ဆရာကြီးကို ကျွန်တော် နောက်ဆုံးအကြိမ် တွေ့လိုက်ရတာပဲ။ ခြောက်လလောက်ကြာတော့ ဆရာကြီး ဆုံးသွားတယ်။ ဆရာကြီးအသုဘအကြောင်း ကျွန်တော့်တပည့်က နှစ်လတစ်ကြိမ် ပုံမှန်ရေးတဲ့စာထဲမှာ ပါလာတယ်။ အသုဘကို မသေနိုင်သေးတဲ့ ပညာတတ်တွေ၊ မလာရင် မကောင်းလို့ လာတဲ့လူတွေနဲ့စည်ကားပါတယ်...။ မျက်ရည်ကျတဲ့လူတွေ မရှိဘူး...။ မကျဆို ကျစရာအကြောင်းမှ မရှိဘဲကိုး။ ဆရာကြီးတို့ အသက်အရွယ်မျိုးကလည်း သေသင့်တဲ့အရွယ်ရောက်နေပြီ မဟုတ်လား...။ ပညာတတ်တွေ ဆိုတာကလည်း သေမယ်ဆိုတာကို သိသိချည်းနဲ့ စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး ထိုင်စောင့်နေနိုင်တဲ့ လူတွေပဲ...။ စသည်ဖြင့်ပါတယ်။ စာအဆုံးနားဆီမှာတော့ သူလည်း အနားယူဖို့ပြင်ဆင်နေပြီဆိုတဲ့အကြောင်း ပါတယ်။ ခုတော့ သူနဲ့အတူ ညနေတိုင် ရေကာတာပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်လိုက်လေ့ရှိတဲ့ တပည့်တစ်ယောက်ကိုပဲ သူနေရာအတွက် လျာထားတယ်ဆိုတာလေးကိုလည်း စာအဆုံးမှာ ထည့်ရေးထားတယ်။ ပုံမှန်အားဖြင့်တော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့စာပြန်လေ့မရှိပါဘူး။ ခြောက်လတစ်ကြိမ်လောက်တော့ သူ့ဆီစာရေးလေ့ရှိတယ်။ ရေးလည်း ကျွန်တော်စိတ်ကူးပေါက်တာလေးတွေ၊ သိချင်တာကလေးတွေ အကြောင်းပဲ။ ဒီတစ်ခေါက်တော့ ချက်ချင်းလိုပဲ စာပြန်ရေးလိုက်မိတယ်။ ရေးလိုက်ရတာက အကြောင်းနှစ်ခုရှိတယ်။ တစ်ချက်ကတော့ သူလည်း အနားယူတော့မယ်ဆိုတဲ့အတွက် သူအနားယူရင် အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားကြမှာစိုးတာရယ်။ နောက်တစ်ချက်ကတော့ ဆရာကြီး ကျွန်တော့်ကိုမေးခဲ့တာကလေးကို သူ့ကို မေးကြည့်ချင်လို့ပဲ။ ဆရာကြီးက ကားဂိတ်ကလူတွေ ဘယ်ကိုသွားကြတာလဲလို့ ကျွန်တော့်ကိုမေးခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်က မေးစမ်းကြည့်ဦးမယ်လို့ ပြောခဲ့ပေမဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ မေးစမ်းကြည့်ဖို့ သတိမရဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်တပည့်ဆီကို ချက်ချင်းစာပြန်တဲ့အထဲ မင်း ပင်စင်မသွားခင် ရေကာတာပေါ် လမ်းလျှောက်ထွက်တဲ့အခါ ကားဂိတ်က လူတွေ ဘယ်ကိုသွားကြတာလဲဆိုတာလေး မေးကြည့်စမ်းပါရစေရယ်လို့ ထည့်ရေးလိုက်ခဲ့တယ်။

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ကျွန်တော့်တပည့်ဆီက စာကို စောင့်ရတာ အတော်ကို ကြာပုံရတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ လောနေမိလို့လည်း ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ နှစ်လတစ်ကြိမ် လကုန်ပိုင်းလောက်မှာ လာနေကျ သူ့စာက ရောက်မလာဘူး။ သုံးလနီးပါး ကြာသွားတယ်။ သူ့စာရောက်လာတော့ ကျွန်တော်လည်း အတော့်ကို စိတ်လှုပ်ရှားနေမိတယ်။ သူ့စာက ပုံမှန်မရေးဖြစ်တာရဲ့ အကြောင်းရင်းကို သိရတယ်။ သူ အနားယူတော့ဖို့ အပြီးသတ် ပြင်ဆင်နေလို့ပဲတဲ့။ ဒီစာဟာ သူ့ရဲ့ပါမောက္ခဘဝကနေ နောက်ဆုံးရေးလိုက်တဲ့စာပဲတဲ့။ ရေကာတာပေါ်မှာ သူနေရာသူဆက်ခံမယ့် သူ့တပည့်နဲ့သူ လမ်းလျှောက်လာပြီး ပြန်အလာမှာ ထိုင်ပြီး ရေးလိုက်တဲ့စာပဲတဲ့။

သူ့စာကိုဖတ်ရင်း ကျွန်တော့်မှာ မဖြစ်စဖူး စိတ်လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု ဖြစ်လာတယ်။ ဘယ်လိုရယ်၊ ဘာကြောင့်ရယ်ဆိုတာတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အတော်ကလေး သတိထားပြီး ဆက်ဖတ်လိုက်မိတယ်။ နောက်ဆုံးစာမျက်နှာလောက်ဆီမှာတော့ သူက ခုလို ရေးထားတယ်... ကနေ့ညနေတော့ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်တပည့်နဲ့အတူ ရေကာတာပေါ် လမ်းလျှောက်ထွက်လာမိတယ်။ ပါမောက္ခတစ်ယောက်အနေနဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ်ပေါ့ ခင်ဗျာ။ ဆရာရဲ့ပါမောက္ခအဖြစ်ကနေ အနားယူမယ့် နောက်ဆုံးနေ့မှာ ဆရာနဲ့ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်ကြတာကို သတိရလိုက်မိတယ်။ အဲဒီနေ့တုန်းက ဆရာလည်း ဆရာဆရာကြီးနဲ့အတူ လမ်းလျှောက်ခဲ့ကြတာကို သတိရကောင်းရလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်တပည့်တို့နှစ်ယောက်သား ခုံတန်းလျားလေးပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်ကြတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းသာသလိုလို၊ ဝမ်းနည်းနေသလိုလိုပဲ။ ဘာကြောင့်ဆိုတာတော့ မသိဘူး။ ဝမ်းနည်းသလားဆိုတော့လည်း ပျော်နေသလိုပဲ။ ဝမ်းသာနေသလားဆိုတော့လည်း အားငယ်နေသလိုပဲ။ ကျွန်တော့်တပည့်ကလည်း အတော်နှုတ်နည်းတယ်။ မနက်ဖြန်ဆိုရင် သူ ပါမောက္ခဖြစ်တော့မယ်ဆိုပေမဲ့လည်း သူ့မျက်နှာ ဝမ်းသာပုံ၊ ဝမ်းမြောက်နေပုံတွေ မတွေ့ရဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ထိုင်နေရင်း ကားဂိတ်ကလေးဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်မိတော့၊ ကားဂိတ်ကို မတွေ့ရတော့ဘူး။ လန့်သလို ဖြစ်သွားမိတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော့်တပည့်ကို မေးလိုက်တယ်။ ကားဂိတ်ဘယ်ရောက်သွားသလဲလို့ ဒီတော့ သူက ဖြေတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်လောက်ကပဲ ဟိုးဘက်နားဆီကို ရွှေ့လိုက်ကြတယ်။ လမ်းပုံစံကို ပြောင်းပစ်မှာမို့ ဒီနေရာမှာ ကာဂိတ်မထားတော့ဘူးလို့ ကြားရတာပဲ။ ဆရာလည်း ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်နှစ်ပတ်အတွင်းမှာ အလုပ်များနေလို့ ဒီဘက်မရောက်တာနဲ့ မသိလိုက်ဘူး ထင်တယ်လို့ ဖြေတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဆရာ့စာကို ချက်ချင်းသတိရလိုက်မိတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော့်တပည့်ကို ကားဂိတ်က လူတွေ ဘယ်ကိုသွားကြတာလဲလို့ မေးလိုက်မိတယ်။ သူက တစ်နေရာရာတော့ သွားကြတာတော့ သေချာတယ်။ ဘယ်သွားတာပဲရယ်လို့တော့ အတိအကျပြောနိုင်မယ် မထင်ဘူးလို့ဖြေတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ ကားဂိတ်ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ နေရာကိုပဲ ကြည့်နေမိတယ်။ အတော်ကလေးကြာတော့ သူကမေးတယ်။ အခု မရှိတော့တဲ့ ကားဂိတ်နေရာမှာ အရင်တုန်းက ရှိခဲ့တဲ့ကားဂိတ်ဆီကိုလာပြီး ကားလာစောင့်တဲ့ လူတွေအကြောင်းကို ဘာကြောင့်ဆရာက သိချင်တာလဲတဲ့။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို ဖြေလိုက်တယ်။ ဆရာအနေနဲ့ သိချင်လို့တော့မဟုတ်ဘူး။ ဆရာရဲ့ဆရာက ဆုံးသွားတဲ့ သူ့ဆရာကြီးက သိချင်လို့ မေးခဲ့တာကို ဆရာဆီ လှမ်းမေးလို့ပါလို့ ဖြေလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်တပည့်က ချက်ချင်း ဘာမှပြန်မပြောဘူး။ နောက်တော့မှ ဆရာရယ် မရှိတော့တဲ့ ကားဂိတ်က ဘယ်ကိုသွားကြမှန်းမသိတဲ့လူတွေ၊ ဘယ်ကိုသွားကြတယ်မသိဘူးဆိုတဲ့အကြောင်းကို သေသွားလို့ မရှိတော့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ပေးစရာ အဖြေလိုသလားလို့ သူကမေးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ ကိုယ့်ဘာသာတွေးရင်း ခေါင်းညိတ်နေလိုက်မိတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့လည်း ထပြန်လာခဲ့တယ်။ တက္ကသိုလ်ဘက်ဆီ လျှောက်လာကြရင်း ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်တပည့်ကို တစ်ခု မေးကြည့်မိတယ်။ မင်းနဲ့ငါ လမ်းလျှောက်ထွက်တိုင်း နွေ့နွေ့၊ မိုးမိုး၊ ဆောင်းဆောင်း၊ ငါ့လက်ထဲမှာ ထီးတစ်ချောင်းကိုင်လေ့ရှိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ငါထီးကိုင်သလဲဆိုတာကို မင်းသိချင်သလားလို့။ သူက ချက်ချင်းပဲ ပြန်ဖြေတယ်။ ကျွန်တော် မသိချင်ပါဘူးတဲ့။ ပြီးတော့

လောကမှာ ရှိနေတဲ့အရာတိုင်းကို ကျွန်တော်တို့ သိနေစရာမှမလိုဘဲလို့ ဆက်ပြီး ပြောတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်လက်ထဲက ထီးကို သူလှမ်းပေးလိုက်ပြီး၊ ရော့ မင်းယူထားလိုက်၊ မင်းကို ငါ့မှာပေးစရာ ဒါပဲရှိတယ်လို့ပြောရင်း ပေးလိုက်တယ်။ သူက ထီးကို ယူလိုက်ရင်း ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြစ်သွားပုံရတယ်။ ထီးကို ညာဘက်လက်နဲ့ကိုင်ရင်း ဟန်ကျပန်ကျ တစ်ချက်လွဲကြည့်လိုက်ပြီး လမ်းလျှောက်ပုံက အရာရာကို ကျေနပ်လို့ ပြီးမြောက်သွားတဲ့ပုံမျိုးပဲ။ မနက်ဖြန်ဆိုရင် ပါမောက္ခဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာကိုတောင် သူ့ချော မေ့နေသလိုပဲတဲ့။

ကျွန်တော့်တပည့်ရဲ့စာ ဆုံးသွားတော့ ကျွန်တော့်ဆရာကြီးကို သတိရလိုက်ပေမဲ့၊ စိတ်ထဲမှာ ပေါ့သွားသလိုပဲ။ ကျွန်တော့်ကို ဆရာကြီးပေးခဲ့တဲ့ ထီးကိုလည်း သတိရလိုက်မိတယ်။ အပြင်ဘက်ဆီ ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်းကင်ကြီးက မှုန်တုံ့မှိုင်းတိုင်းတိုင်းပဲ။ လမ်းထွက်လို့ မိုးရွာခဲ့ရင် ခက်မယ်။ ဆရာကြီးပေးခဲ့တဲ့ထီးကို ကျွန်တော့်တပည့်ကို ပေးလိုက်ခဲ့ပြီးကတည်းက ထီးတစ်ချောင်းထပ်ဝယ်ထားဖို့ဆိုတာ ကျွန်တော် စိတ်ကူး မကြည့်ခဲ့ဖူးဘူး။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ လမ်းထွက်လို့မိုးရွာခါမှ ထီးလိုမယ်။ အိမ်ထဲကနေပြီး အပြင်မှာ မိုးရွာတာကို လှမ်းကြည့်နေရုံနဲ့တော့ ကျွန်တော့်ကို မိုးစိုမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ထီးတစ်ချောင်း ဝယ်ရမှာလဲ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်မှာ ထီးတစ်ချောင်းရှိဖို့ဆိုတဲ့ကိစ္စဟာ ဆင်ခြင်တုံတရားရဲ့ကိစ္စပဲ။ တကယ်ရှိတာ၊ မရှိတာက သိပ်အရေးမကြီးဘူး။ ကားဂိတ်က လူတွေ ဘယ်ကို သွားကြမှန်းမသိလို့လည်း သိပ်အရေးမကြီးလှဘူးဆိုတဲ့ သဘောပဲမဟုတ်လား။

မြင့်သန်း

၂၀၀၉၊ အောက်တိုဘာလ၊ ရန်ကုန်

လမ်းတိုင်းသည် မန္တလေးမြို့သို့ ဦးတည်နေကြသည်

(၁)

ဆောင်ပလ္လင်ကွယ်ကာ ရွှေပဟိုရ်ပျောက်ခဲ့ပြီ။
အောင်ပင်လယ်မှာ ရေညိုခြောက်ခဲ့ပြီ... တဲ့။

(၂)

ပန်းပဲဆရာဆီကို ကျုပ်ရောက်သွားတော့ ဖော်ဂျီဖိုက မီးကျိခဲ့တွေဟာ အရှေ့မိုးကောင်းကင်က ရောင်နီထက်တောင် ရဲနေပြီ။

မိုးမင်း ဘယ်တော့သောက်ပါ့မယ်၊ ပန်းပဲ ဘယ်တော့ခေါက်ပါ့မယ်လို့ ညည်းနေစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့။ အင်မတန် ဝီရိယကောင်းတဲ့ ပန်းပဲဆရာ။

လေးတိုင်စင်ပေါ်မှာတော့ ဖိုဆရာတစ်ယောက်ရပ်ပြီး ဘယ်ထိုးတံကို နှိပ်လိုက်၊ ညာထိုးတံကို ဆွဲလိုက်နဲ့ အချက်ချ လှုပ်ရှားနေတယ်။ သူ့လက်လှုပ်လိုက်တိုင်း ရသေ့နှုတ်သီးက လေတွေ တရှူးရှူးပန်းထွက်နေတယ်။ မီးခဲတွေလည်း ရိုးရဲ ဝင်းပြက်နေကြတာပေါ့။

တူကြီးကိုင်နှစ်ယောက်က ဓားလောင်းသံချောင်းကို အလှည့်ကျထုနေကြတယ်။ လိုချင်တဲ့ထုချက်ရအောင် ပန်းပဲဆရာက သံချောင်းကို အလိုက်သင့် ရွှေ့ပေးတယ်။ သူတို့သုံးယောက် လှုပ်ရှားနေပုံကဖြင့် လူတစ်ယောက်က ဆန်စေ့ကြနေတာကို ချိုးလေးနှစ်ကောင်က အစာကောက်နေတာနဲ့တောင် တူချေသေးတော့။ မီးဖုတ်ထားတဲ့ သံချောင်းဆိုတော့ တူထုလိုက်တိုင်း မီးပွင့်တွေက တဖျတ်ဖျတ်စဉ်ထွက်နေတယ်။

ပန်းပဲဆရာရဲ့ နာမည်က ဆရာသိုက်တဲ့။ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာတော့ အတော်ဆုံး ပန်းပဲဆရာပါ။ ဆရာသိုက် ဓားရိုက်ပြီဆိုရင် ဘယ်အဆင့်မှာမှ မခိုဘူး။ သံကလည်း သံကောင်းကိုမှ ကိုင်တယ်။ ဓားလောင်း၊ ဓားဖျင်း၊ ဓားရှင်း၊ ချော်ခွာ၊ တူလုံးခြေ၊ အသွားချ၊ ဆေးသားတင်... အဆင့်တိုင်းမှာ စိတ်တိုင်းကျ လက်လွှတ်တယ်။

လက်ရာကောင်းသလောက် စေတနာကလည်း ကောင်းလိုက်သမှ။ ကျုပ်အပ်တဲ့ ဓားတွေဆိုရင် ဆေးသားတင်တဲ့အခါ တခြားဓားတွေလို ရေမှာချပြီး မဆေးဘူး။ ငှက်ပျောပင် ပင်စည်ထဲမှာထိုးပြီး ဆေးသားတင်ပေးတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ဓားတွေဟာ မိုးကြိုးရောင်လက်နေတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ ရည်မှန်းချက်ကြီး အောင်မြင်စေဖို့အတွက် အထူးလုပ်ပေးတာလို့ ဆရာကပြောတယ်။

ပေပေါ်က သံချောင်း၊ အပူရှိန်လျော့သွားလို့ ထင်ရဲ့။ ဆရာသိုက်က သံချောင်းကို ဖိုထဲမှာ ပြန်ထိုးထားလိုက်တယ်။ ဆရာသိုက်ရော တူမကြီးကိုင်တွေပါ ခဏနားကြတယ်။

‘မောင်စိန်သင်း ပြန်ချင်ပြီလား။ မောင့်ရင့်ဓားက ပြီးနေပါပြီ’

ဆရာသိုက်က အိမ်ပေါ်တက်သွားပြီး ငှက်ကြီးတောင် တစ်လက်ကို ယူလာတယ်။ နံရံမှာ ထောင်ထားတဲ့ သံချောင်းလုံးတွေထဲက ကျပ်လုံးလောက်ရှိတဲ့ သံချောင်းရှည်တစ်ချောင်းကို လှမ်းဆွဲလိုက်တယ်။ သံချောင်းလုံးကို ပေပေါ်တင်ပြီး ငှက်ကြီးတောင်နဲ့ ခုတ်ချလိုက်တယ်။ သံချောင်းလုံးဟာ ရွှေ့ချောင်းကို ခုတ်လိုက်သလို အိမ်ဆင်းသွားပြီး တိခနဲ ပြတ်သွားတယ်။

‘ကြိုက်ပြီလားဟေ့... မောင်စိန်သင်း’

ကျုပ်က ရိုရိုသေသေနဲ့ ဦးညွှတ်ပြီး အဖြေပေးလိုက်တယ်။ ဆရာသိုက်က ငှက်ကြီးတောင်ကို ကျုပ်လက်ထဲ ကမ်းပေးတယ်။ ဓားကောင်းလိုက်ပုံများတော့ ကိုင်လိုက်ရုံနဲ့တင် စစ်မက်ရဲ့ ခေါ်သံတွေကိုတောင် ကြားလိုက်ရသလိုပဲ။

‘စုံပြီကွယ့်နော် မောင်ရင်လေး။ သည်ဟာက ဒဿမဓား’

ဆရာသိုက်က ပြောတယ်။ ဒဿမစားဆိုတဲ့စကားက ကျုပ်ရင်ဘတ်ကို ခွက်တစ်ဆယ်အလေးနဲ့ ဖိထားသလို တင်းကျပ်သွားစေတယ်။

ဒဿမစားကို ရပေမယ့် ဒဿမလူက မရသေးဘူး။ အခါကလည်း တဖြည်းဖြည်း နီးလာပြီ။ ကျုပ်စိတ်တွေ မောလိုက်တာ။

ဒီအကြောင်းကို နည်းနည်းတော့ ရှင်းပြဦးမှ။

(၃)

ထီးသုဉ်းနန်းကွယ် မင်းပယ်စိုးပျောက် ကာလကြီးကို ရုတ်တရက် ကြုံလိုက်ရတော့ ကျုပ်တို့လည်း ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိကြဘူး။

ရွာတွေက ဆူးစည်း၊ ဆူးတံခါးတွေကို မြှင့်ကြတယ်။ လူငယ်တွေက ကိုယ်ခံပညာသင်ကြတယ်။ တချို့လူငယ်တွေကတော့ 'ပြီးဆေး'ထိုးကြတယ်။

မိကျောင်းတက်က ဆရာခိုင်ကြီးရဲ့ ကြီးလေးကြီးဆေးတဲ့။ က၊ ဃ၊ က၊ ဥ အက္ခရာလေးလုံးကို အင်းကွက်ရေးပြီး လက်မောင်းမှာ ထိုးပေးတာ။ စွမ်းလှ၊ စွမ်းလှနဲ့ လူအတော်များများ သွားထိုးနေကြတာပဲ။ ကျုပ်ကတော့ တယ်မယ့်ပေါင်။ ချောင်းထဲမှာ အလောင်းတွေ မျောလာလို့ ကြည့်လိုက်ရင် လက်မောင်းမှာ 'က'တွေ၊ 'ဃ'တွေနဲ့ချည်းပဲကိုး။

ဒါနဲ့ ကျုပ်ဖြင့် သိုင်းလည်း မသင်ဖြစ်သေးဘူး။ ဆေးလည်း မထိုးဖြစ်သေးဘူး။ စောင့်ကြည့်နေတုန်း ဆိုပါတော့။

တစ်နေ့တော့ ပြင်ဦးလွင်မှာ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတစ်ဦး ရောက်နေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကို ကြားရတယ်။ သူ့နာမည်က ဆရာထွေးတဲ့။ အနေအထိုင် အင်မတန်ကျစ်လျစ်ပြီး အေးချမ်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဆေးစွမ်း၊ ပညာစွမ်းက တယ်ထက်တာပဲ။

ဒါနဲ့ ဆရာထွေးဆီမှာ ကျုပ် သိုင်းပညာသွားပြီး သင်ခဲ့တယ်။ အတော်လေး ရင်းနှီးလာတော့ ဆရာထွေးက ကျုပ်ကို ပြောတယ်။

'မင်းကို ငါ ဆေးထိုးပေးချင်လိုက်တာ။ မင်းတို့လို စိတ်ရင်းကောင်းကောင်းနဲ့ ရိုးရိုးသားသားနေတဲ့ လူတွေကျတော့ ငါ့ဆေးက ပို 'ပြီး'တယ်ကွ'တဲ့။

ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က မထိုးဖြစ်ဘူး။ ကိုယ့်မှာ လူမှန်းရှိတာမှတ်လို့ဆိုပြီး မထိုးဘဲနေခဲ့တယ်။ သိပ်မယ့်တာလည်း ပါသပေါ့။

တစ်ရက်တော့ ကျုပ်တို့ ဓားရေးလေ့ကျင့်နေတုန်း သစ်ဆိမ့်က မောင်ကြီး၊ မောင်ငယ်ဆိုတဲ့ အမြွှာညီနောင်နှစ်ယောက် ရောက်လာကြတယ်။

‘ဆရာပေးတဲ့ အသက်ပဲ ရှိတော့တာပေါ့’ဆိုပြီး အင်္ကျီကို ချွတ်ပြကြတယ်။ လူနှစ်ဆယ်က ဝိုင်းလုပ်လို့တဲ့။

ခုတ်ထားလိုက်တာ ဓားရာတွေချည်းပဲ။ ဇက်မှာရော၊ ပခုံးမှာရော၊ ရင်ဘတ်မှာရော၊ စလွယ်သိုင်းရော၊ ပန်းဆီနဲ့ဆွဲထားသလို ရဲတွတ်နေတယ်။ ခုတ်ထားတဲ့အတိုင်းသာ ပြတ်လို့ကတော့ တောင်းနဲ့ကျုံးယူရမှာ သေချာတယ်။

‘ဆရာပေးတဲ့အသက်ပဲ ရှိတော့တာပါ’လို့ တစ်ကြိမ်ထပ်ပြောရင်း ဆရာထွေးကို မြေပေါ် ဒူးချပြီး ကန်တော့ကြတယ်။

အတွင်းကြေ ကြေနေတဲ့ သူတို့ဒဏ်ရာတွေကို ကျုပ်တို့ သိုင်းသင်တပည့်တွေက ကြပ်ထုပ်ထိုးပေးကြတယ်။

မောင်ကြီး၊ မောင်ငယ်တို့က ဆေးထပ်ထိုးတော့ ကျုပ်ပါရောပြီး ထိုးဖြစ်သွားတယ်။ အင်းကောင်းရင် တစ်ကွက်၊ ဆေးကောင်းရင် တစ်စက်ဆိုတဲ့စကားများ တယ်မှန်တာပဲ။ ဆရာထွေးဆေးက တစ်ပြောက်နှစ်ပြောက်ချရုံနဲ့ ပြီးတယ်။

ဒါကတော့ ဆရာထွေးနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ကံဆုံလာကြပုံကို ပြောပြတာပါ။ ဒသမဓားကိစ္စကို ဆက်ပြောပါ့မယ်။

‘မောင်စိန်သင်း နက်ဖြန် ဆရာ့ဆီ လာခဲ့ဦး’

တစ်နေ့မှာပေါ့။ ဓားရေးလေ့ကျင့်ပြီးလို့ ပြန်ခါနီးမှာ ဆရာထွေးက ပြောတော့ ကျုပ် အတော်အံ့သြသွားတယ်။ နက်ဖြန်ဟာ လပြည့်နေ့ဆိုတော့ သင်ကြားမှု နားတဲ့ရက်ပဲ။ ဒီရက်မှာ လေ့ကျင့်ကွင်းကို လာခဲ့ဖို့ ခေါ်တာက ထူးတယ်။ ပြီးတော့ တခြားတပည့်တွေကို မခေါ်ဘဲ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းကိုမှ ရွေးခေါ်ပုံကလည်း ထူးတယ်။

လပြည့်နေ့မှာ ကျုပ်ရောက်သွားတော့ ဆရာထွေးက အတော်နဲ့ စကားမပြောဘူး။ ဖျောက်ဆိပ်ပင်ကြီးအောက်မှာ နှစ်ယောက်သား ထိုင်နေမိကြတယ်။ အရှေ့ဆီက မိုင်းပြာပြာတောင်တန်းကြီးကို သူ ငေးကြည့်နေလိုက်တာ အကြာကြီးပဲ။ ဆေးတစ်အိုး ကျွမ်းလောက်ကြာမှ စကားတစ်ခွန်းပြောတယ်။

ပြောပြန်တော့လည်း မိုးထစ်ချုန်းလိုက်သလိုပါပဲလား။

‘မင်း စစ်တိုက်ရဲလား’တဲ့။

ရှုတ်တရက် ကျုပ် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိဘူး။ သျှောင်ကို လက်ဝါးနဲ့ ဖိပြီး စဉ်းစားနေရတယ်။ ဆရာထွေးက လေအေးလေးနဲ့ ဆက်ပြီး ပြောပြတယ်။

‘သိပ်တန်ဆောင် ဘုန်းတော်မှောက်ခဲ့ပြီကွယ့်။ ကုန်းဘောင်နေမီး မထိန်းညီးတော့ဘူး။ အားလုံးဟာ ပိုက်ကွန်အောက်မှာ ရောက်နေကြပြီ။ ဒီအချိန်က ကွန်သံကို လန့်နေရမယ့် အချိန်မဟုတ်တော့ဘူး။ ကျွန်ပြုလာတဲ့ ရန်သူကို တိုက်ခိုက်ဖို့ ပျက်ကွက်ခဲ့ရင် တို့အမျိုးပျောက်လိမ့်မယ်။ တို့သာသနာညှိုးလိမ့်မယ်။ တို့ဘာသာကွယ်လိမ့်မယ်’

စင်စစ်တော့ ကျုပ်လည်း သိတန်သလောက် သိပါတယ်။ မင်းညီမင်းသားတွေ၊ မြို့ဝန်တွေ၊ ရပ်ရွာခေါင်းဆောင်တွေ ကွပ်ကဲထားတဲ့ တပ်စခန်းအသီးသီးကို လူငယ်တွေသွားပြီး ခိုဝင်နေကြတာကို သိပါတယ်။

ကျောက်ဆည် နတ်ထိပ်တောင်ကြားမှာ မြင်စိုင်းမင်းသားရဲ့တပ်စခန်း ရှိတယ်။ ကန္တီမှာ ဆင်တဲဝန်ရဲ့တပ်စခန်း ရှိတယ်။ မင်းကင်းနဲ့ တောင်တွင်းချောင်မှာ ဦးတက်ရဲ့တပ်စခန်း ရှိတယ်။ ဝမ်းတွင်းတောင်ခြေက ဟင်္သာကန်မှာ မြင်းခေါင်းကြီး ဆံမြိတ်ရှည်မောင်ကြီးရဲ့ တပ်စခန်း ရှိပါတယ်။

မန္တလေးနန်းတွင်းမှာ အခြေပြုနေတဲ့ တိုင်းတစ်ပါးတပ်တွေကို မောင်းထုတ်ဖို့အတွက် မျိုးချစ်ခေါင်းဆောင်တွေက လူသူစုဆောင်းပြီး နယ်မြေဒေသအသီးသီးမှာ စစ်ပြင်နေကြတာဟာ အကျော်တလောပါ။

အရှေ့ကို မျှော်ကြည့်လိုက်တော့ ရှမ်းတောင်တန်းကြီးတွေအထိ အပြောကျယ်လှတဲ့ လွင်ပြင်ကြီးကို တစ်မျှော်တစ်ခေါ် မြင်နေရတယ်။ ဒီလွင်ပြင်ကြီးဟာ တရားလက်မဲ့ ဖြစ်နေရတဲ့ လွင်ပြင်ကြီးပဲ။ ဒီလွင်ပြင်ကို ကွင်းရှောင်လို့ ရနိုင်ပါ့မလား။

ကျုပ် ဆရာထွေးဘက်ကို လှည့်လိုက်တယ်။ ဆံပင်ကို ကပိုကရို တစ်ပတ်ရစ် ထုံးပြီး ပဝါကို ခွေထိုးပေါင်းထားတဲ့ ဆရာထွေးရဲ့ မျက်လုံးအိမ်ဘေးမှာ အရေးအကြောင်းတွေ ဖြာထွက်နေကြတယ်။ ပါးလျတင်းမာတဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေနဲ့အတူ ကုန်းဘောင်ဝိညာဉ်က သယ်ဆောင်လာပုံရတဲ့ ကြေးနီရောင်မျက်နှာတစ်ခုကို ကျုပ် အသေအချာ မြင်လိုက်ရပြီ။

ဒါကြောင့်ပဲ ကျုပ် အလေးအနက် ပြန်ပြောခဲ့ပါတယ်။

‘ဒီလိုပါ ဆရာ... ကျုပ်ရဲ့ နဂိုစိတ်ရင်းအတိုင်း ပြောရရင် စစ်ဆိုတာကို တစ်နေ့တစ်ရက်မှ မတိုက်ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မလွှဲမရှောင်သာဘဲ တိုက်ရမယ်ဆိုရင်တော့ အဆုံးတိုင် တိုက်သွားချင်ပါတယ်’

ဆရာထွေးက ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်လိုက်ပြီးတော့ အရေးကြီးတဲ့ လျှို့ဝှက်စကားတွေကို ပြောပြပါတယ်။

သူဟာ လင်းပင်မင်းသားရဲ့ လက်သုံးလူယုံတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ပြောတယ်။

ကျုပ်ကတော့ လင်းပင်မင်းသားဆိုတဲ့ အမည်ကို ကြားလိုက်ရတာနဲ့တင် တအားတက်သွားတယ်။ မမြင်ရသေးတဲ့မင်းသားအပေါ် ချစ်ခင်အားကိုးစိတ်တွေ တဖွားဖွား ပေါ်လာတယ်။ လင်းပင်မင်းသားဆိုတာ ကျုပ်တို့ ကြည်ညိုခဲ့ရတဲ့ အိမ်ရှေ့စံ ကနောင်မင်းသားကြီးရဲ့ သားတော်ပေကိုး။ ဆရာထွေးက ဆက်ပြီး ပြောပြတယ်။ မန္တလေး နေပြည်တော်ကျသွားတော့ လင်းပင်မင်းသားဟာ မော်လမြိုင်မှာ ရောက်နေသတဲ့။ နောက်တော့ ကျိုင်းတုံ စော်ဘွားနဲ့ အဆက်အသွယ်ရပြီး ရဲမက်ဗိုလ်ပါစုဆောင်းခဲ့ကြတာတဲ့။ အခုဆိုရင် မိုးနဲ၊ ရပ်စောက်၊ မိုင်းပွန်၊ မိုင်းနောင်၊ မောက်မယ်စော်ဘွားများနဲ့ပါ ပေါင်းစည်းမိကြပြီး လင်းပင်အုပ်စုကို ထူထောင်နိုင်ခဲ့ပြီတဲ့။ တိုင်းတစ်ပါးတပ်တွေကို တိုက်စစ်ဆင်နေကြပြီတဲ့။

ကျုပ်တို့တစ်တွေဟာ ဆရာထွေး သတ်မှတ်ပေးတဲ့အခါရက်မှာ လင်းပင်အုပ်စုကို ခိုဝင်ကြရမယ်တဲ့။

(၄)

ဖိုးခြံဟာ ကျုပ် အကြိုက်ဆုံးလူပဲ။

ဒီလူက ကျုပ်ရဲ့ အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်း။ စိတ်ရင်းကောင်းတယ်။ ဓားရေးကျွမ်းတယ်။ ငယ်စဉ်ဘဝ ကစားကြတဲ့အခါ အုန်းခုတ်ပွဲ၊ ကြံခုတ်ပွဲတွေမှာ အမြဲအနိုင်ရတဲ့လူပေါ့။ ငှက်ကြီးတောင်ဓား၊ လေးကင်းဓား၊ ဓားမ၊ ဘယ်ဓားနဲ့မဆို သူနိုင်တာပဲ။ ဓားရည်ဝတယ်။ ဓားချက်ပိုင်ပြီး တိကျတယ်။

ဒါကြောင့် ကျုပ် သူ့ကို ငွေဆော်ဦး ခေါ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖိုးခြံက အင်းမလုပ်၊ အဲမလုပ်နဲ့။ သူ့ကို ခေါ်မရမှ တခြားမှာ ရှာခဲ့တာ။

ဒဿမလူအတွက် သိုင်းသင်နေတဲ့ တပည့်ထဲက မောင်ကံဆောင်ကို ရွေးဖို့ ဆရာထွေးကို ကျုပ်ပြောခဲ့သေးတယ်။

ဆရာထွေးက ကံဆောင်နဲ့ စကားပြောကြည့်ပြီးတော့ သဘောတွေပုံမရဘူး။ ဆရာထွေးက ပြောတယ်။

‘တိမ်ညိုတိမ်မည်းတွေ အုံ့ဆိုင်းနေတာဟာ ယာယီမျှသာပါ။ မကြာခင် အမှောင်ထုကွယ်ပျောက်ပြီး လင်းရောင်ခြည် ပေါ်ထွန်းလာလိမ့်မယ်။ ပျော့ညံ့တဲ့စိတ် အတွေးမှန်သမျှကို ဖယ်ရှားပစ်ရမယ်။ ရန်သူအင်အားကို ပိုတွက်ပြီး မိမိအင်အားကို လျော့တွက်တတ်တဲ့ အမြင်တွေဟာ အားလုံးမှားတယ်’တဲ့။

ဒါနဲ့ ကံဆောင်ကို မရွေးဖြစ်ဘူး။

မောင်ရွှေလှော်ကို သွားခေါ်ကြည့်တော့ သူက မြင်စိုင်းအုပ်စုကို သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားတဲ့။ ကျုပ် ကျေနပ်ပါတယ်။ ဘယ်အုပ်စုကိုပဲ သွားသွားပေါ့။ အရပ်မျက်နှာတစ်ခုတည်းကို ဦးတည်နေကြတဲ့ အုပ်ဖွဲ့ပျံ ကြိုးကြာငှက်တွေပဲဟာ။ မြေပြင်ချင်းမတူပေမယ့် ကောင်းကင်ချင်း တူပါတယ်။

ဒဿမလူရွေးမရတာဟာ ကျုပ်အတွက်တော့ ရင်မအေးစရာ ဖြစ်နေပြီ။

ခင်မုံကတောင် တစ်နေ့က ကျုပ်ကို လှောင်နေသေးတယ်။

‘ရွှေဓားပိုက်ကာ အိုးစားဖက်ကို လိုက်ရှာနေတုန်းပဲလား၊ မောင်ကြီး’တဲ့။

ခင်မုံက ကျုပ်တို့ စစ်မက်မှာစားဖို့ သုခဘောဇိနာရီဆုပ် လုပ်နေတယ်။ ဆန်ကြမ်းထမင်းကို အခြောက်လှမ်း၊ လှော်ပြီးတော့ ဆား၊ ငရုတ်ကောင်း၊ ချင်း၊ သင့်ရုံခတ်၊ ညက်အောင်ထောင်းပြီး ဝါးကျည်တောက်မှာ သွတ်ထားတဲ့ အာဟာရပါ။ ဆီးဖြူ ခုံညင်းလောက်စားရုံနဲ့ တစ်နေ့လုံး အဆာခံသတဲ့။

သင်းတို့ မိန်းမသူတွေလည်း ယခုအရေးမှာ တတ်စွမ်းတဲ့ဘက်က ပါဝင်နေကြတာပါပဲ။

အင်း... ခင်မုံပြောမယ်ဆို ပြောစရာပဲ။

မှန်ပုံ။ အိုးစားဖက်ကို လိုက်လို့ရှာတုန်းပေါ့။

(၅)

တံလျှပ်တွေ တရိပ်ရိပ် ထနေတဲ့ အဝါရောင် ယာပြင်ကြီးထဲမှာ အဖြူရောင်အစက်လေးတစ်ခု ရွှေ့လျားနေတယ်။ အနားရောက်လာတော့ မြင်းဖြူကြီးကို စီးလာတဲ့ ဖိုးခြံ ဖြစ်နေတယ်။

ဖိုးခြံက မြင်းပေါ်က ဆင်းဆင်းချင်း 'ကျုပ် ခင်ဗျားနဲ့ အတူလိုက်မယ်ဗျာ'လို့ ပြောလိုက်တော့ ကျုပ်သိပ်ဝမ်းသာသွားတယ်။

'ဒါပေမဲ့... ဒီအတိုင်းတော့ မလိုက်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်တောင်းဆိုတဲ့ အချက်ကို ခင်ဗျား လိုက်လျောနိုင်မှ လိုက်မှာ'

'ဘာများလဲ မောင်ရဲ့'

'ဆေးထိုးချင်တယ်'

'ဒါများကွယ်။ ထိုးရုံပေါ့။ စမ်းပြီးမှ ထိုးချင်တာ'

'ဆရာ့ဆီမှာ မစမ်းချင်ဘူး။ သူ့ဆီမှာ ဆေးထိုးထားတဲ့ လူကိုပဲ စမ်းချင်တာ'

ရော... ခက်ကပြီ။ သူ ပြောပုံကြီးက တစ်မျိုးကြီးပါလား။ ဖိုးခြံက ကျုပ်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်နေတယ်။

'ဒါဆို... ငါ့စမ်းရုံပဲ'

အဲသလိုပြောလိုက်ပြီးတာနဲ့ ကျုပ်ကိုယ်ထဲမှာ တစ်ခုခု ပြောင်းလဲသွားသလိုပဲ။ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် 'ပြီး' မယ်ဆိုတာ သေချာပေါက် သိနေတယ်။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ အကြောက်အလန့်ဆိုတာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ အသားတွေဟာ မာထင်ပြီး တင်းတောင့်လာတယ်။ တင်းလိုက်ပုံများတော့ စမ်းမယ်ဆိုတဲ့လူကများ မစမ်းရင် ကွဲထွက်ကုန်တော့မလား အောက်မေ့ရတယ်။

'ဘယ်နေရာစမ်းမှာတုန်း'

ဖိုးခြံက မေးတယ်။ ကျုပ်က 'ကြိုက်တဲ့နေရာ စမ်း' ဆိုပြီး ဇက်စင်းပေးလိုက်တယ်။

'ဇက်တော့ မစမ်းရဲဘူးဗျာ။ လက်မောင်းကို စမ်းမယ်'

'စမ်းရုံပဲကွ'

ကျုပ်က ညာလက်မောင်းကို တန်းပေးလိုက်တယ်။

နံရံမှာ ထောင်းထားတဲ့ဓားကိုလည်း မေးထိုးပြလိုက်တယ်။ ဖိုးခြံက မခုတ်သေးဘူး။ မြင်းကုန်းနီးမှာ ချိတ်ထားတဲ့ သူ့ဓားကို သွားယူတယ်။ ဓားက ရိုးရိုးဓားရှည်ပါ။

'ကျုပ်က ဒီဓားရှည်နဲ့မှ စမ်းချင်တာ'

သူ့ဓားပြတ်တဲ့အကြောင်းကို ပြချင်သေးဟန်တူပါရဲ့။ ပုဆိုးအောက်နားကို ပင့်လိုက်တယ်။ ခြေသလုံးမွေးတွေက များမှများ။ တအားကို ထူပိန်းနေတာပဲ။ ဖိုးခြုံက သူ့ခြေသလုံးကို ဓားရှည်နဲ့ ခြစ်ချလိုက်တယ်။ ရှိခနဲ မြည်ပြီး ပြတ်ကျသွားလိုက်တာ ခြေသလုံးမွေးတွေ မြေပေါ်မှာ အထွေးထွေးပဲ။

ကျုပ်က ပြောလိုက်တယ်။

‘ဓားတော့ ပြတ်လေ ကြိုက်လေပဲဟေ့။ ဓားတုံးရင် အတွင်းကြေ ကြေချင်တယ်။ ဓားပြတ်ရင် ဘယ်နှယ်မှ မရှိဘူး’

‘ဟုတ်လို့လား’

‘ဓားနဲ့ခုတ်တာပဲ။ မဟုတ်ဘဲ ဘယ်သူ ခံပုံပါမတုံး’

‘ကဲ... ခုတ်ပြီနော်’

ဖိုးခြုံက ကျုပ်လက်မောင်းကို ခုတ်ချလိုက်တယ်။ ကြက်ပေါင်တုံးများ ခုတ်လိုက်သလိုပဲ။ ဓားဟာ အထက်ကို မြောက်တက်သွားတယ်။ ကျုပ်လက်မောင်းကို ကြည့်လိုက်တော့ သက်ကယ်ခြစ်ရာလောက် နီရဲရဲအစင်းတစ်ခု တွေ့တယ်။

‘ခင်ဗျားလက် ပြတယ်ဗျ’

ဖိုးခြုံက အော်ပြောတယ်။

‘ဘယ်ကလာ ပြရာမှာတုန်း’

ကျုပ်က လက်မောင်းကို သင်ပုံးဖျက်သလို ပွတ်ဖျက်ပစ်လိုက်တယ်။ ပွတ်ပြီးလို့ ကြည့်လိုက်တော့ သွေးလည်းမရှိဘူး။ ခြစ်ရာလည်း မရှိဘူး။ ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ ကျုပ်အသားတွေ ပိုတင်းလာတယ်။

‘မကျေနပ်သေးဘူး။ ထပ်စမ်းဦးမယ်’

ဖိုးခြုံက ပြောတယ်။

‘စမ်းလေ’

ကျုပ်က ဘယ်လက်မောင်းကို တန်းပေးလိုက်တယ်။ သည်တစ်ကြိမ်မှာ ခံတဲ့လူက ပိုရဲလာသလို ခုတ်တဲ့လူကလည်း ပိုရဲလာတယ်။

ဖိုးခြုံက အားရှိပါးရှိကို ခုတ်ချလိုက်တာ။ ‘ဒိုင်း’ခနဲ မြည်ပြီး ဓားဟာ ခုန်တက်သွားလိုက်တာများတော့ ဖိုးခြုံ နဖူးကိုတောင် ဓားနှောင့်နဲ့ ရိုက်မိတော့မလား ထင်ရရဲ့။

ကျုပ်လက်မောင်းကတော့ မိမွေးတိုင်း ဖမွေးတိုင်းပဲ။

‘ကျေနပ်ပါပြီဗျာ’

ဖိုးခြံက ဓားကို မြေပေါ်လွှတ်ချလိုက်တယ်။

‘ခင်ဗျားနဲ့သာဆိုရင် ဘယ်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်လိုက်ရဲပါပြီ။ ခင်ဗျား ခေါ်ရာကို ကျုပ်လိုက်ပါတော့မယ်’

ကျုပ်က ဒဿမဓားကို ဖိုးခြံလက်အပ်လိုက်တယ်။

ကျုပ်ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ဖိထားတဲ့ ခွက်တစ်ဆယ်အလေးကို ရွှေ့သွားအောင် ဖယ်ရှားနိုင်ပြီမို့ ပေါ့ပါးပျော်ရွှင်နေမိတယ်။

ကျုပ်ပခုံးပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ အရေးတာဝန်ကို ပြေကုန်အောင် ထမ်းရွက်နိုင်ပြီမို့လည်း ကြည်နူးပျော်ရွှင်နေမိပါတယ်။

(၆)

သည်အချိန်က ...

လူတိုင်းဟာ အရေးတော်ပုံကို ဦးတည်နေတဲ့အချိန်။

လမ်းတိုင်းဟာ မန္တလေးမြို့သို့ ဦးတည်နေတဲ့အချိန်။

မြတ်သန်း
၂၀၀၉၊ သြဂုတ်၊ မဟေသီ

အနားစွန်းတို့၏ဆုံမှတ်

လောကကြီးက အဘယ်သို့ ဖြစ်လာပြန်ပြီနည်း။ မည်သို့ဆိုရဦးမည်လည်း မပြောတတ်လေတော့ ကံဇာတ်ဆရာဘက် လှည့်အပြစ်ဖို့ ရလေမလား။ ကံဆိုးခြင်းမှာတော့ အရောင်ရင့်လွန်းနေပြီ။ သည့်ထက်ပို၍ ပုတုမ ကံဆိုးရဦးမည်ဆိုလျှင် ရက်စက်လွန်းအားကြီးနေပြီဟု ကျွန်တော် ထင်မြင်နေပြီ။ သို့ပေသော်လည်း ဆက်ဆွဲလာသည့် သံသရာခရီးစဉ်အတိုင်း ဘူတာတွေမှာ ဆင်းကျန်ရစ်ရတော့ တရားခံက အခြားသူ မဖြစ်နိုင်။ သို့ပေမဲ့ ခက်လေသည်က စိတ်။ ပုတုမကို ကြည့်ပြီး ကံတရားကိုပဲ အပြစ်ဆိုနေမိသည်။ အခုလည်း အဆင်သင့်ရှိနေသည့် ငှက်ပျောကြော်တစ်ခုကို ပုတုမအား လှမ်းပေးလျက် ‘ဝဋ်ရှိလျှင် ကြေပါစေတော့’ဟု အကြိမ်ကြိမ် ဆုတောင်းပေးနေမိ၏။ ‘တစ်ခုထပ်ပေးဦး တစ်ယောက်ရှိသေးတယ်လေ’ ပုတုမ အကြော်တစ်ခု ထပ်တောင်းနေပြန်၍ ‘မရှိတော့ဘူး၊ အတူတူစား’ဟု ပြောရင်းနှင့် သက်ပြင်းချမိသည်။ ပုတုမက ဘာမျှ မပြောတော့။ သူ့နောက်နားတွင် ရပ်နေသူ သွားဖီးဖီး ခေါင်းပြောင်ပြောင်နှင့်လူကို ဝေမျှကျွေးနေ၏။

‘ယောက်ျားယူလာပြီ လက်ဖွဲ့ပေး၊ မင်္ဂလာဆောင်ရင် လာခဲ့နော် မုန့်ဟင်းခါးကျွေးမယ်၊ ဟိုရေခွက်လေးပေး’

အကြော်ကို စားနေလျက်က ပုတုမက လက်ဖွဲခိုင်းနေချေပြီ။ ကျွန်တော့်မှာသာ သူတို့ကို ကြည့်ပြီး စိတ်ညစ်နေသည်။ ပုတုမက ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကြီးထဲမှ ပစ္စည်းတွေကို ထုတ်၍ လက်ဖွဲရလာသည်ဟုဆိုကာ ပြ၏။

လက်ဖွဲဆိုကာ ပေးလိုက်သည့် ကော်ရေခွက်အနီလေးကို ကိုင်၍ မြှောက်ကြွကြွ ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် ထွက်သွားသော ပုတုမနှင့် နောက်နားမှ ကပ်၍ လိုက်သွားသူတို့ဟန်မှာ ကျွန်တော့်အာရုံတွေ စုစည်းလို့မရလောက်အောင် သူတို့နှင့် ကပ်ငြိတွယ်ငင်လိုက်ပါသွားတော့သည်။

‘ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိပါဘူးရှင်။ ကောင်းကောင်း မအိပ်တော့ဘူး။ တစ်ယောက်တည်း ပွစိပွစိနဲ့ ဘာတွေပြောနေမှန်းလည်း မသိဘူး။ ကျောင်းတက်ရမှန်းလည်း မသိတော့ဘူး။ တစ်နေ့ကဆို ဘီရိုထဲက အဝတ်တွေ အကုန်ထုတ်ပြီး သူက ဘီရိုထဲ ဝင်နေတယ်။ ကျွန်မဖြင့် ဘာလုပ်ရမှန်းကို မသိတော့ဘူး။ စိတ်တွေ တအားညစ်နေတာ။ မျိုးရိုးလည်း မရှိပါဘူးရှင်’။

မီးသွေးချိန်ပေးသည်ကို စောင့်ရင်း သမီးအကြောင်း ပြောပြနေသည့် ပုတုမအမေ စကားကြောင့် မီးသွေးဖိုးကျသင့်ငွေကိုယူရင်း -

‘စောစောစီးစီး ကုလေဗျာ’

‘ရိုးရာကိုင်တယ်လို့ ပြောတာပဲ’

‘သေသေချာချာကုပါဗျာ’

‘လမ်းထိပ်ရွာတော်ရှင်နတ်နန်းမှာတော့ ပွဲထိုးတောင်းပန်ထားတာပဲ နတ်ကတော် ဒေါ်ဦးဝေနဲ့လေ သိတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟာဗျာ... နတ်ကတော်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ ဆရာဝန်နဲ့ ကလေးကို သေသေချာချာ စမ်းသပ်ကုစမ်းပါဗျာ ရောဂါနုတုန်း’

မီးသွေးနှစ်ပိဿာကို လက်တစ်ဖက်တစ်ချက်ဆွဲပြီး ‘အေးပါတော်... အေးပါ... အေးပါ’ ပြော၍ ဆိုင်မှ ထွက်သွားသော ပုတုမအမေသည် အသက်ငါးဆယ်အရွယ် မုဆိုးမတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ အတွင်းပစ္စည်းလေးကလည်း အတော်အသင့်ရှိ၊ နှစ်ထပ်အုတ်ခံအိမ်ကြီးကိုလည်း အိမ်ခန်းဖွဲ့အငှားပါတင်ထားလေတော့ ရပ်ကွက်တွင်းမှာ နေနိုင်စားနိုင် မော်ကြွားနိုင်ထဲကပင်။ အခု သူ့သမီးပုတုမ အပျိုဖော်ဝင်စကို ရောဂါဆိုးကြီးက အဘယ်သို့ အလစ်ဝင် နှိပ်စက်သွားလေသည်မသိ။

ခေတ်ပေါ်ကုထုံးတွေအပြင် ဗေဒင်ယတြာ၊ အကြားအမြင်နတ်ကတော်၊ အထက်အောက်နတ်စုန်း မကျန်အောင် သမီးဇောအပေါ် မမောတမ်း နင်းလျှောက်ကာ မြန်မာပြည်အနှံ့ မြို့ငယ်ရွာသေး ကြားသမျှထံ လှည့်လည်ကု၏။ ဖွံ့ထွားလာသည့် ခန္ဓာကိုယ်အရွယ်သာ ပုတုမဖြစ်လာသည်။ ဝေဒနာဆိုးက ကိန်းဝပ်နေဆဲ။

ပုတုမတို့သားအမိ အောက်ပြည်ဘက်မှ ဆေးကုပြီး ပြန်အလာမှာတော့ ထူးခြားချက်တစ်ခုက ရပ်ကွက်တွင်း လမ်းလုံးပြည့်လှူသွား၏။

‘ဆရာကို အိမ်အပါ ပင့်ခေါ်လာတာ၊ ဆရာကလည်း တစ်နှစ်အတွင်း ပျောက်ရမယ်လို့ အာမခံတယ်တဲ့၊ မပျောက်မချင်း အိမ်မှာနေပြီး ကုမ္ပဏီ ဆေးဖိပေးစရာ မလိုဘူးတဲ့၊ ပုတုမကို သနားလို့ လိုက်လာတာ ရှေ့ရေစက်လည်း ရှိတယ်လို့ ပြောတာပဲ။ အေးအေးချမ်းချမ်းကုဖို့ နေရာပဲပေးဆိုလို့ အိမ်ပင့်ခေါ်လာတာတဲ့ ဆရာက ဖြူဖြူသန့်သန့်ကြီးနော် အသက်က ခြောက်ဆယ်ဝန်းကျင်ပဲ ‘ရေး’ဘက်ကလို့ ပြောတယ်”

အထက်ပါ သတင်းစကားမျိုးတွေကို မီးသွေးလာဝယ်သူများထံမှ ဆယ့်လေးငါးရက်လောက်ကြားပြီး နောက်မှာ-

‘ဆရာကြီးက ပုတုမကို အတော်လေး ဂရုစိုက်ကုပေးတာ’

‘ယတြာလည်းချေ၊ ဓာတ်စာလည်း ပေးကုတာ’

‘အထက်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ အကူအညီနဲ့ လပြည့်ညတွေမှာဆို တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ ဆေးနည်းတောင်းခံပြီး ကုပေးတာတဲ့’

‘ပုတုမ အရင်ကလို မဟုတ်တော့ဘူး၊ နည်းနည်းငြိမ်လာတယ်’

‘ဆရာကြီးကိုလည်း ကြောက်တယ်တဲ့’

အသွင်တစ်မျိုးဖြင့် ပုတုမသတင်း ကျွန်တော့်ဆိုင်အတွင်းသို့ လူလှိုင်းနှင့်အတူ ဝင်လာပြန်၏။

‘မကောင်းဆိုးရွားတွေကို ကိုယ်တွင်းက နှင်တယ်ဆိုပြီး ပုတုမကို ခြေဆင်းထိုင်ခိုင်းပြီး ခြေဖဝါးနှစ်ဖက်ကို နှီးဖျားနဲ့ ရိုက်တာ’

‘ပျောက်မယ်တော့ မထင်ပါဘူး’

‘ဆရာနဲ့ ပုတုမအမေက ယူတော့မလိုလိုတောင် ပြောနေပြီ’

‘ဟိုတစ်နေ့က ဆေးကုမယ်ဆိုတာ အကုမခံဘဲ ဝုန်းဒိုင်းကျနေလို့ ဆရာဆိုသူကြီး ကိုလှခင်တို့ ကွမ်းယာဆိုင် လာထိုင် ရှောင်နေရတယ်သိလား၊ ရယ်တော့လည်း ရယ်ရတယ်’

‘ပြောသာပြောနေတာ ပုတုမက အရင်အတိုင်းပါပဲ’

အမြင်နှင့်ယှဉ်ပြီး အထင်ပါ ဖက်စပ်ပြောလာလေသည့် ကြားစကားတို့ကို နားဆင်၍ အပြစ်မမြင်တော့။ အဖြစ်ကိုသာ တွေးမှန်းရင်း ဇာတ်လမ်းပမာ နားဆင်သူတစ်ယောက်အနေနှင့် ငြိမ်၍ နားထောင်နေရ၏။ သည့်အပြင်လည်း ဘာမျှ မတတ်နိုင်။ သတ္တဝါအားလုံးအတွက် ကံက လမ်းခင်းပေးထားပြီးသားပင်။ ခင်းထားသည့် လမ်းပေါ်သာ သင့်သလို နင်းလျှောက်ရသည်မို့ ဘဝတွေက တစ်ရံတစ်ချီလည်း ပြဇာတ်ဆန်တတ်သည်။ တစ်ခါတလေမှာ ပဉ္စလက်ဆန်လေ၏။

ပုတုမကို အဘယ်သို့ ဆေးကုသည်ကို ကျွန်တော် မမြင်တွေ့ရပေမဲ့ ပုတုမအမေနှင့် ဆရာတို့သည် တစ်နှစ်မပြည့်ခင်မှာ ဖူးစာလမ်းဆုံသည့်သတင်းကို ကြားသိမြင်ရလေ၏။ အသက်အရွယ် ရောဂါသက်များဖြင့် ပုတုမမှာ ဝေဒနာဆိုး ပူးကြွနေမြဲပင်။

‘ဝဋ်နာကံနာက ကုမရဘူးလေ။ ပြုလာတဲ့ ကံနဲ့ပဲဆိုတယ်။ ဘုရားရဟန္တာတွေတောင် ကံကိုဖယ်မရဘဲ ကျွန်တော်တို့က အရှိအတိုင်းပဲ လက်ခံရမှာပေါ့။ ဗုဒ္ဓတရားတော်အတိုင်း မေတ္တာပို့ပေးရမှာပဲ။ ကျန်တာကတော့ သူကုသိုလ်ကံနဲ့သူပဲ မဟုတ်လား’ဟု ဆရာဆိုသူက ပြောနေသလို

‘အစွမ်းရှိသလောက် ကုပေးပါတယ်။ သမီးကံကိုက ဆိုးနေတာ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေထံက ဆေးနည်းတောင်းပြီး တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ ကုပေးတာ ကုသိုလ်ကံပါပဲလေ ရှေးကံတွေက ရှိသေးဆိုတော့လည်း...’ ပြော၍ သက်ပြင်းချလျက် ပုတုမအမေက မီးသွေးကို အရွယ်တော်လေးတွေ ရွေးတတ်သည်။

‘မီးသွေးထဲမှာလည်း မီးသွေးမဟုတ် ထင်းမမည်တဲ့ အောက်ကလီအာ ထင်းချောင်းမည်းမည်းတွေ ပါတယ်ဗျ’ဟု ကျွန်တော်ဆိုတော့လည်း

‘ဟုတ်တယ်... ဟုတ်မယ် အဲ့ဒါကြောင့် မီးရှိနဲ့မရဘဲ မီးခိုးတွေ အူထွက်ပြီး ပြာဖုံးနေတာ’ဆိုပြီး မီးသွေးအိတ်ကို ဆွဲ၍ ဆိုင်မှ ထွက်သည်။ ဆိုင်ရှေ့မကျတကျမှာတော့ ဆရာဆိုသူက ရပ်စောင့်နေ၏။

တစ်ရံတစ်ချီ အိမ်မှအလစ် ပုတုမ ထွက်ထွက်သွားတတ်၍ လိုက်ရှာရသည်လည်း ရှိ၏။ သို့ပေမဲ့ အမေမေတ္တာအစွမ်း အပြုအစု အထိန်းအသိမ်းများအောက်မှာ ပုတုမပုံဟန်လေးက သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေးဖြင့် ချစ်စရာ သနားစရာပင် ဖြစ်နေသည်။ လူမမြင်ရဘဲ စကားပြောသံသာ နားထောင်နေလျှင် ထင်ရက်စရာမရှိအောင် အသံနေအသံထားက ကောင်းလေသည်။

မှန်းဆမရသည့် ကံတရားက နေ့လယ်ခင်း အပူရှိန်ပြင်းပြင်းအောက်မှာ ပုတုမကို ထပ်မံတိုက်ခိုက်ပြန်သည်ဟု ဆိုရမလားပင်။ ‘မူးလိုက်တာတော်’ဟု တစ်ခွန်းတည်း ညည်းတွားပြီး ပုတုမအမေ လဲကျသွားသည်မှာ ပြန်ထမလာတော့...။ အဲ့သည်အချိန် အဲ့သည်ရက်မှစပြီး ပုတုမဘဝက သူ့ရောဂါပုံသဏ္ဌာန် အသွင်အဆင်ထဲသို့ အလဟောပစ်ကျသွားလေသည်။ ဇာတ်ဆရာကံက ဖန်တီးစွမ်းလှ၏။

‘အမေ့ကို သွားကြိုမလို့ အမေကဈေးသွားတာကြာပြီ။ မုန့်ဟင်းခါး ထိုင်စားနေလား မသိဘူး’

သနပ်ခါး၊ နှုတ်ခမ်းနီတွေကို အားပါးတရလိမ်းခြယ်ပြီး အဝတ်သစ်တို့နှင့် လမ်းထိပ်ဈေးကွေ့မှ နေကုန်အောင် အမေ့ကို ထိုင်မျှော်နေတတ်၏။ တစ်ရံတစ်ချီလည်း ‘အမေ သနားပါတယ်။ သေသွားပြီ။ ထမင်းလည်း မစားရတော့ဘူး’ဆိုကာ ဝမ်းနည်းစွာ ငိုကြွေးနေတော့သည်။ အနီးဝန်းကျင်မှာ ဆွေမျိုးသားချင်းလည်းမရှိ၍ ရပ်ကွက်ထဲကပဲ ချော့တစ်ခါ ခြောက်တစ်လှည့် ခေါ်ခေါ်လာခဲ့ရ၏။ အကြိမ်ထပ်ထပ်ဖန်လာတော့ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုစကားကို ရေလဲသုံးလျက် မျက်နှာလွှဲတတ်လာကြပြီ။ သည်တော့လည်း ပုတုမက ဘဝတူစိတ်တူ လူသားများနှင့် တွေ့ဆုံပေါင်းဖက်ပျော်မွေ့လာ၏။ လမ်းဘေးအိပ် လမ်းဘေးစား ပြုကျင့်တတ်ခဲ့၏။

‘မတတ်နိုင်ဘူးလေဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးလို့ရမှာလဲ။ ကျွန်တော့်စကားလည်း နားမထောင်ဘူး။ သူ အန္တရာယ်မဖြစ်အောင်ဘဲ ကြည့်ပေးနေရတယ်’ဟုသာ ဆရာဆိုသူကလည်း ပြောနိုင်လေ၏။ ပြီး ပုတုမအမေနှင့် ဘယ်နေ့တွင် လက်ထပ်ပြီး ဘယ်နှစ်လအကြာတွင် ကွယ်လွန်သွားကြောင်းကို လူစုံတိုင်း တခုတရ ထည့်ထည့်ပြောတတ်သည်။ နောက် သုံးလေးလလောက် မကြာပါဘူး။ ဆရာကြီးနှင့်ရွယ်တူ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်နှင့် ဆယ်နှစ်ရွယ် ယောက်ျားလေးတစ်ဦးတို့ ရောက်လာကြ၏။ နောက်မိန်းမသေသွား၍ ယခင်မိန်းမနှင့် ကလေးကို နောက်မိန်းမအိမ်ပေါ် ခေါ်တင်ခြင်းအတွက် အဘယ်သို့ အပြစ်ဆိုရမည်နည်း။ ယုံမြင်၍ ချုံထွင်းဆိုရအောင်လည်း...

ပုတုမအမေ ချန်ကျန်ရစ်လေသည့် ပစ္စည်းများ၊ အိမ်ကြီးကြီး အိမ်ငှားခတွေဖြင့် ဆရာကြီးမိသားစုက ဝမ်းစိုအဝတ်လှဖြင့် နေနိုင်ကြ၏။ ပုတုမမှာ ညစ်ထေးထေး ချေးအထပ်ထပ်တို့ဖြင့် အနားမရောက်ခင်က အနံ့က ထွက်နေလေပြီ။ ပြုစားမှုကံက မျက်နှာလိုက်လွန်းလှစွ။

ဆရာကြီးမိသားစုနှင့် အတူနေရင်း စိတ်ရိုင်းတွေထ၍ အော်ဟစ်ဆူပူတတ်သည့် အကြိမ်များလာတော့ ပုတုမအတွက် အိမ်နောက်ဖေးဘက်တွင် ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းအဖီတစ်ခုကို ဆွဲချနေခိုင်းထားရခြင်း၊ မနက်ထမင်း ညဟင်းကို အချိန်ဖြင့် ပေးပို့ခြင်းများကို မီးသွေးဈေးထွက်ရင်းလည်း ကြားသိနေရ၏။ ပုတုမက အခန်းကျဉ်းလေးမှာထက် လတ်ဆတ်ကျယ်ပြောလှသော ကောင်းကင်လေထုကြီးအောက်တွင် ကြုံသလို နေတတ်စားတတ်လာပြီ။ စားသောက်စရာ မုန့်တို့ကလည်း ပုတုမလက်ထဲ ပြတ်သည်မရှိ။ လူကြီးလူရွယ်လူငယ်စုံ တစ်လမ်းလုံး ကရုဏာရှိကြလေတော့ ပေးကျွေးကြသည်။ သည်တော့ ပုတုမက သူ့ဘဝ ပြီးပြည့်စုံနေပြီထင်၏။

‘တွေ့ကြည့်ရင် သူ့ဘဝလေးက တကယ့်ကို သနားစရာပါ။ ကျွန်မ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ ကျွန်မမှာလည်း သမီးရှိတယ်။ ဟိုမှာ အိမ်ထောင်ကျ ကျန်ခဲ့တာ သမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်’

ဤသို့ပြောရင်း ဆရာကြီးဇနီးက တတ်နိုင်သမျှ ဂရုစိုက်ပေးရှာ၏။ သို့သော်လည်း ပုံမှန်စိတ်မဟုတ်လေသည့် ပုတုမအတွက်က ခက်လှသည်။

လမ်းဘေးနှင့် ကင်းတဲဈေးဆိုင်ခန်းများပေါ် အိပ်နေတတ်သည့် ပုတုမကို ဆရာကြီးဇနီးက အိမ်ပြန်ခေါ်သည့်အခါ အေးအေးငြိမ်းငြိမ်း လိုက်လာတတ်သည်များ ရှိသလို အော်ဟစ်ရုန်းကန်ပေကပ်၍ တခြားနေရာသို့ အတင်းထွက်သွားခြင်းလည်းရှိ၏။ မိုးမှုန်သည်းသည်း အောက်တွင် အစိုခံလျက် တစ်ကိုယ်တည်း လောကဓံမှာ ထောင်မတ်နေတတ်၏။

‘အမေနဲ့ ဘုရားသွားတာလေ’

‘အမေက ဈေးသွားတာနေမှာ ခုမှ ပြန်လာလို့ ဘုရားသွားတာ’ဟု လမ်းတွင်တွေ့သမျှ လူကို ပြုံးရွှင်စွာ နှုတ်ဆက်တတ်၏။

‘မောင်လေးအတွက် ချန်ထားရဦးမယ်’

ပြော၍ စကားလက်စ မုန့်ကို သိမ်းထားခြင်းတွေ

‘မောင်လေးက ငိုနေတယ်။ သူ့မမရှိလို့တဲ့ အိမ်ပြန်နော်’ဟု ပြောလျှင် အလွယ်တကူအိမ်ပြန်ခြင်းများက ပုတုမအတွက် ဆေးတစ်မျိုးဖြစ်နေ၍ တော်တော့၏။ အဘယ်သို့ပင်ဆိုစေ ပုတုမ၏ ညစ်ဆိုးလေသည့် ကံကြီးအတွင်းမှ ဆရာကြီး၏ မိသားစု မြက်ပင်လေးတစ်ပင်ပင်။

သို့ပေမဲ့ အခု ထပ်ဖြစ်လာသည့် ဒုက္ခက ကျွန်တော့်ကို ခုလေးတင် မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့လာတောင်းသော ဖြစ်ရပ်၊ လောကီဆန်းကြယ်ပုံကို လိုက်၍ မမိသောကိစ္စ၊ ကံတို့၏ ဖြစ်ပျက်ဆုံတွေ့မှုမှာ ထူးဆန်းလှ၏။ ညှို့ယူတတ်သော ကံတရားက အစွမ်းထက်လွန်းလှသည်။ စီမံတတ်သည့် ကံက ဟန်ချက်ညီစွာပင် တည်နေပြီ။ ဘယ်လိုမှ ဖြစ်ထင် မျှော်လင့်မထားသော အရာများသည် ကံစေစားရာတွင် အလှည့်ကျ ဖြစ်ပျက်ပေးနေရ၏။ လွှဲရှောင်၍လည်းမရ။ တိကျလွန်းလှသည်။ ကံများက ဘဝကို ဘောင်ခတ်ထားပြီးပြီ။ ထင်ဟပ်လာသော အသွင်အတိုင်း လမ်းကြောင်းခင်း ထားရ၏။ ပြနိုင်စားလွန်းသည့် ကံကြမ္မာ...။

ပစ်ချလိုက်လေသည့် ကံတရားပေါ်တွင် ကျင်လည်ကာ လက်ခံရုန်းကန်နိုးထနေရသော ဘဝတွေ...။

ကံအရိပ် ကံအငွေ့အသက်တို့ဖြင့် တဖြည့်မြည့်လောင်မြိုက်ခံနေကြရသည့် ဘဝတွေ...။

ဆက်နွယ်ရစ်ပတ်နေသည့် ကံဇာတ်ဆောင်များ...။

အားလုံးဆုံစည်းရန်အတွက် တစ်နေရာတည်းတွင် တစ်စုတည်း ဖြစ်လာရသည့် ကံအကြောင်းများ။

‘တော်ရုံကံနှင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စုံမက်ပေါင်းယှက်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်လှဘူး။ ရှေးအကြောင်းကြောင့်တို့က ရေစက်ကုသိုလ် အကုသိုလ်ကံတွေကြောင့်သာ ခုဘဝမှာ လာဆုံတွေ့ပေါင်းဖက်ပတ်သက်နေကြတာ’ဟု ဖတ်နာဖူးသော တရားစကားတို့ဖြင့် ကျွန်တော့်အတွေးစများ နောက်ကျိကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ပုတုမတို့မောင်နှံက တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ပင် ချိတ်၍ သွားနေချေပြီ။ အဘယ်သို့ ပြောရအံ့။ ပြောရအောင်လည်း...။ ရေစက်က ဆုံပဲဆုံနိုင်လွန်း၏။

‘ဆရာကြီး ဘာတွေများ တွေးနေလဲ။ ရောက်နေတာကြာပြီ။ မီးသွေးဈေးတက်မလို့လား။ ခုတောင် ငါးရာကျော်နေပြီနော်။ တက်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့တော့’

အနားကပ်၍ အသံကျယ်ကျယ် ပြောလိုက်မှ အတွေးစကို အလျှင်တဆောသိမ်း၍ ဝယ်သူကို ပြုံးပြရ၏။ ပြီးလေမှ

‘မီးသွေးအကြောင်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ပုတုမလေ ခုလေးတင် ကျွန်တော့်ဆီက မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ဆိုပြီး လာတောင်းတယ်။ သူနားမှာလည်း သူ့လိုလူတစ်ယောက် အဲဒါကို စဉ်းစားပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ’

‘မပြောပါနဲ့တော့ရှင် အခု မရီပြုံး မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်နားမှာ သူခေါ်လာတဲ့ အရူးလေးက စကားမပြောတတ်ဘူး။ စာတော့ ရေးတတ်တယ်။ နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လည်း မေးတော့ မြေကြီးပေါ်တုတ်နဲ့ အမ်ဂျီအမ်ဂျီ(Mg Mg)လို့ ရေးပြတယ်။ မောင်မောင်လားဆိုတော့ ဟုတ်တယ်တဲ့။ အမေအဖေတွေ မေးတော့လည်း သေပြီလို့ ရေးပြတယ်။ ကျန်တာတော့ ဘာပြောပြော ဘာမေးမေး သွားပြီးပြီးလေးနဲ့ သူခေါင်းပြောင်ပြောင်ကို ပွတ်နေတာပဲ။ ပုံစံကြည့်ရတာတော့ စောင့်ရှောက်တဲ့ မိသားစုတွေ ရှိသေးပုံပဲ။ ဘယ်မှာနေလဲဆိုတော့ ပုတုမကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်လေ။

မုန့်စားနေတဲ့ကလေးတွေက ပုတုမကို ချစ်လားမေးတာကို ရှက်လို့ဆိုပြီး ခေါင်းကြီးငုံ့နေသေးတယ်။ ပုတုမကတော့ မင်္ဂလာဆောင်မှာ မုန့်ဟင်းခါးကျွေးမယ်လို့ ပြောနေလေရဲ့။ ကျွန်မတို့လည်း သူတို့ကိုကြည့်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားတယ်။ ဆရာကြီးနဲ့ ဆရာကြီးဇနီးလည်း အိမ်ပေါက်ဝကနေ ရပ်ကြည့်နေတယ်။ သူတို့လည်း ဒုက္ခ၊ သူများဒုက္ခ ကိုယ့်ဒုက္ခ ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ ခုမှပဲ သေချာယုံတော့တယ်’

မီးသွေးလာဝယ်သူလည်း မီးသွေးကောင်းမကောင်း သေချာမရွေးနိုင်ဘဲ ‘လူကံတွေက ပြောရခက်ပါတယ်’ပြောရင်း ကျသင့်ငွေရှင်းပေး၏။

‘ပုတုမအကြောင်းကို ပြောရတော့လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး။ သူ့ရဲ့မကောင်းတဲ့ကံကြီးကို ဖျက်လို့ရရင် ဖျက်ပေးချင်ပါတယ်အဟုတ်’ဟု အမိအရလည်း ပြောသွားသေးသည်။

ဖျက်လို့ရလျှင် ဖျက်ပေးချင်သည်ဟု ပြောသွားလေသည့် အမျိုးသမီးစကားကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော်လည်း ဖျက်လို့ရလျှင် ခုချက်ချင်း ပုတုမ၏ ကိလေသာမီးတစ်မီးကိုဖြင့် ဖျက်ခွင့်ရချင်လှပါသည်။

လှဲဝင်းကြည်(ချို)
၂၀၀၉၊ စက်တင်ဘာ၊ ပန်းအလင်္ကာ

မဲ့တစ်ခုရဲ့ အနုပညာ

ခမ်းတို့ရွာကလေးတွင် ကျွန်တော် ခဏရောက်နေသည်။ မန်ကျည်းပင်၊ ရေတမာပင်များဖြင့် အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းရှိသော၊ အလိုလောဘနည်း၍ ရိုးသားသည့် ရွာသားများကြောင့် အေးချမ်းပြီး ပျော်စရာကောင်းသော ခမ်းတို့ရွာကလေး။ ခဏဆိုပေမယ့် အဲဒီမှာ နေရစဉ် ကျွန်တော် ပျော်သည်။ ထိုရွာကလေးကို ကျွန်တော် ချစ်သည်။

ဒီရွာလေးကို သံယောဇဉ် တွယ်ရခြင်းတွင် ခမ်းကြောင့်လည်း အများကြီးပါသည်။ ခမ်းသည် ဒီရွာမှာ မွေးပြီး ဒီရွာမှာ ကြီးသည့် တောသူလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ တောသူဆိုသော်လည်း ခမ်း၏အသားအရေသည် အသင့်အတင့် ဖြူဖွေးသည်။ မျက်လုံးမျက်ဖန်ကောင်း၍ မေးရိုးအနည်းငယ်မြင့်သည်။ စစချင်း ခမ်းကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားမိသည်မှာ ခမ်း၏ အမြဲလိုလို ညှိုးငယ်နေတတ်သည့် မျက်နှာကြောင့်ဖြစ်သည်။

ခမ်း၏ ညာဘက်မျက်လုံးအောက် ပါးပြင်အပေါ်ပိုင်း မကျတကျနေရာတွင် မဲ့တစ်ခုရှိသည်။ မဲ့က အကြီးကြီးမဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ အသားဖြူဖြူပေါ်မှာ မဲ့ကမည်းနက်တော့ ထင်းနေသည်။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ မဲ့သည် မဲ့သာဖြစ်၍ ထိုမဲ့ကြောင့် ရိုးသားသည့် တောသူမလေးခမ်း၏ အလှမှာ ပိုပြည့်စုံသွားခဲ့ရသည်ဟု ကျွန်တော်ကတော့ အခိုင်အမာယုံကြည်ပါသည်။ သို့သော် အရာဝတ္ထုတစ်ခုတည်းကိုပဲ အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုပုံခြင်း မတူကြသည့် လူ့သဘာဝအရ ခမ်းတို့ရွာက လူအများစုက တစ်မျိုးတစ်အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုလိုက်ကြတော့ အဲဒီမဲ့က ‘မျက်ရည်ခံမဲ့’ ဖြစ်သွားသည်။ ဒါကပဲ ဇာတ်ရှုပ်တစ်ခုရဲ့အစ။

မုဆိုးမလေး ခမ်း၏အသက်သည် အခုမှ အစိတ်ပင်မပြည့်တတ်သေး။ သို့သော် ခမ်းတစ်ယောက် အသက်နှင့်မမျှအောင် ခါးစည်းခံခဲ့ရပြီးပြီ။ ရိုးသားပွင့်လင်း၍ ဖော်ရွေသော၊ ဧည့်သည်အပေါ် ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်သော ခမ်းတို့ရွာ လူမှုအသိုင်းအဝိုင်းသည် ခမ်း၏မျက်ရည်ခံမဲ့ကိစ္စမှာတော့ သဘောလည်းမကောင်း၊ သဘောထားလည်း မကြီးခဲ့ကြချေ။ သူတို့အမြင်မှာတော့ ခမ်းသည် ယောက်ျားသားများ မပေါင်းအပ်သော 'ဝေရာမဏီ'ဆောက်တည်သင့်သော 'စုန်း၊ ဘီလူး၊ သရဲ၊ သဘက်' တစ်ကောင် ဖြစ်လေသည်။

ခမ်းသည် အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ကတည်းက အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်။ ခမ်း၏ငယ်ချစ်ဦးသည် ခမ်းတို့ရွာက နေနိုင်စားနိုင်သည့် မိသားစုတစ်ခုမှ ပေါက်ဖွားလာသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ခမ်းတို့နှစ်ယောက်အကြောင်းကို ကောင်လေးမိဘများသိတော့ လုံးဝသဘောမတူကြ။ တကယ်တော့ ခမ်းတို့မိသားစုကလည်း မဆင်းရဲပါ။ ရွာအရှေ့ပိုင်းတွင် လယ်အတော်များများ ပိုင်သည်။ မိသားစုချင်းယှဉ်လျှင် ခမ်းတို့ကပင် သာချင်သာနိုင်ပါသေးသည်။ သို့သော် ပြဿနာက ခမ်း၏မဲ့၊ အဲဒီမဲ့က ခမ်းဘဝကို တော်တော်ဂြိုဟ်မွှေခဲ့သည်။

ကောင်လေးမိဘများက သိပ်ရှေးရိုးအဆန်ကြီးတော့မဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့လည်း အစဉ်အလာယုံကြည်မှုကို မလွန်ဆန်နိုင်ထင့်။ သူတို့သားလေးကို ဆုံးရှုံးရမှာ ကြောက်လေသည်ဆိုတော့ သူတို့သားနှင့် ခမ်းကိစ္စကို အသည်းအသန် ဖျက်ကြသည်ပေါ့။ နောက်ဆုံး တိုတိုပြောရလျှင် အချစ်ကြီးချစ်နေကြသည့် ခမ်းတို့နှစ်ယောက် ခိုးရာလိုက်ပြေးကြသည်။ မျက်ရည်ခံမဲ့မကလို့ ဘာမဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဂရုမစိုက်ဟုဆိုသည့် သူ့ကောင်လေးက ခမ်းကို ဝေးဝေးလံလံ ရွာတစ်ရွာသို့ ခိုးပြေးသွားပြီး ပေါင်းသင်းနေထိုင်ကြသည်ဆို၏။ ကိုယ့်ချစ်သူနှင့် ပေါင်းရသဖြင့် ခမ်းတို့အပျော်ကြီး ပျော်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ခမ်းတို့ ဇာတ်သိမ်းက မလှခဲ့ပါ။

ဒီအကြောင်းတွေကို ပြန်ပြောစဉ်က ခမ်း၏မျက်လုံးများသည် မျက်ရည်များနှင့် စိုစွတ်နေခဲ့၏။ သို့သော် ခမ်းဇာတ်လမ်းကို နားဆင်ရသည်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်မရှိလှပါ။ ခမ်းတို့ ရပ်ရွာလူမှုအသိုင်းအဝိုင်း... အဲ စကားလုံးကြီးကြီးသုံးရလျှင်... မြန်မာ့လူ့ရွာအသိုင်းအဝိုင်းတွင် တစ်ခုလပ်၊ မုဆိုးမဆိုသည်မှာ သွေးမတော်သားမစပ် ယောက်ျားသားများနှင့် အနေအထိုင်များစွာ ဆင်ခြင်ရသည် မဟုတ်လော။ ခမ်းနှင့် ကျွန်တော်တို့မှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ပိုမိုရင်းနှီးလာခဲ့သည်နှင့်အမျှ ဒေါက်ထောက်ကြည့်လာကြသည့် မျက်လုံးများကို ကြည့်ရှောင်နေရသည်။ ခမ်းအကြောင်းကို ခမ်းဆီက နည်းနည်း၊ ဟိုလူဒီလူဆီက နည်းနည်းချင်းမေးပြီး ဇာတ်ရည်လည်ခဲ့ရသည်။

တိုက်ဆိုင်တာများ ခမ်းတို့နှစ်ယောက် အိမ်ထောင်သက်သုံးနှစ်လောက် မရှိတရှိတွင် ခမ်းရဲ့ ခင်ပွန်းလေး ဆုံးပါးရှာသည်။ ခမ်းတို့တွင် သားသမီးလည်း မထွန်းကားခဲ့။ ဒီနောက်တော့ ခမ်းလည်း မိဘရပ်ရွာပြန်လာခဲ့သည်။ ခမ်းရဲ့ ခင်ပွန်းဆုံးတာကတော့ ကြည့်ရတာ သွေးရိုးသားရိုး ဟုတ်ပုံပါ။ ဒါပေမဲ့ သူမဲ့ကြောင့် ခမ်းခမျာ ယောက္ခမများ၏ ပိုးစိုးပက်စက် အပြောကို ခံခဲ့ရရှာသည်။ 'စုန်းမ'၊ 'ဘီလူးမ' စသည်ဖြင့် နာမည်အမျိုးမျိုး အတပ်ခံခဲ့ရသည်။

ခမ်းမိဘများကတော့ သူတို့သမီးလေး မိဘမျက်နှာ 'အိုးမည်းသုတ်'ခဲ့သည့်အပေါ် ခွင့်လွှတ်ကြပါသည်။ ဒါကတော့ အဆန်းမဟုတ်ပါ။ မိဘပေပဲ။ ခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့။ မျက်ရည်ခံမဲ့လေး တစ်ပေါက်ကြောင့် သူများတံတွေးခွက် ပက်လက်ပျောရရှာသည့် သူတို့သမီးလေးကို ကြည့်ပြီး မျက်ရည်လည်ကြရသည်ဟု သူတို့က ဆိုသည်။ အကယ်၍ ခမ်းကို မွေးစဉ်ကသာ သူ့မိဘများက ခေတ်မီဆေးပညာများနှင့် အထိအတွေ့ရှိသည့် မြို့ကြီးပြကြီးမှာသာ နေနေကြမည်ဆိုလျှင် ခမ်း၏မဲ့ကို သူတို့ခွဲစိတ်ပြီး ဖျောက်ပစ်ကောင်းဖျောက်ပစ်ခဲ့ကြနိုင်ပါသည်။ မခွဲစိတ်ဖြစ်ခဲ့လျှင်လည်း မြို့ပေါ်မှာမို့ ဒီလိုမျိုး အမြင်တွေ ရှိချင်မှ ရှိပါမည်။ သို့သော် သိပ်တော့ မသေချာပါ။

ခမ်းတစ်ယောက် မုဆိုးမဖြစ်ရခြင်းတွင် သူ့မျက်ရည်ခံမဲ့ကြောင့်ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မည်။ ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ ခမ်းအတွက်တော့ နစ်နာလှသည်။ အရွယ်ရှိသေးပြီး တစ်ပင်လဲမူ တစ်ပင်ထူလိုက ထူနိုင်သေးသည့် ခမ်းကို ယူရမှာ ယောက်ျားတော်တော်များများက လက်တွန့်ကုန်ကြသည်ဟု ခမ်းက သူတို့ပိုင်လယ်ကွင်းများဘက်ဆီအသွား မန်ကျည်းပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် ကျွန်တော့်ကို ပြောပြဖူးသည်။ သို့သော်လည်းတဲ့... တစ်ဦးတည်းသော ယောက်ျားပျိုကတော့ အများလို အယူမသီးဘဲ ခမ်းရဲ့ဘဝကို စာနာပြီး လက်ထပ်ရန် ကြောင်းလမ်းခဲ့ဖူးသည်တဲ့။

ခမ်းက အစက ငြင်းဆန်နေခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ ခမ်းမိဘများကလည်း သူတို့သမီးလေး နောင်ရေးကြည့်ပြီး ဝိုင်းဝန်းနားချကြကာမှ နောက်ပိုင်း ခမ်းက လက်ခံခဲ့သည်ဟု ပြောပြသည်။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက် မပေါင်းစည်းဖြစ်ခဲ့ပါ။ အကြောင်းရင်းကို ပြောပြမည်ကြံဆဲ ကောက်စိုက်သမတစ်စုလာနေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ စကားစဖြတ်ခဲ့သည်။ နောက်မှ ရွာက ကာလသားတချို့ကို မေးကြည့်မှ အဆိုပါကောင်လေးသည် ခမ်းနှင့် မင်္ဂလာမဆောင်မီကလေးမှာတင် မြွေကိုက်ခံရပြီး သေဆုံးသွားခဲ့သည်တဲ့။ တိုက်ဆိုင်မှုကလည်း လွန်လွန်းလှသည်။ ခမ်းတစ်ယောက် တစ်ခါသေးဖူးတာတောင် ပျဉ်ဖိုးနားမလည်ဟု ရပ်ထဲရွာထဲက ပြောစရာ ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။

ဒီနောက်မှာတော့ ခမ်းလည်း ဦးကျိုးသွားခဲ့သည်။

ကျွန်တော်နှင့် တွေ့သည့်အချိန်တွင် ခမ်းသည် ရုပ်ပိုင်းရောစိတ်ဓာတ်ပိုင်းပါ အတော်လေး ညှိုးငယ်နေလေပြီ။ အသက်ငယ်ငယ်နှင့် အဘွားကြီးအိုလေးလို ဖြစ်နေပါပြီ။ ခမ်းသည် အိမ်ထောင်မကျခင်က သူတို့ရွာတွင် အချောဆုံး အလှဆုံးဟု အားလုံးက လက်ခံထားရသူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုမူ ခမ်းကို ကြည့်ရသည်မှာ သားဆိုး၊ သမီးဆိုး၊ လင်ဆိုးဒဏ်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ခံစားထားရသည့် ကံဆိုးမတစ်ဦးလို ဖြစ်နေပါသည်။

ကျွန်တော် သူ့ကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတော့ ခမ်းတစ်ယောက် ဝိုင်းကျသွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ထင်ထားသည်က တစ်မျိုး။ ကျွန်တော် အခုလို ပြောလိုက်လျှင် ခမ်းသည် မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်လိုဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်နေမည်။ ဒါမှမဟုတ် နုနယ်ပျိုမျစ်သေးသူတို့ ထုံးစံ ရှက်သွေးဖြာချင် ဖြာမည်။ အိမ်ထောင်ကျဖူးသည်ဆိုသော်လည်း ခမ်းတို့အရွယ်သည် စိတ်ကစားချင် ကစားတတ်သေးသည် မဟုတ်လော။ ဒါပေမဲ့ တကယ့်တကယ်ကျတော့ ခမ်းတစ်ယောက် အရပ်ကြိုးပြတ်ဖြစ်သွားသည်။ ခမ်းပုံစံက ဟိုး... တွင်းအဆုံးကို ကျသွားသူတစ်ယောက်လို။

ခမ်း ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်ရန် ငြင်းဆန်ခြင်းတွင် မြို့သားနှင့် တောသူဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ဆိုသည်ထက်၊ လူပျိုနှင့် မုဆိုးမဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ဟု ဆိုသည်ထက် သူ့ဘဝရဲ့ကျိန်စာဖြစ်သည့် မျက်ရည်ခံမဲ့ကြောင့်မှန်း ကျွန်တော် နားလည်ပါသည်။

‘ခမ်းရယ်... မျက်ရည်ခံမဲ့ပါလို့ မုဆိုးမဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် လုံးဝ(လုံးဝ) အယုံအကြည်မရှိဘူး။ သူ့ဟာသူ တိုက်ဆိုင်သွားတာ ဖြစ်မှာပါ။ အအိုမို့လို့ လူပျိုနဲ့မတန်ဘူးဆိုတာလည်း အဓိပ္ပါယ်မရှိပါဘူး။ ဒီခေတ်မှာ သိပ္ပံပညာ ဒီလောက်ထွန်းကားနေတာ ဒါမျိုး အယူအဆတွေကို လက်မခံသင့်တော့ပါဘူးလေ... မဟုတ်ဘူးလား’

‘အစ်ကိုပြောတဲ့အချက်တွေကို ခမ်း လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခမ်းလေ ဒီမို့ပါရင် ဒီလိုဖြစ်တတ်တယ်၊ ဒီမို့ကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတယ်လို့ အကြိမ်ကြိမ် ကြားရဖန်များလွန်းတော့ ခေါင်းထဲ ဒါကြီးကိုပဲ အမှန်ထင်နေပြီ၊ မဟုတ်မှန်း သိပေမယ့်လည်း လွန်ဆန်လို့မရဘူး၊ လွန်ဆန်ဖို့လည်း မကြိုးစား ကြည့်ချင်တော့ဘူး’

ခမ်းက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းရင်း ပြောသည်။

‘ခမ်းရယ် ကျွန်တော် ခမ်းကို ယူပြီး သေခွဲရင်တောင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် သက်တမ်းစေ့လို့ သေတာဖြစ်မှာပါ။ ခမ်းမဲ့နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူးကွ’

‘ဒါတော့ ဒါပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ခမ်း တစ်ခါက နှစ်ခါ၊ နှစ်ခါက သုံးခါ မဖြစ်ချင်တော့ဘူး’

ခမ်းတစ်ယောက် အတော်လေးကို ခေါင်းမာလေသည်။

ပြဿနာက ခမ်း၏ ဆင်ခြင်တုံတရားမဟုတ်တော့။ ခမ်းတွင် ခေတ်နှင့် လိုက်လျောညီထွေအတွေးအခေါ်မျိုး မရှိမဟုတ်၊ ရှိသည်။ ခမ်းသည် ဒီလောက်ရှေးရိုးစွဲမဟုတ်။ ပြဿနာက သူ့ကိုယ်၌က လောကကြီးနှင့် အလောင်းအစားလုပ်ဖို့ရာ ထပ်မစွန့်စားချင်တော့ခြင်းပင်။ ခမ်းသည် လောကကြီးကို လက်မြှောက်အရှုံးပေးပြီး ဖြစ်လေပြီကော။

ခမ်းက ခိုက်တတ်သည့်မိန်းမတစ်ဦးအဖြစ် သူ့ကိုယ်သူ လက်ခံထားလိုက်သည်မှာ ကျင့်သားရနေပြီမို့ ဒါကိုပဲ စိတ်ထဲ အမှန်ထင်နေပါပြီတဲ့။ အများသူငါ အပုပ်ချပြောကြသည်ကို ခါးခါးသီးသီး ခံခဲ့ရသည်မို့လည်း သူ့စိတ်မှာ အဆမတန် နာကျင်နေပါပြီတဲ့။ ဒီဝေဒနာတွေကို ထပ်ပြီး မခံစားလိုတော့ပါတဲ့။ ကျွန်တော်ကတော့ မလျော့သော ဇွဲဖြင့် ခမ်းစိတ်ပြောင်းလာအောင် ကြိုးပမ်းပါသည်။ ဒါပေမဲ့ မထူးခြားပါ။ ခမ်းက သိပ်ခေါင်းမာသွားပြီ။ ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးဖို့ ပြောခါမှ နောက်ကိုပင် သုံးလှမ်းခန့် ပြန်ဆုတ်သွားခဲ့ပါသည်။

အရင်ကမှ ခမ်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ ရံဖန်ရံခါ တွေ့ဖြစ်ကြသေးသည်။ ခမ်းတို့အိမ်ဧည့်ခန်း လူကြီးသူမများရှေ့ ပေါ်ပေါ်တင်တင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ခမ်းတို့အိမ်ရှေ့က ဝါးကွပ်ပျစ်ကလေးပေါ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခမ်းတို့ မိသားစုပိုင် လယ်ကွင်းများနားက အရိပ်အာဝါသကောင်းသည့် လက်နှစ်ဖက်စာ သစ်ပင်ကြီးများအောက်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် မလွတ်လပ်ဘူးပဲ ထားပါဦး အတိုင်းအတာတစ်ခု အထိတော့ စကားပြောခွင့် ရခဲ့သေးသည်။ ယခုမူ ခမ်းသည် ကျွန်တော့်ကို လုံးဝအတွေ့မခံတော့ဘဲ ရှောင်လို့နေသည်။ ခမ်းကို မြင်ရခဲသွားသည်။ မြင်ရလျှင်လည်း ဘေးမှာအဖော်တစ်ယောက်လောက် ပါနေတတ်သည်။ အကယ်၍ ခမ်းသာ ကျွန်တော့်ကို ထပ်အတွေ့ခံခဲ့လျှင် ကျွန်တော် သူ့ကို အောင်အောင်မြင်မြင် စည်းရုံးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ခိုင်ခိုင်မာမာ ယုံကြည်နေသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ မချင့်မရဲ ဖြစ်ရသည်။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော် လူကြီးများမှတစ်ဆင့် နားဖောက်ကြည့်သည်။ ခမ်းမိဘများက သူတို့သမီး သဘောပါတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ခမ်းကိုယ်၌က ‘အိမ်ထောင်မပြုလိုတော့ပါ’တဲ့။

ဒီလိုနှင့် နောက်ဆုံး ဒီရွာမှာ ကျွန်တော်ရှိနေမည့် ရက်တွေထဲက နောက်ဆုံးရက်ကို ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ခမ်းများ ကျွန်တော့်ကို ရွာထိပ်ထိ လိုက်ပို့နှုတ်ဆက်လေမလားဟု မျှော်နေမိသည်။ သို့သော် သူ ရောက်မလာခဲ့။ ရွာနှင့် တစ်မိုင်သာသာဝေးသည့် တာဆုံအထိ ရောက်အောင် အိမ်ရှင်က ကျွန်တော့်ကို နံနက်အစောကြီး နွားလှည်းနှင့် လိုက်ပို့သည်။ ရွာက ထွက်လို့ ငါးမိနစ်ခန့်မကြာတကြာ ခမ်း၏ မောင်အငယ်ဆုံးကောင်လေး နောက်က ပြေးလိုက်လာသဖြင့် လှည်းကို ရပ်ခိုင်းရပါသည်။

‘ကိုကြီး... မမက ဒါလေး ပေးခိုင်းလိုက်လို့’

ခမ်းပေးလိုက်သည်က ကျွန်တော့်အတွက် သူကိုယ်တိုင် ချုပ်ထားသည်ဟုဆိုသည့် အကျိုးတစ်ထည်နှင့် စာတစ်စောင်။ စာထဲမှာတော့ ခမ်းက သူ့အပြုအမူအားလုံးအတွက် တောင်းပန်ထားသည်။ သူ့ကို အထင်မလွဲဖို့ ပြောထားသည်။ သူ့ရဲ့ဘေးကျပ်နံကျပ် အနေအထားကို ထပ်ဆင့်ရှင်းပြထားသည်။ ကျွန်တော့်အားပေးစကားများအတွက် ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးတင်ထားသည်။ အကယ်၍ သူ ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်ခဲ့လျှင် ဖြစ်လာမည့် အကျိုးဆက်များကို စဉ်းစားပြထားသည်။ ခမ်း ကျွန်တော့်ကို ရှောင်နေစဉ်အတွင်း သူ့စိတ်ထဲမှာ အတော်လေးကို လွန်ဆွဲထားရပုံပေါ်သည်။

ရာသီက ဆောင်းဝင်စဖြစ်သည်။ နံနက်စောစော လယ်ကွင်းကို ဖြတ်တိုက်လာသည့် လေတို့က အေးစိမ့်လှသည်။ နေကိုတော့ ကောင်းကောင်းမြင်ရသေးပါ။ ကျွန်တော်သည် ခမ်း ပေးလိုက်သည့် အကျိုးလေးကို လှည်းပေါ်မှာ ဝတ်လိုက်၏။ နွားနှစ်ကောင်ကို အော်ငေါက်နေသည့် လှည်းသမား၏အသံနှင့် တကွကွဲမြဲနေသည့် လှည်းဝန်ရိုးသံတို့သည်သာ ခမ်းကိုယ်စား ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်လျက်ရှိလေသည်။

ဝေယံဘုန်း
၂၀၀၉၊ မတ်၊ နွယ်နီ

ဗြဟ္မာ့ဦးခေါင်း

ကျွန်မမှာ ရွှေရောင်သန်းသော အနာဂတ်နေ့ရက်များစွာ ရှိပြီး ထိုနေ့ရက်များ၏ အဓိကအကြောင်းရင်းခံကတော့ သားများပင် ဖြစ်ပါသည်။ သားတွေက ကျွန်မရဲ့ဘဝပင် မဟုတ်ပါလား။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မမှာ နီရဲတောက်ပချိုမြိန်သော ပန်းသီးတစ်စိတ်တစ်ပိုင်းနှင့် ပုတ်အဲ့နံစော်သော ပန်းသီးပုပ်တစ်ပိုင်းတို့ တွဲဆက်ထားသလို ဘဝပျက်တစ်ခုလည်း ရှိပါသေးသည်။

သားတွေက ဘဝလို့ ရဲရဲရင့်ရင့် ကြွေးကြော်ခဲ့လျှင် မိခင်ကတော့ ဘဝမဖြစ်သင့်ဘူးပေဘူးလား။ သားတွေအတွက် အရာရာပေးဆပ်နိုင်ပါသည်ဆိုလျှင် မိခင်အတွက်ကော အရာရာမပေးဆပ်နိုင်ဘူးလား။ ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ်စိတ်၊ နာကြည်းစိတ်၊ ရွံ့မှန်းစိတ်တို့ အတိပြီးသော ကျွန်မ၏ အခြားကမ္ဘာတစ်ဖက်တွင် ချစ်မြတ်နိုးလှစွာသော ကျွန်မမိခင် ရှိနေခဲ့ပါသည်။

(က)

‘ခေါက်ဆွဲစား ခေါက်ဆွဲစားမယ်၊ မေမေရေ ညီလေး ခေါက်ဆွဲစားချင်တာ မမက ဒီခေါက်ဆွဲကြီး လုပ်ပေးတယ်’

‘သားကလေး ဒါလည်း ခေါက်ဆွဲပဲလေ’

‘ဟုတ်ဘူး ဟုတ်ဘူး ဆိုင်ထဲက ခေါက်ဆွဲစားမှာ’

သားတွေက ကျွန်မရဲ့အချစ်ကြီးမှုအောက်မှာ ရှိက်ကြီးတင် မငိုခဲ့ဖူးသူတွေ၊ ကြာရှည်မငိုအောင် အလိုလိုက်ချော့မော့ ယုယမှုတွေနဲ့ ကြီးပြင်းခဲ့သူတွေ၊ 'စည်း'တစ်ခုထားပြီး 'လိမ္မာယဉ်ကျေးမှု'ဘက် ကျားကန်ထားတဲ့ 'ဘောင်'အနားသတ် တစ်ခုအထိ အလိုလိုက်မယ်။ အဲဒီဘောင်ကို ကျော်လွန်ပြီဆိုရင် ပြစ်ဒဏ်တစ်ခု သတ်မှတ်ထားတတ်တာကို အပေးအယူ မျှနေတဲ့ သားအမိတွေဆိုပါတော့။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့ တင်းကျပ်မှုတွေက စည်းကမ်းအတွက်ပဲဖြစ်ပြီး သူတို့လေးတွေရဲ့အစားအသောက် အနေအထိုင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ငွေကြေးဆိုရင် စည်းကမ်းမထားတတ်ခဲ့ဘူး။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ကိုယ်၊ စိတ်၊ အာဟာရပြည့်ဝတဲ့ ကလေးတွေသာလျှင် လိုအပ်တဲ့ အာဟာရတွေကို အသက်အရွယ်အလိုက် ဖြည့်ဆည်းပေးရမယ်လို့ ခံယူချက်ထားတဲ့သူ၊ အိမ်ပိုင်၊ ကားပိုင်ရအောင် ငွေမစုဖြစ်ခဲ့ဘဲ ကလေးတွေရဲ့ စားမှုသောက်မှု၊ ပျော်ရွှင်မှုကို ငွေနဲ့မျောနေခဲ့သူပေါ့။

ကျွန်မ သားတွေအတွက် ဘယ်တော့မှ ကပ်စေးမနဲ့ဘူး။ မချင့်ချိန်ဘူး။ နှစ်ရှည်စီမံကိန်းတွေရဲ့ အဓိကအချက်က ဘတ်ဂျက်လို့ခေါ်တဲ့ ငွေကြေးစီမံမှုတစ်ခုပဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မရဲ့နှစ်ရှည်ပင် သားကလေးနှစ်ယောက် အတွက် စီမံကိန်းဆွဲပြီး စနစ်တကျ(ဖြစ်နိုင်သမျှ ဖြစ်အောင်) ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့တာ ဘတ်ဂျက်က အခြေမခိုင်တော့ ယိုင်လိုက်၊ လဲလိုက်၊ ထူလိုက်၊ မတ်လိုက်၊ အားတင်းလိုက်ပေါ့လေ။

'အေး အေး မေမေ ဦးအောင်ကျော်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး လာပို့ခိုင်းလိုက်မယ်နော်၊ တိတ်တိတ် သားကလေး တိတ်တော့နော်'

'ညီလေး ဆက်မယ်၊ ညီလေး ဘာသာဆက်မယ်'

ကျွန်မရဲ့ လုပ်ငန်းတာဝန်ခံ ကိုအောင်ကျော်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ခေါက်ဆွဲမှာပြီးတော့ ခေါက်ဆွဲသိပ်ကြိုက်တဲ့ ကျွန်မအမေကို သတိရမိတယ်။ တောင်ဒဂုံမြို့သစ်ရဲ့ တစ်နေရာမှာ ကျွန်မရဲ့မိခင် ရှိနေတယ်လေ။

တကယ်ဆိုရင် ဘုရင့်နောင်နဲ့ တောင်ဒဂုံဆိုတာ ရန်ကုန်တစ်မြို့တည်းမှာ ရှိနေတာပဲ။

ဒါပေမဲ့ အမေ့အိမ်က ထွက်လာခဲ့တဲ့ ရှစ်လကျော် ကိုးလအတွင်းမှာ အမေ့ဆီ တစ်ခေါက်ပဲ ရောက်သေးတယ်။ အမေက ဘုရင့်နောင်ကို အခါအားလျော်စွာ တစ်လတစ်ခေါက်လောက်နီးပါး ရောက်လာတတ်ခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မက မရောက်နိုင်ခဲ့ဘူး။

လာချင်ရင် အနီးလေးဆိုတဲ့ စကားပုံလိုပါပဲ။ မလာချင်လို့ ခရီးဝေးခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မအတွက်တော့ အမေရှိရာ တောင်ဒဂုံက တကယ့်ကို ဝေးလံခေါင်သီလွန်းခဲ့ပါတယ်။

(ခ)

သားတွေအတွက် အသီးအနှံနဲ့ မုန့်ခြောက်တွေ မပြတ်တမ်း ထားပေးပေမယ့် ရောက်လေရာအရပ်က အထူးအဆန်း မှန်သမျှ ဝယ်ပေးဖို့ ဝန်မလေးတတ်တဲ့ ကျွန်မတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်ကြောင့် အိမ်မှာ အစားအသောက် ဘယ်တော့မှ မပြတ်ခဲ့ဘူး။

သားတွေ စားတာ ထိုင်ကြည့်ရင်း အမေ့ကို သတိရစိတ်နဲ့ မျက်ရည်ဝဲမိတာ အကြိမ်ကြိမ်၊ အိုမင်းတွင်းဆုံးကျနေတဲ့ မိခင်ကို ပစ်ထားနေမိပါလားလို့ စဉ်းစားမိရင် နောင်တစိတ်တွေက ငယ်ထိပ်ထိ တက်ဆောင့်သလို နာကျင်ရင်နင့်ခဲ့ရတဲ့ အချိန်တွေက အများကြီးပါပဲ။

ဟာ ငါနီးကွာ၊ ငါနီးကွာ။

ဟော ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အရပ်လုပ်ရင်း ရန်ဖြစ်ပြီ။ သားငယ်လေး ဆဲနေပြီ။ (၃)နှစ်သားကလေးရဲ့ အသံကိုကြားရတိုင်း အသည်းဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာကြည်းမိတယ်။ သားငယ်လေး အာရုံပြောင်းသွားအောင် ၅ လွှာ တိုက်ခန်းရဲ့ ပြတင်းပေါက်ကနေ ဘုရင့်နောင်လမ်းမကြီးပေါ်က ကားတွေကို ပွေချီပြီး ပြရတယ်။

‘ဟော ဟိုမှာ ကားကြီးနော်’

‘မေမေ မိုက်တယ်နော်၊ ဟိုးမှာ မိုက်တယ်နော်၊ အဲဒါ ပါဝါရိန်းဂျားကားတွေလား’

‘ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ကရိန်းကားလို့လည်း ခေါ်တယ်’

အရာရာကို သိမြင်စူးစမ်းတတ်စ အတုမြင်အတတ်သင်ဆိုသလို တွေ့သမျှမြင်သမျှ ကြားသမျှကို လိုက်မြင် လိုက်သင်တတ်တဲ့ သားကလေးက ကရိန်းကားကြီးကို မြင်တော့ ပါဝါရိန်းဂျားကားတဲ့။ ကဲ ဒီလို ကလေးလေးရဲ့ ရှေ့မှာ ရုန်းရင်းကြမ်းတမ်းတဲ့ အပြုအမူတွေ၊ အဆဲအဆိုတွေ ကိန်းဝပ်နေတဲ့ ‘အမေ့အိမ်’ကို ကျွန်မ သွားချင်ပါတော့မလား။

‘ကျွန်တော် ကျွန်တော်’ လေဖြတ်ပြီး စကားမပြောနိုင်သူက အားမလိုအားမရ အသံနက်ကြီးနဲ့ ကျွန်တော် ကျွန်တော် အော်လိုက်ရင် ဘယ်လောက်ပဲ အိပ်မောကျနေပါစေ ဆတ်ခနဲ ထထိုင်မိပြီး ရင်တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေတော့တာ အသက်ပါပါသွားတော့မယ့်အတိုင်းပဲ။ အဲဒါလည်း အမေ့အိမ်မှာပါပဲ။

သူက ဘယ်လောက်တောင် အကုသိုလ်များသလဲ။ လေဖြတ်ပြီး ပြန်ကောင်းလာတော့ စကားလုံးဝမပြောတတ်တော့။ တတ်ပြန်တော့လည်း တစ်ခွန်းတည်း။ ဒီတစ်ခွန်းကကော ဘုရားတို့၊ အမေတို့များဆိုရင် ကျွန်မတို့လို ဝိုင်းဝန်းပံ့ပိုးကြသူများ စိတ်အေးချမ်းသာရှိမှာ။ ခုတော့ သူတစ်ခွန်းသော စကားကို သားငယ်လေးတောင် အတုယူတတ်ပါပေါ့။ အခုနောက်ပိုင်းတော့ ကျွန်တော်တို့ ထမင်းတို့ တတ်လာပါတယ်။

‘အမေ့အိမ်’မှာ သားငယ်လေးက ဆဲတတ်လာသလို၊ သားကြီးက ‘ဒေါသထွက်တဲ့အတတ်’ကို တက်လာခဲ့တယ်။ တစ်ခုခုများ စိတ်မကျေနပ်တာရှိရင် အံ့ကြိတ်မျက်လုံးကြီး ပြူးပြီး နာတစ်ရှူးရှူးမှုတ်လိုက်တာ နွားတွေလို ခွာမပေါက်တာတစ်ခုပဲ ကျန်တော့တယ်လေ။

သားတို့အဖေက ရည်စားသက်၊ အိမ်ထောင်သက် (၈)နှစ်အတွင်း ကျွန်မရှေ့တစ်ခါမှ မဆဲဆိုခဲ့ဖူးသူ။ တည်ငြိမ်အေးချမ်းသူ။

ဘုရင့်နောင် site နဲ့ တောင်ဒဂုံအိမ်အကွာအဝေးကြောင့် ကားပေါ်မှာ၊ site ထဲမှာ အချိန်ကုန်ရတဲ့ မိဘနှစ်ပါးရဲ့ သားလေးနှစ်ယောက်ဟာ တံငါနားနီး တံငါ ရုန်းရင်းကြမ်းတမ်းသူရဲ့ အမူအကျင့်တွေ ထပ်တူနီးပါး ကူးစက်ကုန်တော့တာပါပဲ။

အဲဒီ 'သူ'က အမေ့ရဲ့သားကြီးဩရသ ကျွန်မရဲ့အစ်ကိုပေါ့။

'ညည်းအမေက နားရွက်ကိုက် ဖြတ်ခံရမယ့် မိန်းမမျိုး၊ ဟွန်း မိန်းမလည်လေ၊ ဒင်းသေတဲ့အထိ ဟိုကောင်က ဒုက္ခပေးမှာ မယုံရင် ကြည့်ထား'

ကျွန်မ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ အမေ့ဘက်ကနာပြီး အဖေ့ကို စိတ်ဆိုးခဲ့ဖူးတယ်။

'တို့ကတော့ တစ်ခါပြောမယ်၊ နှစ်ခါပြောမယ်၊ ဒါမှမရရင်တော့ ကိုယ့်သဘော၊ ကိုယ့်ထိုက်နဲ့ ကိုယ့်ကံပဲ'

ငွေကြေးမမက်မောတဲ့ ငြိမ်းချမ်းအေးဆေးတဲ့ အမေ့ရဲ့ ပြောနေကျစကားပေါ့။ ကျွန်မရဲ့အမေက တကယ့်ကို အလိုလောဘနည်းပြီး အေးချမ်းလွန်းတဲ့သူ အပူအပင် မထားတတ်သူ အနာဂတ်ကို ကြိုပူပင်ပြီး ပစ္စုပ္ပန်ကို ဒုက္ခနဲ့ မလဲခဲ့သူပါ။

အဖေ့နဲ့အမေ အိမ်ထောင်ကျ၊ သားသမီးတွေရနေတဲ့ အတိတ်တစ်ရက်တုန်းက အဖေက အမေ့ကို မေးခဲ့သည်တဲ့။

'မိန်းမ မင်း အမွေယူမလား'

'ဟင့်အင်း မလိုချင်ဘူး'

တောင်သာဘက်က ထန်းပိုင်၊ ယာပိုင် ကျွန်မတို့ ဘိုးဘွားတွေရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေက လက်ညှိုးထိုးမလွဲပါတဲ့။

ဒါပေမဲ့ 'အမွေ'ဆိုတာကို အဖေက မာနနှင့် လက်မခံ၊ အမေက အေးချမ်းမှုနဲ့ လက်မခံ၊ သူတို့ဆွေမျိုးတွေကြား ဝင်မပါချင်ဘူး။ တော်ကြာ မိန်းမကြောင့်လို့ တစ်သက်လုံး အပြောခံနေရမှာ။ စိတ်အေးလက်အေး ငပိဖုတ်နဲ့စားတော့မယ်။ နောက်ဆုံးတော့ အဘိုးအဘွားတွေ ဆုံးသွားပြီး မနေနိုင်ကြတဲ့ အဖေ့ရဲ့ဘကြီးတွေ၊ ကြီးဒေါ်တွေက အဖေ့အတွက် ဝိုင်းဝန်းထိန်းပေးခဲ့ကြတဲ့ 'အမွေစု'ကိုတောင် အဖေ့ညီမအတွက် အဖေက လွှဲစာ ရေးပေးခဲ့ပါသတဲ့။ အဖေ့အမွေကို ကျွန်မတို့ မိသားစုတစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ရသည်မထင်။

ကျွန်မမိဘနှစ်ပါးက ငွေကြေးအမွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ တော်လှန်သူတွေ၊ လူတန်ဖိုး ဂုဏ်သိက္ခာကို ငွေထက် အလေးထားခဲ့သူတွေ၊ နောက်တစ်နည်းပြောရရင်တော့ အမေက အမေ့ရဲ့စိတ်အေးချမ်းမှုကို ငွေနဲ့မလဲခဲ့သူပေါ့။

အဖေက တက်ကြွလာဘဲမြင်ပြီး စိတ်ဓာတ်မကျောခက်ထန်သူ၊ ကိုယ်မှန်တယ်ထင်ရာ တစိုက်မတ်မတ် လုပ်ဆောင်တတ်တဲ့ မာရေကျောရေ စိတ်ဓာတ်အပြည့်ရှိသူ၊ အသွင်မတူတဲ့ အဖေနဲ့အမေရဲ့ အက်သံပါသော အိမ်ထောင်ရေးက သားကြီးသြရသကို အကြောင်းပြုပြီး အပြီးလမ်းခွဲခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်မအစ်ကိုက ငယ်ငယ်ကတည်းက တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သူ၊ အတ္တကြီးသူ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မငဲ့သူ၊ မစွန့်စားချင်သူ၊ ရေသာခို အချောင်လိုက်သူတစ်ဦးပင်။ အားမနာတမ်း ထပ်ပြောရဦးမယ်ဆိုရင် နေသာရာ မျက်နှာလှည့်သည့် နေကြာလို လူစားဆိုပါတော့။

အမေက တစ်ခွန်းကနစ်ခွန်း ပြောရ၊ ဆုံးမရမှာကို ဝန်လေးတတ်သူ၊ အခုတော့ အဖေပြောခဲ့သလို အမေသေသည်အထိ ဒုက္ခပေးမည့်သူက အမေရဲ့သားကြီးသြရသပင်။

တစ်မိတည်းပေါက်၊ တစ်ရေတည်းသောက်ပြီး ကြီးပြင်းလာကြသည့် ကျွန်မတို့ ညီအစ်မတွေက အဖေနဲ့အမေ အမွေပေးခဲ့သည့် 'လူ့ဂုဏ်သိက္ခာ'ဆိုတာကို ဂုဏ်ယူတွယ်ဖက်ရင်း ကာလတစ်ခုအထိ သူ့ဝဋ်ကြွေးဆပ်ခဲ့ဖူးသေးတာပဲ။

(ဂ)

ကျွန်မအိမ်ထောင်ကျသည့်နှစ်မှာ အစ်ကိုလေဖြတ်ပါသည်။ သူ့ဟာသူ အရက်မူးပြီး လေဖြတ်တာတောင် ကျွန်မက စက်ကွင်းမလွတ်၊ ကျွန်မယောက်ျားယူလို့ စိတ်ထိခိုက်ပြီး လေဖြတ်တာတဲ့။ ကျွန်မကို ချစ်လွန်းလို့ဆိုပဲ။ ပထမပိုင်းနှစ်တွေမှာတော့ လေဖြတ်ထားသူတစ်ယောက်ရဲ့ ပြောစကားကို ရယ်မောစိတ်နဲ့ နားထောင်ဖြစ်ပေမယ့် နှစ်တွေကြာလာလေ အဲဒီ စကားစုကို ရွံရှာမုန်းတီးလာလေပင်။

လေဖြတ်လို့ စကားပင် မပြောနိုင်တော့သူရဲ့ချည်နှောင်စကားတွေ၊ ကိုယ်လွတ်ရုန်းသည့်စကားတစ်ခွန်းကို ကြားရတာ မုန်းတီးရွံရှာလွန်းလို့ ဒေါသတကြီး တုံ့ပြန်မိတဲ့အထိ။

လေဖြတ်ပြီး ပထမနှစ်နှစ်တာက ဆေးရုံနဲ့ အနိပ်ခန်းတွေကို သားအမိနှစ်ယောက် ကူးချည်သန်းချည်ပေါ့။ ကုန်ကျစရိတ်မှန်သမျှ ကျွန်မရဲ့အစ်မအပျိုကြီးက ဒိုင်ခံကုန်ကျခဲ့ပြီး ကျွန်မက တစ်တပ်တစ်အား၊ ကျွန်မညီမ ကလေးသုံးယောက်အမေက လူစိုက်ပေါ့။

နောက် သမီးကလေးတွေချည်း မွေးထားသည့် ကျွန်မညီမအိမ်မှာ သောင်တင်ပြန်သည်။ သမီးကလေးတွေ ရှေ့မှာ သူတစ်ခွန်းတည်းသော စကားကို ရေလဲသုံး ပယ်ပယ်နှယ်ဆဲဆို၊ အမေကို မျက်နှာတည့်တည့်ကြည့်ပြီးဆဲ၊ ဒေါသထွက်ရင် ရှိသမျှပစ္စည်းကိုင်ပေါက်၊ နောက်တော့ သည်းမခံနိုင်တော့ ညီမအငယ်ဆုံးနဲ့ ရန်ဖြစ်ကာ အစ်မအပျိုကြီးဆီ ရောက်သွားပြန်သည်။ ဟောဒီတစ်သက် ညီမအငယ်ဆုံးအိမ်ကို ဘယ်တော့မှမလာ... တဲ့။ မောင်နှမငါးယောက်မှာ ညီမအငယ်ဆုံးက လက်သန်းပေါ့။ လက်သန်းကို ထောင်ပြလိုက်၊ ခေါင်းခါပြလိုက်၊ ရင်ဘတ်ကို ဖိပြလိုက်၊ သူ့အကြောင်းကို တိတိပပမသိရသေးတဲ့ အပျိုကြီးက စုတ်တသပ်သပ်နဲ့ပေါ့။ နွားပြာကြီးအကြောင်း မသိသေးချိန်ပေါ့။

စစ်ကိုင်းက အနိပ်ဆရာက ကောင်းသတဲ့။ နှစ်ရှည်လများ လေဖြတ်တဲ့လူကို ၃ ခါပဲ နိပ်ရသေး၊ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်တာတဲ့ဆိုရင် စစ်ကိုင်းကိုပို့၊ စစ်ကိုင်းမှာ ငါးလလောက်ကြာပြန်သည်။ တောင်သာက ဆရာက ပဋ္ဌာန်းဆက်နဲ့ ကုတာ လက်နဲ့ထိတာတောင် ငယ်သံပါအောင် အော်ရသတဲ့ဆိုရင် တောင်သာရောက်ပြန်ပြီ။

ယောက်ျားတွေနဲ့ ရင်ဘောင်တန်းပြီး စီးပွားရှာတော်သည့် ကျွန်မအစ်မအပျိုကြီးက သားအမိနှစ်ယောက် နေစရိတ်၊ သွားစရိတ်၊ ဆေးကုစရိတ်တွေပါ မညည်းမညူအကုန်ခံခဲ့တာ နှစ်ရှည်လများ။

တိုင်းရင်းဆေးရုံမှာ အပ်စိုက်ကုဖို့အတွက် ဆေးရုံစောင့် အမျိုးသားတစ်ယောက်ကို လပေးနဲ့ငှားပြီး ဆေးရုံတက်ခဲ့တာ (၆)လကျော်၊ အဲဒီ ခြောက်လအတွင်း အမေက ကျွန်မနဲ့လိုက်နေသည်။ ဆေးရုံကဆင်းတော့ အမေရှိရာ ကျွန်မအိမ်ကို အော်တိုမစ်တစ် ရောက်ရှိလာတော့သည်။

လေဖြတ်ပြီး ခြောက်နှစ်ကျော်ကာလအထိ မညည်းမညူ ကုပေးခဲ့ကြတဲ့ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မနှစ်ဦးစလုံးကလည်း စီးပွားရေးက ကမောက်ကမဖြစ်ကာ အရင်လို ငွေမဝင်တော့။ ငွေတွင်းနက်လာလေ ကျွန်မတို့ ပင်ပန်းလာလေ။ သူ့ဒဏ်ကို ငြီးငွေ့လာလေပင်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့က လူဂုဏ်သိက္ခာကို တန်ဖိုးထားတဲ့ မိဘတွေရဲ့သားသမီးတွေ မဟုတ်လား။ ဒီအမေနဲ့ ဒီအစ်ကိုကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရမှာ ကျွန်မတို့တာဝန်ပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒါဟာ လူတာဝန်၊ လူဂုဏ်သိက္ခာပဲ မဟုတ်လား။

အခုတော့ ကျွန်မတို့ ရင်ထဲမှာ တာဝန်ဆိုတာပဲ ကျန်ရစ်တော့သည်။ ဟိုးငယ်စဉ်ကတည်းက အနိုင်ကျင့်ဗိုလ်ကျတတ်ခဲ့သူမို့ ကျွန်မနှင့်သူက ငယ်ကတည်းက မတည့်။ ဘာအလုပ်မှမလုပ်၊ ဘာတာဝန်မှမယူဘဲ အိမ်မှာထိုင် ဗိုလ်ကျတတ်ခဲ့သူမို့ ကျွန်မက အဆောင်မှာပဲ ကြီးပြင်းခဲ့သည်ဟု ပြောရမတတ်၊ အဆောင်မှာနေရင်း မိဘလုပ်ငန်းများကို ကူညီကာ ကျွန်မဘဝကို တည်ဆောက်ခဲ့ရတာ။ ကျွန်မဘဝရဲ့ဖြစ်တည်မှုမှာ သူ့ပယောဂတွေ အများကြီးပါခဲ့တာ၊ ဘယ်တော့မှ မခေါ်တော့ဘူးလို့ စိတ်နာကြည်းခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ သူ လေဖြတ်သွားပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်ဆိုပြန်တော့လည်း ငုပ်လျှိုးနေတဲ့ မောင်နှင့်နှမ သံယောဇဉ်တို့ သွားခနဲ ပြန်ပေါ်လာကာ စိတ်ပါလက်ပါ ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖူးသည်လေ။

ကျွန်မအပေါ် ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုစာ အနိုင်ကျင့်ခဲ့သူကို အားလုံးမေ့ပျောက်ခွင့်လွှတ်ပြီး ကျွန်မရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို မြှင့်တင်ခဲ့ပါသည်။ အဲဒီ အဖြစ်အပျက်တွေထဲမှာ ဘယ်တော့မှ မမေ့မပျောက်သည့်အဖြစ်တစ်ခု ရှိပါသည်။

သူ လေဖြတ်သက် တစ်နှစ်ခွဲလောက်ရချိန် 'ပေါက်မြို့ဆရာ အနိပ်စွမ်းသတဲ့။ အသံကြားတာနဲ့ မရမနေ ဂျီကျ။ အဲဒီအချိန် သူမူပိုင် 'အဆဲကလေးတစ်ခွန်း'ကလွဲပြီး ဘာမှမပြောတတ်။ စာအုပ်ထဲမှာ ပေါက်ဆိုတာတွေ တစ်အုပ်လုံးနီးပါးရေးပြ၊ ပါးစပ်က ဂူးဂူးဝါးဝါး။ အစ်မကြီး အားမယ့်အချိန်နှစ်ရက်ပဲ စောင့်ပါ။ အစ်မကြီး လိုက်ပို့မယ်ဆိုတာကို လက်မခံနိုင် 'ဂူးဝါး'အော်ချည်းနေတော့ သနားတာနဲ့ လိုက်ပို့ပေးမိသည်။ သားဦးကိုယ်ဝန် တစ်လ လွယ်ထားရသည့် ကျွန်မအပေါ် မညှာမတာ တောင်းဆိုခဲ့သူ။ ကျွန်မကလည်း ဒီလောက်ဖြစ်လှတာ သွားမယ်ပေါ့။

ဆေးကုသွားသည့် ခရီးစဉ်မှာ လူမမာရယ်၊ အသက် ၇၀ ပြည့်ကာနီး အမေရယ်၊ သားဦးကိုယ်ဝန်လွယ်ထားရသည့် ကျွန်မရယ်၊ ဦးဆောင်သူ ကျွန်မမှာ ဘယ်အချိန်က ခိုဝင်နေမှန်းမသိသည့် ငှက်ဖျားပိုးက ခရီးရောက်မဆိုက်

ပညာပြပါတော့သည်။ ပြင်ဦးလွင်ကနေ ပေါက်မြို့ဆရာအိမ်အထိ ကားသုံးဆင့်၊ လှေတစ်ဆင့်၊ လှည်းတစ်ဆင့် စီးခဲ့ရတော့ ခရီးပန်းသည့်ဒဏ်ကို မခံနိုင်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ပေါက်မြို့နယ် ဆရာဝန်က မန္တလေးသို့သွားသည်တဲ့။ အသိအကျမ်းမရှိ။ သူစိမ်းတွေအလယ်မှာ ကျေးလက်ကျန်းမာရေး ဆရာမတစ်ယောက်နဲ့ ငှက်ဖျားရောဂါကို အံတုတိုက်ပွဲဝင်ရင်း

‘အမေ အမေ လေယာဉ်ငှားပေးပါ၊ လေယာဉ်နဲ့ ပြန်မယ်’

‘သမီး ကားမစီးနိုင်ဘူး၊ မပြန်နိုင်တော့ဘူး၊ အမေတို့ပဲ ပြန်တော့’

ကယောင်ကတမ်းတွေပေါ့။ လာခဲ့တဲ့ခရီးက ဟောဒီတစ်သက် တစ်ခါမှ မကြုံဘူးလောက်အောင် ဆိုးရွားခဲ့တာကိုး။ ကျွန်မက အဲလိုတွေ ပြောလေ။ အမေက ငိုလေ။ ကျွန်မရဲ့ အသိစိတ်ထဲမှာလည်း ကျွန်မ တကယ်ကို မပြန်နိုင်တော့ဘူးဘဲထင်တာလေ။ နောက်တော့ လူတွေကော ကုန်တွေကော ရောတင်သည့် ဟီးနီးကားကြီးပေါ်မှာ ပက်လက်ကလေးလိုက်ပါရင်း သဲချောင်းဖြတ်ပြီး တောင်တက်တဲ့ အခါ ခရီးသည် ၄၀ ကျော်က အားလုံးဆင်းလျှောက်၊ ကျွန်မက ထတောင်မထနိုင်တဲ့ အခြေအနေဆိုတော့

‘အမေတို့ဆင်းလျှောက်၊ သမီးကိုထားခဲ့ ဟိုမှာ အားလုံးဆင်းလျှောက်တာ’

‘ဟင့်အင်း မဆင်းဘူး၊ ကားမှောက်လည်း ငါ့သမီးကိုဖက်ပြီး အသေခံမယ်’

၄၅ ဒီဂရီလောက် စောင်းပြီး တက်ရသည့် တောင်တက်ခရီးမှာ ကားအိုင်ဘာရယ်၊ သမီးလူမမာပက်လက်ကလေးကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ပွေ့ပိုက်ထားတဲ့ အမေအိုရယ်၊ ငှက်တုတ်ထိုင်ပြီး ‘ဗူးဝါး’လို့ ပြောနေတတ်တဲ့ သူရယ်၊ ဝန်အပြည့်နဲ့ ကားတစ်စီးရယ်၊ အဲဒီအချိန်ကားမှောက်လို့ကတော့ ကားဗိုက်ထဲမှာ တင်လာခဲ့တဲ့ နှမ်းအိတ်တွေ၊ အမျိုးအမည်မသိရတဲ့အိတ်တွေ ပိပြီး ကိစ္စပြတ်လောက်သည်။ အဲဒီတောင်တက်မှာ ကားတစ်စီးနောက်လန်ကျခဲ့ဖူးပြီး လူပေါင်းများစွာ သေခဲ့ဖူးတာတဲ့။ အဲဒီနောက်ပိုင်း ဒီနေရာရောက်တိုင်း လူတွေ ဆင်းလျှောက်ကြတာ အခုထိတဲ့။ နောက်တော့ ပခုက္ကူမှာ လာကြိုနေတဲ့ အမျိုးသားနဲ့ တွေ့ပြီး ပြင်ဦးလွင်ကို ပြန်ရောက်ခဲ့တာ။ အဲဒီကတည်းက ငှက်ဖျားတွေ တောက်လျှောက်ဖြစ်ကာ ပြင်ဦးလွင်မြို့က အာရေဂျံဆေးခန်းမှာ ‘အမေအိမ်’လောက်နီးနီး ခိုလှုံဖြစ်ခဲ့သည်။

အဲလိုအဲလို အဖြစ်အပျက်ပေါင်းများစွာနဲ့ ကရုဏာထားပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မကို သူ စိတ်တိုင်းမကျတိုင်း အော်ဆဲ၊ တုတ်ဆွဲ၊ ဓားဆွဲ၊ သတ်မယ်၊ ဖြတ်မယ်၊ တကဲကဲ လုပ်လာတော့ လက်ကျန်သံယောဇဉ်တို့ အပြီးသတ်စွန့်ခွာပြီး ရွံမုန်းစိတ်၊ နာကြည်းစိတ်တို့နှင့် သူ့မျက်နှာမကြည့်ချင်အောင် သူ့အသံမကြားချင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။

တာဝန်သိစိတ်ဆိုတာ၊ မိဘဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာကို ထည့်မတွက်ခဲ့ပါလျှင် သူနှင့် ကျွန်မ သူစိမ်းသက်သက်ပဲပေါ့။ ပန်းရံတွေ၊ လက်သမားတွေ၊ ဌာနဆိုင်ရာတွေ၊ ကုန်သည်တွေ၊ လူတွေ... လူတွေ... လူပေါင်းများစွာနဲ့ စကားပြောပြီးပြန်ရသော ‘အိမ်အပြန်’ တွေမှာ အမေအိမ်နဲ့ သားတွေရဲ့အိမ်အဖြစ် ခြေလှမ်းတွေ တက်ကြွသလောက် ‘ကျွန်တော်၊ ကျွန်တော်’ဆိုတဲ့ အသံနက်ကြီးတွေ၊ ဆဲသံတွေကို ကြားမိလျှင် ပုံလဲကျမတတ် စိတ်သောကရောက်မှုတွေကို ကျွန်မတို့ အကြိတ်ခံစားခဲ့ရတာ ရက်တွေအကြာကြီးပင်။

ယောက်ျားနဲ့ ရန်မဖြစ်ရဘဲ... အစ်ကိုနဲ့ ရန်ဖြစ်ရသော ရန်ပွဲတွေရဲ့ နောက်မှာ သားတွေ ကြောက်လန့်သွားမှာ စိုးရိမ်စိတ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရှက်စိတ်၊ အဆင့်အတန်းနိမ့် အော်ဟစ်ပြုမူပြောဆိုမှုတွေကို နောင်တရစိတ်ဖြင့် ကျွန်မက ငြိမ်သက်သော်လည်း... သူက မငြိမ်၊ ညအမှောင် လူခြေတိတ်လို့ သန်းခေါင်ချဉ်းသည့်အထိ ဆဲတုန်း။ နံရံတွေကို ဘက်လက်နဲ့ထိုးတုန်း။ ညာလက်က တွဲလောင်းကျနေသည်လေ။ ဓာတ်မီးလို၊ TV Remote လို ပစ္စည်းတွေကို ကိုင်ပေါက်တုန်း။

ရန်ဖြစ်ပြီးတိုင်း 'ဘာကြောင့်ဖြစ်ရသလဲ' အကြောင်းရင်းရှာကြည့်မိပါသည်။ အဓိကကတော့ ငွေတွင်းနက်လာတဲ့ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မက သူစိတ်တိုင်းကျ မပံ့ပိုးနိုင်တော့ ဆေးမကုနိုင်တော့ဘူးလေ။

မနက် အလုပ်လာဖို့ လမ်းထိပ်ကို ထွက်တိုင်း လူတွေကို ရဲရဲ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဝံ့။ 'ငါ့အသံ'ကို သူတို့ ကြားမှာပဲ။ လှောင်နေမလား... ရယ်နေမလား... အထင်သေးနေမလား... အဲဒီအတွေးတွေနဲ့ ရပ်ကွက်ထဲ ဘယ်သူမှာ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲ။ ဒါပေမဲ့လည်း အသက်(၇၀)ကျော် အမေ့ကို စတာပါဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး အမေ့ဗိုက်ခေါက်တွေ၊ ပေါင်တွေ ဆွဲလိမ်ထားတဲ့ အညိုအမည်းဒဏ်ရာတွေ၊ ကောင်မလေး ပြန်ပြောပြတဲ့ ကျွန်မတို့ကွယ်ရာမှာ အမေ့ကို အနိုင်ကျင့်ပုံတွေ ဟင်းမကောင်းလို့ ပန်းကန်ပေါက်ခွဲ၊ ထမင်းအိုးပေါက်ခွဲတာတွေ... တွေ... တွေ... တွေ အဲဒီ 'တွေ'ပေါင်းများစွာနဲ့ သားကလေးနှစ်ယောက်ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် နှိပ်စက်လာတာတွေ... အဲဒါတွေက ကျွန်မကို ရင့်သီးရိုင်းစိုင်းစေပါသည်။ သားကြီးမျက်နှာကို ကုတ်ခြစ်ပစ်လို့ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ထွက်လာတဲ့နေ့ကတော့ ကျွန်မ ဒေါသတွေ အမြင့်မားဆုံး ထွက်တဲ့နေ့ပင်...။

ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေကလည်း မသိလိုက် မသိဘာသာ၊ ဘေးအိမ်က လင်မယား ရန်ဖြစ်ရုံရှိသေး ရပ်ကွက်လူကြီးက အိမ်ရှေ့မှာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး တဝင်းဝင်းနဲ့ လာရပ်တော့သည်။ ကျွန်မတို့အိမ် ဘယ်လောက် ဆူညံသောင်းကျန်းနေပစေ ဘယ်သူမှ လာမရပ်၊ လေဖြတ်ထားသည့် ဒုက္ခသည်ဆိုတာ အားလုံးက သိနေတော့ တရားဝင်ဆဲဆို သောင်းကျန်းခွင့် ပါမစ်ရထားသလိုပင်...။

နောက်တစ်ခု သူ့အတွက် ကံကောင်းတာက 'သူတို့ မိဘမောင်နှမကိစ္စ ငါတို့ ဝင်မစွက်ဖက်ဘူး'လို့ ခံယူချက်ရှိသူ လူအေးယောက်ဖများကို ရထားခြင်းပင်။ ကျွန်မညီမယောက်ျားကကော ဘာထူးလဲ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ မဟုတ်တော့ဘူး ထင်လျှင် အိမ်ပြင်လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထွက်ရှောင်နေတတ်သူ။ ကျွန်မကတော့ ငါးခုံးမတစ်ကောင်ကြောင့် တစ်လှေလုံး ပုပ်နေရသည့် ကျွန်မတို့ မိသားစုအဖြစ်ကို ဆင်ခြင်မိတိုင်း သူကိုယ်တိုင် ဝဋ်ခံနေရသလို ကျန်မိသားစုအားလုံးကလည်း သူဝဋ်ကို ခံနေရတာပါပဲလား... ဘဝ၊ ဘဝ ဝဋ်ကြွေးတွေ လာစုပြုံဆပ်နေရတာ ဘယ်လိုအကြောင်းကံပါလိမ့်လို့ မမြင်နိုင်သော တစ်နေရာကို မှန်းဆကာ တရားကျမိပါသည်။

ဪ... ကျွန်မများ ဝန်ချတောင်ကို ရောက်ဖူးခဲ့ပါလျှင်... ဝဋ်ကြွေးတော်ပြေဘုရားကို ဖူးဖြစ်ခဲ့ပါလျှင်... သံသရာကို ယုံကြည်တတ်သူ အမေ့အတွက် ဒီလိုသားမျိုးနဲ့ သံသရာတစ်ကွေ့ မဆုံတွေ့ရပါစေလိုကြောင်း ဆုတောင်းပေးဖြစ် ပါလိမ့်မည်။

(ဃ)

ကျွန်မ အမေကတော့ အစဉ်အမြဲ ငြိမ်သက်အေးချမ်းသူပင်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ ရန်ဖြစ်လျှင် အမေက ငိုမြဲ။

‘အမေ သည်းခံလွန်းလို့ ခေါင်းပေါ်တက်တာ။ ဒီလောက် လူပါးဝတာ ဘာလို့ ငြိမ်ခံနေတာလဲ။ အမေ့သားကို အရောမဝင်နဲ့၊ ဘာလို့ စာဖတ်ရတာလဲ.. သူ့ဟာသူ ထမင်းစားတာ ဘာလို့ ထိုင်စောင့်ရတာလဲ... ဒီလောက် အမေ့အပေါ် မိုက်ရိုင်းတာ ခပ်တည်တည်နေမှပေါ့... အမေကိုယ်တိုင်က အပြောခံအဆိုခံနေချင်တာကိုး’

‘ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရှက်လို့ပါအေ၊ သူ အော်တော့ လူကြားတယ်၊ လူမကြားအောင် သူကြိုက်တာ လုပ်ပေးလိုက်၊ နားအေးရော၊ ဒါပေမဲ့ သမီးတို့ရှေ့မို့ အမေက ငြိမ်နေတာပါ။ ရန် ထ၊ဖြစ်ကုန်မှာစိုးလို့... နေ့လယ်က အမေ့ကို အော်လို့ အမေပါးနှစ်ချက်ရိုက်ပစ်လိုက်တာ ငြိမ်သွားတာပဲ’

‘ကောင်းတယ်... အဲဒီလိုပဲ ဆက်ဆံ၊ အလျော့မပေးနဲ့နော် အမေ’

ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့လား၊ ကျွန်မတို့ စိတ်ချမ်းသာအောင်ပဲ ပြောလေသလားမသိ၊ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ကျွန်မ ဖတ်ဖူးသည့် စိတ်ပညာလေးကို သတိရမိသည်။ အတိအကျ မဟုတ်၊ အဓိကက ဘာကို ရည်ညွှန်းမှန်း မသိတော့သော်လည်း မှတ်မိသမျှက ‘မိန်းမတွေမှာ ကိုယ့်ကို နာကျင်အောင် ပြုမူသူကို စွဲလမ်းတတ်တဲ့ စိတ်ရောဂါအနုစားတစ်မျိုးရှိသတဲ့’ အမေကော အဲလိုများ ဖြစ်နေမလား တွေးမိပါသည်။

အမေက ဒုက္ခကို ခါးစည်းခံချင်သူဆိုလျှင် အမေ့ကို ဒုတိယဒုက္ခအပေးဆုံးက ကျွန်မပင်။ အိမ်ထောင်မကျခင်ကော၊ အိမ်ထောက်ကျပြီး နောက်ပိုင်းကော ကျွန်မက အမေ့ကို ဒုက္ခပေးခဲ့သူ။

ကျွန်မအပေါ် ထားရှိတဲ့ အမေ့ကျေးဇူးတရားတွေကို ဘယ်လိုဆပ်ရပါ။

တွေးမိတိုင်း ရယ်မိတတ်သလို အမေ့ကျေးဇူးကို အထူးဆင်ခြင်မိသည့်အဖြစ်ကလေးရှိသေးသည်လေ။ သားကြီး မီးဖွားစဉ်ကပါ။ သားကြီးကိုယ်ဝန်နဲ့ ငှက်ဖျားတွေ အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်သည့် သားဦးကိုယ်ဝန်သည် ကျွန်မကို စိတ်မချစွာ ကျွန်မတို့ လင်မယားဆီ လိုက်လာပါသည်။ အဲဒီတုန်းက Site ထဲမှာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်တည်းနေချိန်... ဆွေမျိုးတွေ၊ ကူညီလိုသူတွေ ပေါသည့် ညီမရှိရာ ကလောမြို့ကို ခေါ်သွားပြီး မီးဖွားစေသည်။ ကျွန်မညီမက ကလေးသုံးယောက်အမေ ဝါရင့်သူကိုး... အမေက ကျွန်မကို ညီမဆီ စိတ်ချလက်ချအပ်ပြီး ကိုယ်တိုင်ကလည်း စောင့်သည်။ ဂျူးဒိတ်ထက် စောမွေးတော့ အမျိုးသားက မသိ။ လိုက်မလာနိုင်သေးချိန်။ ကလောမြို့လေးက မွေးစုတင်ပေါ်မှာ ကျွန်မကို စောင့်ရှောက်သူတွေ ၇ ယောက်၊ ၈ ယောက် ပိုင်းနေပါသည်။

သားဦးကိုယ်ဝန်ဆိုတော့ ဘာမှမသိနားမလည်... နာတာပဲသိပြီး ကျန်တာဘာမှမသိချိန်... မွေးပြီးမှ မီးနေစောင့်သူ တဝါးဝါးတဟားဟား ရယ်တော့ အမေကလည်း ရှက်ရယ်၊ရယ်ပါသည်။

‘ကြီးကြီးကလေး သိပ်ရယ်ရတာ သိလား မဖြူကိုလည်း တော်တော်ချစ်တာနော်... ကျွန်မဖြင့် မီးနေဝင်ပေါင်းများပေါ့... ကြီးကြီးလို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပေါင်... မဖြူဘာမှ မသိလိုက်ဘူးမူတ်လား’

‘ညှစ်... ညှစ် သမီးရေ... အမေလည်း ကူညှစ်ပေးမယ် သိလား.. အားမငယ်နဲ့ ဟင်း ဟင်း ဟင်း နဲ့ ညှစ်သေးတာ၊ ပြီးတော့ ဟာ... နေဦး... နေဦး အမေတော့ မရတော့ဘူး၊ အိမ်သာပြေးလိုက်ဦးမယ်.. သမီး ခဏနေခဲ့ဦးနော်ဆိုပြီး အိမ်သာပြေးလိုက်၊ မဖြူဆီပြန်လာပြီး ကူညှစ်ပေးလိုက် ကျွန်မတို့မှာ ရယ်လဲရယ်ချင်၊ ရယ်လဲမရယ်ရဲ အခုမှ ရယ်နိုင်တော့တာ’

‘အမလေး... မမမို့လို့ ပျာနေတာပါနော်... ငါ့ဖြင့် သမီးသုံးယောက်လုံးမွေးပြီးမှ ရောက်လာတာပါ’

ဟန်ပန်အမူအရာလုပ်ပြီး ပြောပြနေတဲ့ ကလေးသူတွေရှေ့မှာ အမေက ရှက်ရယ်၊ရယ်နေတယ်။ စိုးရိမ်ပူပန်ဆဲဖြစ်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေကတော့ မှိုင်းမှုန်နေတုန်းပါပဲ။

အဲလို အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်ရပ်တွေက အများကြီးပါ။ ချူချာတဲ့ ကျွန်မတို့သားအမိတွေ ဆေးရုံတက်တိုင်း တက်တဲ့နေ့က ဆင်းတဲ့နေ့အထိ တစ်ရက်မပျက် ဘုရားစာ တတွတ်တွတ်ရွတ်ရင်း ဆေးရုံစောင့်ခဲ့တာတွေ၊ သားတွေရဲ့ ဆိုးမျိုးစုံကို သည်းခံကျေနပ်မှုတွေ၊ မွေးကျေးဇူး၊ ကျွေးကျေးဇူးတင်မကဘဲ အထပ်ထပ်သော ကျေးဇူးတွေအတွက် ကျွန်မ တာဝန်ကျေတဲ့ သမီးလိမ္မာဖြစ်ချင်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့...။

(c)

ဩရသရဲ့ဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့တဲ့အဆုံး အိပ်ရာလိပ်ရယ်၊ စားအိုးစားခွက်တွေရယ်၊ သားတွေရယ်၊ သားတွေငယ်ကတည်းက ထိန်းလာတဲ့ ကောင်မလေးရယ်... အမေအိမ်ကထွက်ပြီး ဘုရင့်နောင်ကို ပြောင်းခဲ့ကြသည်။

ကြွေးဟောင်းနဲ့ ကြွေးသစ်ကို ချိန်ခွင်လျှာညှိချင်တဲ့ ကျွန်မအတွက်တော့ ပုပ်နေတဲ့ ပန်းသီးတစ်ပိုင်းက ကျွန်မရဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ၊ သိက္ခာတွေကို နင်းခြေပစ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်မှာ ကျွန်မရှိလို့ အမေက ရန်ကုန်ကို လိုက်လာခဲ့တာ... အခုတော့ ကျွန်မက အမေ့ကိုပစ်ပြီး ထွက်ပြေးခဲ့သည်က တရားပါမလား။ အမေ့အိမ်မှာ အမေ့ကိုချစ်လို့ ဆက်နေခဲ့လျှင် ကျွန်မသားတွေ ဆဲတတ်တဲ့၊ ဒေါသကြီးတတ်တဲ့၊ နှိပ်စက်ခံရလို့ စိတ်ဓာတ်ပျက်စီးချို့တဲ့နေတဲ့ လူစဉ်မမီကလေးလေးတွေ ဖြစ်လာတော့မည်။ ကျွန်မကလည်း မကျေနပ်တိုင်း ရန်ဖြစ်ရလွန်းလို့ အကျင့်သိက္ခာ နိမ့်ကျကုန်တော့မယ်။ အမေကလည်း ကျွန်မတို့ ရန်ဖြစ်တိုင်း စိတ်ဆင်းရဲရ၊ ငိုရတော့မယ်။ ကျွန်မတို့ ထွက်သွားတာဟာ အားလုံးအတွက် အကောင်းဆုံးပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

အခုတော့ ကျွန်မဆီ လိုက်လည်ရင်း အမေတို့ သားအမိကို စောင့်ရှောက်နေရတဲ့ အစ်မအပျိုကြီးက တန်ဆာခံ တစ်ယောက်ပမာ... သူ့ဝဋ်ကြွေးတွေကို ကုန်းရုန်းဆပ်နေရချိန်... ကျွန်မကတော့ လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီလေ။

ရန်ကုန်လိုမြို့မျိုးမှာ စားအိုးနှစ်အိုးကွဲနေရတဲ့ဒဏ်က သိသာနေချိန်... ကျွန်မနဲ့ အစ်မအပျိုကြီးက သူ့ရဲ့အသုံးစရိတ်တွေ ဖြတ်တောက် ထိန်းချုပ်လိုက်တော့ အမေအဆစ်ပါခဲ့ပါပြီ။ ဘယ်တော့မှ သိတတ်မှုမရှိ၊ ခြီးခြံမှု မရှိ၊ နားလည်မှုမရှိသူအတွက် ဆေးကုသမပေးနိုင်တော့ပါ။ အတိအလင်း ကြေညာထားရက်နဲ့

‘အမေ့မျက်လုံးတွေ ဝါးနေတာ၊ တာမွေက ဆရာကို သွားပြတာပါအေ’

‘အမေ့ လက်တစ်ခြမ်းကိုက်လို့ မြေနီကုန်းမှာသွားပြတာ ဆရာက သူ့ကို တွေ့တာနဲ့ ကုသိုလ်ဖြစ် နှိပ်ပေးချင်လို့ပါဆိုတာနဲ့ သူ့ပါနှိပ်နေတာလေ... လမ်းစရိတ်နဲ့ ဆေးဖိုးနည်းနည်းပါးပါးပဲ ကုန်တာပါ...’

‘ဟင် အမေ့မျက်လုံးကို ပါရဂူနဲ့ခွဲပေးထားတာ မဟုတ်လား၊ မျက်စဉ်းတွေလည်း ခတ်နေရက်သားနဲ့ မြန်မာဆရာနဲ့ မပြန်လေ’

‘ဟာ... ဆရာက မန်းပေးရုံတင်ပါ။ ဖန်ခွက်ကလေးထဲမှာ လက်ကိုင်ပဝါလေးနဲ့ အုပ်ပြီး မန်းပေးတာ တိမ်တွေကျလိုက်တာ သမီးရယ်... ဖန်ခွက်နဲ့ တစ်ဝက်လောက်ရတယ်...’

‘အမေ့သားအတွက် ခွင်ဖန်ပေးတာ မဟုတ်လား၊ အမေ့သားရောဂါကို ကုမပေးချင်လို့မဟုတ်ဘူး၊ ကုလို့မရတော့တာ၊ ဦးနှောက်နဲ့ အာရုံကြော ပါရဂူကြီးက ပြောတာ အမေ့မှတ်မိသေးလား’ ‘ရှင်က တတ်နိုင်လို့ စင်ကာပူသွားကုဦး မပျောက်ဘူးဆိုတာလေ၊ TB လို့ ကုလို့ ပျောက်မယ့် ရောဂါဆိုရင် ကုပေးမှာပေါ့။ အမေ ၇ နှစ်ရှိပြီ... နည်းမျိုးစုံကုနေတာ... မပျောက်ဘူး စိတ်ချ၊ ဘယ်တော့မှ မပျောက်ဘူး၊ ငွေကုန်တာပဲ အဖတ်တင်တာ’

‘တကူးတကသွားကုတာ မဟုတ်ပါဘူးအေ... အမေ့လည်း ဆေးကုရင်း၊ ရွှေတိဂုံဘုရားလည်းဖူးရင်း၊ ဘုရားပေါ်ရောက်ရင် စိတ်ကို ကြည်လင်သွားတာပဲ... သမီးတို့ ဘာမှမပူနဲ့... အမေတို့သားအမိ ကူညီမယ့်လူတွေချည်းပဲ၊ စပယ်ရာတွေကလည်း ဂရုစိုက်လိုက်တာ အမေ့ကို သေချာမတင်တာ... လိုင်းကားခလေးပဲ ကုန်တာပါအေ’

‘အမြဲတမ်းထွက်နေတာကိုး လိုင်းကားပဲ စီးရတော့မှာပေါ့... အဲဒီ လိုင်းကားစီးတာကို မကြိုက်တာ... အမေ့အသက်အရွယ်နဲ့ လိုင်းကားစီးသင့်သလား... သမီးတို့ Taxi ခ ပေးထားရက်သားနဲ့၊ အင်းပေါ် Taxi နဲ့ဆို တစ်ခေါက်ပဲရောက်မယ်၊ လိုင်းကားနဲ့ဆို သုံးလေးခေါက်ရောက်မှာကိုး၊ မနက်ကထွက်တာ ညနေမှပြန်ရောက်၊ စားတာသောက်တာနဲ့ စကေးကိုက်အောင် လိုင်းကားစီး၊ ကြားကားစီး... အမေတို့ တစ်နေ့ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်... ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်းဖြစ်တော့ သမီးတို့ပဲ အကဲ့ရဲ့ခံရမှာ’

‘စိတ်ချပါအေ... ညည်းတို့ ကဲ့ရဲ့မခံရပါဘူး၊ ညည်းတို့တော်မှန်း တစ်ကမ္ဘာလုံးသိပါတယ်’

အမေ့စိတ်ဆိုးပြီး အငေါ်တူးစကားပြောတော့ အမေ့စိတ်ကျေနပ်ပြီးတာပဲဆိုပြီး ဘာမှ မပြောဖြစ်တော့။ သူကလည်း အမေ့ကိုနှိပ်လို့ ကောင်းတုန်း၊ ကြားထဲက ကျွန်မတို့ ညီအစ်မကသာ အကုသိုလ်ပွားနေရတာ အမေတို့သားအမိကတော့ ဝတ်စားပြီး နေ့တိုင်းထွက်ကြတာများ ဘယ်မှမသွားရရင် တောင်ဒဂုံထဲတွင် လမ်းလျှောက်ကြတာ ယုနေဘက်ထိ ရောက်သတဲ့။

အမေ့ကို အကြောင်းပြပြီး နေ့တိုင်း ဆေးကုထွက်၊ အနှိပ်ထွက်ခံ၊ အမေကလည်း ကျွန်မတို့ကို ဘုရားဖူးလို့ အကြောင်းပြ၊ ညာလက်မသန်၊ ညာခြေတရွတ်ဆွဲပြီး စကားမပြောတတ်တဲ့ အသက် ၄၀ ကျော်သားနဲ့ ၇၅ နှစ်အရွယ် အမေတို့ နေ့တိုင်းနီးပါး တောင်ဒဂုံက မြို့ထဲသွားကြသည်။ အမေ့အိတ်ထဲမှာ အမေသုံးဖို့ ထည့်ပေးထားတဲ့ငွေက အမေ့အတွက် အသုံးမရှိ။ သူ့ဆေးဖိုးနဲ့ ကုန်တာပဲ ဖြစ်သည်။ အဲဒီတော့ ကျွန်မအစ်မကြီးက ငွေပေးမကိုင်တော့ဘူး။ ဒါဆိုရင် အမေက ကျွန်မဆီက တစ်ဖက်လှည့်နဲ့တောင်း၊ တစ်သက်လုံး ဝန်ထမ်းလုပ်လာခဲ့ပြီး ဆိုင်က ရှယ်တစ်ခွက်ဝယ်သောက်ဖို့

နမြောလို့ ကော်ဖီမစ်ထုပ်ပဲသောက်တဲ့ အမေက အဲဒီပိုက်ဆံတွေကို သူ့ဆေးကုပေးနေတာ သိတော့ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မ မသဒ္ဓါနိုင်တော့။

အခုဆိုရင် အစ်မကြီးက ကျွန်မကိုယ်စား သူနဲ့ ဒိုင်ခံရန်ဖြစ်... သူက ထုံးစံအတိုင်း ရှိသမျှ ကိုင်ပေါက်၊ ပျက်စီးတဲ့ပစ္စည်းတွေ အစ်မကြီးက အစားဝယ်ပေးတော့ အမေက ကျွန်မကို ဝယ်ခိုင်း၊ ကျွန်မက ဝယ်ပေးရင် အစ်မကြီးက ကျွန်မကို စိတ်ဆိုး... ကျွန်မတို့ တစ်အိမ်လုံး သူမွေးတဲ့မီးနဲ့ လောင်ကျွမ်းနေကြတာ နေ့စဉ်ရက်ဆက်လိုလိုပင်။

အခုနောက်ပိုင်း စိတ်ကို ယတိပြတ်ဖြတ်ပြီး စားရေးကလွဲရင် ဘာမှ မထောက်ပံ့တော့ဘူး။ ပေါ်ဆန်မွှေးဆန်ကောင်း၊ အသားဟင်းတစ်ခွက်၊ ဟင်းရံတွေပါတဲ့ ထမင်းပိုင်းရယ်၊ ကော်ဖီမစ်၊ နို့ဆီ၊ မုန့်တို့လို သရေစာရယ် အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေရယ် ကိုယ်တိုင်ဝယ်ပေးပြီး ငွေလုံးဝမပေးတော့။ အခုမှ မူကြိုပဲရှိသေးတဲ့ ကျွန်မရဲ့သားနှစ်ယောက်အတွက် ကျွန်မမှာ ကုန်ကျစရိတ်တွေ ရှိလာဦးမှာ မဟုတ်လား။ ကျွန်မရဲ့ဝင်ငွေဟာ သားနှစ်ယောက်အတွက် ဘာသုံးသုံး အကျိုးရှိပြီး သူ့အတွက်တော့ အဆိပ်ပင်ရေလောင်းသလို ဖြစ်နေမှ လုံးဝအကုန်မခံနိုင်တော့ပါ။

ကျွန်မက အမေ့ကိုခေါ်၍ လာနေလျှင် သုံးလေးရက်ထက် ဘယ်တော့မှ ပိုမနေ၊ တောင်ဒဂုံကို ပြန်ပြေးသည်ပင်...။

‘အမေ... ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ၊ အမေ ဘာမှ မလုပ်ရဘူး၊ မြေးတွေနဲ့အတူ စားချင်တာ စားရတယ်၊ ကောင်းကောင်း အနားယူရတယ်၊ နားအေးပါးအေး နေလို့ရတယ်... အမေလုပ်ချင်တာ ကောင်မလေးက အကုန်လုပ်ပေးတယ်... ဘုရားလေးရှိခိုးလိုက်၊ ပုတီးလေးစိတ်လိုက်၊ တရားထိုင်လိုက်... ဟိုမှာဆိုရင် အမေမအားရဘူး မဟုတ်လား၊ ထမင်းခူးခပ်ကျွေးရ၊ ရေချိုးပေးရ၊ ဆေးလိမ်းပေးရ၊ သူဖတ်ချင်တဲ့ စာဖတ်ပေးရ... တစ်ပုဒ်တလေများ ကျော်ဖတ်မိရင် အအော်ခံရ၊ ဗိုက်အလိမ်ခံရ မဟုတ်လား’

‘အိုအေ ညည်းတို့ကလည်း... နှိပ်ပေးတာပါအေ၊ ပြောလို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူး သူက တစ်ဖက်ပဲ သန်လို့လား မသိဘူး... သူ နှိပ်ပေးရင် အညောင်းကို ပြေသွားတာ၊ အခု အမေတောင် တစ်သက်လုံး အနှိပ်မခံဘူးတဲ့သူက အနှိပ်မခံရရင် ညောင်းလာသလိုပဲ’

‘အမလေး အမေရယ်၊ သမီးနှိပ်ပေးမယ်၊ ဝင်းဝင်းကို နှိပ်ခိုင်းမယ်’

‘မဖြစ်ပါဘူးအေ... ဟိုမှာဆို ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားလိုက်၊ ဒေါ်ကြာငွေတို့နဲ့ တရားအကြောင်းလေးပြောလိုက်၊ လမ်းကလေးလျှောက်လိုက် သမီးတို့အိမ်က ကားကြီးတွေသွားရင် လှုပ်လှုပ်သွားတာ၊ အမေ မနေတတ်ပါဘူး၊ လိုင်းကားသံတွေကလည်း ဆူညံနေတာပဲ... ဒီမှာ လမ်းလည်းမလျှောက်ရဘူး၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းလည်း မရှိဘူး’

‘အမေ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားချင်ရင် သမီးလိုက်ပို့မှာပေါ့၊ ဒါလေးများ အမေရာ... ပြီးရင် သမီးအသိတွေရဲ့ အမေတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးထားမယ်’

‘တော်ပါပြီအေ ဘုရားရှိခိုးရတာလည်း စိတ်မဖြောင့်ဘူး’

‘အမလေး... သမီးအိမ်မှာလည်း ဘုရားရှိတာပဲ.. ဘုရားချင်း အတူတူပဲ ဥစ္စာ’

‘အို... ညည်းဘုရားက သေးသေးလေး၊ ငါ့ဘုရားက အကြီးကြီး... ကြည်ညိုတာချင်း ဘယ်တူပါ့မလဲ’တဲ့။

အဲဒီလိုနဲ့ပဲ အမေ့အိမ်က ထွက်ပြီး အမေနဲ့ ခွဲနေတဲ့ ရှစ်လကျော်အတွင်းမှာ အမေ့ကို စိတ်တိုင်းကျ ပြုစုခွင့်ရခဲ့တာ ရက် ၂၀ လောက်ပဲ ရှိခဲ့ပါလိမ့်မည်။

‘ငါ... သိပ်မုန်းတာပဲ၊ တော်ပြီ ငါ မနေနိုင်တော့ဘူး၊ သူတို့ သားအမိနှစ်ယောက်ထဲ ဖြစ်တယ်။ အမေကလည်း အတူတူပဲ။ မနေ့က ငါ နေမကောင်းချင်လို့ ငါနဲ့ ကြက်သားကြော်ထားတာ.... နောက်ရက် စားဖို့လေ... အဲဒီမနက် ဝက်သားဟင်းလည်း ချက်ထားပြီးသား... အဲဒါကို ဝက်သားဟင်းရော၊ ငါးကြော်ရော၊ ကြက်သားကြော်ရော အကုန်လုံးယူစားပစ်တယ်။ အမေက တစ်ခွန်းမှ မဟန့်ဘူး။ ငါလည်း စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ တစ်ခါတည်းစားပြီး သေသွားမယ်ဆိုရင် အကုန်စားပစ်လိုက်လို့ ပြောပစ်လိုက်တယ်။ ဟိုနေ့ကလည်း... ထမင်းခူးပြီး မြင်းခွာရွက်သုပ်ပေးဆိုတာ ချက်ချင်းထ၊ သုပ်ပေးတယ်လေ၊ မလုပ်ပေးနိုင်ဘူး ပြောလိုက်ပါလား... အမေ့ကိုက ခေါင်းပေါ်တင်တာ... တော်ပြီ၊ ငါ သူတို့နဲ့ မနေနိုင်တော့ဘူး၊ စင်ကာပူသွားတော့မယ်၊ မြန်မာပြည်ထဲမှာ ရှိလျက်နဲ့ အမေ့နဲ့အတူတူမနေနိုင်ဘူးဆိုရင် သူများကဲ့ရဲ့လိမ့်မယ်... နိုင်ငံခြားမှာဆိုရင် ပြီးပြီ။ ဘယ်သူမှလည်း မကဲ့ရဲ့တော့ဘူး။ ဟိုမှာ ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ။ အခု ဒီမှာ ကိုယ့်ငွေနဲ့ကိုယ် ကျွန်ကြီးငွေခွာဖြစ်နေတာ၊ အဝတ်လျှော်တဲ့ မိန်းမလည်း မလာတော့ဘူးလေ... ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က သူ့အကျီဆေးနံ့တွေ မပြောင်လို့တဲ့... လက်ညှိုးတစ်ထိုးထိုးနဲ့ ဆဲတာ... ငါ့မှာ မနည်းတောင်းပန်လွှတ်လိုက်ရတယ်၊ အခု ငါက အဝတ်ပါလျှော်နေရတာ၊ ငါကတော့ ရှင်းရှင်းပဲ၊ ငါ့အကျီနဲ့ အမေ့အကျီကိုပဲ လျှော်တယ်၊ သူ့ဟာသူလျှော်ပေါ့၊ ထမင်းပဲ ချက်ကျွေးနိုင်မယ်၊ သူ့အဝတ်တော့ မလျှော်ပေးနိုင်ဘူး၊ အဲဒါ အမေက ဘာလုပ်နေတုန်းဆိုတော့ သူ့ဘာသာသူလျှော်နေတာပါ... ဆေးတွေလိမ်းထားတော့ မပြောင်မှာစိုးလို့ ငါက အတင်းဝင်လုပ်ပေးတာပါအေတဲ့... တော်ပြီ သတ္တဝါတစ်ခု၊ ကံတစ်ခုပဲ... အဝေးကနေပြီး ပိုက်ဆံပဲ ထောက်တော့မယ် ငါဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ’

အစ်မရဲ့မျက်နှာကိုပဲ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ကျွန်မတောင် မနေနိုင်လို့ ထွက်ပြေးလာခဲ့ရတာမဟုတ်လား။ ကျွန်မက ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြီးတော့ အစ်မကြီးကိုတော့ နေပါဦး တိုက်တွန်းရင် ကျွန်မ လူမဆန်ရာ ရောက်သွားမှာပေါ့။

အေးအေးဆေးဆေး နေချင်တဲ့ သူ့ခံစားချက်ကိုလည်း နားလည်သည်။ အစ်မကြီး ပြောသလို သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုပဲလို့ လက်လျှော့လိုက်ရမလား။ သမီးအလိမ္မာဘွဲ့အတွက် သားတွေရဲ့ဘဝနဲ့အနာဂတ်ကို စတေးပြီး အမေ့အိမ်ပြန်ရမလား?

တကယ်တော့ ရေကိုဆန်ချင်တဲ့ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မအတွက် သူက ရေကာတာကြီးတစ်ခုပင်၊ ဒီရေမထောက်သော၊ ရေစီးမသန်သော၊ ရေကာတာအောက်က ရေတွေဟာ ဘယ်တော့မှ ဆန်ခွင့်မရှိနိုင်တော့ပြီ...။ မြင့်မားမတ်စောက်သော ရေကာတာကြီး ပြုပျက်ခဲ့သော တစ်နေ့မှာတော့ မိခင်ကျေးဇူးကို အထူးအောက်မေ့သော၊ ကျေးဇူးဆပ်လိုသော ကျွန်မတို့ ရေကိုဆန်ခွင့်ရပါလိမ့်မည်။ ထိုရေကာတာကြီး ပြုပျက်ချိန်ကို ကျွန်မတို့ စောင့်ရုံမှ တစ်ပါး။ ။

အဖြူရောင်(ရွှေ)
၂၀၀၉၊ အောက်တိုဘာ၊ ပန်းအလင်္ကာ

ဥပ္ပတ္တကချင်ခြင်း

(၁)

“တောက်... ကွာ”

စက်ဘီးပေါ်ကဆင်းပြီး ဦးဘမောင် တောက်တစ်ချက်ခတ်တယ်။ ဘီးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တယ်။ သေချာတယ် “ဘောင်း”ဆိုတဲ့အသံ ကြားကတည်းက ထင်တော့ ထင်လိုက်ပြီးသား။ ဘီးကပေါက်ရုံတင် မကဘူး။ ကျွတ်ရော၊ တာယာရောပါ ကွဲပြီလို့။ ကွဲလည်း ကွဲလောက်ရောပေါ့။ အသစ်မလဲနိုင်ဘဲ စီးနေတာ ကြာကြာလှပေါ့ပဲ။ တာယာကလည်း ကင်းခြေများတွေ ကပ်နေသလား အောက်မေ့ရလောက်အောင် ဖြစ်နေခဲ့တာလား။ ရှေ့ကိုမျှော်ကြည့်လိုက်တော့ စက်ဘီးဆိုင်နဲ့ သိပ်မဝေးတော့ဘူး။ နေကလည်း ရှုံးဆင်းချိန် ကျနေဆိုပေမယ့် တပေါင်းနေဆိုတော့ အပူက မသေးဘူး။ ဦးဘမောင် ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး စက်ဘီးကို တွန်းလာခဲ့တယ်။

“ဘယ့်နယ်လဲ၊ ဘီးပေါက်လာပြန်ပြီလား”

“ပေါက်ရုံတင် မကဘူးဟေ့၊ ကွဲကို ကွဲလာတာ”

“ခင်ဗျားဘီးက ဖာမနေပါနဲ့တော့ဗျာ၊ အသစ်လဲမှကို ကောင်းမှာပါ”

စက်ဘီးပြင်ဆိုင်က ကိုအေးက သူ့ကိုပြောတော့ ဦးဘမောင် မျက်လုံးပြူးကြည့်တယ်။ ပြောတတ်လိုက်တာ။ အသစ်လဲလိုက်တဲ့။ ဟင်း... လဲချင်တာပေါ့ကွ၊ သည်သောက်ဘီးစုတ်ကို အသစ်လဲချင်ရုံတင်ဘယ်ကမလဲ၊ ဆိုင်ကယ်အသစ်တစ်စီးကို ဝယ်စီးပစ်ချင်တာလို့ ပြန်ပြောလိုက်ချင်နေတာ၊ ပါးစပ်ကို ယားနေသော်လည်း ကိုယ်က လူကြီးပဲလေဆိုပြီး ဖူးခနဲ လေပူတစ်ချက်ကိုသာ မှုတ်ထုတ်လိုက်တယ်။

အင်းသည်နေအဖို့တော့ “ဖူး”ဘယ်နှခါ၊ “တောက်... ကွာ” ဘယ်နှခါ ရှိပြီမှန်းတောင်မမှတ်မိတော့။ မနက်ရုံးကို ရောက်ပါပြီဆိုကတည်းက ဘာတစ်ခုမှ အဆင်မပြေ၊ ရုံးအုပ်ကြီးက အော်လားအော်ရဲ့၊ အရာရှိက ငေါက်လားငေါက်ရဲ့၊ ကိုယ့်အောက်က စာရေးမပေါက်စတွေကလည်း လုပ်လိုက်သမျှ တလွဲချည်း။ တာဝန်ယူဖြေရှင်းရတော့ကိုယ်။ မြန်မြန် ပင်စင်ယူပြီးမှပဲ သည်ဝဋ်က ကျွတ်မှာပဲလို့သာ ဖြေတွေးတွေးနေရတယ်။

“ကဲ... မောင်အေးရေ၊ အေးအေးဆေးဆေးသာလုပ်၊ လုပ်ကြည့်လို့မရတော့လည်း အသစ်လဲတာပေါ့ကွာ။ ငါ လမ်းလျှောက်ပြီးတော့ပဲ အိမ်ပြန်တော့မယ်။ တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ မနက်ဖြန် စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ရုံးပိတ်ရက်မို့လို့”

ကိုအေးက တခြားဘီးတစ်စီး ကိုင်လက်စကနေ မော့ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။ ဦးဘမောင် အိမ်ဘက်ခြေဦးလှည့်ခဲ့တယ်။ အိမ်ရောက်ရင် ရေမိုးချိုးပြီး လမ်းထိပ်က ဘုရားဘက်သွားပြီး ဘုရားဖူး၊ ပုတီးစိပ်ဦးမှပါလို့လည်း စဉ်းစားလိုက်တယ်။

ဦးဘမောင်တို့က အခုတော့ လင်ကိုယ်မယားပဲ ကျန်တော့တာပါ။ သူက ရုံးတစ်ရုံးမှာ စာရေးကြီး၊ သူမိန်းမ မခင်မြကတော့ အိမ်မှာ အိမ်ဆိုင်ကလေး တည်ထားတယ်။ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ကဆိုင်ဆိုတော့ အရင်ဟာပေး နောက်ဟာယူနဲ့ ဟိုဟာ နည်းနည်း၊ သည်ဟာနည်းနည်း ပစ္စည်းလောက်သာ တင်နိုင်တဲ့ ဆိုင်လေးပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လင်မယားအိုကြီးအိုမ နှစ်ယောက်အတွက်ကတော့ အတော်အတန် အသက်ရှူချောင်လောက်တဲ့ ဝင်ငွေလေးတော့ ရှိတယ်ပေါ့လေ။ အင်း ဒါပေမဲ့ ရပ်ကွက်ထဲမှာပဲ အိမ်ခွဲနေတဲ့ သားတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သည်ကောင်ကလည်း အလုပ်အကိုင်က ကျပ်နီး၊ သားသမီးကလည်း များဆိုတော့ ဟိုလေးလေးလို၊ မအေ့အိမ် ပြေးလာလိုက်၊ တော်ကြာ ကလေးနေမကောင်းလို့ ဆိုလိုဆို၊ လာလာ နှိပ်စက်တာတော့ ခံရတတ်တယ်။ သည်ကောင်ကလည်း ခုထက်ထိ လက်ကြောကမတင်းချင်သေးဘူး။ “ဖူး”အိမ်အဝင်ရောက်မှပဲ အတွေးနဲ့တင် မွန်းကျပ်သလိုဖြစ်လာလို့ လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်တယ်။

အိမ်အဝင်မှာ ဈေးဝယ်မယ့် ကလေးမလေးနှစ်ယောက်နဲ့ ဆုံတယ်။ ဆိုင်ပေါ် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မခင်မြ မရှိဘူး။ ဘယ်များ သွားနေပါလိမ့်။ အိမ်ပေါ်မှာတော့ စကားသံလိုလို၊ ငိုသံလိုလို ဗလုံးဗထွေး ကြားသလိုလိုပဲ။

“ဘာယူမလဲဟေ့”

“ဟို... ဦးစာရေးကြီး... အမေက လက်ဖက်တစ်ထုပ်ရယ်၊ ပဲခြမ်းကြော်တစ်ထုပ်ရယ် ပေးလိုက်ပါတဲ့။ ည အဖေပြန်လာမှ ပေးမယ်တဲ့”

ကလေးတွေကို ဦးဘမောင်သိပါတယ်။ သူတို့ရပ်ကွက်ထဲက ဆိုက်ကားသမား လှဝင်းရဲ့ ကလေးတွေပဲ။ ဆိုင်ပေါ်ချိတ်ထားတဲ့ အတွဲထုပ်တွေထဲက ဆွဲဖြုတ်ပေးလိုက်တယ်။ ဒါပေါ့ “လင်ပြန်ပေး”ဆိုတာ။ ဟုတ်တယ်။ သူတို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ လင်အလုပ်ကအပြန် ရလာတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့မှရှင်းတဲ့ “လင်ပြန်ပေး”ဆိုတာရှိတယ်။

အိမ်ပေါ်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး အော်လိုက်တယ်။

“မခင်မြ... ဟေ မခင်မြ ဘာလုပ်နေတုံးဟ”

ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ပေါ်တက်လိုက်တော့ တွေ့ပါပြီဗျား။ မခင်မြက စိတ်ရှုပ်လက်ရှုပ်မျက်နှာပေးနဲ့ ဆေးပေါ့လိပ်တိုကြီး ထောင်းလမောင်းထအောင်ဖွာလို့၊ ဘေးမှာက ရေနံချောင်းမှာနေတဲ့ သမီးအကြီးမနဲ့ ကလေးနှစ်ကောင်။ သမီးကြီးကလည်း မျက်ရည်စတွေနဲ့ တွတ်ထိုးနေတာ။ သူသိလိုက်ပြီ။ သည်အကြီးမ၊ ယောက်ျားနဲ့ရန်ဖြစ်ပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာပြန်ပြီလို့ပေါ့။ သူ့မြင်တော့ မခင်မြက ဆီးပြီးပြောတယ်။

“ကိုဘမောင်ရေ... ဟောသည်မှာ တော့သမီးကြီးလေ”

ဦးဘမောင် လက်ကာပြီး ရေအိုးစင်ရှိရာကိုသွားပြီး ရေတစ်ခွက် ခပ်သောက်လိုက်တယ်။ ရင်တွေ ပူလာလို့ပါ။ ပြီးမှ သူတတ်နိုင်တာကိုပဲ လုပ်လိုက်တယ်။

“ဖူး.... ဟူး...ဟူး”

(၂)

ညက ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်လိုက်လို့လား မသိဘူး။ မနက်အိပ်ရာကအထ ခေါင်းတွေ၊ ဇက်တွေ လေးလေးကြီး။ ဘယ်... ခါတိုင်းဆို အဘိုးကြီး အဘွားကြီး လင်ကိုယ်မယားနှစ်ယောက်တည်း တိတ်ဆိတ်ပြီး ဘာမျှ မကြားရတဲ့ အိမ်၊ ခုတော့ ဘယ်ဟုတ်လို့တုံး။ အကြီးမန့်ပါလာတဲ့ နို့စို့ကလေးက ဗိုက်နာလို့ ဆိုလား၊ တော်ကြာ ထိုင်လို့ငို၊ မနေသာတော့ မခင်မြက အိပ်ရာထဲက ထသွားလိုက်၊ ပြန်ဝင်လာမလို့လုပ်တုန်း အကြီးကောင်းက အိပ်ရာထဲ သေးပါချလို့ စောင်တွေ ရွဲကုန်ပါပြီဆိုပြီး ညကြီးအချိန်မတော် သမီးအကြီးက ကျောပြင် ပြောတင်ပါလေရော။ ငိုလိုက်တာက ကျွက်ကျက်ဆူလို့ အောင်မယ်လေးဟ၊ ရူးတောင် ရူးချင်တယ်လို့ အောက်မေ့မိတယ်။

မခင်မြက ကိုယ့်ထက် ပိုမှာပေါ့။ ဒါတောင် မနက်စောထပြီး ရေနွေးအိုးတည်၊ ထမင်းထကြော် လုပ်ထားသေးရဲ့၊ ဦးဘမောင် မျက်နှာသစ်ပြီးတော့ အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ အကြီးမတို့ သားအမိတွေလည်း စားသောက်ပြီး ဟိုဘက်ရပ်ကွက်ထဲ သူမောင်အိမ်ကို ချီတက်သွားကြလေရဲ့။ မခင်မြက ဈေးဆိုင်ခင်းနေတယ်။ အဲသည်အချိန်မှာပဲ အိမ်ရှေ့က လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်တဲ့ အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရတယ်။

"ဒေါ်ကြီးခင်မြ... ဒေါ်ကြီးခင်မြ၊ မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါခင်ဗျား"

"ဟဲ့... ဪ ဘယ်သူလဲလို့ မောင်စိုးပါလား၊ မင်္ဂလာပါတော်၊ မင်္ဂလာပါ၊ မနက်စောစောစီးစီး ဘယ်သွားမလို့တုံး"

"သည်နေ့ ကုလသမဂ္ဂအတွင်းရေးမှူးချုပ်နဲ့ ဆွေးနွေးဖို့ ချိန်းထားတာလေးရှိလို့ သွားမလို့ပါဗျာ။ ကိုယ်က နောက်ကျနေရင် မကောင်းဘူးမို့လား၊ ဒါကြောင့် စောစော ထလာခဲ့တာ"

ဦးဘမောင် သောက်လက်စရေနွေး သီးမလိုဖြစ်သွားပြီး အိမ်ရှေ့ကို ကဲကြည့်လိုက်တယ်။ ဘယ်သူလဲလို့။ မောင်စိုး။ အရူး မောင်စိုးပဲ။ စတစ်ကော်လာ အဖြူလက်ရှည်နဲ့ လက်ထဲမှာလည်း အတက်ချီကေ့စ်လို အိတ်အနက်ကို ဆွဲလို့၊ ဆံပင်ကအစ သပ်သပ်ရပ်ရပ်၊ ကြော့ကြော့မော့မော့၊ လှမ်းကြည့်ပြီး ထမင်းကြော်ကို ပြန်ကိုင်မယ်အလုပ်။

"ဦးစာရေးကြီးကော၊ အလုပ်အဆင်ပြေရဲ့လား"

"အေး... ပြေပါတယ်ကွယ်၊ ပြေပါတယ်"

"အဆင်မပြေရင်တော့ ကျွန်တော့်ကို ပြောနော် ဒေါ်ကြီးခင်မြ၊ ကုလသမဂ္ဂ သံတမန်ရေးရာ တစ်နေရာရအောင် ကျွန်တော် လုပ်ပေးမယ်"

ပြောပြောဆိုဆိုပဲ မောင်စိုးက ထွက်သွားပြီ။

"မြတ်စွာဘုရား"လို့ပဲ ဦးဘမောင် ဘုရားတလိုက်မိတယ်။

မခင်မြကလည်း ဆိုင်ရှေ့ကနေ အိမ်ပေါ်တက်လာတယ်။ ပြောကြဆိုကြတာတွေ ဦးဘမောင်လည်း ကြားမှာပေါ့ဆိုတဲ့ မျက်နှာပေးနဲ့။

“သည်ကောင် အိမ်ကို ပြန်ရောက်ပြီနဲ့တူတယ်”

“အင်းလေ ခုဟာက ‘တက်သုံးလ’နေမှာပေါ့”

မောင်စိုးဆိုတာက ဦးဘမောင်တို့ ရပ်ကွက်ထဲကပါ။ မိဘ မွေးချင်းအသိုင်းအဝိုင်းက ဂုဏ်ဒြပ်ကြီးတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းမျိုးပါ။ မောင်စိုး ဆယ်တန်းအောင်ပြီးတော့ တက္ကသိုလ်တစ်ခုကို သွားတက်သေးတယ်။ အဲသည်မှာ ဘယ်လိုဖြစ်လာတယ်မသိဘူး။ စိတ်ရောဂါရလာတာပဲ။ အိမ်ကို ပြန်ခေါ်ထားလိုက်ရတယ်။

သူ့စိတ်ရောဂါကလည်း ခပ်ဆန်းဆန်း။ ဆေးပညာအခေါ်အဝေါ်အရတော့ ဘယ်လိုခေါ်မယ်မသိဘူး။ ဦးဘမောင်တို့ရပ်ကွက်ကတော့ “တက်သုံးလ၊ ကျသုံးလ”လို့ အမည်ပေးထားလိုက်ကြတယ်။ “တက်သုံးလ”ဆိုတဲ့ ကာလရောက်ရင် မောင်စိုးက အိမ်မှာနေတယ်။ သူ့မိဘအိမ်မှာပေါ့။ အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ အဝတ်အစားတွေဝတ်၊ ကြော့ကြော့မော့မော့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ အကြောင်းမသိရင် ရုံးတစ်ရုံးက ဌာနဆိုင်ရာ အရာရှိလား၊ ကုမ္ပဏီတစ်ခုခုက ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်လား ထင်ရတယ်။ စကားရယ်လို့ ပြောလိုက်ရင်လည်း ဟိုးကောင်းကင်ကကို မဆင်းဘူး။ တစ်ခါတစ်ခါ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေဆို အပေါ်စီးကနေပြီး ငေါက်ချင်ငေါက်ပစ်တတ်သေးတာ။ အဲ “တက်သုံးလ” ပြည့်ရင်တော့ “ကျသုံးလ” ကာလရောက်ကရော။

ဒီအချိန်က တစ်မျိုး။ အိမ်မှာလည်း မနေတော့ဘူး။ ရပ်ကွက်ထဲက ဓမ္မာရုံဘေးက ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာပဲနေတယ်။ အိမ်က ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် ပြန်မလိုက်ဘူး။ အဲသည်မှာအိပ်၊ အဲသည်မှာစားပဲ။ ထမင်းဆာရင် ဇလုံကြီးကြီးတစ်လုံးကိုင်ပြီး အိမ်ပေါက်စေ့ရောက်အောင် ဘုန်းကြီးများ ဆွမ်းခံထွက်သလို ထွက်တော့တာပဲ။ စကားလည်း ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောတော့ဘူး။ မေးရင်လည်း စိတ်အခန့်မသင့်ရင် ပြန်ပြောတယ်။ မသင့်ရင် ပြန်မပြောဘူး။ စုတ်ပေ့ပြတ်ပေ့ဆိုတဲ့ အဝတ်အစားဝတ်၊ ရေမိုးလည်း ချိုးချင်မှချိုးတာ။ တော်တော့တော်တယ်။ ဘယ်သူမှတော့ အန္တရာယ်မပေးဘူး။ သူ့ဟာသူ ညောင်ပင်အောက်မှာ အိပ်လိုက်၊ စားလိုက်၊ ငေးနေလိုက်။ ဒါပဲ။ အံ့မယ် မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်၊ အဲသည်အချိန်ဆိုရင် လောကကြီး တစ်ခုလုံး ကျေနပ်နှစ်သိပ်နေတဲ့ ပုံမျိုးနဲ့ ပြုံးလို့ဗျာ။

“တော့်သမီးအကြောင်း ပြောရဦးမယ်”

“ဟင်... ဘာ... ဘာပြောတာလဲ”

ဦးဘမောင် မောင်စိုးအကြောင်း တွေးမိနေတုန်း မခင်မြက စကားဖြတ်ပြောလိုက်တယ်။

“အကြီးမ ခင်စန်းဝင်းအကြောင်းပြောတာ။ သူကလည်း မလိမ္မာပါဘူး။ သူက ဟိုမှာ နှစ်လုံး၊ သုံးလုံးတွေ တော်တော်လုပ်သတဲ့။ အကြွေးတောင် တော်တော်တင်နေတယ်တဲ့။ အဲဒါ ယောက်ျားသိလို့ စကားများ ရန်ဖြစ်ပြီး ဆင်းလာတာ ပြောတာပဲ။ အခုလည်း အငယ်ကောင်ဆီ ငွေလေးရလိုရငြား သွားဆွဲမလို့ ပြောတာပဲ။ ဟိုမလည်း ကလေးတွေ တစ်ပြုံတမနဲ့ ဘာလို့ရှိလိမ့်မတုန်း”

“အင်း... အချိန်တန် တို့ဆီကပဲ နေဦးမှာပေါ့ကွာ”

သားသမီးနဲ့ မိဘဆိုတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မရှိ၊ ရှိအောင်လုပ်ပေးရဦးမှာပဲဆိုတာ ဦးဘမောင် တွက်ပြီးသားပါ။ အမှန်ကတော့ ကိုယ့်မြေးလေးတွေ လာတုန်း၊ ပိတ်ရက်ကလေးလည်း ကြုံတုန်း၊ စိတ်အေးလက်အေးနဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေချင်တာပါ။ ခုတော့ လာလိုက်ရင် သောကဒုက္ခ အထုပ်အထည်တွေနဲ့ချည်းပဲ။

“ဖူး... ဟူး... ဟူး”

လေပူနဲ့ သက်ပြင်း ဘယ်ဟာက အရင်ထွက်သွားမှန်း သူ့ကိုယ်သူတောင် မသိလိုက်ပါဘူး။

(၃)

မနေ့ကပဲ အကြီးမ ခင်စန်းဝင်းတို့ သားအမိတစ်တွေ ပြန်သွားကြတယ်။ ဘာလိုလိုနဲ့ အိမ်မှာ တစ်လလောက် သောင်တင်သွားခဲ့တာပဲ။ နောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ဦးဘမောင်တို့ ရုံးငွေစုငွေချေးအသင်းက ငွေငါးသောင်းချေးပြီး လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်တော့၊ ကလေးတွေကပဲ အဖေသတ်ရလို့ ငိုငိုနေတာလိုလို၊ အိမ်ကို စိတ်မချတာလိုလို၊ ယောက်ျားလုပ်တဲ့ကောင်က ဖုန်းခဏခဏ ဆက်ခေါ်နေလို့ လိုလိုနဲ့ ပြန်သွားတော့တာပါ။

ဦးဘမောင်မှာတော့ တာယာကလေးတောင် မလဲနိုင်ဘူး။ ကျွတ်အသစ်ဝယ်ပြီး တာယာကိုတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဖာထေးပြီးပဲ စီးနေရတယ်။ သမီးကြီးက ဘာလေးဆို ကြိုက်တတ်တာ၊ မြေးအကြီးကဘာ၊ မြေးအငယ်လေးက ဘာဆိုပြီး ဝယ်ရခြမ်းရတဲ့ စရိတ်တွေကလည်း မသေးဘူးကိုး။ အင်း... ပြန်သွားတော့လည်း အိမ်က ခြောက်ကပ်သွားသလိုလိုပဲ။ မခင်မြဆို ညက တော်တော်နဲ့ မအိပ်ဘူး။ အိပ်ရာထဲက ဆေးလိပ်လေးကောက်ကောက်ဖွာပြီး မျက်ရည်လေး စမ်းစမ်းစမ်းစမ်း ဖြစ်နေသေးတာ။ ဦးဘမောင်က မသိယောင်ဆောင်နေရတယ်။

မနက်စောကျတော့လည်း ခါတိုင်းဆို ဆူညံပွက်လို့နေအောင် အော်ဟစ်နေရတဲ့ ထမင်းကြမ်းဝိုင်းမှာ လင်မယားနှစ်ယောက်တည်းတိတ်လို့။ ရုံးသွားကာနီး စက်ဘီးဆွဲရင်၊ မြေးနှစ်ယောက် နောက်ကပုဆိုးဆွဲတဲ့သူကဆွဲ၊ လက်ဆွဲတဲ့သူကဆွဲ၊ မုန့်ဝယ်ခဲ့မှာတဲ့ကောင်က မှာနဲ့ စိတ်ရှုပ်နေရတာ။ ခုတော့ ရုံးသွားရမှာတောင် တစ်ခုခု လိုနေသလိုပဲလို့ ခံစားနေရတယ်။

စက်ဘီးဆွဲပြီး အိမ်ရှေ့ကို ထွက်မလို့လုပ်နေတုန်းမှာပဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ခပ်သုတ်သုတ်လာတာ လှမ်းမြင်တယ်။ ဪ... ဘယ်သူများလဲလို့၊ အငယ်ကောင့်မိန်းမ မိဝင်းပဲ။ ဦးဘမောင်ကို လှမ်းမြင်တော့ လက်ကာပြတာနဲ့ ရပ်စောင့်နေလိုက်ရတယ်။ မောကြီးပန်းကြီးနဲ့ အပြေးတစ်ပိုင်း လျှောက်လာတဲ့ မိဝင်း၊ မျက်နှာကလည်း မကောင်းဘူး။ ဦးဘမောင် ရပ်နေတာမြင်တော့ မခင်မြပါ ဆိုင်ပေါ်က ဆင်းလာတယ်။

“အဖေ... လုပ်ပါဦး... အဖေရဲ့”

အနားရောက်လာတာနဲ့ မိဝင်းက ငိုသံပါကြီးနဲ့ ပြောတယ်။

“ဘာတုံးဟ၊ ဘာဖြစ်လာပြန်တုံး၊ နင့်ဟာက မထိတ်သာ မလန့်သာအေ”

မခင်မြက ထပ်မေးတယ်။

“အဖေ့သားလေ ရဲစခန်းရောက်နေတယ်”

“ဟေ”

ဦးဘမောင် ပါးစပ်ပြဲသွားတယ်။

“မနေ့ညက ပြန်မလာ၊ ပြန်မလာနဲ့ ခုမနက်ကျမှ ကျွန်မလည်းသိရတာ။ မနေ့ညက မြို့ထဲက အရက်ဆိုင်မှာမှူးပြီး ရန်ဖြစ်ကြတာတဲ့လေ၊ အဲဒါ အခု အချုပ်ထဲမှာတဲ့။ စောစောကပဲ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် လာပြောတာ။ လုပ်ပါဦး အဖေရဲ့။ ကျွန်မလည်း ဘယ်မှ သွားတတ်၊ လာတတ်တာ မဟုတ်ဘူး ဟီး အီး”

မိဝင်းက ပြောရင်းနဲ့ ငိုချလိုက်တယ်။ မခင်မြကလည်း ရင်ဘတ်လေး လက်နဲ့ဖိပြီး ဦးဘမောင်မျက်နှာကို ကြည့်တယ်။

“တောက်... ကွာ”

ဦးဘမောင် တောက်ခေါက်လိုက်တယ်။ မကုန်သေးဘူးလားဟ ဒုက္ခတွေက၊ ခုပဲ အကြီးမပြဿနာ ရှင်းပြီးတယ်။ တစ်ရက်တောင် မဆိုင်းဘူး။ အငယ်ကောင်က လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီလို့လည်း တွေးလိုက်တယ်။

“ကဲဟာ ငိုမနေနဲ့၊ ဘယ်ရဲစခန်းမှာတဲ့လဲ။ ဖြစ်ပြီးမှတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ၊ သွားရဦးမှာပေါ့”

“အမှတ်တစ်မှာတဲ့အဖေ”

“အေး.... ငါရုံးကို အရင်ခွင့်သွားတင်လိုက်မယ်။ ပြီးတာနဲ့ ရဲစခန်းကို ရောက်အောင် သွားလိုက်မယ် ကြားလား”

ပြောပြောဆိုဆို စက်ဘီးဆွဲထွက်တဲ့ ဦးဘမောင်ကို မခင်မြက တားတယ်။ ဆိုင်ပေါ် ကသုတ်ကယက်တက်ပြီး သူ့အိမ်ဆိုင် ပိုက်ဆံသေတ္တာထဲက ရှိသမျှလေးတွေ စုထပ်ပြီး ဦးဘမောင်အိပ်ကပ်ထဲ လာထည့်ပေးတယ်။

အငယ်ကောင်မြမောင် ရဲစခန်းရောက်တာ ဒါ ပထမဆုံး မဟုတ်ဘူး။ ရပ်ကွက်ရုံးရောက်လိုက်၊ ရဲစခန်းရောက်လိုက် ခဏခဏပဲ။ သောက်တတ်စားတတ်ကလည်း ရှိ၊ လက်ကလေးကလည်း ယဉ်ဆိုတော့၊ ဒါမျိုး ကြုံကြုံနေရတာ ဘာဆန်းမှာလဲ။ ဘာကြာသေးတာမှတ်လို့ သင်္ကြန်ရက်ထဲကလည်း ရဲစခန်းမှာ တစ်ည အိပ်လိုက်ရသေးတယ်။ မူးပြီး သူများမဏ္ဍပ်ကို သွားဆဲနေလို့တဲ့လေ။

အိုကြီးအိုမကျမှ ဦးဘမောင်မှာ ရုံးရောက်ရ၊ ဂတ်ရောက်ရနဲ့။ အင်း.. ကျေးဇူးတွေ ဆပ်နေကြတာ၊ ကျေးဇူးတွေ ဆပ်နေကျတာ။

(၄)

ဦးဘမောင် ရဲစခန်းကပြန်လာတော့ နေ့လယ်တစ်နာရီခွဲလောက် ရှိပြီ။ ပူလိုက်တဲ့ နေကလည်း ကျဲကျဲတောက်လို့။ မြမောင်တို့အဖွဲ့ကိုတော့ နောက်ရက်မှ တရားရုံးမှာ ဒဏ်ငွေဆောင်ပြီး လွှတ်ပေးမယ်လို့ပြောတယ်။ ကိုယ်စားဖို့ ရုံးကိုယူလာတဲ့ ထမင်းချိုင့်နဲ့ ဆေးဖိုး၊ ကွမ်းဖိုး ငွေလေးတွေ ပေးခဲ့ပြီး ပြန်လာခဲ့တာ၊ တော်သေးတယ်။ စခန်းမှူးက ဦးဘမောင်နဲ့ မျက်နှာသိဖြစ်နေလို့။ မြမောင်ကို ပြန်ကနီး ဘာမှာဦးမလဲလို့မေးတော့၊ မိဝင်းတို့ဖို့ ဆန်လေး၊ ဆီလေး လုပ်ပေးလိုက်ပါဦးတဲ့လေ။ အဲဒါသာကြည့်။ ကောင်းရော။

ဗိုက်ကဆာ၊ နေကပူဆိုတော့ စက်ဘီးနင်းရတာ ပိုပြီးမောတယ်။ အဲသည်လို နင်းလာရင်းကနေ ရပ်ကွက်ထိပ်နား မရောက်တရောက်၊ ဟိုးအရင်လတုန်းက နေရာမှာပဲ နောက်ဘီးက တာယာပွင့်ထွက်သွားပြန်ရော။ ဦးဘမောင် စိတ်တိုတိုနဲ့ စက်ဘီးကို ပိတ်ကန်ပစ်လိုက်သေးတယ်။ နေပူထဲ စက်ဘီးပြင်ဆိုင်ဆီတွန်းလာရင်း မောတာနဲ့ မွှောရုံဘေးက ညောင်ပင်ရိပ်မှာ စက်ဘီးကို ထောက်ပြီး ခဏအရိပ်ခိုတယ်။

ချွေးတပြိုက်ပြိုက်ကို ပုဆိုးခါးပုံစချွတ် သုတ်နေတဲ့ သူ့ကို ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်နေတဲ့သူက ဘယ်သူရှိမလဲ။ မောင်စိုးပေါ့။ ဟင်းချိုးစုံပါတဲ့ ထမင်းဇလုံကို ဖွန်းလေး တစ်ချောင်းတပ်ပြီး၊ တစ်ဖွန်းစားလိုက်၊ ဦးဘမောင်ကို ပြုံးပြီး ကြည့်လိုက်၊ ရေအိုးစင်က ရေတစ်ခွက် ခပ်သောက်လိုက်နဲ့။ သူ့ကြည့်ရတာ အေးချမ်းလိုက်တာ။

နေပူထဲက အရိပ်ထဲရောက်လာလို့ အေးသွားတာရော၊ မောင်စိုးရဲ့ ကျေနပ်အေးဆေးတဲ့ အမူအရာကို မြင်ရတာရောကြောင့်လား မသိဘူး။ စောစောက နောက်ကျိနေတဲ့ စိတ်တွေ၊ ဒေါသနေတဲ့ စိတ်တွေတောင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိတော့ဘူး။

“ကျသုံးလ”ကာလမို့ စွပ်ကျယ်နွမ်းနွမ်း၊ ပုဆိုးအပြ၊ ချွေးအထပ်ထပ်ကိုဝတ်ထားတဲ့ မောင်စိုးကတော့ သူ့ကို ခပ်ပြုံးပြုံးနဲ့ ကြည့်နေတာပဲ။ ဦးဘမောင်လည်း ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပြန်ပြုံးပြလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မောင်စိုးကို လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

“မောင်စိုးရေ၊ မင်းကိုတောင် ငါအားကျတယ်ကွာ၊ ဘာစိတ်ရှုပ်စရာမှ မရှိဘူး။ ဘာသောကမှ မရှိဘူး။ ငြိမ်းချမ်းလိုက်၊ အေးဆေးလိုက်တာ။ ငါကို ရူးချင်လာပြီ မောင်စိုးရေ၊ မင့်လို ရူးကို ရူးချင်တာဟ”

ထမင်းစားနေတဲ့ မောင်စိုးရဲ့မျက်နှာဟာ ဦးဘမောင်ရဲ့စကားကို ကြားလိုက်တော့ ပြုံးနေရာက တည်သွားတယ်။ ပြီးတော့မှ ဦးဘမောင်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ပြန်ပြောတယ်။

“ရူးချင်တိုင်း ရူးလို့ရမလားဗျ။ ရူးတယ်ဆိုတာ လွယ်တယ်များမှတ်လို့၊ ဟား... ဟား... ဟား”

ပြောပြီး အကျယ်ကြီး အော်ရယ်ပစ်လိုက်သေးတယ်။ ဦးဘမောင်လည်း ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ မောင်စိုးရယ်သံကြောင့်
ညောင်ပင်ပေါ်က ညောင်ရွက်တွေတောင် တလှုပ်လှုပ်နဲ့။ ညောင်ရွက်တွေတောင် လိုက်ပြီး ရယ်လိုက်ကြပုံပေါ်တယ်။
ဦးဘမောင်ကတော့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း လေပူသက်ပြင်းလေးတောင်ထုတ်ဖို့ မေ့နေလေရဲ့။

ဦးဆွေ(ဒဿနိက)